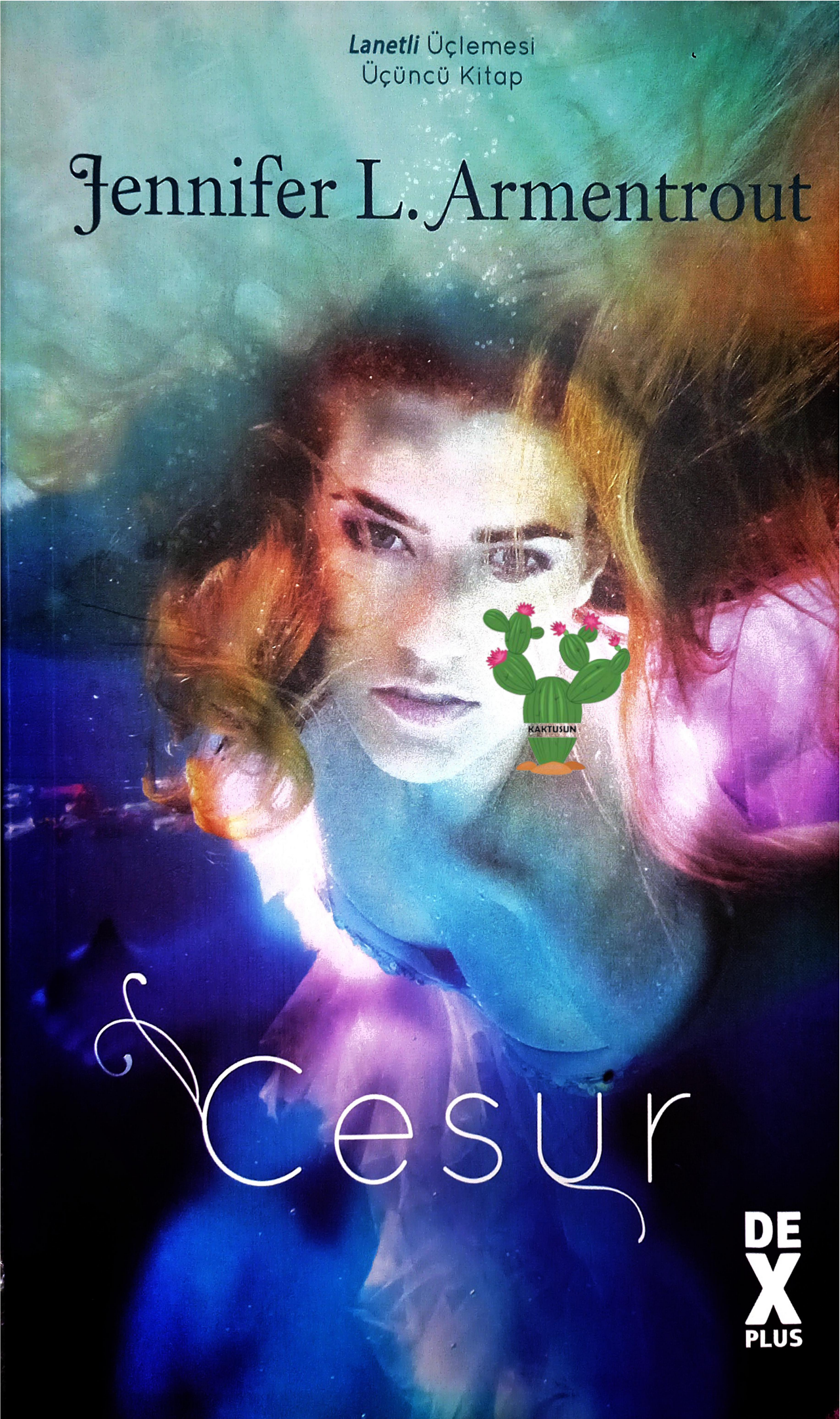
Lanetli Üçlemesi
Üçüncü Kitap

Jennifer L. Armentrout

Cesur

DEX PLUS

Her kötü prensin arkasında bir kraliçe vardır.

Ivy son zamanlarda kendini kötü hissediyor.
Ötedünya'nın kapılarının açılması,çılgın Fea Prensi ile mücadele etmesine bağlı.
Karanlık bir şeyler her tarafına yayılıyor sanki.
Tutkulu bir aşkla bağlı olduğu Ren'in onu her zaman koruyacağını biliyor ama güvende olmak aşktan uzak olmak anlamına gelebilir.
Hayatta kalmak için sadece sevdikleriyle değil, öldürmeyi yeğleyecekleriyle de birlik olup savaşmalı.
Ve yalanlarla dolu bir dünyada olduğunu unutmamalı.

Milyonlarca hayranın beklediği *Lanetli* üçlemesinin son kitabı *Cesur*, Jennifer L. Armentrout'a yakışır, muhteşem bir son.

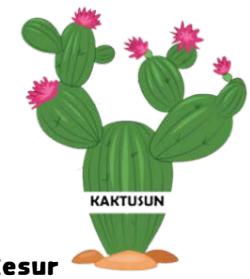
Mutlu olmak için cesaretten daha fazlası gerekir.

DEX PLUS
www.dexkitap.com
/DEXpub

ISBN 978-605-09-6171-3
sertifika no: 11940
Tavsiye Edilen KDV'siz Satış Fiyatı
₺37,50

Cesur

Cesur
Özgün adı: *Brave (A Wicked Trilogy, Book 3)*
© 2017 Jennifer L. Armentrout
Yazan: Jennifer L. Armentrout

Çeviri: Tülin Er
Yayına hazırlayan: Senem Kale
Düzelti: Ali Deniz
Kapak tasarım: Serkan Yolcu
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.
İlk kez ABD'de İngilizce dilinde HarperCollins Publishers tarafından 2017 yılında yayınlanmıştır.
Yayın hakları Taryn Fagerness Agency & Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı / Nisan, 2019
ISBN: 978-605-09-6171-3
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Lanetli Üçlemesi
Üçüncü Kitap

KAKTUSUN

Jennifer L. Armentrout

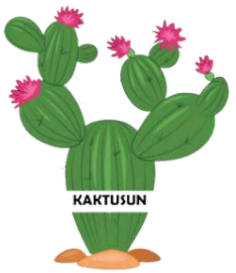
Cesur

Çeviren: Tülin Er

DEX PLUS

1. Bölüm

Oda o kadar karanlıktı ki kalın perdelerin arasından sızan soluk, gümüşi ay ışığından başka hiçbir şeyi seçemiyordum. Hava kıpırtısız ve ağırdı.

Ama yalnız olmadığımı biliyordum.

Burada hiç yalnız kalmazdım.

Biraz doğrulup karanlığa dikkatle baktım. Tasmanın serin metalini hissettim boynumda, bu sırada kalp atışlarımı sakinleştirmeye çabaladım ama göğsümdeki baskısını iyice hissettirip kaburgalarıma güm güm çarpışı gittikçe arttı.

Nefes alamıyorum.

Bunun içinde nefes alamıyorum...

Bir şey yatağa yaklaştı.

Hiçbir şey göremesem de havadaki hafif kıpırtıyı hissettim. Bedenimdeki her bir kas gerilirken, yüreğim ağzıma geldi. İşte, bir gölge, ince ay ışığı şeridini bir an bölüverdi.

O buradaydı.

Ah Tanrım, o *buradaydı* ve hiçbir kurtuluş yolu yoktu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu benim geleceğim, benim kaderimdi.

Kıpırdayınca şişmiş karnıma bir ağrı girdi, sırtımı yatak başına iyice bastırdım. Zincir aniden çekilip beni bir yana fırlattı. Ellerim havaya kalkıverdi. Sıkıca yatağa tutundum ama hiçbir işe yaramadı. Bir çığlık koptu, odanın gölgeleri içinde hemencecik kayboldu. Öne doğru hızla çekildim, yatağın karşısından çekiliyordum, ona doğru. Ona...

Yukarı ve yana doğru iki büklüm kıvrılırken, gözlerim kocaman açıldı, az kalsın yataktan düşüyordum. Kendime son anda hâkim oldum, kocaman bir nefes aldım, hafif bir kokusu olan temiz havayı hissettim ve bu bana, kuzeyin sonbaharlarını hatırlattı.

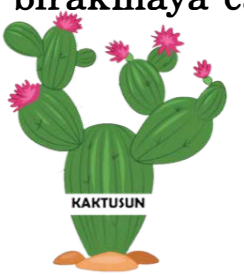
Suratıma düşmüş bukle yığınını hemen çekip bakışlarımla odayı taradım, pencereye gelince durdum. Perdeler açıktı, uyumadan önce onları bıraktığım haldeydiler. Ay ışığı içeri giriyor, küçük koltukla oturma alanının üstüne düşüyordu. Etraftaki eşyalar ve koku tanıdıktı. Bunları görünce, damarlarımdan hoş bir rahatlama duygusu yayıldı.

Ama az önce yaşadığımın gerçeklik değil de kâbus olduğundan emin olmam gerekiyordu. Yani, Ötedünya'nın *bütün* kapılarını ardına kadar açacak akıl almaz bir kehaneti yerine getirmek için beni hamile bırakmaya can atan Prens'in hâlâ esiri olmadığımdan.

Elimi yavaşça karnıma koydum.

Kesinlikle şiş değildi.

Kesinlikle hamile değildim.

Bu da *kesinlikle* o evde Prens'le birlikte olmadığım anlamına geliyordu.

Titreyen elimi kaldırıp saçımdan geçirdim. Bu sadece bir kâbustu –aptal bir kâbus. Bir noktada, bunlara alışmam gerekiyordu. Eninde sonunda panikle uyanmaya bir son verecektim elbet.

Bir son vermem gerekiyordu.

Derin, dolu dolu bir nefes alırken midem burulup beni kemirmeye başladı. *Açlık.* Açtım ama bu açlığı göz ardı edebilirdim çünkü karnımdaki boşluğun yakıcılığına aldırmamak şimdiye dek işe yaramıştı.

Nefesimi gürültüyle verip ellerimi yatağa bıraktım ve sertçe yutkundum. Artık adamakıllı uyanıktım. Dün geceki gibi... Ve ondan bir önceki gibi.

Arkamda yatak kıpırdadı ve ardından derin, uykulu bir ses geldi: "Ivy?"

Sırt kaslarım gerildi. Bacaklarımı örtüden kurtarmaya çalışırken arkama bakmadım. Yanaklarım ısınıp kızardı. "Affedersin. Seni uyandırmak istemedim."

"Özür dileme." Sesinin uykulu tonu kayboldu ve yatak bir kez daha kıpırdadı, bakmadan Ren'in oturduğunu anladım. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Boğazımı temizledim. Bunu bana milyon kez sormuştu. *Her şey yolunda mı?* İkinci en popüler soru da şuydu: *Sen iyi misin?* "Evet. Sadece... Uyandım."

Bir dakika geçti. "Çığlık attığını duydum gibi geldi."

Lanet olsun.

Suratıma yükselen sıcaklık yoğunlaştı. "Ben... O ben değildim bence."

Hemen karşılık vermedi. "Kâbus mu görüyordun?"

Bunun yanıtını halihazırda bildiğine emindim, yani kabul etmesi kolay olmalıydı. Ayrıca, bir kâbus öyle çok da büyük bir mesele değildi. Kahretsin, *Şu Aralar İşler Biraz Boka Sardı* ana yemeğinin yanında verilen *Travma Sonrası Stres Bozukluğu* garnitürünü en iyi Ren anlardı. Özellikle de Prens ve onun neşeli manyak Fae grubuyla biraz *rock'n roll* zamanı geçirdiği için.

Ama bir şekilde ona kâbus gördüğümü, bazen uyandığımda hâlâ o evde, kendimi bir yatağa zincirlenmiş halde sandığımı söyleyemiyordum.

Ren benim cesur olduğumu düşünüyordu, *cesurdum* da ama bunun gibi anlarda, ben... Kendimi hiç cesur hissetmiyordum.

"Sadece uyuyordum," diye fısıldadım, hafifçe nefesimi vererek. "Sen uyumalısın. Yarın yapacak işlerin var."

Ren, benim artık İyi Fae Oteli dediğim yerden çıkıp süper özel Kristal'in yerini öğrenip öğrenemeyeceğine bakmaya gidiyordu. Bu Kristal, aslında İyi Faelere aitti –Yaz Faelerine. Düzen bunu onlardan almış ve sonra Val onu Düzen'den çalmıştı, şimdi de Prens'teydi. Kristal olmadan Prens'i yeniden Ötedünya'ya kilitleyemezdik.

"Ivy, tatlım." Bir elini koluma koyan Ren'in sesi yumuşadı. Bu temas ürpermeme yol açtı. "Konuş benimle."

"Seninle konuşuyorum." Kendimi çektim, yataktan kayarak indim. Ayağım yere basar basmaz yürümeye başladım. Midemi buran boşluk büyüdü. "Gidip spor yapacağım galiba."

"Sabahın üçünde mi?" Sesi kuşkulanmış gibiydi ve bunun için onu suçlayamazdım. Gecenin ortasında spor yapmak gerçekten tuhaf görünüyordu.

"Evet. Huzursuz hissediyorum." Şu anda, midem böyle hissettirirken ve kafam düşüncelerle dopdoluyken Ren'in yanına uzanmak seçenek dahilinde değildi.

Faye'in, Prens'ten kaçmama yardım ettiği gece söylediği sözler, düşüncelerimi yeniden gözden geçirmem için tam vaktinde yetişti. *Böyle beslenmeye devam edersen bağımlı olursun. Çoktan oldun da muhtemelen.*

Ren beslenme konusunu, birisini öldürebileceğim gerçeğini biliyordu ama beni suçlamıyordu. Hatta ona zarar vermeyeceğime inanıyordu. Esir tutulduğum zaman zarfında içimde uyanan yanıma –Fae olan yanıma– artık nasıl besleneceğini ve bunun kendimi nasıl hissetmemi sağlayacağını bilen yanıma teslim olmayacağımı düşünüyordu.

Halbuki o kadar *kolaydı* ki.

Ren bana güveniyordu ama ben güvenmiyordum.

Şu anda *inanmayı* göze alamazdım, çünkü başkalarına zarar verdiğim gibi Ren'e de zarar verirsem kendimi asla ama asla affetmezdim. Ellerim nafile yere açılıp kapanırken ağzımın kuruduğunu hissettim.

"Ivy?"

Kendimi kafamın içindeki düşüncelere kaptırdığımı fark edip gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırdım ve dikkatimi yeniden topladım. "Bodrum kattaki spor salonlarını gördün mü? Beni bile koşu bandına çıkmaya heveslendirdi."

Spor salonunu görmüştü elbette.

Bir spor salonuyla kurduğu samimi, yakın ve şahsi ilişkiler olmasa Ren'in vücudu böyle olmazdı.

"Sabahın üçünde spor salonuna gitmek yerine neden yatağa dönmüyorsun?" diye sordu. "Dizi falan izleyebi-

liriz. *The Walking Dead*'in bazı bölümlerini kaçırdığına eminim."

En sevdiğim zombi dizisinin birkaç bölümünü kaçırmıştım gerçekten, ki bu da berbat bir şeydi çünkü Tink'i ne zaman görsem, birkaç saniye içinde olan biteni anlatıp her şeyi mahvediyordu. *Supernatural* için de aynı şey geçerliydi.

Tatlı, neredeyse buruk, berbat bir hasret adeta mideme yumruk attı, zihnimin bir köşesinde salınan gölgeleri geçici olarak hükümsüz kıldı. O yatağa tekrar zıplayıp girmek, Ren'e sarılmak ve gayet iyi bildiğimiz ve çok sevdiğimiz Rick Grimes'in* Rick-tatöre dönüşmesini dinleyerek kollarında uykuya dalmak istedim. Normalde yapılması gereken şey buydu ve Tanrı biliyor ya, o normali çok uzun zamandır, fena halde istiyordum.

Halihazırda bir mesleğim varken, üniversiteye de bu yüzden yazılmıştım. Yani, Düzen'de *gerçekten* de bir işim vardı. Artık bunu kim bilebilirdi? Ama uyanıp okula gitmenin ya da ölmeden veya iş arkadaşlarımın öldürüldüğünü öğrenmeden bir işi yapmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeyi çok istiyordum. Normal demek, restoranlara ve sinemalara gitmek demekti. Dünyanın olası, eli kulağında sonuna endişelenmeden evde oturmak ve dizileri peş peşe izlemek demekti. Normal demek, en iyi arkadaşımın hain bir orospuya dönüşmemesi, yaptıkları ve tercihleri yüzünden ölmemesi demekti.

Normal, fazla hafife alınıyordu.

Gece lambası birden yanıverdi. Işık odayı doldurup

---

* *The Walking Dead*'de yer alan karakterlerden biri. Andrew Lincoln tarafından canlandırılmaktadır. (ç.n.)

ayakta dikildiğim yere ulaştı. Tuhaf bir his tüm gücüyle canlandı. Neden bilmiyorum ama şu anda *görülmek* istemiyordum. Geriye adım atıp ışığın alanından çıktım ama bakışlarım o yaprak yeşili gözlerle buluşunca donakaldım.

Ren Owen... Tanrım, yabani bir güzelliği vardı. Tüm o altın ve bakır tonlarıyla, Kuzey Virginia'nın sonbaharlarını hatırlatıyordu bana. Saçı karman çorman bir kızılkahve dağınıklıktı; alnına düşmüş, geriye atılmak için yalvarıyordu. Resmen kıskandığım sık, uzun kirpikleri şahane gözlerini çevreliyordu. Elmacıkkemikleri genişti ve sert, biçimli çenesiyle uyum içindeydi. Ren'in burnu eğriydi ve bir şekilde yüzüne ayrı bir güzellik katıyordu. Genellikle bir gülümsemeyle çarpılmış duran şehvetli bir çift dudağı vardı ve gülümsediğinde, derin gamzeleriyle uyum sağlıyordu.

Dudaklarının kenarları şimdi ciddi bir çizgi oluşturmuş halde dümdüz duruyordu ve kesinlikle hiçbir gamze görünmüyordu.

Prens'le yaşananlardan önce, Ren üstsüz ya da tamamen çıplak uyurdu ve birbirimize dokunmadan edemezdik. Cidden. Yaralandığımızda, bedenlerimiz acı içindeyken bile aramızda kıvılcımlanan kimyayı göz ardı edemezdik. Ama döndüğümden beri –yeniden birleştiğimizden beri– şortunun ya da pijama altının üstüne tişört giyiyordu.

Tek yaptığımızsa öpüşmekti.

Kesin söylemek gerekirse üç kez öpüşmüştük ve bunlar da daha derin, kontrollü bir ihtiyacın tadını taşıyan usturuplu, tatlı öpücüklerdi.

Bence Ren'in giyinik uyumasının sebebi bu kâbuslardı,

çünkü kâbuslar ilk gece başlamış ve ondan sonraki her gece tekrarlanmıştı.

Üstelik bu kâbuslar birer önsezi gibiydi. Yaşanacakların bir uyarısıydı sanki ve güneş doğduğunda, etrafımda benden vazgeçmemiş –cehenneme gerisingeri girip beni oradan çıkaracak kadar önemseyen– insanlar olduğunda bile bu histen kurtulamıyordum.

Ürperdiğimi belli etmedim.

"Lütfen." Bir elini bana uzattı. Gözlerim, kolunun üstünde ilerleyip giydiği beyaz tişörtün altında kaybolan coşkulu sarmaşık dövmesini takip etti. "Yanıma gel ve benimle kal."

Boğazımda gittikçe büyüyen düğüm nefesimi kesti. Orada, onun yanında olmak istiyordum. Ümitsizce. Ama benim... Alana ihtiyacım vardı ve benim... Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Sadece burada olamazdım.

"Belki sonra," dedim, nihayet kımıldayarak. Giysilerimi tıkıştırdığım küçük şifonyere gittim. Suçluluk duygusu safra gibi boğazıma yükseldi. "Döndüğümde hâlâ uyanık olursan, bir şeyler izleyebiliriz."

"Dün gece dönmedin."

Bir tayt çıkardım. "Uyuyamadım, o yüzden seni rahatsız etmek istemedim."

"Beni *asla* rahatsız etmediğini biliyorsun. Asla." Duraksadı. "Hem ben de uyumamıştım. Seni bekledim." Benim sahip olmadığım türden bir sabır, onun ses tonuna hâkim oldu. "Seninle spor salonuna gelebilirim. Sadece bana biraz zaman..."

Arkamı hızla dönünce, onun bacaklarını çoktan yataktan indirdiğini gördüm. "Hayır!"

Gözleri hafifçe büyüyen Ren donakaldı. "Hayır mı?"

Elimdeki taytı sıkı sıkı kavradım. "Yani, kalkıp bana arkadaşlık etmen gerekiyormuş gibi hissetmeni istemiyorum. Seni uyandırdım zaten. Tekrar uyuman lazım."

Aldığı derin nefesle omuzları yükseldi. "Önemli değil. Seninle gelebilirim." Ayağa kalktı, kollarını yukarı kaldırıp gerindi. "Koşu bandında yarışabiliriz." Kollarını düşürdü. "Kaybeden mutfağa gidip her sabah gelen tatlı çöreklerden bir kutu çalar."

Bana doğru bir adım, sonra bir adım daha atınca kalbim güm güm çarpmaya başladı. Oda çok büyük değildi, bu yüzden hemencecik karşıma geliverdi.

"Sadece üstümü değiştirmem gerek. Ya da böyle de gidebilir miyim? Ne dersin?" dedi alaycı bir sırıtışla. "Dünyanın en rahat koşusu olmayabilir."

Bakışlarım ağzına yönelince, kan kulaklarıma hücum etti. Ren buklelerimden birine uzanırken, karnıma sancı girdi. Bukleyi çekip düzleştirdi, sonra da bıraktı. Bu onun çok sevdiği bir oyundu ve sonra, eğer her şey normalse, başını eğip dudaklarını benimkilere yaklaştırırdı. Beklenti, sert bir ürperti halinde kıvrılarak omurgamdan aşağı indi. Damarlarımı hoş bir sıcaklık kapladı.

Ama istediğim onu öpmek miydi? Yoksa ben... Ondan beslenmek mi istiyordum?

Bunu kendime sormuş olmam gerçeği bile dehşet vericiydi.

Geriye doğru bir adım attım ve şifonyere çarptım, eşya olduğu yerde sarsıldı.

Ren, heykel gibi kaskatı kesildi. Tatsız bir sessizlik aramızdaki boşluğu kapladı ve başımı kaldırıp kocaman açılmış gözlerle ona baktım. "Sana zarar vermeyeceğim

Ivy. Bunu biliyorsun, değil mi? Benim yanımda güvendesin. Daima."

Ah Tanrım, onun bana zarar vermesinden korktuğumu mu sanıyordu? Elbette öyle sanıyordu. Onun yanında bir kahve tiryakisi kadar gergin davrandığıma göre, böyle düşündüğü için onu nasıl suçlayabilirdim?

Yüzüm kıpkırmızı kesildi, bakışlarımı kaçırdım. "Bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Özür dilerim..."

"Özür dilemeyi kes Ivy. *Lanet olsun.* Sadece 'özür dilerim' deme artık."

Ağzımı açtım ama yine özür dilemek üzere olduğumu fark edince kapadım.

Ren gerileyip bana alan açtı. "Özür dileyecek hiçbir şeyin yok."

Yok muydu gerçekten? Kolum kadar uzun bir özür dilemem gereken şeyler listesi olduğunu hissediyordum; en başta da Ren maskesi takmış Prens'i hemen tanımamış olduğum gerçeği vardı. Üstelik dahası da vardı. Tanrım, çok fazlası vardı ve kafam bir milyon farklı yerde gezinip dururken, Ren'in bunların hiçbirini bana karşı kullanmadığını hatırlamak canımı yakıyordu.

Ama bunu nasıl yapmayabiliyordu? Geceleri nasıl böyle uyuyabiliyordu? Bunu nasıl ardında bırakabildiğini sormak istiyordum ona çünkü o da esir tutulmuştu. Ondan beslenilmişti –en kötü biçimde beslenilmişti ve bir de şu dişi Fae vardı. Breena. Onunla Ren'in şey olduğunu iddia etmişti... Bir sürü şey iddia etmişti ama bunlardan herhangi biri doğruysa bile, Ren'in gönül rızasıyla yapmadığını biliyordum.

Sıcaklığın yerini öfke aldı. Breena'nın gözlerini oymak

istedim yine, böyle yapmayı planlamıştım da. Onu öldürmeden hemen önce. Ağır ağır. Acı vererek.

Ren, tam da kafamın içini görebiliyormuş gibi hissetmemi sağlayacak biçimde beni seyrediyordu ve eğer böyle bir şey varsa, o zaman gördüğü şeyden hoşlanmayacaktı muhtemelen. Omuzları gerildi ve ardından nefesini sertçe bıraktı. "Peki."

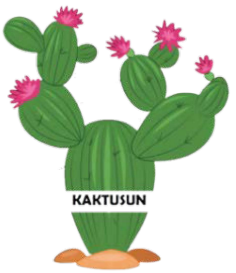
İçimi bir rahatlama duygusu sardı.

Bakışları üstümde gezindi, onun geri çekilmesiyle duruşumun nasıl rahatladığını fark etmiş olabileceğini düşündüm. Çenesi kasıldı. "Uyumayıp seni bekleyeceğim."

Bekleyeceğini biliyordum.

Ve içten içe, bunun hiçbir anlamı olmadığını fark ettiğini de biliyordum.

2. Bölüm

Spor ayakkabılarım koşu bandına pat pat çarpıyor, makine bir inek sürüsünün ayakları altında eziliyormuş gibi bütünüyle sarsılıyordu ama sese aldırmadım. Sıkı yumruklar halinde sıkılmış ellerim iki yanımda gidip geliyordu. Saç örgümden fırlamış bukleler ensemden ve şakaklarımdan sarkıyordu. Boynumdan aşağı ter iniyor, varlığını kabullenmek bile istemediğim bölgelerde birikiyordu.

Koşmak.

Off.

Koşmaktan nefret ederdim –lanet olsun, çoğu zaman fiziksel aktivitelerin tümünden nefret ederdim– ama Düzen'in bir üyesi olmak, insanlardan beslenen Faeleri avlamaya doğuştan yazgılı olmak demekti, bu yüzden formumu korumak zorundaydım.

Ama şu anda bu koşu bandının üstünde, insanlığı korumaya yazgılı biri olarak bulunmuyordum. Sadece koşuyordum çünkü yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu. Burada sıkışıp kalmıştım, esasen İyi Fae Oteli'nde ev

hapsindeydim. Kahrolası Ötedünya'nın Prens'i bir tazı gibi kokumu alabileceğinden, New Orleans'ın dar sokaklarında sürtmek benim için çok riskliydi.

Tırnaklarım avuçlarıma battı.

Prens'in malikânesinde gizli görevde olan Faye, İyi Fae Oteli'nin cazibesinin benim varlığımı Prens'ten saklayabileceğini anlatmıştı. Bu, Yaz Sarayı'ndan gelen Faelerin gücü gibi bir şeydi.

Düzen'in bize artık var olmadığını söylediği bir saraydan.

Hızlanıp da kelimenin tam anlamıyla hiçbir yere gidemezken, dudaklarımı birbirine bastırdım. Düzen bize çok fazla yalan söylemişti. Dışarıda iyi Faeler olduğunu biliyorlardı –insanlardan beslenmemeyi seçen, normal yaşamlar süren, yaşlanan ve insanlar gibi ölen Faeler. Düzen eskiden onlarla birlikte çalışmıştı.

Daniel biliyor muydu?

New Orleans departmanının lideri olarak Daniel Cuvillier'in, Düzen'in ve Faelerin gerçek tarihini bilmesi gerekirdi. Yani bu, onun da yalan söylediği anlamına geliyordu ve bir sebeple, bu fena halde can yakıcıydı. New Orleans'a gönderildiğimden beri Daniel benim için bir babaya en yakın şeydi. Huysuz bir puşttu ve iltifat etmektense beni eleştirerek daha fazla zaman harcıyordu ama o... O Daniel'dı ve ben ona güvenmiştim.

Düzen'de hepimiz Daniel'a güvenmiştik –Düzen'in kendisine güvendik.

Bu konuda neden gergin hissettiğimi bile bilmiyordum çünkü günün sonunda, ne önemi vardı ki? Hâlâ Düzen üyesi olduğumdan şüpheliydim.

Yaklaşık bir aydır kayıp olduğumdan ve Seçkinlerle –Düzen içindeki çok özel ve gizemli grup– Buçukluk'un izini sürdüğümden, ya öldüğümü ya da aradıkları Buçukluk'un ben olduğumu düşündüklerine emindim.

Ren de buraya onu bulmaya gönderilmişti.

Kafamı hafifçe sallayıp yutkunarak, aniden yükselen mide bulantısını bastırdım. Fışkıran ter, kontrol panelini benek benek yapıyordu. Sorun şuydu ki Prens'i geri gönderebilmek için Düzen'in kapıları açmasına ihtiyacımız vardı. Bu eylemi, kan ve taş ritüeli denen şeyi nasıl yapacağımız konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bunun Ötedünya'da yapılması gerekiyordu. Halen kayıp olan Kristal'i, üstünde benimkinin yanı sıra Prens'in kanıyla birlikte Ötedünya'nın *içine* nasıl sokabilecektik acaba? Sırf bunu düşünmek bile beynimin yanmasına yetti ve şu anda bu tür bir hayatı düşünemiyordum. Beynimde bunların hiçbiri için yer yoktu işte.

Dün gece, Ren'i odada bıraktıktan sonra kendimi burada bulmuştum. Birkaç saat sonra yine buradaydım, çünkü koşmak genelde beynimi kapatmamı sağlıyordu. Baldırlarım yanana, kalçalarım ağrıyana ve kalbim yerinden çıkacak gibi çarpmaya başlayana dek bedenimi zorlayıp böyle koştuğum zamanlarda, hayatımın kayıp haftalarını –Prens'le geçirdiğim haftaları– *düşünüp* bunlara kendimi kaptıramıyordum pek.

Bana zorla giydirdiği iğrenç elbiseyi ya da yatağa nasıl zincirlendiğimi düşünmüyordum normalde. Kaslarım kopmak üzere olan lastik gibi hissettirmeye başlayıncaya dek koştuğumda, karnımı içten kemirip duran sinsi açlığı göz ardı edebiliyordum –hiçbir miktarda tatlı çöreğin

ya da kerevitin bastıramayacağı türden bir açlık.

Bacaklarım beton bloklar gibi gelmeye başlayıncaya dek koştuğumda, Prens'in beni nasıl da masum insanlardan beslenmeye zorladığını hatırlamıyordum. Spor ayakkabılarım koşu bandına pat pat çarparken, o iniltileri işitmiyordum. Beslenmeden kaynaklanan o coşkunluk halini hissetmiyordum.

Göğsüm alev alev yanıyormuş gibi olana dek koştuğumda da Breena denen o orospunun Ren'le ne yaptığını düşünmeye fırsatım olmuyordu. Ya da Prens'in bana ne yaptığını... Bana ne yapmaya çalıştığını.

Düşüncelerimi kilit altında tutmak şimdilik en büyük önceliğimdi ama koşmak şu an hiçbir işime yaramıyordu.

Bir şeye, herhangi bir şeye odaklanmaya ihtiyacım vardı.

Bakışlarım duvarda gezindi. Buraya monte edilmiş birkaç televizyon vardı ama hepsi kapalıydı. Burada bir Fae'nin spor yaptığını daha önce hiç görmemiştim aslında. Spora ihtiyaçları olup olmadığını cidden bilmiyordum.

Bu, kalp hastalığı gibi şeylere yakalanmadıkları anlamına mı geliyordu? Hem ben bunu niye düşünüyordum...

Koşu bandı ayaklarımın altında aniden durup öne doğru tökezlememe yol açtı. Ellerimle hemen tutunma rayını kavradım, kafamın kontrol paneline çarpmasına saniyeler kala kendimi güçbela durdurabildim.

"Tanrım," diye homurdanarak yukarı baktım.

Tink, elinde acil durum kordonunu tutarak yanımda dikiliyordu. "İyi günler Ivy Divy. Reflekslerinin hâlâ keskin olduğunu gördüğüme sevindim."

Ayakta durup rayları bıraktım ve derin nefesler alırken ona döndüm.

"Ama gözlem becerilerin bir halta benzemiyor," diye ekledi, omuzlarına astığı gri anakucağını tek eliyle pış pışlarken. "Ta burnunun dibine girip o şeyi çekiverdim."

"Pisliğin tekisin." Göğsüm hızlı hızlı inip kalkıyordu.

Gururla gülümsedi. "Ben pek çok şeyim. Bir pislik olmak da onlardan biri."

Bir gün bu Tink'i cidden öldürecektim. Ve söz konusu o olduğunda, *Arınma* vakti gelmiş gibi davranmak için pek çok sebebim vardı. En başta da daha kısa zaman öncesine dek Tink'in bir Ken bebeği ebadında olduğunu sanmam geliyor. Bu kahrolası periyi St. Louis Mezarlığı No: 1'de kırık bir bacak ve narin, incecik kanatlarında bir yırtıkla bulmuştum. Boyu otuz santim falandı, o kadar varsa tabii.

Ona lolipop çubuklarından kol ateli yapmış, Ötedünya'dan herhangi bir yaratığı saklamak canıma mal olabilecek olsa da onun bakıcılığını yapıp bu işe yaramaz serseriyi hayata döndürmüştüm. Onu neden kurtardığımı hâlâ tam olarak bilemiyorum. Sadece ona çok üzüldüm, ama belki de Fae olan yanım baskın gelip Ötedünya'dan başka bir yaratığın bakımını üstlendi. Kim bilir? Peki o bana nasıl teşekkür etti? Amazon Prime'dan sipariş verdiği tuhaf, gelişigüzel şeylere paramı harcayarak, bir Buçukluk olduğumu benden saklayarak ve sadece otuz santim olmayı *tercih ettiğini* söylemeyi unutarak. Aslında Tink çok, çok uzun boyluydu.

Ve anatomik açıdan gayet düzgündü.

Tink'i gerçek insan boyutunda görmek beni hep dehşete düşürüyordu çünkü Tink'i o şekilde asla düşünmemiştim. Minyatür boyutundayken yüzlerce kez beni iç çama-

şırlarımla görmekle kalmamıştı, şimdi Tink de çok daha fazlasıydı ve...

Ve yetişkin boyutundaki Tink... Seksiydi.

Biraz midemin kalkmasına yol açtığını kabul ediyordum ama bu doğruydu. Küçükken şirin, güzel bir minik suratı vardı ve sadece Tink'ti; şimdi bu büyük halindeyse o şirin küçük suratın geniş elmacıkkemikleri vardı ve bedeni kaslıydı ve...

Öyle işte.

Yüzümü ekşittim. Tink'i böyle görmek hâlâ kafamı karıştırıyordu ama günün sonunda o hâlâ Tink'ti ve sık sık esaslı bir tokatla onu Ötedünya'ya göndermeyi istesem de bir tür... Bilemiyorum... Seviyordum onu galiba.

Bunu ona hiçbir zaman söyleyecek değildim elbette.

Tink'in saçı o kadar sarıydı ki neredeyse beyaz denebilirdi ve bugün dimdikti. Kot pantolonla termal üstlük giymişti. Yol üstünde havlulardan birini kapmış olmalıydı çünkü serbest elinde bir havlu vardı. Anakucağının, küçük bir topun kıvrılıp durduğu alt kısmına baktım. Dixon'ı –yeni kedi yavrusu– insan bebekleri için tasarlandığına gayet emin olduğum bir anakucağıyla oradan oraya taşıyordu...

Bir dakika.

Tink'in üstündeki gri termale bakan gözlerim kısıldı. "Ren'in sweatshirt'ünü mü giyiyorsun sen?"

"Evet. Bu beni sevmesini sağlayacak sanırım. Farklı annelerden olma biraderler gibi bağlanmamıza yardım edecek."

"Hah. Orası şüpheli." Ren çok sinirlenecekti. "Hem biraz tuhaf da."

"Niyeymiş? Kızlar sürekli giysi paylaşıp duruyor."

"Evet, anahtar kelime paylaşmak, Tink. Sen onun giysisini öylece alıvermişsin." Bunu açıklamam gerektiğine inanamıyordum. "O havlu benim için mi?"

"Evet. Bataklıkta yüzmüş gibi görünüyorsun." Havluyu bana attı. "En azından gözün dışarı uğramış gibi görünmüyorsun artık."

Havluyla yüzümü silerken, "Teşekkürler," diye mırıldandım. Malikâneden kaçtığım sırada, Prens'in muhafızlarından biri boğazıma çöküp tatlı canımı almaya çalışmıştı. Boğuşurken gözümdeki damarlardan biri çatladı. Bunu düşünmek, o göze bakmak kadar iğrençti.

Prens'in muhafızı Valor hapı yutmuştu gerçi. Ren onun icabına bakmıştı. Bir Kadim için endişelenmemize gerek kalmamıştı.

"Yeniden spor salonunda olduğuna inanamıyorum," diye devam etti Tink, kenara çekilip. "Niye bu kadar çok koşuyorsun ki? Hiç bilmediğim, yaklaşan bir zombi kıyametine mi hazırlanıyorsun? Çünkü eğer öyleyse, en yakındaki kıroyu bulup yakın arkadaş olmalıyız, şöyle kirli, perişan tarzıyla seksi olan birini. Bilirsin, muhtemelen ter ve erkek gibi kokan, başta nefret edeceğin ama zamanla yavaş yavaş sevmeye başlayacağın, karmaşık geçmişi olan bir tip."

Ona dik dik baktım. "Bunu bayağı düşünmüşsün."

"Düşündüm. Hazırlıklı olmayı severim. Güneyde olduğumuza göre, böyle birini bulmak zor olmamalı. Yani, neden spor salonunda bu kadar vakit geçiriyorsun?" diye sordu hiç duraksamadan.

"Yapacak başka neyim var?" Anakucağının dibinde

hareketlenen küçük topu izlerken, havluyu enseme attım.

"Bilmiyorum." Tink anakucağına üstten pat pat vurdu ve bunun karşılığında boğuk bir miyav duyuldu. "Buradaki bazı insanlarla vakit geçirebilirsin. Bayağı havalılar."

"Sana taptıkları için havalı olduklarını düşünüyorsun."

Öyle kocaman gülümsedi ki suratı ikiye ayrılabilirdi. "Eh, evet, öyle bir şey var. Akıllılar."

Buradaki Faelerin çoğu daha önce hiç peri görmemişti. Prens ve Kış Sarayı, Tink'in türünün soyunu resmen kurutmuştu.

"Merle ve Brighton'la da zaman geçirebilirsin," diye ekledi. "Merle Anne neredeyse hep bahçede, ya bir şeyler kazıp çıkarıyor ya da bir şey ekiyor. İlginç biri. Tuhaf. Ama tuhaflık eğlenceli olabilir ve Merle de eğlenceli. Hem Brighton'ı da seviyorum." Duraksadı. "O benden hoşlanmıyor sanırım. Aslına bakacak olursan, benden korktuğuna hayli eminim."

Tek kaşımı kaldırdım. Tink ipsiz sapsız konuşmayı kesinlikle seviyordu.

"Ben nereye gidecek olsam, o da bir şekilde ters yöne gidiyor." Dudakları büzüldü. "Daha bu sabah, ortak salondaydım. İşte, senin hiç takılmadığın yer, ama her neyse, konuyu dağıtmayayım. O salonda bir sürü havalı oyun, koltuk, falan filan var. Oradaydım, zor bir masa hokeyi oyununu kazanıyordum ki Brighton girdi, benimle göz göze geldi, sonra da dosdoğru yürüyüp çıktı. Neden olduğunu anlamıyorum. Ben aşırı dost canlısı ve yanına yaklaşılabilir biriyim. Üstelik insan standartlarına göre

acayip yakışıklı olduğumun da farkındayım."

Brighton'ın muhtemelen ödünü koparan, yaptığı tüm o şeyleri söylememeye karar verdim, çünkü bu içine düşmek istemediğim bir tavşan deliğiydi. Ayrıca, derhal duş almam gerekiyordu çünkü kendimi bataklıkta yüzmüş gibi hissediyordum. Koşu bandından indim ve ayağım yere değer değmez dünyam sarsılmaya başladı. "Oooff."

Tink kolumdan yakalayıp dengemi bulmamı sağladı. Baş dönmesi geldiği kadar hızla yok oldu. "Sarhoş musun?" diye sordu.

Öfkeyle burnumdan soluyup kolumu çektim. "Keşke. Daha ne kahvaltı ne öğle yemeği yedim. Benim salaklığım."

Tink sessizce inceledi beni. "Abartıyor olabilir misin?"

"Neyi abartıyorum? İstemediğim uzun bir tatilde oturup durmayı mı?"

"Oturup durmuyorsun. Spor yapıyorsun. Hiç durmadan."

"Hiçbir şeyi abartmıyorum." Yürüyüp uzaklaştım, kondüsyon bisikletlerinin etrafından dolaşıp tembellerin koşu bandı olan eliptik bisikletlerin yanından geçtim.

Tink hemen arkamdan geliyordu. "Hatırlatmaya gerek yok ama haftalarca esir tutuldun ve..."

"Haklısın." İçimde hep hazır duran öfke patlarken hızla arkama döndüm. "Hatırlatılmasına ihtiyacım yok. Nerede olduğumu biliyorum."

"Peki nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Ağzımı açtım ama bu soruya nasıl cevap vereceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Nereye *gidiyordum?* Öfke

akıp gitti, kafa karışıklığı ve neredeyse beni ezen bir çaresizlik hissiyle yutkundum.

Tanrım, bu duygudan nefret ediyordum çünkü en son, Faeler yıllar önce erkek arkadaşım Shaun'u öldürdüğünde böyle hissetmiştim. O zamanlar çaresizdim. Prens boynuma bir tasma takıp zincirle etrafta gezdirdiğinde çaresizdim.

İyi Fae Oteli'nde kapana sıkışmış halde, hâlâ çaresizdim.

Küçük Dixon gri kafasını anakucağından çıkardı ve uykulu kedi yavrusu gözleriyle etrafa baktı. Tink elini uzatıp kulağının arkasını okşadı. "Ren yakında döner."

Dik bir tepeden yere çakılacakmış gibi inen bir hız trenindeymişim gibi midem hop etti. Gecenin bir yarısı yanından ayrıldığımdan beri onu görmemiştim.

"Onu Faye'le giderken gördüm."

Sıcak, boğucu bir his her yanımı sardı, kıvrılıp mideme çöktü ve başımdan geçen her bir berbat şeye karıştı. Hazımsızlık çekiyormuşum gibi, dünya boğazımda acı bir tat bırakıyordu.

Faye'le gideceğini bilmiyordum. Bana bu konuda bir şey söylemiş miydi? Hatırlayamıyordum. Önemli olduğundan değil. Yani, bir şeylerden şüphelendiğim yoktu. Ren beni sevdiğini söyledi, yani bana âşık olduğunu ve ben de inandım. Kesinlikle. Sadece...

Ben onunla *dışarıda* değildim. Yanında başkası vardı ve kafam –doğru düşünemiyordum.

"Şu Kristal'in yerini tespit edebilecekler mi diye bakmak için dışarı çıkıyorlardı." Tink hâlâ küçük yavru kedinin kulağını kaşıyordu ve Dixon motor gibi mırlıyordu.

"Erkeğin dışarıdayken senin buraya sıkışıp kalman, bununla baş etmeye çalışman berbat bir şey olmalı."

Bakışlarımı onun gözlerine çevirdim. "Gerçekten mi? Kendimi daha iyi hissettirmeye mi çalışıyorsun?" Arkamı dönüp kapıya dik dik baktım. "Bil diye söylüyorum, işe yaramıyor ve iğrençsin."

"Sana kendini iyi hissettirmeye çalışmıyorum," diye yanıtladı, peşimden beni takip ederken. "Sadece bariz olan şeyi söylüyorum."

"Bir şey barizse söylemek lüzumsuzdur, Tink."

Ancak yarım saniyeliğine bir sessizlik oldu. "Dün akşam yemekte bize katılmadın."

Buranın dünyadaki en uzun spor salonu olduğunu düşünerek, hızlı hızlı yürüdüm.

"Önceki ve ondan önceki akşam da yemekte bize katılmadın," diye devam etti. "Bu da Ren'le yediğim anlamına geliyor. Tek başıma. Birbirimizi oracıkta öldürebiliriz."

"Bir şey olmaz." Kapıya varmıştım şükürler olsun.

"Nerelerdeydin?" diye sordu. "Buradasın ama değilsin."

"Buradayım Tink. Ben sadece..." Buna nasıl yanıt vereceğimi bilemedim çünkü kelimeler beni yarı yolda bırakmıştı. Ne zaman Faelerin civarında olsam bana kuşkulu, neredeyse korku dolu gözlerle baktıklarını nasıl açıklayabilirdim? Ne olduğumu biliyorlardı. Prens'in beni neden esir tuttuğunu biliyorlardı. Neyi sembolize ettiğimi biliyorlardı. "Kalabalığın içinde nasıl olduğumu biliyorsun. Siz kafeteryada yiyorsunuz. Grup aktivitesinde bulunmak gelmiyor içimden..."

Tink kolumu kavrayıp kapıyı açmama mani oldu. Beni

döndürdü ve bir defacık olsun, suratındaki ifade yüzde yüz ciddiydi. "Kafeteryada yemek yemek grup aktivitesi değildir." Bakışları üstümde gezindi. "Üstelik kendin yiyormuşsun gibi de görünmüyorsun."

Buna güldüm. "İnan bana yiyorum. Çok fazla. Aslına bakarsan, sürekli." Ve bu gerçekti. Mecburdum, çünkü yemezsem *açlık* beni ele geçirirdi. "Ben sadece..."

"Günde on beş kilometre koşuyorsun, tonlarca kahve içiyorsun ve uyumuyorsun, değil mi?"

Gözlerim kocaman açıldı. "Vay be. Sen beni gizli gizli takip mi ediyorsun?"

"Dikkat ediyorum. Ren de öyle." Bakışları benimkine kilitlenmiş halde kaldı. "Yüzün farklı görünüyor."

"Ne?"

"Yanakların çökmüş ve gözlerinin altında halkalar var. Daha önce orada değillerdi."

"Vaaay. Kompleksli yapacaksın beni."

"Halihazırda öylesin gibi görünüyor."

Rahatsız oldum, kolumu çekip kurtardım ve havluyu ensemden çekip yakındaki bir çamaşır sepetine attım. "Benimle ilgilenmene gerek yok. Tamam mı?"

"Ivy..."

O beni durduramadan kapıyı açıp koridora çıktım. Hiç bu muhabbeti yapacak havada değildim. Konuyu Ren açtığında da –neredeyse her beş saniyede bir gibi hissediyordum– havamda olmadığım gibi.

Ren'in konuşmak istediği şeyler vardı –kimsenin yanındayken ama özellikle de onun yanındayken konuşmak istemediğim şeyler.

Koridorda hızlı hızlı yürüdüm, Tink'in hâlâ tam ar-

kamda olduğunun farkındaydım. Hızlanarak koridorun sonuna ulaştım, döndüm ve anında duruverdim.

Tanner karşımda dikiliyordu.

O buranın lideriydi. Onu bir tür İyi Faelerin Kralı gibi düşünüyordum ama kral değildi. En azından, öyle olmadığını sanıyordum.

Onu ilk gördüğümde, hayretten düşecektim neredeyse. O sıralar gördüğüm en yaşlı görünen Fae'ydi. Gözlerinin etrafındaki gümüşi deride incecik çizgiler yer etmişti ve saçları biberden ziyade tuz rengindeydi.

Bu yaşlanma sürecini bertaraf etmeye yetecek kadar, en azından düzenli olarak beslenmemenin canlı ve yaşlanan kanıtıydı.

"Buradaymışsın." Tanner gülümsedi, ellerini önünde kenetledi. Hep bir iş yemeğine gidiyormuş gibi giyiniyordu –koyu renk pantolon ve tüm düğmeleri iliklenmiş beyaz gömlek. "Seni arıyordum."

"Harika," diye cıvıldadım, bu konu değişikliğinden memnundum. "Ne var ne yok?"

Tanner Tink'e şöyle bir baktı, gözleri Dixon'ın olduğu yere doğru kaydı. "Az önce heyecan verici haberler aldım."

"Amazon Prime buraya da mı teslimat yapmaya başladı?" diye sordu Tink.

Gözlerimi devirdim.

Tanner gülümsemeyi sürdürdü, sulak yerde yetişmiş bu peri belli ki onu sersemletmişti. "Henüz değil ama bunun için çalışıyoruz."

Bunun için cidden çalışıyorlar mıydı? Yüce Tanrım.

"Ren'in Faye'le dışarı çıktığını öğrendiğimden beri seni arıyorum," diye devam etti Tanner, göğsümdeki çir-

kin, aptalca sancıya aldırmamaya çalıştım. "Kristal'in yerini tespit etmemize yardım edebileceğine inandığımız başka bir grupla bağlantı kurduk. Bu harika bir haber çünkü daha önce Faye'e sorduğumda, onunla Ren'in Flux'ta talihlerinin yaver gitmediğini öğrendim."

Flux, Kadimlerin, yani şehrin çok büyük bir yatırımcısı olan Marlon St. Cryers'in yönettiğini bildiğimiz bir kulüptü. Flux, bu aşırı özel Kristal'in saklanmış olabileceği yerlerden biriydi.

"Gerçekten mi?" Heyecan içimde uğultuyla yükseldi, kanım çok uzun zamandır hissetmediğim bir ürpertiyle aktı. "Nasıl?"

"Birkaç güne burada olacaklar," dedi. "Ve onların... Kayıp şeyleri bulma konusunda eşsiz bir yeteneği var."

"Eşsiz yetenek mi?" Tink derin düşüncelere daldı, ona bakınca Dixon'ın kundağın içine doğru çekildiğini gördüm. "Benim bazı eşsiz yeteneklerim var."

"Peki gerçekten bir faydası dokunabilir mi sence?" Hiçbirimizin duymak istemeyeceği detaylara girmeden önce Tink'in sözünü kestim.

Eh, belki Tanner duymak isterdi. Nereden bileyim?

Tanner başını salladı. "Gerçekten öyle olduğuna inanıyorum." Solgun bakışları üstümde gezindi. "Yapmam gereken bazı işler var. Bu akşam yemekte görüşürüz umarım."

"Elbette," diye mırıldandım.

Tanner hemen apar topar yürüyüp uzaklaştı ve beni Tink'le baş başa bıraktı. Ona döndüm, yardımı Tanner'ın çağırıp çağırmadığını merak ettim, ardından Ren'le Faye'in neden hâlâ Flux'ta olduklarını merak ettim. Veya

genel olarak neden dışarıda olduklarını? Ama Tink'in yüzünü görür görmez, bu düşüncelere bir son verdim.

Yeniden ciddileşmişti. "Nereye gidiyorsun?"

"Duş almaya."

"Ya ondan sonra?"

Tek omzumu kaldırdım. "Bilmiyorum. Muhtemelen gidip bir şeyler yerim."

"Peki." Bir elini İyi Fae Oteli'nin lobisine doğru uzattı. "Seninle gelebilirim."

"Sadece atıştıracak bir şeyler alıp odamda takılacağım. Eminim yapacak daha iyi işlerin vardır," dedim ona, sözlerimi desteklemek için. "Mesela, egonu okşamaya dünden hazır bir Fae sürüsünün olması ve onları hikâyelerle büyülemen gibi."

Yüz ifadesinde küçücük bir değişim bile olmadı. Sırıtış yoktu. Gözlerinde hafif bir parıltı yoktu. "İyi misin Ivy?"

"Elbette," dedim bir kahkaha atıp. "İyiyim dedim ya size."

Ve onlara böyle söylemiştim. O gün salıncakta, Tink'le Ren'e iyi olacağım demiştim –o günün üstünden asırlar geçmiş gibiydi ama iyi değildim.

İyi olmaktan çok uzaktım.

3. Bölüm

Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, İyi Fae Oteli kütüphanesinin uzun, dar koridorunda sallana sallana yürüyordum. Lobi ve spor salonuyla aynı kattaydım ama binanın farklı bir kanadındaydım. Burayı birkaç gün önce, herkes akşam yemeği yerken tesadüfen bulmuştum.

Peki neden herkes aynı saatte yiyordu akşam yemeğini? Bir tür tuhaf, Yaz Sarayı Faelerinin geleneği miydi bu? Lisede olmak gibiydi ama çekici, gümüşi tenli insanlar vardı –aslında insan olmayan.

Kollarımı çözüp uzanarak parmaklarımı kalın ciltlerin üstünde gezdirdim. Bu kitapların bazıları on yıllarca, hatta daha bile eski olmalıydı. Çoğu anlamadığım lisandaydı. Daha geride daha yeni kitaplar, aşk ve macera gibi pek çok türde roman vardı. Doğru dürüst, güncel bir gençlik kitapları bölümü bile vardı.

Bu yekpare, devasa binada herkes yemeğe otururken ben oraya gidiyordum. Kafeteryadan yayılan kokuya bakılacak olursa, etli güveç yediklerini düşündüm. Normal-

de bu ağzımın sulanmasına yol açardı ama mideme fena bir sancı girdi.

Her gün ya açlıktan ölüyordum ya da kusmanın eşiğindeydim ve bunun ortası yokmuş gibiydi. Ne zaman bitecekti bu? Son beslenmem bir hafta önceydi. Açlığın geçmiş olması gerekirdi.

Bunu birilerine sormam gerekiyordu muhtemelen. Faye yapmak zorunda kaldığım şeyi biliyordu ama bu, onunla –biriyle– gerçekten konuşmamı gerektiriyordu ve ben de vaktimi böyle geçirmek istemiyordum.

Koridorun sonuna varınca sağa dönüp kütüphanenin daha içlerine doğru yürüdüm. Burayı seviyordum. Sakindi ve burada beni aramak kimsenin, Tink'in bile aklına gelmezdi. Bir kitap alabilir, bir köşe bulabilir ve sadece oturup okuyabilirdim.

Ve ben de böyle yaptım.

Kapağında geniş göğüslü bir herifle birkaç saniye sonra elbisesini çıkarıp atacakmış gibi duran bir fıstığın bulunduğu bir tarihi aşk romanı seçtim. Gerilerde küçük bir kuytu buldum ve rahat, büyükçe bir koltuğa gömüldüm.

Birkaç bölüm okuduktan sonra, İskoç savaş beyleri arasındaki bir kan davasının ortasında kalmış genç bir kadını konu alan hikâyede kayboldum. Okumayı çok seviyordum ama dışarıda bir yerde, daha fazlasını –bir şeyler yapmam gerektiğini– hissederken buna yoğunlaşmak zordu.

Belki de benim sorunum buydu. Belki sonu belirsiz oturmalara ve hiçbir şey yapmamalara alışkın değildim sadece. Çünkü kim bilir? Haftalarca oturmak zorunda kalabilirdim. Hatta belki *aylarca.*

Başaramayacaktım.

Düşüncelerimden canım sıkkın halde, okuduğum şeye yeniden odaklandım. Beynimi bir kez kapatınca, kendimi kaptırdım. Katman katman yeşil tepeleri ve Highland sisini gözümde öyle canlandırmıştım ki yaklaşan adımları işitmedim.

"Ivy."

Günahın sesi gibi derin, yumuşak sesten ürküp başımı kaldırırken az kalsın kitabımı düşürüyordum. Bakışlarım bahar yaprakları rengindeki gözlerle buluştuğu an hava ciğerlerimden hızla boşaldı.

Ren.

Beni bulmasını beklemiyordum.

"Selam," dedim ses çıkarmayı başarıp, eski kitabı kapattım. Saklanma deliğim artık bir saklanma yeri değildi. "Ne yapıyorsun burada?"

Sorum üstüne kaşları kalktı ve anında bunu sormamış olmayı diledim. Bulunmayı istemiyormuşum gibi anlaşılıyordu ve eh, istemiyordum da, ama ayrıca Ren'in bunu bilmesini istemiyordum.

"Yani, yemek vakti, değil mi?" diye ekledim çarçabuk, yanaklarımın ısındığını hissederek. Bu, hemen pişman olduğum başka bir aptalca soruydu.

"Evet, yemek vakti." Daha fazla yaklaştı, koltuğuma oturdu ve uzun bacaklarını uzattı. "Bu yüzden arıyordum seni."

İlk iki gece tüm akşam yemeği olayını burada yaşamış, meraklı ve kuşkulu bakışlar altında kendimi yemeye zorlamıştım. Ren'in nasıl yaptığını bilmiyordum ama bu onun beni gerçekten aramaya çıktığı ilk geceydi. Yani,

bildiğim kadarıyla. Eğer daha önce de yapmış ve beni bulamamışsa da geceleyin bu konuyu açmadı.

"Sadece bu kitabı okumaya kendimi kaptırmışım," diye yalan söyledim. "Umarım beni bulmak için yemeğini yarım bırakmamışsındır."

Pek çözemediğim tuhaf bir ifade gezindi yüzünde ama ben ne olduğunu anlayamadan kaybolup gitti. Başını eğip kitaba baktı. "Bütün gün burada mıydın?"

"Şey, bir süredir buradayım."

Altdudağını ısırdı. Gergin bir sessizlikle bir dakika geçti ve... Eh, aramızdaki her şey bir tuhaftı işte. Hepsi de benim yüzümden. Bunu biliyordum. Her şeyi tuhaflaştırıyordum. Salıncakta geçirdiğimiz o gün –o gün halledebilirim sandım– Ren ve Tink yanımdayken, her şey çözülebilirdi, şimdiyse o anlar başka bir yaşammış gibi geliyordu.

Ağır ağır uzun bir nefes verip öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine koydu. "Birkaç saat önce döndüm ve seni aradım. Yaptığım ilk şeydi aslında."

Her yanımı kaplayan bir suçluluk dalgasıyla kalbim sıkıştı. Sormadığı soru aramızda, havada asılı duruyordu. *Neredeydin?* Güzel soru. Ulaşılabilir bir yerlerde, onu bekliyor olmalıydım. O dışarıdayken her şey olabilirdi: Prens, Düzen –*her şey*. Endişelenmiştim de, ama onu beklememiştim.

Saklanacak bir yer bulmuştum, yaptığım buydu işte.

Ren bakışlarını kaçırıp raflardan birine odaklandı. "Spor salonuna baktım, ortak salona, bahçeye. Buraya bakmam gerektiğini bilmeliydim, seni küçük kitapkurdu." Sırıtışı kısa sürdü. Hiç gamze de görünmedi. "Dü-

şündüm ki... Odada ya da öyle bir yerde olursun sandım, kolay bulunabilir bir yerde işte."

Suçluluk hissi kabardı, bir batarya asidi gibi damarlarımdan akmaya başladı. "Affedersin. Zamanı unuttum galiba." Parmaklarımla kitabı sardım. "Peki, Flux'ta ne oldu?"

"İçeri sızabildik." Çene çizgisi azıcık yumuşadı. "Faye insanlarda cazibe kullandı. O lanet yerin açık olmasına inanamıyorum. Orada çalışanlar ve icabına baktığımız birkaç alt seviye Fae vardı."

Flux'ın açık ve işlek halde olmasına biraz şaşırdım. Orada bulunduğum son seferde bir katliam yaşanmıştı. Tavandan cesetler sarkıyordu falan. Kolay kolay unutamayacağım bir manzaraydı.

"Hiçbir şey bulamadık," diye devam etti. Faye, Prens'in saklandığı evde Kristal'i hiç görmemişti, bu yüzden başka bir yerde tutuluyor olmalıydı. "Dışarıdayken, mezarlıkların bazılarına bakmaya karar verdik. Orada şüpheli hiçbir şey yoktu."

"Tanner sizi buldu mu?" Gözlerini bana çevirince bakışlarımı yere indirdim.

"Evet." Bir an sessizlik oldu. "Kristal'in yerini bulmak için birinin ya da bir şeyin bize yardıma geleceğini söyledi ama görmeden inanmam, sence de öyle değil mi? Eğer o Kristal malikânede değilse, o zaman buralarda bir yerde olmalı."

Başımı sallayıp onayladım. "Faye'le birlikte çalışmak nasıl?"

"Tuhaf," diye yanıtladı ve şükürler olsun, bir kıskançlık sancısı hissetmedim. "Faelerle yan yana çalışabileceğimizi kim düşünebilirdi?"

"Hiç aklıma gelmezdi." Teknik açıdan, bir Buçukluk olduğu için Fae sayılabilecek biriyle sevgili olduğunu hatırlatmadım ona. "Seçkinler biliyor mu sence?"

Ren, Düzen'in gizli departmanında yetişmişti, bir üye olmak onun kaderiydi. "Hiç böyle bir şey duymadım ama Seçkinlerin biliyor olması gerekir." Sesi sertleşti, bakışlarımı yukarı kaldırdım. Yeniden kitap rafına odaklanmıştı. Konuşmaya devam ederken dudakları tiksintiyle kıvrıldı: "Kyle'ın biliyor olması gerekirdi."

Ben de aynı tiksintiyi hissettim. Kyle Clare, Ren'in geldiği Seçkinler grubunu yönetiyordu ve şerefsizin tekiydi. Ren'in en yakın arkadaşını öldüren kocaman, en adisinden bir şerefsizdi.

Noah'nın Buçukluk olduğu ortaya çıkmış, Ren de bunun üstüne görevi ile önemsediği insan arasında kalmıştı. Benimle de kendini tam olarak aynı pozisyonda bulmuştu.

"Canımı sıkan şey de bu." Ren kafasını geriye attı, boynunu sağa sola çevirdi. "Neden dışarıda iyi Faelerin bulunduğu gerçeğini bir sır olarak sakladılar? Yani, onlarla yan yana çalıştıklarını?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. Yılın sorusu gibi görünüyordu bu.

Ren'in bakışları benimkilerle buluştu. "Her hafta o boktan sokaklarda Faelerle savaşırken ölen Düzen üyelerimiz vardı. Kapının açıldığı gece kaç kişi öldü?"

"On altı," diye yanıtladım, bu hiç unutmayacağım bir rakamdı.

"Ve tüm bu zaman boyunca, yanımızda savaşan, bizimle aynı şeyi isteyen Faelerle dolu bu yer vardı. Tam bir saçmalık."

Bu, pek çok şeydi. Saçmalık olması da bunlardan sadece biriydi. "Bunu düşünüyorum. Bir sebebi olmamasına inanamıyorum sadece. Savunulabilir bir sebebi olduğunu söylemiyorum ama Düzen neden Kristal'i bu Faelerden almadı ve neden eski anlaşmalarını hepimizden gizledi? Büyük bir sebebi *olmalı.*" Sessiz koridorlara baktım. "Ayrıca bunu tek başına Düzen'in yaptığına da inanamam. Özellikle de Tanner neyin, neden ve nasıl olduğu konusunda tam anlamıyla açık sözlü değilken."

"Evet, konuyu ne zaman açsam soruyu savuşturuyor. Faye de öyle." Yaslandı, kolu kıvrılmış bacağıma sürtünüyordu. "Hem ne söylerler bilirsin: Her hikâyenin üç yönü vardır."

"Düzen. Yaz Sarayı. Ve gerçek," diye yanıtladım. "Sen... Sen onlara güveniyor musun –buradaki Faelere?"

Ren'in bakışları yeniden benimkileri bulunca, bu kez gözlerimi kaçırmadım. "Güveniyorum, aksi halde burada kalmak için hançerlerimden vazgeçmezdim."

Tanner, ne olur ne olmaz diye silahlarımızı teslim etmemizi istemişti. Teslim etmiştik, odamızdaki dikenli kazık hariç, çünkü nadir bulunan şeylerdi ve bir Kadim'i imha edebilen tek silah bunlardı.

"Savunmasızdık, bu yüzden bizi yok etmek için bol bol fırsatları vardı. Yapmadılar. Beslendiğimizden, başımızın üstünde bir çatı olduğundan ve güvenli bir yerde bulunduğumuzdan emin oldular. Ayrıca, seni buraya getirmemize yardım ettiler." Uzanıp parmak uçlarıyla elime hafifçe dokundu. "Sen onlara güveniyor musun?"

Bakışlarım parmaklarına indi. Dürüst olmak gerekirse, şu anda tüm dünyada yüzde yüz güvendiğim sadece

iki insan vardı. Ren ve kulağa delice gelse de Tink. Birini ne kadar iyi tanıdığınızı düşünürseniz düşünün, bunun gerçekten tanıdığınız anlamına gelmediğini yaşayarak öğrenmiştim. Val buna kanıttı.

"Sana güveniyorum," dedim.

Ren elini yavaşça avcumun altına kaydırdı, parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Bir duygu düğümü göğsümde büyürken, nefesim kesildi. Parmaklarımı ağır ağır onun parmakları etrafında kapattım. Ellerimizi ağzına götürüp, benim elimin üstüne bir öpücük kondurdu. Hızla dönen bir hasret ve tereddüt hortumu içimde düğüm düğüm bir karmaşa yarattı. Kucağına tırmanmak ve kaçıp uzaklaşmak istedim.

Ellerimizi bacağına indirdi. "Hadi gidip yemek yiyelim."

Evet dilimin ucundaydı ama elimi onun elinden çekerken ağzımdan çıkan bu olmadı. "Ben çoktan bir şeyler yedim, ama sen gidip yiyebilirsin. Ben şu kilt giyen adamlara döneceğim."

Çenesinde bir kas titreşti ve ardından ifadesi yumuşadı. "Ne yedin?"

Tink'le yaptığım konuşmayı hatırlayarak, abartılı detaylarla bugün yediklerimi anlatmaya koyuldum. Yarısı yalandı. Duş aldıktan sonra koca bir kâse *Cheerios*'la fıstık ezmeli sandviç yemiştim. İkisi de mideme kurşun gibi oturmuş ve öğleden sonranın geri kalanını porselen tanrıya yakarmakla geçireceğimi düşündürten birkaç kısa an olmuştu.

Lafımı bitirdiğimde, Ren'in bana inanıp inanmadığından pek emin olamadım. "Pekâlâ," dedi zoraki. "O zaman ben yerken gel yanımda otur."

Gerilim kaslarıma sızdı. Kafeteryanın Faelerle dolu olacağını bilmek –tam anlamıyla ne olduğumu ve Prens'in benden ne istediğini bilen Faelerle– midemin kasılmasına yol açtı. Sırtımı tekrar koltuğun minderine yasladım. "Sanırım burada sakin sakin oturacağım sadece."

Yüzünde bir an hayal kırıklığı belirdi ve bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. "Ivy." Yoğun bakışlarını üstümde hissederken bir duraksama oldu. "Seni özlüyorum."

"Ben buradayım," dedim, aniden ortaya çıkan öfkeyi bastırmaya çalışarak. Ona öfkelenmek doğru değildi. Ren yanlış hiçbir şey yapmıyordu. Derin bir nefes alıp kendimi gülümsemeye zorladım. "Gidebileceğim başka bir yer yok zaten."

"Buradasın tatlım." Sesi yumuşaktı ama bu tabiri kullanması yine de irkilmeme yol açtı. *Anlamalıydım.* Prens, Ren kılığına girdiğinde bana hiç böyle hitap etmemişti. "Fiziken buradasın ama sadece o kadar."

Ağzımı açtım ama buna nasıl karşılık verebileceğimi bilmiyordum, çünkü doğruyu söylüyordu. Bunu görmek için iyi bir gözlemci olmanıza gerek yoktu.

Bir şey söylememi bekledi ama ben söylemeyince omuzları derin bir nefesle yükseldi. Ayağa kalktı ve konuştuğunda, ses tonu göğsümün ağrımasına yol açtı çünkü şu... Aramızdaki şu ölçülemez uçurum büyümeye devam ediyor, ikimizden birinin geçmesine yetecek büyüklükte hiçbir köprünün kurulamayacağından endişelendiğim bir noktaya doğru genişliyordu. "Gidip bir şeyler yiyeceğim. Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı aşağı yukarı salladım.

Ren bir an yukarıdan bana baktı, bir şey söyleyeceğini sandım ama söylemedi. Arkasını dönerek yürüyüp uzaklaştı, sırtı dik ve kaskatıydı. Ben de orada öylece oturup, o gittikten sonra uzun süre ondan geriye kalan boşluğa baktım.

Kalmasını istemiştim.

Beni olduğum yerden kaldırıp kafeteryaya sürüklemesini istemiştim. Aynı zamanda az önce yaptığı şeyden, yani beni boşlukla baş başa bırakmasından başka bir şey istememiştim.

4. Bölüm

Akşam geceye dönerken okumayı bırakıp kütüphaneden çıktım. Nereye gittiğim konusunda bir planım yoktu aslında. Yerimde duramadığımdan, herkesten kaçınarak sadece koridorlarda dolaşıyordum.

Odaya dönmeyi ne kadar ertelersem erteleyeyim, Ren'in uyanık olacağını biliyordum. Saat ister dokuz ister gecenin ikisi olsun, bakışları televizyona öylece yapışmış halde orada öylece uzanıyor olacaktı. On altı yaşıma dönmüşüm gibi, banyoda üstümü değiştirirken, her gece beni bekliyordu. Yatağın benim tarafımdaki kısmının örtüsü açılmış oluyordu. Yatağa uzanırdım, birkaç saniye geçerdi ve ardından o beni sarıp sarmalar, sıkıca göğsüne bastırırdı.

Bu temas, sırtıma bastıran göğsü, belime dolanmış kolu daima yıpratırdı beni. Aynı anda hem çok fazlaydı hem de yeterli olmaktan uzaktı ama uykuya dalmama yardım eden tek şeydi.

Uykuya dalmamın tek nedeni Ren'di.

Her gece uyuduğum birkaç saat onun sayesindeydi çünkü beni bekliyordu. Çünkü sadece sabırlıydı ve Tanrım, öyle iyi bir adamdı ki. Mükemmel. Gerçek. Lastikli çarşafları bile katlayabiliyordu ve bunu kim yapabilirdi ki? Ben sadece çok... Fena halde işleri batırmıştım.

Bahçenin hemen dışında durdum ve başımı kaldırıp yanıp sönen yüzlerce ışık sırasına baktım.

Peters Caddesi'nin sonundaki o eski elektrik santralini ilk gördüğümde, çoğu köhne, terk edilmiş binaya benziyordu ama bu sadece bir tür güçlü cazibeydi. Artık onu gerçekten olduğu haliyle görüyordum: New Orleans'taki bütün fiyakalı otellerle rekabet edebilecek, çok güzel biçimde yenilenmiş bir bina olarak. Faye, saklanacak güvenli bir yer arayan yüzlerce Fae'ye barınak sağlayabildiklerini söylemişti. Bahçe çok güzeldi, huzurluydu. O yüzden kendimi sık sık burada buluyordum. Sadece oturup yalnız kalabiliyordum.

Düşünebiliyordum, başka insanların yanında düşünmek istemediğim her şeyi düşünebiliyordum.

Kâğıt fenerlerin ve ışık sıralarının altından yürürken, Ötedünya'nın kısmen böyle görünüp görünmediğini merak ettim.

Bu daha önce hiç düşünmediğim bir şeydi.

Artık salıncağım olarak gördüğüm şeye uzanan patikayı takip ettim. Havada mevsim dışı bir serinlik vardı ve bölgenin yerlileri muhtemelen çok soğuk olduğunu düşünüyordu. Bunun, Kış Sarayı'nın New Orleans'a saçılması yüzünden olduğunu bilmesem çok hoşuma giderdi.

Bu, soğuk hava dalgasının eğlencesini alıp götürüyordu biraz.

Patikada durup kollarımla belimi sardım ve dinledim. Tuhaftı. İyi Fae Oteli'nin içinden uzak kahkaha ve sohbet sesleri geliyordu. Ama hiç siren yoktu. Tiz düdükler yoktu. New Orleans asla uyumaz ve asla sakin olmazdı. Böyle değil. Faeler yüzünden olmalıydı. Sihirli ses kesme yetenekleri ya da öyle bir şeyleri vardı.

Ah, bir de bunu şişeleyip satabilseler nasıl olurdu?

Salıncağa doğru ilerledim ve oturup ayak parmaklarımı kullanarak kendimi ittim. Kollarımı çözüp ellerimi kalçalarıma koydum ve gözlerimi kapadım. Midem burulup keskin bir nefes almama sebep oldu.

Ben o kadar aç...

Hayır.

Gözlerimi açtım, uzun uzun, ağır ağır nefesimi verdim. Etrafıma baktım, kollarımda aşağı yukarı gezinen titremeyi göz ardı edip tamamen açmış iris çiçeklerini inceledim. Ardından her gece yaptığım şeyi yaptım.

Drake.

Bedenimdeki tüm kaslar kilitlendi, göğsümü ve boğazımı öyle sıkıştırdı ki kusacağımı sandım.

Drake. Drake. Drake.

Prens'in adını kafamın içinde defalarca tekrarladım. Hissettiğim gerilim biraz hafifleyinceye ve göğsümün üstündeki baskı kalkıncaya dek bunu söylemeye devam ettim. Artık küfretmeyi istemeyene dek onun adını söyledim.

Bu zihin jimnastiği bir koşu bandının üstünde koşmaktan daha zordu. Duyarsızlaştırma. Çünkü ismini düşünmek bile bende kusma isteği uyandırıyorsa, Drake'le nasıl yüzleşecektim?

Keskin rüzgâr şiddetlenince titredim, bahçede etrafıma bakındım. Çiçekler dalgalanıyor, ışıklar sallanıyordu. Ortam, içimdeki his kadar boştu ve lanet olsun, bundan nefret ediyordum, nefret ediyordum.

Çünkü *bu* ben değildim.

Olduğum kişi bu değildi.

Peki burada ne halt ediyordum öyleyse? İçeride olmalıydım –Ren'le konuşuyor olmalıydım. Biz bir ekiptik. Ortaktık. Sevgiliydik. Dosttuk. Onunla konuşmaya ihtiyacım vardı. Neler hissettiğimi anlatmam gerekiyordu çünkü bu kelimeleri telaffuz edebilirsem, onun bunları anlamlandırmama yardım edebileceğini biliyordum. Bu aralıksız açlığı ona anlatmam gerekiyordu.

Onunla bu konuda konuşabilirdim. Biriyle konuşabilir, onlara –Ren'e– kendimi iyi hissetmediğimi söyleyebilirdim. Ivy Morgan'ın kim olduğunu bir şekilde unuttuğumu anlatabilirdim.

Çünkü yaptığım şeyi yapmayı sürdüremiyor, amaçsızca dolanıp saklanıyordum. Bu kesinlikle cesurca değildi, ama daha önemlisi akıllıca değildi.

Loyola'da aldığım Psikoloji 101 dersinden, bazen birisiyle konuşmanın mevcut en iyi ilaç olduğunu biliyordum. Kafamın içindeki tüm karmaşayı hale yola koymayabilirdi ama faydası dokunurdu. Tüm iyileşme ve travmayla başa çıkma meselesinin ilk adımıydı. Hissettiklerimi kelimelere dökmek, içimdeki karanlığı kesip çıkarmak gibi olurdu.

Ren'i bulacak ve onunla konuşacaktım. Kesinlikle acayip kıymetli bir şeyler söyleyecektim.

Salıncaktan kalkıp hızla içeri yürüdüm, gerisingeri koridoru geçtim, bakışlarımı yanımdan geçen birkaç

Fae'den kaçırıp kapalı bazı kapıların önünden geçtim. Yollarımız kesişirken hiçbiri bana yaklaşmadı. Çoğu olduğum yöne bile bakmadı. Ren'e de aynı şekilde davranıp davranmadıklarını merak ettim –Düzen üyeleri olduğumuz için mi yoksa ben Buçukluk olduğum için mi böyle olduğunu merak ettim.

Bu belki de cevapsız bırakılması daha hayırlı olacak bir soruydu.

Ortak alanlara yaklaşırken tamamen durmama neden olan bir şey duydum.

Ren'in kahkahasını işittim.

Neredeyse kontrolsüz şekilde sese doğru çekilip tam bir sürüngen gibi duvar boyunca santim santim ilerledim. Odaya açılan geniş kemerin hemen önünde durup sürüngen halini daha da abartarak içeri göz attım.

Gördüğüm ilk kişi Tink'ti, onu odada gülen ve ölümcül görünmeyen bir Ren'le birlikte görünce bir tür hayrete düştüm.

Tink koltuğun kolunda, çok rahatsız görünen Brighton'a yakın oturuyordu. Brighton, her zamanki gibi, sarı saçlarını arkadan atkuyruğu yapmıştı. Otuzlarının ortasındaydı ama on yaş daha genç görünüyordu, annesi gibi onda da bu yaşsızlık özelliği vardı.

Brighton'ın yanında, Prens'ten kaçtığım gece tanıştığım bir Fae oturuyordu. Açık renk saçları vardı, böylece onun Kalen olduğunu anladım. Tink, Kalen'i, Ivy Kurtarma Operasyonu'na katılan diğer Fae olan Dane'den ayırt edemeyeceğini iddia ediyordu ama Dane'in saçları koyu renkti, bu yüzden neden bunca zorlandığı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ren bir koltukta oturuyordu, kapıya dönüktü. Arkasına yaslanmış, ayak bileğini dizine koymuş, bir yanağını yumruk yaptığı eline yaslamıştı. Gülümsüyordu ve omuzları gevşekti. Tüm bedeni böyle görünüyordu. Ren... Rahat görünüyordu.

Onu böyle görmemiştim, şeyden beri... Buçukluk olduğumu söylediğimden beri. Elbette onu bir daha gördüğümde, asıl gördüğüm o değil, onun taklidini yapan Prens'ti. Ren ona bu haberi verdiğim gece yakalanmıştı. Prens beni, onu tuttukları hücreye götürene dek "gerçek" Ren'i bir daha görmemiştim.

Dudağımı ısırırken, bakışlarım ondan Faye'e kaydı. İnsan formundaydı. Koyu renk saçlar, aydınlık kahverengi ten... Çok güzeldi. Ren'in koltuğunun koluna tünemişti.

Ağzımın içinde kan tadı almaya başladım.

Dudağımı kemirmeyi bırakıp, Faye başını eğmiş, Ren'e sıkı fıkı dostlarmış gibi gülümserken kollarımı kavuşturdum.

Yani, o kadar da kıskanmış değildim ama birlikte iz sürmenin harika bir bağlanma yolu olduğunu tahmin ediyordum. Ren ve ben böyle yakınlaşmıştık –tamam, koşarak ortak salona girip, Faye'i saçından yakalayıp, onu o koltuğun kolundan söküp almadan önce böyle düşüncelere son verdim.

Her türlü drama bayıldığı için bu Tink'in kesinlikle çok hoşuna giderdi.

Salonda onların yanında, tanımadığım başka Faeler de vardı ama bakışlarım gerisingeri Tink'e ve Ren'e yöneldi.

Onlar çok... Uyumlu görünüyordu, normal bir gece, haftanın herhangi bir günüymüş gibi. Hatta mutlu ve en

önemlisi de rahattılar. Benim yanımda hiçbiri böyle değildi. Tink bile. Elbette o Tink'ti ama o bile bazen yanımdayken temkinli davranıyordu.

Ren'le her şeyi konuşma planı suya düştü. O anda ihtiyacı olan son şey benim duygusal saçmalıklarımdı çünkü o da bazı berbat şeyler yaşıyordu ve böyle anlara ihtiyacı vardı. Sadece gevşeyebileceği, normal olabileceği ve kendisine –bize– neler olduğunu çok düşünmeyeceği anlara.

Bunu ondan almak istemedim.

Gerileyip arkamı döndüm, asansörlere doğru yönelmişken durdum. Nereye gidiyordum? İç çekip olduğum yerde döndüm ve yeniden bahçeye yöneldim. Prens'in malikânesindeki o lanet odada haftalarca tutulduktan sonra, başka bir odaya tıkılmak istemiyordum. Dışarısı soğuktu ama tüylerimin diken diken olmasını, dört duvara ve bir kapıya tercih ettim.

Patikadan bir kez daha geçerken, parmaklarımı kemerli yolu neredeyse tamamen örten asma yapraklarında gezdirdim. Bu mekânın dışında, soğuk hava dalgası yüzünden asmalar ve çiçekler ölmeye başlıyordu ama burada her şey canlıydı. Efsunlu. Belki de bu yüzden burayı çok huzurlu buluyordum? İyi Fae Oteli'nden daha fazla uzaklaşarak, bahçenin içlerine doğru ilerledim.

"Hey."

Sesten ürküp hafifçe kaşlarımı çatarak arkamı döndüm. Benden birkaç metre ötede bir erkek Fae duruyordu. Onu daha önce görmemiştim ama benim yaşlarımda olmalıydı. Omzumun üstünden baktım. Elbette orada duran kimse yoktu. Fae'ye döndüm, onların hiçbiri benimle konuşmadığından şaşkındım. "Ben mi?"

Fae'nin elleri yanlarında açılıp kapandı. "Burada dikilen tek kişi sensin, değil mi?"

Vay be. Pekâlâ, bu biraz gereksiz bir tafraydı. "Öyle ama bir ismim var ve o da 'hey' değil."

Çenesi kasıldı, adım atıp öne çıkarken o solgun mavi gözler resmen alev alev yanıyordu. "İsminin ne olduğunu biliyorum ama önemi yok. İsmin konu dışı."

"Vaaay." Kısa, yüksek bir kahkaha attım. "Ne samimi, ne yumuşak şeysin sen öyle?"

Bu yorumu duymazdan geldi. "Neden buradasın?"

Aptalca bir soruya benziyordu. "Eh, biraz uzun bir hikâye ama sana aptallar için olan versiyonunu anlatabilirim istersen?"

Fae alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Hepimiz senin ne olduğunu ve bunun ne anlama geldiğini biliyoruz. Tek bilmemiz gereken de bu."

İçten içe tüm bedenim korkuyla büzüldü ama ona doğru ilerlerken yüzümü ifadesiz tuttum. Beni neyin rahatsız ettiğini bilmesine asla izin vermeyecektim. "Facebook'taki durumumu Buçukluk olarak değiştirmemem gerektiğini bilmeliydim."

Dudakları aralandı. "Hepimizin hayatını tehlikeye atarken, tüm bunlar şakaymış gibi orada, bizim için kutsal olan bir yerde dikiliyorsun. Bunu komik bulabilmene sevindim."

Dilimin ucuna gelen tüm hazır cevaplar sönüp gitti. "Hayatlarınızı nasıl tehlikeye atıyor muşum? Bak, Düzen'e ait olmam hepinizi öldürmeye birkaç saniye uzak olmadığım anlamına gelmiyor."

"Senin Düzen'e ait olmanla ya da türümüzü *rastgele* öldürmenle hiçbir ilgisi yok."

Bu kulağa fena halde Düzen'le ilgiliymiş gibi geliyordu.

Fae'nin gözleri kısıldı. "Tamamen senin Buçukluk olmanla ilgili. Prens seni eninde sonunda burada bulacak. Hepimiz biliyoruz bunu. Sadece an meselesi ve bulduğunda da sadece seni alıp gitmeyecek. Hepimizi katledecek," diye lafı yapıştırdı Fae, kanımın donmasına sebep olarak. "Şimdi de o kadar komik mi, Buçukluk?"

Kanım buz kesti. "Bana buranın korunduğunu söylemişlerdi..."

"Öyle ama çok uzun süreliğine değil. Cazibe bozulacak." Küçümseme ifadesi silindi yüzünden. "İşte bu yüzden başka bir seçeneğimiz yok. Sen burada olduğun sürece hepimiz tehlikedeyiz. Ailem, arkadaşlarım... Tanner sana barınak sağladı diye hepsi ölecek."

Şu seçenek meselesini ona sorma fırsatı bulamadım. Arkamda bir ayak sesi bir dalı kırdı. Zihnimin çok kuytu bir köşesinde, dikkatli olmadığım için kendime sövdüm –ne kadar dingin görünürse görünsün, mekânı iyice incelemediğim için.

Doğumumdan itibaren Düzen'de eğitilmiştim. Bunu düşünecek aklım olmalıydı.

Ama çok geçti.

Ben neler olduğunu tam anlamıyla kavrayamadan, sırtımda kızıl-sıcak bir acı patlak verdi, yanıma yayılıp bacaklarıma indi, dizüstü düşmeme yol açtı.

5. Bölüm

Yapışkan, ıslak bir sıcaklık kademe kademe sırtımdan aşağı inerken zaman çok ağır emekler gibi akmaya başladı. Bir elimi yere koyup denge bulmaya çalışırken, şok edici acı ciğerlerimden nefesimi çaldı. Afallamış bir inanamazlıkla avcumu sırtıma koydum.

Nefesimi kesen keskin bir çığlık koyuverip, bu kararımdan anında pişman oldum. Elimi hızla çekince, mürekkebe benzer bir karanlıkla kaplı olduğunu gördüm. Kan. Bir sürü kan. Bu yüzden hava metalik kokmaya başlamıştı.

Ben... Bıçaklanmıştım.

Kahretsin, bıçaklanmıştım!

Yaşadığım şoktan hızla çıkıp hemen ayağa kalktım ve dönünce tepemde, budaklı görünümlü bir bıçaktan yansıyan ay ışığını tam vaktinde gördüm.

İçgüdü baskın geldi.

Saldırganın kolunu yakalayıp çevirdim. Kemiğin çatırtısı, normalde yapacağı gibi keyfimi yerine getirmedi

çünkü bu hareket yan tarafımın acımasına yol açıp tüm bedenime çok güçlü bir sancı dalgası gönderdi. Bunun üstüne, Fae öne doğru düşerken tökezledim, kırık kolu beşik gibi bir göğse –büyük bir göğse– doğru sallanırken bıçağı düşürdüm.

Bu Fae dişiydi.

"Beni bıçakladın!" dedim nefesim kesilerek.

Başını tam kaldırıyordu ki dizimle çenesine vurup kafasını geri savurdum. Geriye doğru yuvarlandı, sırtüstü düştüğünde ya bayılmış ya da ölmüştü.

Bir hançer çekmek üzere elimi göğsüme götürdüm ama o anda hiçbir silahım olmadığını hatırladım. Silah taşımamaya söz vermiştik. Lanet olsun hepsine...

Bir beden sırtıma yapışıp beni yakındaki bir çalılığın içine çekti. Sırtüstü düşünce göğsümden geceyi yırtan bir çığlık koptu. Tüm bedenim acıdan kaskatı kesildi ve bir saniye, sadece lanet bir saniye hareketsiz kaldım.

Ve o bir saniye çok uzundu.

Hızla yüzüstü döndüm. Üstüme bir ağırlık indi. Yoğun yaprakların ve çiçeklerin arasına düştüğümde dizler sırtıma bastırdı. Eller kafamı aşağı bastırınca toprak ve dallar yüzümü daladı. Ağzım açık halde toprağın üstünde öfkeyle çığlık atarken başka kim bilir nelerin içinde sürüklendim.

Bilmem gerekirdi. Bilmem gerekirdi. Kelimeler dönüp durmaya devam etti. İki Fae vardı, belki daha fazla ve o lanet olası sırtımı onlardan en az birine dönmüştüm. İki kez. Çok aptalca –ölümcül bir aptallık. *Bilmem gerekirdi.*

Kafamı topraktan kaldırmaya uğraştım, aşırı bir güçle suratım bir kez daha yere çarpmadan bir an önce te-

miz havadan bir nefes çekebilmeyi becerdim. Beni lanet olası kelebek çalısının içinde boğmaya azmetmiş kararlı ellerden birini yakalamaya çalışırken ıslak bir sıcaklık yüzümde patlayıp ağzımın içine doldu.

"Direnmeyi kes," dedi ses kulağıma. "Direnmeyi kes ve bunu kendin için kolaylaştır."

Direnmeyi kesmek bir çalılıkta boğulmak demekti ve sırf bu dünyadan böyle ayrılmak istemediğim için yanıtım koskoca bir hayırdı.

"Yaşamana izin veremem," diye devam etti. "Düşünmem gereken bir ailem var. Bu halkı korumamız gerek."

Bacaklarımı kaldırıp ellerimi hızla çalılığın içine –çalılığın *içinden*– geçirip yere çarptım ve içimdeki her gram direnci toplayıp kendimi yukarı ittim. Yerle aramdaki boşluk arttı. Ellerimi iyice yere gömüp bedenimi çevirirken bir hırıltı çıkardım. Fae sırtımdan kayıp düşene dek beni bırakmadı, ben de onunla birlikte düştüm. Göğsüne indim. İkimiz de bir an için donakaldık. Sonra ben hızla harekete geçtim. Sağ kolumu kaldırıp dirseğimi hızla aşağı, piçin yan tarafına indirdim. Bir kaburga kırıldı. Belki iki.

Homurdandı, kolları iki yanına düştü. Yuvarlanıp üstünden indim, alelacele yana kaçıp ellerimi kaldırırken ayağa sıçradım.

Ah kahretsin.

Sol elime bakınca gözlerim büyüdü. Bir dal vardı – anasını sevdiğim bir dal– elimin ortasına gömülüp öbür taraftan çıkmıştı!

"Ah Tanrım!" diye bağırdım diğer elimle dalın kanlı uçlarından birini tutarken. "Kahretsin, elime dal girmiş!"

"Kafana girmesi gerekirdi," diye homurdandı Fae.

"Terbiyesiz," dedim nefes nefese.

Fae dönüp deli gibi hızlı hareketlerle ayağa kalktı. Dalı çekip çıkaracak fırsatı bulamadım, bu yüzden yana çekilip hiç düşünmeden elimi savurdum. İçinden dal geçmiş elim Fae'nin suratına çarptı. Yana düştü, düşerken beni de çekti. Dizüstü düştüm. Açık ağzından kan boşalan Fae uludu.

"Yüce İsa," diye inledim. Dallı elim gözünü ıskalamış, ama şimdi elim yanağına yapışmıştı. Dal yanağına *girmişti.*

İnanılmaz iğrenç.

Dallı elimi ayırıp güçbela ayağa kalktım ve dalın bir ucunu kavradım. Gerilerken sersemlediğimi hissettim. Dalı çekip çıkardım, tüm koluma yayılan acıyla çığlık attım. Bulantı midemde kasılmaya yol açtı.

Dalı çekip çıkarır çıkarmaz bir kenara fırlattım. Bir dakika sonra, lanet olası Fae ayağa kalktı, yüzü kan içindeydi. "Yüce Tanrım," diye bağırdım, mahvolmuş elimi indirerek. "Yüzün iğrenç."

Fae bir kükreyiş koyuverip bana doğru atıldı. Kenara çekildim. Ya da çekildiğimi sandım ama reflekslerim çok ağırlaşmıştı. Sol elimi yakalayıp sıktı. Öfke ve acı bana yeni bir enerji verdi. Onu kendime doğru çekip dizimi aynı anda yukarı kaldırdım. Karnına vurdum ama bu onu pek kımıldatmadı. Serbest koluyla, elinin tersiyle bana çok sert bir darbe indirdi.

Bir dizimin üstüne gelecek şekilde düştüm. "Kahretsin."

Normal bir Fae en son ne zaman beni böyle hırpalamıştı? Hatırlayamıyordum. Yıllar olmalıydı.

Sonraki darbeyle az kalsın sırtüstü yere serilecektim ama onu savuşturdum, pozisyonumu yeniden kazandım. Fae'yle ben demir hançer gibi gerçek bir silah olmadan gırtlak gırtlağa geldik, Fae'den daha uzun süre hayatta kalmak yaratıcılık ve dayanıklılık gerektirecekti.

Ama adımlarım çok ağırdı. Attığım tekmeler hiç güçlü değildi. Yumruklarım bile zayıf ve kötüydü. Eğitime ve dövüşe ara vermiş olmanın zararı şimdi ortaya çıkıyordu. Hazırlıklı değildim. Kafam yerinde değildi.

O yüzden normal bir Fae böyle tozumu attırıyordu.

Aldığım her bir darbe ya tenime ya da irademe zarar veriyordu. Her bir acı patlaması fena halde fazla gerçek gibiydi. Yere serildiğim her seferde tekrar ayağa kalkmak daha zordu.

Ama yaptım.

Ayağa kalkmaya devam ettim.

Kendimi ayağa kalkmaya zorlayıp gözlerimden kanı sildim. Yani, bir gözümden. Diğeri şişmiş ve bulanık görüyordu.

Resmen sırtımdan bıçaklanmamın üstünden sadece birkaç dakika geçmişti ama kaslarım kurşun, kemiklerim kolaycacık kırılabilir gibi hissettiriyordu.

Ve hâlâ kanıyordum.

Ne gürültü çıkarmış olursak olalım, Faelerin bahçedeki lanet olası eğlencesi içinde kaybolup gitmişti. Girişe yaklaşırken patikadan sürükleyerek yürüdüğüm ayaklarım ağırdı.

Ren'le Tink sadece birkaç metre uzaktaydı ama başka bir şehirde de olsalar fark etmezdi.

Ağır ağır soluyup bir tür silah aranarak hızla arkamı

döndüm. Bıçak hâlâ yüzüstü yatan dişi Fae'nin yanında, karanlığın içinde kaybolmuştu.

"Yoruldun." Fae'nin ağzından kan ve tükürük damlıyordu. "Her geçen saniyeyle daha da güçsüz düşüyorsun. Bunca yıl türümüzle savaşıp nasıl hayatta kaldığını aklım almıyor."

"Siktir git," dedim olduğum yerde sallanarak. Ya da belki hareket eden bahçeydi. Hiçbir fikrim yoktu. Bu laf beni cidden sinirlendirmişti ama haklıydı. *Odaklan, Ivy.* Akıllı olmam gerekiyordu. Zayıf ve yorgundum, destek kuvvet de şu an arkadaşlarıyla takılıyor, harika bir akşam geçiriyordu. Bunu kazanamayacaktım. İmkânı yoktu.

Kuyruğumu sıkıştırıp kaçmam gerekecekti.

"Ölmen gerek." Fae'in sözleri peltemsi çıktı. "Kişisel bir şey değil. Sadece ölmen gerekiyor, böylece Prens seni bulmaya gelmeyecek."

"Ölmek bana bayağı kişisel bir şeymiş gibi geliyor." Ensem ürperdi. Bahçede bir hareketlilik olduğunu duydum sanki. Fae saldırdı.

Fena bir aparkatı savuşturmak için eğilip ağırlığımı öbür yanıma verdim ve ayağımla bir tekme savurdum. Manevrayı tamamlayıp piçin bacaklarına kuvvetle vurdum ve ayaklarını yerden kestim. Dolgun bir pat sesiyle yere düştü, ben de vakit kaybetmedim.

Ağır bir taşı kaptığım gibi tüm gücümle kafasının yan tarafına indirdim. İğrenç bir çatırtı bütün bedenimi titretti. Yanıma düşüp kanlı taşı elimden attım.

Ağır ağır soluyarak kıçımın üstüne otururken –düşerken– gözlerimi kısıp karmakarışık bahçeye baktım. Kalbim göğsümün içinde sanki tekliyordu.

Pekâlâ.

Ayağa kalkmam gerekiyordu.

İçeri girip onu bulmaya ihtiyacım vardı... Ren'i bulmalıydım.

Ona anlatmam gerekiyordu... Ona ne anlatmam gerekiyordu? Her şeyi. Ona *her şeyi* anlatmalıydım.

Kafam suyun içinde gibiydi ve ben sırtüstü sere serpe yatıyordum. Bu nasıl olmuştu? Emin değildim ama burada yatmaya devam edersem ayağa kalkamayacağımı biliyordum.

Ölecektim.

Ölüyorsun. Düşüncelerimin içinden fısıldayan bu ses sistemimde şok etkisi yarattı. Ben... Ben ölüyordum. Yapışkan kan tüm bedenimi kaplamıştı. Geriye fazla bir şey kalmış olamazdı.

Gözlerimi ağır ağır kırpıştırarak, titrek bir nefes aldım. Bunu ben yapmıştım. Kesinlikle dövüşecek durumda değildim. Doğru dürüst yemiyordum. Uyumuyordum. Dikkatimi toplamam gerekirdi. *Bilmem* gerekirdi. Yetkim olmadan Fae öldürdüğüm o yıllar öncesinde olduğu gibi, amatörce bir hataydı. Herkesin ölümüne sebep olmuştum ve şimdi... Şimdi de kendimi öldürtecektim.

Hayır.

Ölmüyordum. Ben sadece... Uykuluydum.

Uyuyabilirdim. Ren beni bulurdu. Uyanırdım ve o burada olurdu. Bu yüzden uyudum. Uyudum sanırım. En azından kısa bir süre.

Ama sonra nefesim kesildi ve gözlerim titreşerek açıldı. Yıldızlar pırıl pırıldı. Ben hâlâ buradaydım. Yalnızdım. Ren yoktu, Tink yoktu. Kafam sağa döndü. Ama Fae

hâlâ buradaydı ve görünüşüne bakılacak olursa, basbayağı ölüydü.

Ben yaşıyordum.

İç rahatlığı yerini anlamadığım tuhaf bir hayal kırıklığı duygusuna bıraktı ama o anda odaklanamadım çünkü ayağa kalkmam gerekiyordu. Kalkmazsam Tink'e kim göz kulak olurdu? Ren bakardı ama kendini de suçlardı.

Buna izin veremezdim.

Sallanarak ayağa kalkıp dengesizce sendeledim, ardından dengemi bulup arkamı döndüm. Kapıya doğru gerisingeri yürüdüm ama bu, bir bataklığın üstünde debelenmek gibiydi ve pek ilerleme kaydedemiyordum. Hayır, ağır ve dengesizdi, tüm dünya kırpışan ışıklar yakıp söndürüyordu sanki. Ayağım taşlara takıldı, bir bacağımı öbürünün önüne atmaya çalışırken dişlerimi sıktım. Eğer kapıya varabilirsem, içeri girebilirsem ve Ren'in yanına varabilirsem...

Köşeden dönüp tökezleyerek patikaya çıktım ve uzanıp asma kaplı çardağa tutundum. Lobi ışıklarının yumuşak parıltısı patikaya süzülüyordu. Kapı hemen oradaydı. Kan tadını yutkundum ve salyangoz adımlarıyla yürümeye devam ettim.

Ren. Ren. Ren. Onun ismini tekrarladım. Neredeyse oradaydım. Azıcık bir yol kalmıştı. Ellerim uyuşmuş haldeydi. Hissizdiler ama sorun değildi çünkü ayaklarım hâlâ işliyordu. Sadece azıcık daha...

Çift kanatlı kapıda bir gölge belirdi ve yaklaşmaya başladı. Bu gölge daha belirgin bir şekil aldı, şekil de bir insana dönüştü.

"Ren," diye seslendim ama bu sadece ıslak bir fısıltıydı. Yeniden denedim ama artık hiç ses çıkmıyordu.

Tekrarladığım ismini duyup gelmiş gibiydi ve belki de gerçekten öyleydi, çünkü kapı açılıyor ve o dışarı çıkıyordu, bakışları bahçeyi tarıyordu.

Beni gördüğü anı fark ettim.

Aniden duruverdi. "Ivy?"

Işığın içeriden bana ulaştığı anı da fark ettim.

Ağzımı açtım ama dilim işlemedi.

"Ivy!" Ren koşmaya başladığında sesi panik doluydu, ayakları yere pat pat çarpıyordu.

Sırtıma, kürekkemiklerimin arasına bir şey çarptı. Keskin, sıcak bir şeydi ve ciğerlerimde kalan tüm havayı alıp götürdü. Geri kalan gücümü çaldı.

Düştüm ama çarpmayı hissetmedim. Ren'den dalgalar halinde bir öfke yayıldı, bahçeyi doldurup başka her şeyi gölgede bıraktı. Bir bulanıklık halindeydi, hızla koşup yanımdan geçti.

Yanağım aniden serin taşa yaslandı. Artık ayaklarımı hissetmiyordum. Muhtemelen kötü bir şeydi ama bunu artık düşünmüyordum zaten. Keskin bir çığlık koptu ve bir beden benimkinin yanına düştü, başı tuhaf bir açıyla dönmüştü. Bu oydu –dişi Fae.

Onu öldürememiştim.

Aptalım, aptalın tekiyim.

Aptalca, amatörce bir hata daha.

"Ivy. Hadi, Ivy." Yumuşak eller beni sırtüstü çevirdi. "Tanrım."

Ses tonu bana endişelenmem gerektiğini söylüyordu ama bu duyguları irdelemeye mecalim yoktu.

Bir el başımın arkasını okşadı. "tatlım, bana bak. *Lütfen.*" Beni kaldırdı, hiçbir ağırlığım yoktu. Yüzüyordum.

"Lanet olsun, aç gözlerini ve bana bak."

Ona bakmıyor muydum?

Gözlerimi açılmaya zorladım, kendimi Ren'in çarpıcı yüzüne bakarken buldum. O canlı gözler ay ışığında koyu renk, büyük ve sonsuzdu. Çok solgundu ve yüz çizgilerinde çok fazla karanlık birikmişti. "Ben..."

"Konuşmaya çalışma," dedi ve hızla, resmen uçarak ilerledi. "Sadece dayan Ivy. Gözlerini açık ve bende tut, tamam mı? Benimle kal."

Ama mecburdum. Söylemeye mecburdum. "Ben... Özür dilerim."

6. Bölüm

Dünya, ömrünün sonuna yaklaşmış bir ampul gibi bir yanıp bir sönüyordu. Neler olduğunu takip etmeye çalıştım.

Ren'in beni içeri taşıdığını biliyordum. Sert omzunu yanağımda hissediyordum. Attığı her adımı hissediyordum. Karanlığın yerini sıcaklık ve parlaklık aldı.

"Doktora ihtiyacım var!" Ren bağırıyordu, sesi çılgın bir paniğin sınırlarındaydı. "Tanrım, biri lazım! Lanet olası bir doktor lazım bana!"

Gözlerimi açık tutmak gittikçe zorlaşıyordu ve belki... Belki de bir doktor için fazla geç kalındı diye düşündüm. Dünya yeniden solmaya başladı.

Hatırladığım sonraki şey, yumuşak bir yüzeyde üstünde pek bir ağırlık yapmadan yattığım ve odanın olağanüstü aydınlık –fazla parlak– olduğuydu. İyi Fae Oteli'nin bodrum katındaki, kesinlikle pek az aksiyon görmüş revirde olduğumu fark etmem birkaç saniyemi aldı.

"Ren." İsmi dudaklarımın arasından güçlükle döküldü.

"Buradayım." Dikkatimi çekmek için parmak uçlarıy-

la, dikkatle yanağıma dokundu. "Lanet olsun, Ivy."

Başka sesler de vardı: Tanımadığım bir kadınınki. "Güçlü bir batma hissedeceksin," dedi sağ kolumu tutup.

Ren'in gözlerine bakarken hiçbir şey hissetmedim, yüzünün neden böyle flu göründüğünü merak ediyordum.

Ama sonra aniden Tink ortaya çıktı, Ren'in yanında duruyordu. "Ne oldu sana Ivy?" Beni incelerken gözleri dehşetle kocaman açılmıştı. "Kim yaptı bunu? Prens mi?"

Odada birisinin nefesi hızlandı. Kolumdaki serin el sabit kaldı.

"Hayır," diye gürledi Ren, bu tek kelime odada silah atılmış gibi yankılandı. "Burada yaşayan Faelerdi."

"İki," diye fısıldayabildim.

"Olamaz." Tanner'di bu ama onu göremiyordum. "Burada yaşayanlar sana zarar vermez –hiçbirinize zarar vermez."

Birden fazla bıçak yarasından kanamakta olduğum gerçeği, başka bir şey söylüyordu.

Odanın havası statik elektrikle yüklendi ve Ren'in parmakları yanağımdan çekildi. Ne yüzünü ne gözlerini görebiliyordum artık. Geri çekildi, onun hareket ettiğini görmedim ama bir bedenin bir duvara çarptığını işittim.

"Hayır!" diye bağırdı biri, Tink de hızla döndü. Bir çığlık koptu.

Ne halt oluyordu böyle? Kafamı kaldırmaya ve görüşümü netleştirmeye çabaladım ama tam zamanında görebildiğim tek şey, Ren'in Tanner'i duvara yapıştırdığı ve elini yaşlı Fae'nin boğazına doladığıydı.

"Burada daha güvende olduğumuzu söylemiştin." Ren'in sesi fazla düz, fazla soğuktu. "Sana güvendik."

"Burada güvendesiniz," diyerek itiraz etti Tanner, Ren birkaç saniye önce onu boğazlamaya kalkmış olsa da sesi sakindi. "Biz asla..."

"Bu bariz saçmalık." Ren onun sözünü kesti. Tanner'i havaya kaldırırken koyu renk gömleğinin altındaki kaslar gerildi. "Ona bak." Bir dakika geçtikten sonra Ren bağırdı: "Bak ona!"

Tanner bana bakmış olmalı ama Ren'in omzundan onu göremedim.

"Güvendeymiş gibi görünüyor mu?" diye ısrarla sordu Ren.

Tink yattığım yerden uzaklaştı.

"Görünmüyor," diye cevap verdi Tanner. "Üzgün olmanı anlıyorum. Ben de öyleyim. Ama aynı zamanda çok şaşkınım..." Ren onun sırtını hızla duvara yapıştırınca sözleri yarım kaldı.

"Tink," diye haykırdı Faye kapıdan. Buraya ne zaman gelmişti. "Ren'i Tanner'den uzak tutman lazım. Ivy'nin başına gelenlerle onun hiçbir ilgisi yok!"

Tink başını sağa sola salladı. "Hiçbir şeyi durdurmuyorum hanımefendi. Boynundaki el Ren'in olduğu için çok şanslı."

Doğruydu. Tink'in neler yapabileceğini görmüştüm.

Tink bana doğru dönünce keskin bir nefes aldım. Şu anda göründüğünden daha fazla Ötedünyalı görünmemişti hiç. Yüz hatları keskin ve acımasızdı –hayvaniydi. Ama yaralı elimi bileğimden tutup kaldırdığında çok nazikti. "Elinde bir delik var."

Tink. En kötü anlarda bile o hâlâ Kaptan Bariz'di.

"Ren," diye konuşmaya başladı Tanner, boğazını te-

mizleyerek. "Anlaman gerek..."

"*Anlamam* gereken şey, senin o boktan çeneni kapatıp dinlemen," diye hırladı Ren. "İki şeyi ne olursa olsun netleştireceğim. Öncelikle, bunu kimin yaptığını bulacaksın, kimin işin içinde olduğunu, kimin bildiğini ve nedenini. Ardından şu ölü şerefsizlerin tam olarak kim olduğunu söyleyeceksin bana. İkincisi de eğer Ivy bunu atlatamazsa, kahkahasını atmazsa, bu lanet olası odadan yürüyerek çıkarken bana gülümsemezse, burayı hepiniz içindeyken yakıp kül edeceğimi iyice kafana işlesen iyi edersin."

Lanet olsun.

"Ren," dedi Faye, nefesi kesilerek.

"Anladın mı?" diye sordu Ren. "Anladığını söyle bana."

"Anladım," oldu Tanner'in kısık yanıtı.

Artık kafam havada tutamayacağım kadar ağırlaşmıştı. Sırtüstü dümdüz yatıyor, bir asma tavana ve ultra parlak ışıklara bakıyordum.

"Kendimi tuhaf hissediyorum," diye fısıldadım ya da en azından bunu yüksek sesle söylediğimi sandım. Dudaklarım kımıldadı ama kelimelerimi işitemedim. Kalbim göğsümün içinde tökezledi. Evet, kendimi iyi hissetmiyordum.

Acı patlamasını takip eden mide bulantısını göz ardı edip seslendim: "Ren."

Hemen başımın yanında belirdi. Parmak uçları çenemdeydi, ağır ağır başımı kendisininkine çeviriyordu.

Bir panik tohumu karnımda çiçek açtı. "Ben... Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Ne demek istiyorsun tatlım?" Bakışları bir an yatağın öbür tarafına kaydı. "Ne demek istiyor?"

Dilim ağırlaşmıştı. "Hissedemiyorum... Bacaklarımı hissedemiyorum."

Ren küfredip geri çekilmeye başladı.

"Yapma!" Elimi kaldırmaya çalışınca panik daha fazla yayıldı. Giderse onu tekrar göremeyeceğimi düşündüm. "Bırakma beni."

Eliyle alnımı okşadı. "Hemen burada, yanındayım. Bırakmıyorum. Asla. Bunu biliyorsun, değil mi?" Sesi boğuklaştı. "Seni asla bırakmayacağım."

"Elinde lanet olası bir delik var," diye işaret etti Tink yine.

"El benim en az endişelendiğim şey," diye karşılık verdi bir kadın sesi. Yan tarafımda bir baskı vardı. "Onu çevirmeme yardım etmen gerek. Sırtına bakmalıyım."

Ağzım kurudu. Beni çevirmek kulağa kötü geliyordu. "Hayır," diye inledim. "İstemiyorum..."

"Özür dilerim tatlım, ama yapmamız gerek." Ren eğildi. O güzelim yeşil gözleri tüm dünyamı aydınlattı. "Hızlı olacak. Söz veriyorum. Ama yapmamız gerek."

Bana fazla bir seçenek verilmedi. Ren dikkatle sağ omzumu tuttu, diğer elini de yanağıma koydu. "Dayan tatlım. Sadece dayan."

Dayanmak istemiyordum. Bunun acıtacağını biliyordum –fena acıtacaktı ve daha fazla acıya dayanabileceğimi sanmıyordum. Bedenimin yanan üst kısmı ile bacaklarımın hissizliği arasında dayanma sınırına gelmiştim.

Kalçamda eller hissettim. Tink. Tink'ti bu. Asabi bakışım onunkilerle buluştu. "Yapmam gerek," dedi yalvarır gibi. "Bunun için daha sonra bir yumruk atarsın bana. Anlaştık mı?"

Beni yan çevirdiler.

Birisi çığlık attı, bir tank yaralı bir hayvanı eziyor gibiydi. Bunun *ben* olduğumu fark etmem bir dakikamı aldı –korkunç, perişan bir ses çıkarmıştım ve dünyam yeniden kararmaya başlamıştı ama Ren buna izin vermedi.

"O güzelim gözlerini benim için açık tut Ivy. Biliyorum, özür dilerim tatlım, çok özür dilerim, acıdığını biliyorum," dedi ve ellerle parmaklar sırtımda, omuzlarımdan ta omurgamın altına kadar hareket etmeye devam ederken konuşmayı sürdürdü. "Fazla uzun sürmeyecek. Tamam mı? Doktor sana bakacak ve iyileştirecek."

Sırtım ve midem alev alev yanıyordu, yangın tüm göğsümü kaplamıştı. "Bizim... Bir... Doktorumuz mu var?"

"Var." Bakışları bir an omzuma kaydı, ardından yeniden bana döndü. "Neredeyse bitti. Sadece birkaç saniye daha." Dudaklarını alnıma bastırdı. "Dayan olur mu tatlım?"

Evet dedim galiba. Dudaklarımın kımıldadığını biliyorum ama duymamıştım. Ren'in duyduğunu da sanmıyordum ama sonra tekrar sırtüstü yatırıldım ve cehennem ateşi biraz hafifledi –her şey biraz hafifliyordu.

Yeniden, belki birkaç saniye kendimi kaybettim ve ayıldığımda Ren'in şöyle dediğini duydum: "Dışarıda 'özür dilerim' dedi. Neden öyle söyledi?"

"Bilmiyorum." Bu Tink'ti galiba.

Ren'in saçlarımı yanağımdan çektiğini hissettim, ardından yüzü doğrudan benimkinin karşısındaydı. Çığlık atıyor gibi görünüyordu ama sesi, bir tünelin ucunda duruyormuş gibi çok uzaktan geliyordu.

"Buradayım," dedim hırıltılı bir sesle. "Hâlâ buradayım."

"Evet, öylesin tatlım." Gülümseyişi zayıftı. "Buradasın."

"İyi değil," dedi kadın sesi, doktor olduğunu tahmin ettim. "Bunların hiçbiri iyi değil."

"Deme yahu, Sherlock. Ne yapmamız lazım?" diye ısrarla sordu Tink.

"Beni anladığınızı sanmıyorum," diye yanıtladı kadın. "Sırttaki yırtılmalar derin –fazla derin. Kesinlikle iç yaralanmalar söz konusu, bunları ancak bıçak yaralarıyla açıklayabiliyorum."

"Tamam. O zaman iyileştir onu," diye emretti Ren.

Fae, damar yoluna bir şey bağlıyordu. "Ben cerrah değilim. Bu tip yaralar konusunda hiçbir deneyimim yok..."

"O zaman cerrah bul," diye çemkirdi Ren, eli başımın tepesini okşuyordu.

"Burada cerrahımız yok," diye yanıtla Faye sakince. "Böyle yaralanmalar çok nadir olur. Olduğunda da iyileştirmek için doktor kullanmayız. Faeler kendilerini iyileştirebilmek için beslenir."

"Gidip bir tane bulurum." Tink yataktan uzaklaşmaya başladı. "Bana yarım saat verin sadece."

Bir dakika. Ne yapıyordu?

"Öylece gidip bir doktor getiremezsin," diye iddia etti Faye. "Buna adam kaçırma dendiğine hayli eminim."

"Umurumdaymış gibi mi görünüyorum?" diye cevabı yapıştırdı Tink. "Ayrıca, ben bir doktor getiririm, siz de ona cazibe uygulayabilirsiniz."

"Bunu yapmaya inanmıyoruz," dedi Faye. "Biz..."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ren araya girdi. "Neye inandığınız umurumda değil. Eğer bir cerrah getirmemiz gerekiyorsa, o zaman gidip o cerrahı getiririz o kadar."

"Vakit yok," dedi dişi Fae ve tüm oda sessizliğe büründü. "Buna vaktimiz yok."

"Ne?" dedi Ren nefes nefese, bakışları deli gibiydi.

Gözümü bile kırpmak istemeden bakışlarımı Ren'in yüzüne diktim, çenesinin sert çizgisini ve elmacıkkemiklerinin kıvrımını hatıralarıma kazımak isteyerek ona uzun uzun baktım.

Hem içi hem dışı çok güzeldi ve bazen onu –ve onun *iyiliğini*– hak etmediğimi düşünüyordum. Bu kadar değerli zamanları israf ettikten sonra hak etmiyordum onu. Geçtiğimiz hafta boyunca pek çok şey yapabilir, bir ömre bedel hatıralarla dolabilirdik.

"Ona kan verebilirim. Burada biraz var ama o bir, Buçukluk," diye devam etti doktor. "Bunun ona ne yapacağı konusunda hiçbir fikrim yok –faydası da zararı da olabilir."

"Kanı verin ona," diye kararlı konuştu Tink.

"Ona kan vermek bize sadece biraz daha zaman kazandırır ama yeterli gelmez," dedi kadın. "Tansiyonu her saniye düşüyor. Nabzı çok yüksek. Çok kan kaybetmiş, hâlâ da kaybediyor. Durumu ameliyat edilebilecek kadar stabil değil. Eğer Fae kanı almazsa, hoşça kal demeye bile fırsat bulamazsınız."

Ren yatağa baktı, çenesindeki kas gerildi. "Ne diyorsun?"

O noktada dinlemeyi kestim çünkü Ren'e neyi açıklamaya çalıştığını galiba biliyordum. Kadının kelimelerini duymadım ama haklı olduğumun farkındaydım. Üstüme eğildiğinde Ren'in kocaman açılmış gözlerinde bunu görebiliyordum. Doktorun ne söylediğini biliyordum çünkü Ren'in yüzünde ve serin alnımı saran elinin kasılma biçi-

minde inkâr vardı. Kadını duymama gerek yoktu çünkü Tink'in ani itiraz bağırışını işitmiştim.

Ölüyordum.

Birkaç gün içinde değil. Birkaç saat içinde değil. Şu anda ölüyordum.

"Hayır. Hayır. Tanrım, hayır." Üstüme eğilince Ren'in sesini tekrar duydum, eliyle yanağımı sardı. Alnını benimkine yasladı. Sesi perişan bir fısıltı halindeydi. "Bu gerçek olamaz."

Ona dokunmak istedim. Kolumu ona dolamak, onu rahatlatmak istedim ama çok yorgundum ve kollarım çok ağırdı.

"Ölmene izin vermeyeceğim. Asla olmaz." Ren alnımı öptü ve geri çekildiğinde dudakları kıpkırmızı olmuştu –kanım yüzünden. Yatağa bakarken çenesi kasıldı. "Ben bir doktor getirene kadar onu hayatta tutun."

Doktorun faydası olmayacaktı.

Etrafımda sesler yükseldi. Ren'in gerçekçi olması için yalvarmalar ve tehditler vardı, bunların çoğu da Ren'den geliyordu. Tink suskunlaşmıştı.

Her yanımı titreten bir nefes alıp bakışlarımı Ren'den çektim çünkü yüzünde biriken acıya dayanamıyordum. Bakışlarımı odada gezdirdim, Tanner'ın durduğu yerde, uzak bir köşede duvara yaslanmış duran bir figüre gözüm takıldı.

Merle.

Gözlerini dikmiş bize bakıyordu, yüzü duygudan yoksundu ve nedense bakışlarımı kaçırmakta çok zorlandım ama sonra onu artık göremez oldum. Gözkapaklarım çok ağırdı ama Tink'in yumuşak bir sesle, "Bir yol daha var," dediğini işittim.

7. Bölüm

Kirpiklerim kırpıştı ve karanlığın içinden yumuşak bir ışık sızdı. Hâlâ Ren'in beni taşıdığı odadaydım ama tepe ışıkları söndürülmüştü. Her şey daha yumuşaktı.

"Hey selam, uyanmışsın." Ren çeneme dokunup başımı azıcık sola çevirdi. O zaman onu gördüm ve yüreğim paramparça oldu. Başparmağını yumuşak hareketlerle dudağımın altında gezdirirken gözleri nemli, kalın kirpikleri ıslaktı. Ağlıyor muydu? Daha önce onu ağlarken gördüğümü sanmıyordum.

Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Biraz endişelenmeye başlamıştım. Sandım ki..." Sesi çatladı. "Seni kaybettiğimi sandım."

Ben de öyle sanmıştım. Tekrar kendimden geçtiğimi hatırlamıyordum. Hatırladığım son şey, Tink'in başka bir yol olduğunu söylediğiydi ve ardından yoğun, içine çeken bir karanlıktan başka hiçbir şey yoktu. Rüya yoktu. Düşünce yoktu. Sadece dakikalar geçmiş gibi geliyordu bana.

O kısacık zamanda, oda boşalmıştı yalnızca. Ren'in yanında sadece Tink'le Faye kalmıştı. İkisi yatağın ayakucunda dikiliyordu ve Tink Faye'in omzunu tutuyordu. Faye birkaç saniye sonra fırlayıp odadan çıkacakmış gibi görünüyordu.

Gözlerim yavaş yavaş yine Ren'e kaydı.

Ren'in başparmağı dudağımın üstünde titrerken, hafif gülümsemesi zayıfladı. "Biraz daha dayanman gerekiyor, tamam mı? Benim için bunu yapmana ihtiyacım var. Yapabilir misin?"

Ağzım "evet" der gibi kıpırdadı ama bu kelimenin çıkıp çıkmadığından emin değildim.

Biraz daha yaklaştı, parlak yeşil gözleri benimkileri yakaladı. "Seni seviyorum Ivy? Bunu biliyorsun değil mi? Sadece sen vardın. Sadece sen olacaksın. Seni acayip çok seviyorum ve o yüzden bunu yapmam gerek." Sesi yeniden boğuk ve çatlak bir halde kırıldı. "Özür dilerim tatlım. Affet beni."

Neden özür diliyordu? Bulanık düşüncelerimde şaşkınlık belirdi. Onu affetmek mi?

Tink, Faye'i adeta öne itti. Normalde zarif ve çevik olan Fae tökezledi. Başımın yanında durup omzunun üstünden bir bakış attı. "Seninle hemfikir değilim. Bir bilsen ona ne yaptığını ve nasıl..."

Ren bakışlarını benden çekerek, "Biliyorum," dedi saldırganlaşıp. "Biliyorum ama ölmesindense bana kızmasını ve nefret etmesini tercih ederim. Yap şimdi."

Şaşkınlık yerini huzursuzluğa bıraktı. Neler oluyordu? Dilimi kıpırdatmaya uğraştım. Neler olduğunu bilmek istiyordum ama sonra Ren eğilip beni alnımdan öptü. Biraz

oyalandı, dudakları tam benimkinin üstünde dolaştı.

Bir şey... Karanlık ve ipeksi bir şey karın boşluğumda kıpırdandı.

"Tink," diye konuşmaya başladı Faye. "Bunu yapmak istemezsin. Sonuçlarını bilmiyoruz..."

"Eğer yapmazsan, bunun çok akılsızca bir yaşam tercihi olacağı konusunda seni temin edebilirim." Daha da yaklaştı, daha önce hiç işitmediğim sertlikte bir ses tonuyla konuşuyordu. "Ciddiyim Faye. Seni severim ama Ivy'yi daha fazla severim. Ölmesine izin verirsen, hayatının son dakikalarında senin başına gelecek olan da bu. Bu yüzden, daha fazla uzatma."

"Siz ikiniz buna pişman olacaksınız." Daha sonra Faye bir elini alnıma koydu. "Bitirince onu zapt etmeniz gerekecek," dedi Tink'e ve tekrar konuştuğunda, sesinde yoğun ve baştan çıkarıcı bir şeyler vardı. "Bana bak Ivy."

Elimden itaat etmekten başka bir şey gelmedi.

Başım döndü, burnum Ren'inkine sürtündü. Faye'in bakışı benimkini yakaladı. Dudakları kıpırdadı ve sonra ben düşmeye, kaymaya başladım ve yeniden gün ışığına çıkamadım. Söylediği tek bir kelime tekrar tekrar yankılanıp durdu.

Beslen.

Beynimin hâlâ normal işlev gören küçük bir parçasında, neler olduğunu biliyordum. Faye zorlamayı kullanmıştı. Bunu bilmemin önemi yoktu. Bir morfin iğnesinin çekimine direnmek gibiydi. Savaşmanın imkânı yoktu. Kontrolü kaybetme korkusunun getirdiği bir panik patlaması oldu ama tam gücünü bulamadan sönüp gitti.

"Ivy," diye fısıldadı Ren ağızlarımız arasındaki boş-

luğa, ardından hafifçe yarık, kanayan dudağımı öptü ve ben... Ben dudaklarım onunkilere dokunduğu halde öpüşüne karşılık vermedim.

Hayır, Ren'i kesinlikle öpmedim.

Kanımı alev alev yakan yabani bir açlık, kemirgen bir canavarlık içimin derinliklerinden kopuverdi.

Nefes aldım.

Onun varlığının ilk tadı, uzun, bitmek bilmez bir yazdan sonra kış rüzgârına çıkmak gibiydi. Tazeleyici bir serinlik dilimden kayıp boğazıma indi.

Evet.

Yeniden nefes aldım. Derin derin. Durmak bilmeden.

Ren sarsıldı ve bir elini yumruk yapıp başımın yanında ince döşeğe bastırdı. Çenemi saran parmaklar kasıldı ama ben ona yapışmıştım ve o da çekilmiyordu. Ren'in tadı...

Her bir parçamı uyandıran bir kafein şoku gibiydi. Buzlu bir göle tepeüstü dalmak gibiydi. Hayat tadındaydı o.

Duyularımı uyandıran bir acı patlaması ve ardından harika, durgun bir serinlik oldu. Yaralı elimi kaldırdım, Ren'i ensesinden yakalayıp onu kendime bastırdım.

Ağzımın içinde inledi, acı ile daha sıcak, seksi bir şeyin karışımının sesiydi. Tadı yaz ve güneş gibi olan bir şeyin. *Zevkin.*

Benim nerede bitip onun nerede başladığına dair hiçbir fikrim kalmayıncaya dek ondan almaya, onun varlığını içime çekmeye devam ettim. Bana hep açık havayı anımsatan taze kokusuyla sarılıp sarmalanmıştım. Onun tarafından sarılıp sarmalanmıştım. Damarlarıma elektrik doldu. Hava çatırdadı, ya da belki benim tenimdi. Evet,

tenim yaşamla parlıyordu. Zayıf kaslarıma güç doldu. Dokularım yeniden birbiriyle kaynaştı. Önceden tekleyen kalbim, şimdi göğsümün içinde güçlü güçlü atıyordu.

Ren'in eli omzuma indi. Parmakları gömleğimi yırtıp tenime bastırarak iyice gömüldü. Acımadı. Ah Tanrım, hayır, harika hissettiriyordu. Her şey öyleydi. Hiç gitmeyen susuzluk dinmişti ama ben...

Daha fazlasını istedim.

İçimi dolduran güç, en saf türdendi. Kontrol tümüyle bedenimdeydi. Kontrol bendeydi ve hiçbir şey, hiç kimse bunu değiştiremezdi. Bir kobra atağı gibi, dönüp Ren'i altıma aldım. Kalçasının üstüne oturduğumda elleri hâlâ omuzlarımı sıkı sıkı tutuyordu. Ateşin en tatlısı yakıyordu bedenimi. Kalçalarımız gibi, ağzım da onunkiyle kaynaşmıştı. Ren'den beni titreten bir inilti çıktı ve kendi iniltimle karşılık verdim ona. Başka türden bir ihtiyaç gürleyerek canlandı. Tüm bedenim bir anda gerginleşip kabardı.

Onu *tamamen* içimde istiyordum.

Aramıza elimi sokup kotunun düğmesini buldum. Onu hemen açıverdim. Elim kendiminkilere gitti.

Ren'in tüm bedeni altımda sarsıldı ama olduğu halde kaldı, parmakları omzumu sıkıp duruyordu.

"Durdurun onu," diye emretti biri sertçe. "Ren'i öldürmeden önce durdurun onu."

Onu öldürmek mi? Onu öldürmek istemiyordum. Sadece onu istiyordum, her şeyini, her şekilde çünkü o benimdi. Sevişmek ve beslenmek istiyordum, aramızda hiçbir şey olmasın istiyordum...

Ren'in eli omzumdan kalkıp ensemi sardı. Ağzı benimkinin üstünde hareket ederken kolunun titrediğini

hissedebiliyordum, başta zayıftı ama yine de dikkatimi dağıtıyordu. Ren beni öptü –ben nefes alırken öptü. Eli saçımı çekerek kasıldı. Dilinin benimkine dokunan ucu her şeyi değiştirdi.

Bir arzu patlaması tenimi kavururken nefes almayı bıraktım. Öpüşmek. Öpüşmek beslenmek kadar iyiydi, bu yüzden onun göğsü kalkarken dilimle onunkine dokundum. Keskin arzu tüm bedenimde küt küt atıyordu. Onun için yanıp tutuşuyordum. Zonklama. Kalçalarım onunkinin üstünde kıvrılırken tenim şehvetle karıncalandı, onu kaskatı ve kapkalın hissettiğimde titredim...

"Ren."

İçimin derinliklerinden hayvani bir ses çıkıp tüm odada yankılandı. Birisi bize yakındı, çok yakındı. Ondan ayrılıp kafamı kaldırdım.

"Git," dedi Ren nefes nefese, güçsüzce kafamı tuttu. "Beni öldürmeyecek."

"Aklını mı kaybettin sen?"

Alçak bir uyarı mırıltısıyla başımı yana çevirirken hırladım. Kimin yaklaştığı umurumda değildi ama aramıza girmeye çalışırlarsa onları paramparça ederdim.

"Benim kontrolümde." Ren'in dudakları benimkine kayıp dikkatimi dağıttı. Pantolonunun önünü tuttum, fermuarını hızla indirdim. "Lanet olası, git şimdi."

Bir küfür ve ardından, belli belirsiz tanıdığım bir ses duyuldu. "Eceline susamışsın."

Aradığımı bulduğum anda, "Git," diye bağırdı Ren, sıcak uzunluğu ellerimle sardım.

Birisi karşılık verdi ama damarlarımda zonklayan ihtiyacın gürültüsünde kayboldu. Bir kapının çarpılarak

kapandığını duydum, ardından Ren titreyen elleriyle benim altımdakileri çekmeye başladı.

"Al benden." Sesi hırıltılı ve boğuktu, hassas tenimin üstünde bir kırbaç gibi. "Neye ihtiyacın varsa al benden."

Her şey, titreyen eller ve kaygan ten bulanıklığına dönüştü. Ren bana sıkı sarılmıyordu. Elleri kalçamın çıplak tenine düşmüştü ama içimde yanıyor, ben kalçalarımı onunkilerle buluşması için indirirken o yukarı kalkıyordu. Hava kan ve seks kokuyordu. Ren'i tüketirken, dudaklarını kemirir, emer ve yalarken içimde muhteşem ve korkunç bir gerilim büyüyordu. Kendimi yukarı kaldırıp bedenimi tekrar onunkine çarparken bir enerji patlaması doldu içime.

"Öp beni tatlım," diye inledi Ren, sesi bitkindi. "Öp beni Ivy."

Onu öpmüyor muydum? Hayır. Yine besleniyordum, başka bir zirve, başka bir rahatlama ararken düello yapan hisler içinde kaybolmuştum.

Ren'in eli kalçamda kasıldı. "Ivy. Lütfen." Altımda titredi. "Seni seviyorum."

Seni seviyorum.

Bu iki kelime, düşüncelerimi bulandıran kızıl sisin içindeki delikleri dürterek dönüp durdu. *Seni seviyorum.* Ağzımı onunkinden güçlükle ayırıp oturdum ve kafamı geriye attım. İçimdeki gerilim dayanılmaz bir hal aldı. Vahşilik egemen olurken bağırdım. Kalçasını son bir kez yukarı kaldırıp nefesimi keserken, Ren altımda titreyip inledi. Boşalmasıyla güçlü bir sarsıntı hissettim. Duyguların en yoğunu her yanımı kapladı, bedenimin her bir parçasındaki her bir sinir aynı anda ateşlenmiş gibiydi.

Daha önce hiçbir şey böyle hissettirmemişti. Ren'in göğsüne düştüm, bedenim titriyordu.

Bekleyen hiçliğin içine kayıp düşmeden önce hatırladığım son şey, Ren'in sırtımın ortasını okşayan eli ve bu iki kelimeyi tekrar tekrar söyleyişi oldu.

"Seni seviyorum."

Yeniden gözlerimi açtığımda, o odada olduğumu ve sıcak, sert bir bedenin üstünde yattığımı hemen fark ettim.

Hafifçe kıpırdanıp başımı kaldırdım ve aşağı baktım. Ren'in yüzü benimkine dönüktü. Gözleri kapalıydı ve altlarında koyu gölgeler vardı. Morluk gibi görünüyordu, elmacıkkemikleri de daha önce hiç olmadığı kadar zayıflıktan çıkık gibiydi.

Ağzım kuruydu, elimi kaldırıp onun yanağına dokundum. Kuru kan parmaklarımı kaplamıştı. "Ren."

Gözkapaklarının ardında bir hareketlenme oldu ama kirpikleri kalkmadı. Bakışlarım göğsüne kaydı. Sığ, rahatsız nefeslerle inip kalkıyordu. Sedyenin üstündeki küçük alana kaydım.

Ben... Kendimi tuhaf hissediyordum.

Ayaklarımı sedyeden sarkıtıp güçsüz bacaklarımın üstünde dikildim. Aşağı eğilip pantolonumu yukarı çekerken ellerim yapış yapıştı. Kemer kopmuştu ama yine de düşmeden durdu. Ren hâlâ kımıldamamıştı.

Ne yapmıştım ben?

Zihnimin bir köşesinde bunu biliyordum ama kafam dumanlı, kaslarım daha zayıf ve kemiklerim un ufak olacakmış gibi hissediyordum.

Tenimse... Tenim hissizdi.

"Kendimi tuhaf hissediyorum," diye fısıldadım sessiz odada.

Bakışlarım hızla etrafta gezindi, penceresiz duvarlar çöküyor, büzülüyor gibi görünürken nefesim boğazımda tıkanıp kaldı. Ciğerlerimde basınç hissettim. Tökezleyerek kapıya yöneldim.

Ben uzanamadan ardına dek açıldı. Tink eşikte dikiliyor, beyaz-sarı saçı, eliyle saatlerce sıvazlamış gibi görünüyordu.

"Ivy." Ren'e baktı. "Hâlâ hayatta."

Omurgamın alt kısımlarında bir titreme baş gösterdi. Elbette Ren hâlâ hayattaydı. Onu öldürmek istemedim. Ben istedim ki...

"Ve tam karşımda canlı yayın bir porno sergilemek üzere olduğunu düşününce hâlâ dehşete düşmüş durumdayım." Tink odaya girdi. "Bunun şeyden sonra olabildiğini unutmuşum..."

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye fısıldadım, mideme kramp girdi. Ellerimi karnıma koyup hafifçe nefes aldım.

"Açık konuşmak gerekirse, iyi görünmüyorsun."

Yana çekilmeye çalıştım ama bacaklarım tutmadı. Tink beni yakalamak için şimşek gibi atıldı. Her nasılsa yere düştük, Tink çenemden tuttu. Endişeli bakan gözleri kocaman açılmıştı.

"Ivy, sorun nedir?" diye sordu.

Her şey sorundu.

Tenimdeki hissizlik yayıldı, kemiklerime ve organlarıma sızdı. "Ben... Kendimi hissedemiyorum."

Tink'in kaşları çatıldı. "Ama bu mantıksız."

"Yapamıyorum..." Hissizlik aniden yakıcı olmaya baş-

ladı. Karıncalanma gibi başlamış ama sonra yakıcı bir hal almıştı. "Tenim... Acıyor."

Tink gözlerini dikip baktı, durumu anladığını gösteren bir ifadenin belirdiğini sandım ama yanma hissi yoğunlaşmıştı. Elimi kaldırdım, onun yandığını göreceğimi sanırken bir çığlık koptu benden.

"Siktir," diye mırıldandı Tink. "Siktir. Siktir."

Yangın omurgamın dibinden başlayıp bacaklarıma, oradan gövdemle kollarıma ve tüm tenime yayılırken bedenim kasılıp onunkine iyice bastırdı. Çığlık attım, sırtım iki büklüm olurken kaslarım kaskatı kesildi.

"Ivy." Acının içinden zayıf, boğuk bir ses duyuldu.

Kocaman açılmış gözlerle hemen sağ tarafa baktım. Ren sedyeden kayarak iniyordu. Bir adım attı ama dizüstü düştü, mesafenin kalanını sürünerek geldi. Gölgelenmiş gözleri hayretle açılmıştı. "Ivy..."

Daha önce hiç yaşamadığım ya da bilmediğim bir ağrı muhtemelen bedenimin tüm parçalarını tüketiyordu. Tink'ten hızla uzaklaştım ama Ren yanaklarımı tutarken, o beni belimden yakaladı. Dudakları kıpırdıyordu ama söylediği tek bir kelimeyi bile duyamıyordum. Bedenimin kendini içeriden paramparça etmesinin dışında hiçbir şey anlamlı gelmiyordu.

Benden çok tiz, Faelerinkine çok benzediği için normalde bedenimdeki tüm tüyleri diken diken edecek bir ses fışkırdı. Katılık kayboldu ve yanma hissini biraz olsun hafifletmek için hızlı hızlı solurken bacaklarımı gövdeme doğru kıvırdım. Ardından, tam bitti sanırken, karnımda çok yoğun bir açlık baş gösterdi. Neredeyse yanma kadar kötüydü. Bakışlarım Tink'ten Ren'e kaydı.

İhtiyaç tüm içimi kapladı.

Dişlerimi göstererek hızla ona doğru atıldım ama Ren poposunun üstüne düşerken, Tink beni yakaladı.

"Ona neler oluyor?" Sesinde panik vardı. "Onu iyileştirdiğimizi sanmıştım?"

"İyileştirdik," diye homurdandı Tink bükülürken, ben ona –Ren'e– sövüp sayıyordum. "Şimdi de sonuçlarına katlanıyor."

Jilet keskinliğinde bir ihtiyacın bükülüp duran kaleydoskobu ve yiyip bitiren bir arzu halinde saatler birbirine karıştı –Ren'e ve onun içindekilere duyduğum şehvet. Sonra acı geri dönecek, tüm açlıkları yakıp geçecek, içimi dışıma çıkaracaktı.

Etrafımı saran dünya bir belirip bir kayboluyordu. Ren'in terden sırılsıklam olmuş saçımı yüzümden geri itişini hissediyordum, Tink bana sıkı sıkı sarılmıştı. Bana fısıldıyordu ama içinde yüzdüğüm serin, hoş boşluktan başka hiçbir şey yoktu.

Sonra oluverdi.

Birdenbire yoğun serinlik her yanımı kapladı. Soğuk o kadar keskindi ki tenim ateşe verilmişti sanki. Batıcı bir his bedenimin her santimini sardı, tenimin her parçası iliğine kadar sökülüyor gibiydi. Ağrı bir kez daha tüm bedenimi ele geçirdi, tüm dünyam oldu ama bu kez buzlu bir ateşti.

"Ne... Neler oluyor?" Nefesim kesildi, ağrıdan hiçbir şey göremiyordum. Oda, dünya bembeyazdı.

"Çok fazla aldın." Tink'in sesi gergindi. "Fazla ileri gittin. Üzgünüm Ivy. Üzgünüm."

Söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu. Buzlu ateş yo-

ğunlaşırken kelimelerin genel olarak bana hiçbir faydası dokunmuyordu. Boğazımdan çığlıklar koptu, tiz sesten çok daha farklı bir tondaydı.

Kımıldatıldığımı fark ettim ve Tink'in artık bana sarılmadığını anladım sadece. Ren'in kokusunu tanıdım. Bana sıkı sıkı sarıldı, titreyen kollarıyla belimi sardı, sarsılan bacakları benimkileri bastırıyordu. Sırtım eğildi ve neredeyse bırakana dek onu itip durdum.

Sonra... Sonrası şiddetli bir yangının suyla söndürülmesi gibiydi. Başta ağrı pek hafiflemedi ama yavaş yavaş, zamanla, rüzgârdaki duman gibi kaybolup gitti. Yanmanın ardından, tanıdık bir derin uykuya daldım. Ne kadar bilinçsiz kaldığımdan emin değildim ama uyanması zor oldu. Gözkapaklarım birbirine dikilmişti adeta, onları açmaya çalışmak büyük mücadele gerektirdi.

Gördüğüm ilk şey alçak tavandı. Revir. Revirdeydim. Neden? Hatıralarımı araştırdım ama bulutluydular ve ne halt döndüğünü anlayabilmek için karanlık ve gölgeli parçaları bir araya getiremeyecek kadar bitkindim.

Ama yalnız olmadığımı biliyordum.

Hayli çaba sarf etmem gerekti ama başımı sola çevirmeyi becerebildim.

Tink yatağımın yanındaki metal sandalyelerin birinde oturuyordu. Bir ayak bileğini diğer dizinin üstüne koymuştu. Dixon kucağında kıvrılmış yatıyordu. Minik kedi yavrusu hep yaptığı şeyi yapıyordu. Uyuyordu. Şu kedi yavrusunun mükemmel bir hayatı vardı.

Tink'i son gördüğüm seferde Dixon yanında değildi. Yalnız da değildi. Ren'le birlikteydi –Ren bana sarılıyordu.

"Ren," diye bağırdım.

Tink kafasını kaldırıp bana baktı. Bana dik dik bakarken hiçbir şey söylemedi ve ilk huzursuzluk belirtileri ortaya çıktı.

Tekrar konuşmaya çalıştım ama ağzım Sahra Çölü'yle yarışacak kadar kuruydu. Boğazımı temizledim. "Ne... Neler oluyor?"

Tink de bana baktı, çok ciddi görünüyordu. *"Gece karanlık ve korku dolu."*

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Bir omzunu kaldırdı. "Hep bunu birine söylemek istemişimdir. Tek eksiğim, Leydi Melisandre'nin kırmızı cüppesiyle kapüşonu."

Gözlerimi dikip ona baktım.

"Biliyor musun," dedi, sandalyesinde arkaya yaslanıp, "söylemek istediğim başka bir şey daha var. İnsanların kötü haberleri olduğundaki gibi. Arabam bozuluverir ve ben küt! *'Lannisterler selamlarını gönderdi,'* ya da işimden atılırım ve küt! *'Kuzey unutmaz.'* Bu beni boktan bir peri yapıyor muhtemelen ama umurumda değil."

Şu anda *Game of Thrones* göndermelerine neden bu kadar taktığı konusunda hiçbir fikrim yoktu, oturmaya çalıştığım an hareket edemediğimi fark ettim. Kafam karışık halde, bedenime baktım. Belime ince beyaz bir battaniye sarılmıştı ama beni yerimde tutan bu değildi.

Beyaz bantlar, bir tür kumaş, el ve ayak bileklerimi sarmıştı. Midem kasıldı. Bağlanmıştım. "T... Tink, neden... Ben..."

"Ucube bir BDSM* saçmalığına karışmışsın gibi neden

* BDSM: Bağlanma, disiplin, sadizm, mazoşizm kısaltması olan, karşılıklı onayla gerçekleştirilen bir cinsel fantezi türü. (ç.n.)

mi bağlanmışsın?" Dixon'a dikkat ederek öne doğru eğildi. "'*Lannisterler selamlarını gönderdi.*'"

"Tink!" Panik kıvılcımları çaktı.

Bakışları etrafta gezindi, ardından benim üstümde durdu. "Hatırlamıyor musun?"

Hatırlamak istemediğim, yavaş yavaş yerleşen bir şüphe vardı.

"Saldırıya uğradın," diye hatırlattı.

Evet. Bunu hatırlıyordum. Bahçede dolaşıyor, kendi işime bakıyordum. İki Fae bana saldırdı. "Beni bıçakladılar," diye fısıldadım, içim öfke ve dehşetle dolmuştu. "Beni gerçekten bıçakladılar."

"Evet, öyle yaptılar. Sende bayağı tumturaklı delikler de açtılar. Ayrıca elinde de bir delik vardı ve mükemmel olduğunu söyleyebilirim sana. Onun içinden bakınca, odanın diğer ucunu görebiliyordum."

Elimi görmeye çalıştım.

"Tüm yaraların iyileşti artık." Uzanıp sol elime pat pat vurdu. "Hiç delik yok. Hiçbir öldürücü bıçak yarası yok. Yepyeni oldun." Duraksadı. "Daha bile iyi."

"Nasıl?" Sesim kısıldı. Daha fazla anı yüzeye çıktı. Ölüyordum. İçimdeki yaralardan bayağı kan kaybetmiş halde ölüyordum ama ölmemiştim.

Birden Ren'in üstüme eğilişini hatırladım. Beni sevdiğini, sadece benim olduğunu, hep benim olacağını söylemişti ve o..."

"Özür dilerim tatlım. Affet beni."

Onu affetmek mi?

Kalbim göğsümün içinde küt küt atmaya başladı. Gecenin parçaları da yavaş yavaş birleşiyordu.

"Aslında neredeyse ezelden beri uyuyor gibisin," diye devam etti Tink. "Yani, ezelden beri değil de dört gündür falan."

Dört gün mü? Kahretsin.

"Öldün de yakında kokmaya başlayacaksın diye endişelendim biraz."

Görüntüler çakmaya başladı: Ben Ren'in üstünde, bedenlerimiz kanlı, şiddetli birleşirken onun üstünde hareket ederken. Biz yapmış mıydık?..

"Ren nerede?" diye sordum oturmaya çalışarak. "Ve ben neden bağlıyım?"

"Eh, konusu sürprizlerle ve muhtemelen birkaç delikle dolu uzun bir hikâye bu, anlarsın ya."

"Tink!"

Bakışları benimkilerle buluştu, onun Ren'e bağırdığını hatırladım, çünkü –ah, Tanrım, Ren'den besleniyordum. Ondan beslenmiştim.

Huzursuzluk tam teşekküllü bir dehşete dönüştü. "Ren nerede?" diye bağırdım. "O nerede Tink?"

Küçük Dixon, Tink'in kucağında kıpırdandı. Elini kedi yavrusunun başına koydu. "Sakinleş. Dixon'ın günün beşinci uykusunu uyuması gerekiyor."

Gözlerimi kıstım. "Yemin ederim Tink, eğer bana yanıt vermezsen hiç durmam seni öldürürüm."

"İşte, sorun da bu, bu yüzden bağlısın. Sadece önlem olsun diye. Artık uyandığına göre, Tanner buraya gelecek..."

"Neyin önlemi olsun diye?"

Bir an yanıt vermedi. "Değiştin Ivy. Bunun olabileceğini sanmıyorduk. Bilmemizin imkânı yoktu."

Kalp atış hızım roket hızına dönüştü. "Bu da ne halt demek oluyor Tink?"

Peri korkuyla sindi. "Şey, şöyle diyelim, tenin parıldıyor artık."

Ağzım açık kaldı.

"Bir Fae'ninki gibi."

8. Bölüm

Tink'in söylediği şeyi sindirmem birkaç dakikamı aldı çünkü onu doğru işitmiş olmama imkân yoktu. "Tenim mi parıldıyor?"

"Evet. Bir Fae'ninki gibi," diye tekrarladı. "Tamamen gümüş rengi falan değilsin, sadece striptizcilerle aynı losyonu kullanıyormuş gibi görünüyorsun."

Gözlerimi dikip ona baktım ve sonra bakışlarım hemen tenimin görebildiğim kısımlarına çevrildi. Uzun kollu bir şey vardı üstümde –benim olmayan bir gömlekti bu ama şu anda bu saçmalığa dikkat edecek halde değildim– lanet olası bileklerim de sabitlenmişti, tek görebildiğim elimin üst kısmıydı. Deri normal görünüyordu. Elimi bir santim kaldırmayı başarabilince gözlerimi kısıp baktım. Işık...

"Vay anasını!" Nefesim kesildi, gözlerim kocaman açıldı. Kendimi parıltılı losyona bulamışım gibi tenim gerçekten de ışık saçıyordu. "Lanet olsun, tenim..."

"Biraz parıltılı, evet ama düşünsene, daha kötüsü ola-

bilirdi. Güneş ışığındaki Edward gibi görünebilirdin, öyle pırıl pırıl ve boktan."

Bakışlarım hızla ona döndü.

"Neredeyse fark edilmiyor. Kulaklarla ilgili olan şey de öyle."

"Kulaklarım mı?" dedim tiz bir sesle bağırıp.

"Evet." Biraz zorlanarak konuştu. "Artık azıcık sivriler. Benimkiler gibi." Başını yana eğip kendi kulaklarını gösterdi. "Kimsenin tuhaf bulacağı kadar bir şey yok aslında. Ayrıca, rahatsız olursan onları örtebileceğin bir sürü saçın var."

Ah Tanrım, neler söylediğini anlayamıyordum bile. Normal, yuvarlak insan kulaklarımı severdim ve o şimdi bana sivri, Faelerinkine benzer kulaklarım olduğunu mu söylüyordu?

Üstelik, tenim de parlıyor muydu?

Tink dikkatimi çekmek için parmaklarını şıklattı. "Bak, daha fazla iyi haber var. Birkaç gündür ortalıkta olmadığından, en kötü etkileri uyuyarak atlattın."

Derin, güçlü bir nefes aldım ama artan panik hissini bastırma konusunda hiçbir işe yaramadı. "Tenimin parlamasını ya da kulaklarımın sivrilmesini bir şekilde içermeyen, daha kötü etkiler neler?"

Dixon bir saniyeliğine gerinip küçük bacaklarını onun önünde uzattı. Tink elini indirip, yavru kedinin kulağının arkasını kaşıdı. "Şey, sen uyurken hep uyumuyordun aslında. Bazen uyanıktın."

Belli belirsiz anılar yüzeye çıktı, anlık öfke, arzu ve ihtiyaç görüntüleri...

Keskin bir nefes alıp gözlerimi sıkı sıkı kapadım.

"Acıktığın zamanlar oldu, beyin aşeren zombi açlığı türünden," dedi Tink yumuşak sesle. "Bu yüzden bağlandın. Faye, en kötüsünün geçtiğini düşünüyor. Bir tür detoks kısmını atlattın ve artık sadece birkaç aşermeyle başa çıkman gerekiyor."

Hatırlıyordum.

Midem düğüm düğüm oldu. Faye'in zorlamayı fısıldadığını hatırlıyordum. *Beslen.* Bu tek kelime tekrar tekrar yankılanmıştı ve ben beslenmiştim.

Gözlerim hemencecik açıldı. "Ren iyi mi?"

"Şey, bilirsin..."

"Ren iyi mi?" diye sordum ısrarla, hızlı hızlı soluyarak.

Tink elini Dixon'ın başından kaldırdı. "Ren iyi. Hayatta. Burada olacaktı ama Tanner'la Faye, şu anda yanında olacak bir insanın o emip tüketme ihtiyacını atlatmana iyi gelmeyeceğinden endişelendi."

İçimi bir rahatlama kapladı ama olanları gerçekten kavrayınca rahatlamanın ardında sert bir his belirdi. "Sen... Hepiniz Ren'den beslenmeme izin verdiniz."

"Seçeneğimiz yoktu Ivy. Ölüyordun ve yapabileceğimiz başka hiçbir şey..."

"Bıraksaydınız da ölseydim!" diye bağırdım, Dixon, Tink'in kucağında yerinden sıçradı. Sakinleşmeye çalıştım ama kalbim boğazımda bir yerde atıyordu.

Tink'in kaşları çatıldı. "Bu söylediğin ne berbat bir şey Ivy."

"Berbat olan, Ren'den beslenmeme izin vermiş olmanız!"

"Bunu kendisi istedi Ivy. Ren seni kurtarmak için her şeyi yapardı."

"Beni böyle korkunç bir şey yapmaya bile zorlar mıydı?" diye sordum, gözlerim dolarak. "Ren'in buna gönüllü olması durumu haklı çıkarmaz. Ölebilirdi."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Ama iyi ve sen de iyi olacaksın."

"Tenimin ve kulaklarımın değişmesini saymazsak. İyi değilim." Hepsi bu da değildi. Ren'den beslenmiştim ve sevişmiştik –kanlı, deli gibi seks yapmıştık.

"Eh, o da var. Bunun olacağını bilmiyorduk ama..."

"Bana bunu Prens yaptı. O beni..." Sesim çatladı. Öfke tüm kemiklerimi ve dokularımı yaktı. "Hepiniz bana ne yaptınız?"

"Seni kurtardık..."

"Bana ne yaptınız?" diye çığlık attım.

Gözlerini kocaman açtı. "Biz... Bilmiyoruz Ivy."

Buna inanamıyordum. Ölmek berbat bir şeydi. Evet. Aynen. Ama beni iradem dışında beslenmeye –Ren'den beslenmeye– zorlamak beni kim bilir neye çevirdi? Mide bulantısı boğazıma çıktı. Bir daha Ren'in suratına nasıl bakacaktım?

Bir daha kendi suratıma nasıl bakacaktım? Buçukluk olmakla başa çıkmak tümüyle kabul edemediğim bir şeydi ve şimdi de bu mu? Yapamazdım. Bununla başa çıkamazdım.

"Her şey yoluna girecek."

"Uzak dur benden," diye fısıldadım.

"Ivy," dedi nefesi kesilerek.

Şiddetli bir öfke ve acı bir korku içimde fırtına gibi dönüp duruyor, sahip olduğumu fark etmediğim gücü besliyordu. Bağı ortasından koparıp sol kolumu kaldırdım.

"Vay be." Tink yataktan uzaklaşarak bağırdı, Dixon'ı göğsüne bastırdı. "Ivy..."

Diğer bileğimdeki bağı da koparıp oturdum ve Tink'e döndüm. "Gözümün önünden hemen şu anda defolup gitmen gerek."

Tink sadece bir an hareketsiz kaldı, sonra karşımda oturduğu yerden kalkıp odadan çıktı.

Bu yatakta oturamaz ya da yatamazdım. Düşüncelerim kalbimle yarışırcasına hızla akıyordu.

Bana ne yapmışlardı?

Ellerim titreyerek ayak bileklerimin etrafındaki bağları kopardım, bacaklarımı yataktan aşağı sallandırdım. Yalınayak dikilince başımın dönmemesine şaşırdım. Sol elimi kaldırınca, önce üstündeki kırmızı, iltihaplı yara izini fark ettim. Aynı yara izi avcumda da vardı. Elimi sıkıp kapatınca, elime batıp içinden geçen dalın acısını hemen hatırlayıverdim.

Şimdi neredeyse acımıyordu bile.

Elimi çevirip de yumuşak ışık parıltısını yakalayınca, pırıltıyı göz ardı etmek imkânsızlaştı. Kalbim küt küt etti. Bin soru vardı aklımda ama yanıtlarının ne olacağını şimdiden biliyordum.

Çok mu beslenmiştim ve bu beni değiştirmiş miydi?

Bunun mümkün olabileceği kimin aklına gelirdi. Kimsenin. Veya belki herkesin, sadece bana söylememişlerdi.

Bir duygu isyanı yükseldi içimde, boğazımı tıkadı. Gözlerimi sıkı sıkı kapattım. Buna inanamıyordum. Her şeyin üstüne, ben şimdi de... Ne olduğumu bilmiyordum.

Sarsıcı bir nefes alıp gözlerimi açtım. Bakışlarım odada gezindi. Duvarlar çıplaktı ama sağımda bir banyo vardı. Hızla o tarafa yöneldim, hemen ışığı açtım.

Porselen lavabonun üstündeki oval aynanın karşısında durdum, düğüm düğüm olmuş kızıl bukle karışımını göz ardı ettim.

"Ah Tanrım," diye fısıldadım.

Işık burada daha parlaktı ve çenemi hafifçe yukarı kaldırınca tenimin parıltısı yoğunlaştı. Yüzüm, yüksek kalite fosforlu kalemlerle boyanmış gibi görünüyordu.

Kontür çekmeye çalıştığımda normalde böyle görünürdüm işte.

Ama Tink haklıydı. O kadar da fark edilebilir değildi, bir yabancı ya da Faelerin gayet gerçek şeyler olduğu konusunda hiçbir fikri bulunmayan normal bir insan için değildi, ama benim için?

Ben fark ediyordum.

Hepsi bu da değildi. Yüz hatlarım... Daha keskindi. Daha belirgin. Yine, tümüyle fark edilebilir olmasa da yüzüm farklıydı.

Lavaboya sıkıca tutunup öne eğildim ve yansımama dikkatle baktım. Savuşturabilecekken yediğim yumrukların yerlerinde sadece belli belirsiz morluklar vardı. Altdudağımda küçücük bir kırmızı iz duruyordu. Çenemde, neredeyse seçilemeyen eflatuni bir morluk vardı.

Kıçıma tekmeyi yediğim kavganın üstünden neredeyse haftalar geçmiş gibiydi. Bir kolum bağlıyken bile halledebilmem gereken bir kavgaydı ama kendime dürüst olmam gerekirdi.

Kafam yerinde değildi o zaman –hâlâ da değildi– ve ne doğru dürüst bir şey yemiş ne de uyumuştum. Zayıftım ve şimdi de başıma neler gelmişti?

İki bıçak yarası ve fazlası.

Gözlerim daha mı soluktu? Her zaman açık mavi olmuşlardı, ama şimdi neredeyse yanardöner görünüyorlardı, gözbebeklerimin siyahlığı üstündeki soluk mavi çok keskindi.

Titreyen ellerimden birini kaldırıp saçlarımı geri ittim ve kafamı yana çevirdim.

Nefesim kesildi.

Kulaklarımın üst ucu kesinlikle sivriydi. Aşırı bir şey yoktu ve yine normal bir insan muhtemelen fark etmezdi ama bunlar kulak değildi.

Bu benim tenim değildi.

Saçımı bırakıp yüzümü aynaya döndüm ve dişlerimi çıkardım. Normal. Rahatlayarak iç çektim. En azından çoğu Fae'ninki gibi tuhaf bir keskinlikte görünmüyorlardı, durum bu işte diye düşündüm.

Odanın kapısı açıldı, hızla arkamı döndüm. Ren mi gelmişti? Midem kasıldı. Onu görmeye hazır değildim. Onu görmeye hazır olup olmayacağımı bilmiyordum ama ben...

"Ivy?" diyen Faye'in sesi çınladı.

Kesinlikle Ren değildi.

Bir hayal kırıklığı dalgası her yanımı sardı. Onu görmek istemiyordum ama derinlerde bir yerde, bir parçam gelenin o olmasını istemişti. Aynı parçam, orada oturanın, uyanmamı bekleyenin de Ren olmasını istemişti.

Daha önce aramız bir tuhaftı. Şimdiyse iyice acayipleşmişti... Geriye bir şey kaldıysa tabii.

İç çekip banyodan çıktım. Faye yalnızdı, gözlerini dikmiş, yatağa ve muhtemelen kopmuş bağlara bakıyordu.

Öfke yeniden ortaya çıktı. "Üstümde zorlama kullandın."

Faye çenesini kaldırdı. "Yapmak istemedim. İnan bana. Prens'le birlikteyken sana neler yapıldığını biliyorum. Onlara bunu söyledim. Ölmene izin vermek istemediler."

Onun tereddüdünü ve Tink'in tehdidini hatırladım. "Bıraksaydınız da ölseydim daha iyiydi belki."

"Ivy, böyle düşünüyor olamazsın. Gerçekten."

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye karşılık verdim hemen. "Hiçbir boktan fikrim yok."

Bir an sessiz kaldı. "Haklısın. Ölmene izin vermek daha kolay olurdu. Prens'le olan sorunu kesinlikle çözerdi. En azından geçici olarak."

Dudaklarım kıvrıldı. "Bütün insanların yaşamının değerli olduğunu söylediğini sanırdım."

"Öyle." Sandalyeye gidip oturdu. "Ama sana yaptırdığım şey normal değildi. Dönüştüğün şey normal değil."

Keskin bir nefes aldım. "Eh, bu da her şey konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor."

"Sana kendini daha kötü hissettirmeye çalışmıyorum."

"O zaman daha çok çaba göstermelisin," diye çemkirdim.

Omuzları gerildi. "Üzgün olduğunu biliyorum. Anlıyorum. Duygularını paylaşıyorum ama olan oldu. Hayattasın."

"Neyin karşılığında?" diye sordum, ona doğru yürüyüp. "Ne olduğumu bile bilmiyorsun."

Bakışları üstümde gezindi. "Prens'le birlikte olduğun zamanki beslenmelerin ve bu sonuncusunun Fae tarafını tetiklediğini, onu daha baskın kıldığını tahmin ediyorum. Bu yüzden daha Fae benzeri özellikler kazanmış olmalısın. İçinde hangi Fae genleri varsa, artık daha güçlüler. Bunun seni neye dönüştürdüğünü bilmiyorum ama tamamen Fae değilsin. Sen hâlâ Ivy'sin."

Tenimin parladığını ve sivri kulaklarımı görmek, kendimi Ivy gibi hissettirmiyordu. "Ve bu senin olacağını bildiğin bir şey miydi?"

"Daha önce hiç görmemiştim ama olabileceğini biliyordum. O anda bunu düşünmüyordum. Ren'le Tink'in istediği gibi seni kurtarıyordum." Duraksadı. "Nasıl hissediyorsun? Aç mısın?"

Bu soruyu duymazdan geldim. "Ren nerede?"

Kirpikleri indi. "Saldırıyla ilgileri olup olmadığını öğrenmek için bu binadaki her bir Fae'yi sorguluyor şu an. Kendisinin güvenliğini garantilemek için burada seninle değil. Onu buna ikna edebilmek için gereğinden çok fazla zaman harcadık."

Arkamı dönüp elimi yağlı, darmadağınık saçımdan geçirdim. "O..."

"O iyi," dedi, çok daha sakindi. "Sen de ona saldıracakmışsın gibi görünmüyorsun, o yüzden sorun olmadığını söylediğim an burada bitecektir."

Gözlerimi kapadım, derin bir nefes alıp tuttum.

Faye bir an sessiz kaldı. "Ona çok kızdığını biliyorum –hepimize öyle, ama bunu seni sevdiği için yaptı."

Peki beni böyle görünce hâlâ sevecek miydi? Gittikçe daha fazla Fae'ye dönüştüğümü fark ettiğinde? Yaptığı şeyi, orospu Breena gibi ondan beslenmeme izin verdiğini gerçekten düşündüğünde?

"Ivy!?"

Nefesimi bırakıp gözlerimi açtım. Bir korku düğümü boğazıma yükseldi. "Değiştim. Bu açık. Hiçbiriniz bunun ne kadar olduğunu bilmiyor. Mesela artık beslenmeye mi ihtiyaç duyacağım?"

"Hiçbir Fae hayatta kalmak için beslenmeye ihtiyaç duymaz Ivy. Bu bir tercihtir. Normal bir hayat sürebilirsin ama eskisinden daha güçlü olabilirsin. Değişmiş başka şeyler olabilir. Mesele şu ki, daha önceden bu konuda elimizde örnek yok. Her şeyden önce, hiçbir zaman büyük bir Buçukluk nüfusu olmadı. İnsanlardan beslenen sadece bir veya ikisini tanıyorum ve bu Buçukluklar da Ötedünya'daydı. Varlıklarına dair kayıtlar var elimizde sadece. Onlar da senin gibi değiştiler."

Döndüm, söylediği bir şey ilgimi çekti. "Hangi başka şeyler?"

Faye boş yatağa baktı, sonra solgun gözleri benimkilerle buluştu. "Sana anlattığımı hatırlıyor musun... Bağımlı olmayı?"

Öylece kalakaldım. Onunla bunu konuşmayı planlamıştım ama işte, ölümüne bıçaklanıvermiştim o ara. "Evet. Hatırlıyorum."

"Umarım en kötü kısmını uyurken atlatmışsındır; beslenmenin ardından gelen bu aşerme bir süre kendini hissettirecek. Bu ihtiyacı duyacaksın."

Ne söylediğini tümüyle anlıyordum ama yine de midem asitle doldu. O ihtiyaç, Ren'den beslenmemden önce de vardı.

"Çok dikkatli olman gerekecek," diye tavsiyede bulundu. "Ren'le birlikteyken."

Bununla ne demek istediğini daha fazla açıklaması gerekmiyordu. Kollarımla belimi sarıp küçük bir daire çizerek yürüdüm. "Parlayan ten ile sivri kulaklar o kadar da önemli değilmiş gibi konuşuyorsun."

"Benim için değiller."

Ona sert sert baktım. "Yok artık."

"Neredeyse fark etmeyeceksin," diye ekledi. "Şimdi her şey çok bunaltıcı görünebilir ama daha kötüsü olabilirdi."

Bir an hayretten kalakaldım. "Evet, ölebilirdim ve belki olması gereken de buydu."

Faye'in yüzünden bir şok ifadesi geçti. "Böyle demek istemiyorsun."

İstemiyor muydum? O kadar emin değildim. Ölmeyi istediğim falan yoktu ama ben... Ben sadece artık kendimi hissetmiyordum ve hiçbir kontrolüm yoktu. Ne hayatım, ne kaderim, ne amacım ya da hatta ne bedenim üstünde kontrolüm vardı artık. Bahçeden çıkagelip de ölmemiş olduğumu fark ettiğimdeki o hayal kırıklığı anını da hatırlıyordum.

Midemdeki düğümler büyüdü. Adımlarımı hızlandırdım. "Kazanmam gereken bir dövüşte az kalsın ölüyordum. *Sevgilimden* beslenmeye zorlandım." Sonrasında ona yaptıklarımı, neler yaptığımızı düşününce sesim çatladı. "Bir de günler sonra uyanınca esas bedenimin değiştiğini öğreniyorum. Psikopat bir Fae-prens tarafından zorla alıkonulduğum gerçeğinden söz etmiyorum bile. Başıma gelenler sadece sıradan bir salı günüymüş gibi davranma bana. Buçukluk olduğumu öğrendiğim an tüm dünyam değişti. O zamana kadar bildiğim neredeyse her şey boktan bir yalandı ama aynaya baktığımda hâlâ kendime benziyordum. Hâlâ Ivy'ydim. Şimdi aynaya baktığımdaysa kendimi tanıyamıyorum ve bunun sebebi sadece fiziksel şeyler değil."

Yüzünde halden anladığını gösteren bir ifade belirdi ve bu görülecek olası en kötü şeydi. Derin bir nefes alıp başka tarafa baktım ve dikkatimi yeniden topladım. "Sence tüm bu insanları emip tüketme isteği ne kadar sürer?"

Faye bir an sessiz kaldı. "Bilmiyorum. Belki birkaç gün. Birkaç hafta."

Hafta mı? Omuz kaslarım gerildi. Haftalarla başa çıkamazdım. "Sen hiç beslenmedin mi?"

"Hiç."

Durdum, omzumun üstünden ona baktım.

"Drake de bunu hiç fark etmedi mi? Bunu şüpheli bulmadı mı?"

Bana doğru döndü. "Drake hiçbir zaman bana gerçekten dikkat etmedi. Seni karanlık tarafa geçmen için ikna etmeye çalışırken, genellikle Breena'yla Valor onu meşgul tutuyordu."

Kaşlarımı çattım, bu konuda bir şeylerin kulağa tuhaf geldiğini düşündüm.

"Pek çok şey atlattığını biliyorum Ivy, Kristal'i bulmak da aklındaki en son şey ama beklediğimiz Faelerin yarın geleceğini söylemek istiyordum sana. Buraya gelişlerinde bir gecikme oldu. Prens'in dikkatini çekmemek için çok dikkatli olmaları gerekti." Ayağa kalktı, elleriyle kot pantolonunu düzeltti. "Umarım bize katılabilirsin."

Başka bir deyişle, orada olmam gereken zamana dek aklımı başıma toplayacağımı umduğunu kastediyordu. Dalgın dalgın başımı salladım, düşüncelerim Faye'in az önce söylediklerine takılıp kalmıştı.

Prens, onun yanındayken Faye'in beslenmediğini nasıl olmuştu da hiç fark etmemişti? Kara Prens Ekibi'nden kimse bunun şüpheli olduğunu düşünmemiş miydi?

Çünkü onların bunu fark etmemiş olmasını ben kesinlikle acayip şüpheli buluyordum.

9. Bölüm

Faye beni risk olarak görmüyordu sanırım, bu yüzden revirden çıkabildim. Gerçi otele kadar benimle birlikte yürüdü ve bunun sebebinin, Faelere saldırmaya başlayacağımdan korkması olmadığını anladım. Faye yanımdaydı çünkü beni bir güzel silkelemişlerdi. İstemediğim, ihtiyacım da olmayan bir koruma gibiydi.

Neyse ki asansörde benden ayrıldı ama Ren'le paylaştığımız odaya doğru yürürken adımlarım yavaşladı. Kapının önünde durduğumda, kalbim düzensiz atmaya başlamıştı. İçeride miydi? Kapı koluna uzandığımda içim kaygı doluydu.

Tanrım, ben ne zaman bu kadar ödlek olmuştum? Çok saçmaydı. Derin bir nefes alıp kapıyı ardına kadar açtım ve serin odaya girdim.

Yatak mükemmel biçimde düzgün ama boş ve sessizdi. Bıraktığım gibi kalmıştı sanki, sade ve düzenli.

Dairemi özledim.

Kendimi özledim.

Sert bir nefes verip banyoya yöneldim. Günlerin pisliği tenimde ve saçlarımda birikmişti, bir duş alırsam her şeyin daha netliğe kavuşacağına, daha anlamlı geleceğine ve belki –sadece belki– her şeye rağmen kendim gibi hissedebileceğime inanmam gerekiyordu.

Giysilerden sıyrılıp duşa yönelirken önünden geçtiğim aynaya bakmaktan sakınıp, zihnimi kasten boş tutmaya çalıştım.

Bilmek istediğim son şey memelerimin de parlayıp parlamadığıydı.

Bu aptal parıltının bir kısmını söküp atabilirmişim gibi keselenip durdum. İşimi bitirdiğimde tenim en saf haline dönmüş gibiydi ve aslında biraz da acıyordu. Altıma bir tayt ve üstüme de Tink'in geçen yıl doğum günümde aldığı tişörtü –zombi troll bebekleri– geçirdiğim sırada kapı açıldı. Hızla arkamı döndüm, gelenin Ren olduğunu görünce nefesim boğazımda takılıp kaldı.

Olduğu yerde duruverdi, bakışları tepeden tırnağa üstümde gezinirken gözleri biraz büyüdü, başka her şeyden çok tişörte takıldığı belliydi ama yine de şok hissi hiçbir yere gitmemişti. Ben de bunun sebebinin beni odada görmeyi beklememesi mi yoksa yeni parıltılı görüntüm yüzünden mi olduğunu bilmiyordum.

Ama o... O iyi görünüyordu. Kendi yabani havasında sağlıklı ve güzeldi. Şimdi ona bakınca, ondan beslenmediğimi düşünüyordum neredeyse. Gözlerinin altında o harap gölgelerle ya da çökmüş elmacıkkemikleriyle görmemiştim onu sanki.

Ama ona neler yaptığımı hatırlıyordum. Bu anı, dudaklarımı aralayan kelimelere hareket sağladı. "Yeni tarzımı

beğendin mi?" Sesimden asit damlıyordu. "*Twilight*'tan bir vampir gibi görünüyorum." Başımı çevirip ıslak bukleleri geriye attım. "Hem baksana! Artık süper havalı sivri kulaklarım olduğundan Cadılar Bayramı için kostüme gerek kalmayacak."

Ren gözlerini dikmiş bana bakarken başını yana eğdi. "Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

Sert bir kahkaha atıverdim. "Cidden mi?"

"Cidden," dedi. "Güzel ve seksi. Gerçi şu tişört biraz tuhaf."

"Tink'in hediyesi," diye açıkladım, Ren'in samimi olup olmadığını merak ederek. Artık içimde Fae kanı olduğu bu kadar barizken, benim güzel olduğumu nasıl düşünebilirdi?

"Tahmin ettim." Dolgun dudaklarına imalı bir sırıtış yerleşti. "Tanrım, karşımda durduğunu görmenin bana neler hissettirdiğini hiç bilmiyorsun. Hayatta. Konuşarak. Asla üretilmemiş olması gereken bir tişörtün içinde bile seksi."

Gözlerimi dikip ona baktım. "Artık tenim parlıyor ve kulaklarım sivri."

"Fark etmedim bile. Dikkat ettiğim tek şey senin karşımda duruyor ve nefes alıyor olman." Bakışları yeniden üstümde gezindi. "Ama şimdi sen söyleyince, fark eder gibi olmaya başladım."

Ağzım açık kaldı. "Avlayıp öldürmek için doğduğumuz yaratıklara daha fazla benzediğimi nasıl oluyor da ancak fark edebiliyorsun? Çok anlamsız."

Ren afallamış görünüyordu. "Anlamıyorsun. Tenin yeşil, kulakların UFO büyüklüğünde olsa da ben hâlâ senin

kesinlikle çarpıcı olduğunu düşünürüm."

O noktada, Ren'in kafasının iyi olup olmadığını merak etmeye başladım.

"Kulağa fazla bayık gelebilirim ve bunu söylemek zorunda kaldığım için biraz da şaşkınım ama mesele sadece senin nasıl göründüğün değil. Beni yanlış anlama, bunun hoş bir artısı var ama mesele *sensin* Ivy. İçinin nasıl olduğu tatlım."

Vay be.

Hiç de bayık değildi. Bu... Bu söylenecek çok güzel bir şeydi ve duymaya fena halde ihtiyaç duyduğum, inanmayı istediğim bir şeydi.

Aramızdaki sessizlik uzadı, sonra Ren hareketlendi. Kapıyı tekmeleyip arkasından kapattı, bana doğru ilerledi, niyeti ağzının çizgilerini gerginleştirdi. Ren söyleyen değil de gösteren biriydi. Beni hâlâ güzel bulduğunu kanıtlayacaktı. Beni kollarına alacaktı. Beni öpecekti ve ben ne yapacağımı, neler yapabileceğimi bilmiyordum.

Onu durdurdum. "Yapma."

Ren hemen durdu, kaşları birbirine yaklaştı.

"Yani, şu anda yanıma yaklaşıp yaklaşmaman gerektiğini bilmiyorum." Kabul etmek zorunda kaldığım sonraki şey beni mahvetti. "Ben... Ne yapacağımı bilmiyorum."

Anladığı yüzünden belliydi. "Sana güveniyorum."

"Güvenmemelisin." Bakışlarımı kaçırdım. "Daha önce de bana güvenmemeliydin."

"Güvendim ve sen bana zarar vermedin."

"Zarar vermedim mi?" Nefesim kesildi. "Senden beslendim. Daha sonra nasıl göründüğünü gördüm..."

"İyiydim, iyiyim. Sadece yorgundum. Hepsi bu."

"Ama tek yaptığım bu değildi." Pantolonunu yırtar gibi çıkarmamın anısı yeniden gözümde canlanınca yanaklarım alev alev yandı.

"Beslenmeden sonra olan şey mi?" Sesi boğuklaştı. "Bu konuda hiçbir sorunum yok. O..."

"O berbattı," dedim, başımı sağa sola sallayıp. "Aklımı kaçırmıştım. Senden beslendim ve ben..."

"İhtiyacın olanı benden almanı ben söyledim ve bunda ciddiydim. Her ne olursa olsun, sana ihtiyacın olanı verdim."

"Sence bu yanlış değil miydi?" Sesim fısıltı haline gelecek kadar kısıldı.

"O ana nasıl geldiğimiz yanlıştı bence, ama o sedyede yaptıklarımız değildi. Aramızdaki hiçbir şey yanlış değil."

Ona bakarken söylediklerine inandığını biliyordum ama yine de bir şeyi yanlış yapmışım gibi bir his vardı içimde. Kollarımı kavuşturup başka yöne baktım.

Bir an sessiz kaldı. "Faye'e rastladım. Bana uyandığını ve iyi olduğunu söyledi. Odamıza çıktığını. Ben de bunu duyar duymaz geldim. Orada yanında olmalıydım. Ben orada olmak istedim ama..."

"Biliyorum. Seni öldürene dek emmeyeyim diye tedbirli davrandılar." Dudaklarım berbat bir gülümseme yansıması oluşturacak şekilde kıvrıldı.

"Bunu yapacağına bir kez olsun inanmadım." Yan tarafına uzanırken bakışlarını kaçırmadı. Bir dikenli kazık taşıdığını o zaman fark ettim. Kılıfını çözdü, kapının yanındaki küçük masanın üstüne koydu. Silah taşınmamasına dair tüm o şeylerin artık ortadan kalktığını tahmin ettim. "Bir kez bile Ivy."

"Gerçekten mi?" Yeniden ona baktım ve niyetleri ne kadar iyi olursa olsun, Tink'e karşı hissettiğim o aynı keskin öfkeyle doldum. Öfkeli olmak, gümbür gümbür kafa karışıklığından ve neredeyse dayanılmaz olan endişeden kesinlikle çok daha kolaydı.

"Yapabilirdin ama yapmadın. Durdun." Ren öne doğru birkaç adım atıp sonra yeniden durdu. "Her zaman duracağını biliyorum."

O buna inanıyor olabilirdi ama ben inanmıyordum. "Eğer buna inanıyorsan aptalın tekisin. Senden beslenmeme asla izin vermemeliydin. Çok tehlikeliydi..."

"Aynı riski yeniden alırım." Öne doğru bir adım daha attı. "Seni kurtarmak için her şeyi yeniden riske atarım, yüzde yüz."

İnanamazlık içimden sarsıntıyla geçti, öfke de öyle. "Kendilerinden beslenildiğinde insanlara neler olabilir biliyorsun. Onları öldürmemiz gerekti. Sen de yaptın bunu!"

"Dediğim gibi, her şeyi yeniden riske atarım." Bakışlarımı yakaladı. "Bu benim seçimimdi."

"Bu asla senin seçimin değildi Ren! Benim seçimimdi ve bu hak benden alınmıştı."

"Ne seçeneğin vardı?" Durdu, burnundan hızlı hızlı soluyordu. "Ölüyordun Ivy. Doktor getirmeye ya da seni hastaneye götürmeye vakit yoktu. Tam karşımda kanamadan ölmek üzereydin. Seçim meçim yoktu, çünkü ölmene izin vermek asla bir seçenek değildi."

"Eğer bunu yapsaydınız en azından Prens'in beni zorladığı gibi senden beslenmeye zorlanmamış olurdum!" Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz onları hiç söylememiş olmayı diledim.

Ren'in rengi attı. "Ölmüş olmayı mı tercih ederdin Ivy?"

Nefesim kesildi. "Böyle demiyorum."

"Tam olarak ne diyorsun peki? tatlım, iyice detaylara girmen gerek çünkü en kötüsünü düşünüyorum."

Arkamı döndüm, ellerimi saçımdan geçirdim. Aptal değildim. Eğer Tink'le Ren, Faye'i dürtüyü uygulamaya zorlamasaydı ölmüş olurdum. Ve ölmüş olmak istemiyordum.

Ama böyle olmak da istemiyordum.

Tanrım, sadece bunların hiçbirini istemiyordum.

"Ivy."

İsmimi o kadar yumuşak söylemişti ki hiç düşünmeden karşılık verdim ona. Yüzümü döndüm, ellerimi indirdim.

"Seni dışarıda bulduğumda çok geç kaldığımı sandım. Seni o lanet olası odaya taşıdığımda, her yanım senin kanına bulandı. Kandan sırılsıklam oldum." Konuşurken gözleri benimkilerden bir an olsun ayrılmadı. "O Fae doktor da senin ölmekte olduğunu söyleyince, hemen o an, oracıkta bir parçam ölmüş gibi hissettim."

Ağzımı açtım.

"Bırak bitireyim, sonra bana istediğin kadar bağırıp kızabilirsin," dedi ısrarla, ben de çenemi kapayıverdim. "Daha önce hiç o an, orada olduğu kadar korkmamıştım. Daha sahip bile olamadan seni kaybedecektim. Ve Tink başka bir yolu olduğunu söyleyince, tek seçeneğim buydu ve benden nefret edeceğini bile bile bu tercihi yaptım. Bana zarar verebileceğini bile bile seçtim bunu. Beni asla affetmeyebileceğini bile bile seçtim."

Ren'in sesi boğuklaştı.

"Upuzun yaşamının geri kalanı boyunca benden nefret etmeni, dünyanın en parlak yıldızının sönmesine izin vermeye tercih ederim. Bugün ve yarın benden nefret edebilirsin ama en azından bir yarının olacak ve bana kızman için o yarınlardan bir sürü olmasını kesinlikle garanti edeceğim."

Ah, Tanrım.

Buna ne diyeceğimi bilmiyordum. Duygular boğazıma yükseldi. Yaşlar gözlerimi doldurdu. Geri adım attım, sonra da yana. Yatağın kenarına oturup öne eğildim, kollarımı kucağıma bıraktım.

Ren ses çıkarmadı ama yaklaştığını hissettim. Önümde diz çöküp beni şaşırttı. Kafasını kaldırıp bana baktı, ellerini kalçalarımın iki yanına koydu, yakındı ama dokunmuyordu. "Senin beslenmende rolüm olduğu için özür dilerim. Başından geçenleri bildiğim için, bunu yapmaktan nefret ettim. Saldırıya uğradığında yanında olmamaktan nefret ettim. Lanet olsun," dedi hırsla. "Buçukluk olduğunu söylediğin gece senden uzaklaşmasaydım keşke. Tüm bunlara mani olabilirdim."

Gerildim. "Ren..."

"Evet, benim hatam olmadığını söyleyeceksin ama pislik gibi davranmasaydım ve ellerine düşmeseydim, Prens asla benim kılığıma giremezdi. Bu berbat saçmalıkların hiçbiri yaşanmazdı."

Bu doğru değildi. Ona söylediğim an Ren benim ne olduğumu tümüyle kabul etseydi bile Drake başka bir yolunu bulurdu.

O kadar ürpertici ve psikopattı.

"Ve ömrümün geri kalanı boyunca bununla yaşamak zorundayım," diye ekledi Ren, ağır ağır ellerini kaldırıp. Benimkileri buldu, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. "Yaptığım seçimle ve elinden aldığım seçimle de yaşamak zorunda olacağım. Bunu yapmaya dünden razıyım ama benden nefret etmen anlamına gelse bile seni kurtarmak için yaptığım seçimden bir saniye olsun pişman değilim."

Derinlerde bir yerde gerçeği ve bunun ne denli berbat bir şey olduğunu biliyordum. Eğer roller farklı olsaydı, Ren bir Buçukluk ve ölmekte olsaydı, onu kurtarmak için ben de aynısını yapardım.

Bu tercih hakkını ondan alırdım.

İradesini ondan alırdım.

Bana aşkına mal olsa bile onu kurtarırdım.

Göğsüm sıkıştı ve o anda söyleyebileceğim en gerçek şeyi fısıldadım. "Senden nefret etmiyorum."

Ren ellerimi daha sıkı tutup başını eğdi. Konuştuğunda kıvırcık saçları önüne düştü, sesi boğuktu. "Seni kaybedemem."

"Kaybetmedin."

Ellerimi dudaklarına götürdü, ikisinin de üstünü öptü. "Öyleyse neden çoktan kaybetmiş gibi hissediyorum?"

İrkildim, ellerimi çekmeye çalıştım ama tutmayı sürdürdü. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Başını kaldırıp bana baktı, gözleri üstüne çiğ düşmüş çimen rengindeydi. "Bunu sormana gerçekten gerek var mı tatlım?"

Evet diyecek oldum ama bu kelime dilimin üstünde ölüp gitti.

Onun böyle hissetmesini engellemenin bir yolunu bulmak için düşüncelerim hızla aktı ama hiçbir şey bulamadım. Haklı olduğu için değil. Onun düşündüğü biçimde olmadığı için.

Çünkü beni kaybeden o değildi.

Ben kendimi kaybediyordum.

10. Bölüm

Bundan sonra Ren'le pek konuşmadık ama onunla birlikte yemeğe inmeye beni ikna etti ve bahane uyduracak halim kalmamıştı.

Ren'in demir hançerlere bir noktada el koyduğunu öğrendim ve benimle ikinci raunt yapmak isteyen olursa diye silahlandık.

"Saldırıyla ilgisi olan başka biri çıktı mı?" diye sordum, hançeri kalçama asarken. Ona yeniden sahip olmak iyi hissettirdi. Tişörtümü kemerin ve hançerin üstüne indirdim.

"Bildiğim kadarıyla çıkmadı." Ren kapıyı açtı, birlikte salona inmeye başladık. "Ve inan bana, gerçeği söylemenin önemi söz konusu olduğunda çok ikna ediciyimdir."

Ona baktım. Çenesinde sert bir çizgi belirmişti. "Yani, sadece o ikisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ren başını sallayıp asansörü çağırma düğmesine bastı. "Buradaki Faelerin neredeyse yüzde seksenini sorguladım. Şimdilik, hiçbiri olaya dahil değil."

Yüzde seksen mi? "Vay be, acayip meşgulmüşsün."

Asansör kapıları kayarak açıldı ve Ren benim geçmem için kenara çekildi. "Odana girmem yasaklandığı için kendimi meşgul tutmam gerekti. Ya bunu yapacaktım ya delirecektim."

Kollarımı kavuşturdum, panel duvarların kahverengisine odaklandım. Ren yaralansaydı da ben onu göremeseydim nasıl olurdu hayal edemiyordum.

"Bazı sorularım var." Ren duvara yaslandı, bakışlarımı ona yönelttim. "Bu Faeler sana bir şey söyledi mi?"

Ağır ağır nefesimi verip başımı salladım. "Düzen üyesi olduğum için gelmediler benim peşimden." Duraksadım. "Veya eskiden öyle olduğum için. Bu noktada kim bilebilir. Her neyse, bunu yapma sebepleri Buçukluk olmam ve..."

Fae'nin bana söylediği şey şimşek gibi çaktı zihnimde. Kahretsin, Fae'nin Prens'in beni burada bulacağını ve eninde sonunda cazibeyi bozacağını söylediğini unutmuştum.

Asansör kapıları ana katta açılırken karnıma sancılar girdi.

"Ve ne?" Ren dışarı çıktı.

Ben de peşinden çıktım, tenim buz gibiydi. "Sadece korkuyorlardı. Hepsi bu." Bakışlarımı onunkilere kaldırdım. "Onlar sadece korkuyordu."

"Dehşete düşmüş olsalar bile hiç umurumda değil." Bakışları sertleşti. "Burada güvende olman gerekiyordu. Güvende değildin."

Kapılar arkamızdan kapandı ama ikimiz de kımıldamadık. "Benim de kendimi savunabilmem gerekiyordu."

"Hançerin yoktu, böyle bir şey bir daha olmayacak."

"Hançer olsun olmasın, onları kolayca indirebilmeli ya da kaçabilmeliydim," diye belirttim, bunun Faeler için bu kadar kolay olması hâlâ sinirime dokunuyordu. "Hazırlıksızdım, dikkatli değildim."

Ren bana yaklaştı. "Birinin icabına baktın, Ivy. Silahsız. Bıçaklandıktan sonra. Kendini takdir et biraz."

Dudaklarım kıvrıldı ama gerçek bir gülümseme şeklini alamadı. Fae'nin sözleri kafamın içinde yankılanırken bunu yapamadım. "Tanner'le hemen konuşmam gerekiyor. Seninle kafeteryada görüşürüz."

Hemen dikeldi. "Seninle gelebilirim."

"Gelmene gerek yok." Etrafından dolaşıverdim. "Sadece birkaç dakika alacak. Hemen oraya geleceğim."

Ren ağzını açtı ama ona bir şey söyleme fırsatı vermedim. Diğer koridordan hızla yürümeye başladım, omzumun üstünden geriye baktığımda onu görmemek içimi rahatlattı.

Tanner'ı bulmak fazla zamanımı almadı. Ofisindeydi ve hızla odaya daldığımda Merle'nin karşısında bir berjerde oturmuş çay içiyordu.

Merle yıllar önce Düzen'den kovulmuştu, onlara hayatını ve hatta fazlasını verdiği için bu hep rahatsız etmişti beni. Söylentiye göre, yonca koruması olmadan bir Fae'ye yakalanmıştı ve o zamandan beri aklı biraz kıttı ama bunun doğru olup olmadığını kim bilebilirdi ki? Merle tuhaf biri olabilirdi ama ne zaman yanında olsam gözlerinden zekâ fışkırdığını görürdüm.

Ren'in kanayan bedenimi getirdiği odanın arka taraflarında dikildiğini hatırlamaktan da kendimi alamıyordum. Yüzü her türlü duygudan yoksundu. Onun bu işle bir alakası olabilir miydi?

Tuhaf olabilirdi ama hep beni severmiş gibi görünüyordu.

"Ivy." Tanner minik fincanını bir servis tabağına koydu ve beni gördüğüne şaşırdığı bariz olmasına rağmen gülümsedi. "Seni ayakta dolaşırken gördüğüme çok sevindim."

"Sevindin mi gerçekten?" diye sordum, Merle'nin gerisinden manalı manalı bakarak. Merle arkasını dönmedi.

"Elbette." Sesinden ve yüzünden bu soruya şaşırdığı anlaşılıyordu. "Başına gelenler affedilemez ve böyle bir şey yaşandığı için senden tüm samimiyetimle özür diliyorum. Sana sığınma sözü vermiştim. Sözümü tutamamış oldum."

Ben karşılık veremeden Merle konuştu. "Ivy Düzen'in eğitimli bir üyesi. İki sıradan Fae'yle başa çıkmak onun için güç olmamalıydı. En parlak dönemlerimde ben göz açıp kapayıncaya dek dördünün icabına bakardım."

Vay be.

Gözlerimi kısıp sırtına baktım.

"Eh, bıçaklanmak benim hatammış gibi gösterdiğin için teşekkür ederim."

"Senin hatan değildi," diye ekledi Tanner hemen. "Şimdiye dek Ren'in herhangi bir komplocu bulamadığını duyduğuma memnunum." Bakışları, hançerin kalçamın yanında hafif bir çıkıntı oluşturduğu yere indi. "Yine de neden silahlanmaya ihtiyaç duyduğunuzu gerçekten anlıyorum."

"Buraya bıçaklanma olayından konuşmaya gelmedim."

"O zaman neden geldin?" Onların oturduğu yere doğru ilerlerken, Merle omzunun üstünden bana baktı. "Kapıyı çalma nezaketini unuttuğuna göre çok acil bir şey olmalı."

Merle'yi ne kadar sevsem de bu noktada onu görmezden gelmem gerekti. "Prens beni burada bulabilir mi?"

Koltuğundan öne doğru eğilirken, Tanner'ın kaşları kalktı. "Olanları saymazsak, burada güvendesin Ivy. Seni temin ederim ki..."

"Güvende miyim diye sormuyorum," deyip kestim sözünü. "Çünkü sen ne iddia edersen et, belli ki doğru değil. Prens'in beni burada öldürüp öldüremeyeceğini soruyorum?"

Tanner, küçücük çay fincanından sakince bir yudum alan Merle'ye baktı ve yanıt vermeden önce bir dakika geçti. "Buradaki varlığımız yoğun biçimde cazibe etkisinde, diğer Faelerden bile gizli. Bakıp görmeyi bilmedikleri sürece, bizi bulamazlar."

Aptal değildim. "Bu soruya yanıt vermiyor Tanner."

Ellerini birleştirip başını yana eğdi. "Sihir sonsuz değil. Her şeyin bir sınırı var Ivy. Prens daha önce bizi aramıyordu ama şimdiye dek, New Orleans'ta olduğumuzu öğrendiğine eminim. Aramaya başlamıştır ve o güçlü biri."

Kalbim göğsümün içinde hop etti. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Merle fincanını bıraktı. "Söylediği şey, canım, Prens'in cazibe içindeki bir deliği dürtebileceği. Cazibe onun iradesinden güçlü değil."

Ah, Tanrım. "Yani basitçe diyorsunuz ki, eğer İyi Fae Oteli'nin burada olduğunu bir şekilde anlarsa, cazibeyi paramparça edip içeri girebilir?"

Tanner başını aşağı yukarı sallarken yüzündeki gülümseme kayboldu. "Yapabilir ama bizim farkımıza vardığına inanmak için hiçbir sebebimiz yok."

"Peki neden?" diye sordum ısrarla. "Burada yüzlerce Fae var. Onların herhangi bir kısmı yanlış Faelere yanlış şeyler söyleyebilir."

"Bunun neye mal olabileceğini biliyorlar," diye yanıtladı Tanner. "Hiçbiri Prens tarafından bulunmak istemiyor. Başlarına neler gelebileceğini biliyorlar."

Durum böyle olsa bile, Prens'in burayı bulmasının asla mümkün olmadığı anlamına gelmiyordu. "Ekibinde casus görevi gören, Faye gibi birinin olabileceği hiç aklına geldi mi?"

Tanner dudaklarını sıktı ve bunun akıllarına gelip gelmediğini cidden merak ettim. Gelmediyse, su katılmamış birer aptaldılar.

Göğsüme bir ağırlık çöktü. "Prens buraya girerse ne olur?"

"Seni almasından başka mı?" Merle çenesini kaldırdı, kırışıksız cildi gerçek yaşını saklıyordu. "Buradaki Faeler beslenmedikleri sürece Prens'in ve savaşçılarının üstesinden gelemez." Merle'nin bakışları sertti. "Gelecek olursa, onun herhangi bir saldırısından sağ çıkmaları mümkün değil."

Gözlerimi kapadım. Bana saldıran Fae haklıydı demek. "Benim burada olmam hepsi için bir tehlike."

"Prens'in bu dünyada olması, yaşayan her canlı için bir tehlike," dedi Tanner ve gözlerimi açtığımda koltuğunda arkaya yaslanmıştı. "Burayı güvenli bir liman olarak gören Faeler bunu biliyor."

"Birkaçının bundan mutlu olmadığını düşünüyorum," diye işaret ettim.

Tanner'in buna karşılık söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

"Yani, şunu iyice anlayalım: Buradaki Faeler aslında Prens bu yeri öğrenmediği sürece güvendeler. Ama öğrenecek olursa, içeri girmenin bir yolunu bulabilir ve buradaki her bir Fae'yi sırf eğlencesine öldürebilir mi?"

Tanner'ın rengi attı. "Bu *ihtimal dışı* bir evet."

İhtimal dışı mı? Evet. Tabii.

Drake'i, eninde sonunda, fazla zaman geçmeden burayı bulabileceğini bilecek kadar iyi tanıdığımı düşünüyordum. "İlk geldiğimde, İyi Fae Oteli çukurunda kalmakla ilgili tüm bunlardan bahsetmeyi unuttun herhalde."

"Bahsetmeyi unutmadı canım. Bahsetmemeyi tercih etti."

Merle bakışlarımı bırakmadı. "Buradakilerin güvenliğinin, senin karnını Prens'in tohumlarından uzak tutma görevi karşısında önemi yok."

Midem ağzıma geldi. "Bir daha asla böyle bir şey söylemesen olur mu? Lütfen!"

"Gerçek bu," diye yanıtladı. "Sen burada olsan da olmasan da Prens burayı öğrenecek olursa bu Faeler ölür. En büyük öncelik, seni onun ellerinden uzak tutmak."

Bunu kabullenmek çok zordu. Hayatımın –ya da işte, rahmimin– başka hayatlardan daha yüksek bir değeri olduğunu bilmek hoşuma gitmiyordu. "Ya da, işte, sadece ölürüm. Bu sorunu çözer."

Merle gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Yine de beslenip kendini iyileştirebildiğin için görünüşe göre öldürülmesi zor birisin."

Sertçe nefes aldım. "Bunu ben seçmedim."

"Biliyorum." Yüzünde kısa bir an bir ifade belirdi. Duygudaşlık mıydı? Merhamet miydi? Kabızlık mıydı?

Kim bilir? "Bunu seçmediğini biliyorum ama senin yerine bu seçimi yapacak insanlar var. Böyle yapmaya da devam edecekler, seni kurtarmak için."

Haklıydı. "Ama benim burada olmam, onun burayı keşfetme ihtimalini düşükten olası olmaya daha fazla yaklaştırıyor."

"Alakası yok canım," diye tekrarladı Merle.

Gözlerimi kırpıştırıp ona baktım, sonra Tanner'a döndüm. "Ne zaman birisi dışarı çıkacak olsa, bu binanın cazibesinin dışındaki dünyaya, Prens'in muhafızlarından biri tarafından görülme riski taşıyor demektir." Kalbim sıkıştı. "Ren'le Faye'in Kristal'i aramaya gittiklerinde olduğu gibi. Görülüp takip edilebilirlerdi."

"Faye dikkatlidir, riskin farkında," diye belirtti Tanner.

"Peki ya Ren?"

Tanner yanıt vermedi ve korkunç bir düşünce geldi aklıma. Ren, burada kalmamın tehlikesinin farkında mıydı? Hayır. Buradaki Faeleri tehlikeye atacak bir şeye asla kalkışmazdı. Ama sonra benim için yaptığı şeyi düşündüm. Belli ki beni güvende tutmak için neler yapabileceğini bilmiyordum. "Burada bulunmamın hiçbir sorun yaratmadığını söylemiştin."

"Yaratmıyor da Ivy." Tanner fincanını aldı. "Saklandığımız kişiler bizi bulmadan, burada sandığından daha uzun süre hayatta kaldık. Öyle olmaya da devam edecek."

"Artık işler farklı. Bu Prens gelmeden önceydi."

Başını sağa sola salladı. "İşler sadece daha karmaşık." Yüzünde hafif, onaylayan bir gülümseme belirdi. "Kardeşlerim için endişeni sandığından daha fazla takdir ediyorum, özellikle de sana yapılan şeyden sonra, ama

Prens'in bu kapıları açmamasını, sarayının dünyamıza yaptığı gibi fâni âlemi mahvetmemesini garanti etmek için risk almaya hazırız."

Buradaki her Fae'nin bu riski almaya hazır olmadığı barizdi.

"Ben endişeni takdir etmiyorum," diye sertçe araya girdi Merle. "Bu yanlış olur ve aptalca kararlara yol açacaktır."

"Buradaki Faeler umurunda değil mi?" diye sordum ısrarla.

Küçücük bir gülümseme belirdi yüzünde, büyükannelerin gülümsemelerini hatırlattı bana. "Bu soruya cevap vermemi istemezsin."

"Ve biz de ona bu soruyu sormayacağız," diye ekledi Tanner.

Söz konusu risk ya da bunun benim için sorun olmayacağı konusundaki bu kadar umursamaz tavırlarına inanamadım. Buranın sakinleri Faelerdi ama insanlara zarar vermiyorlardı. Tink gibi onlar da yaşamlarını sürmek için çabalıyordu. Üstelik Tink'le Ren de buradaydı. Onların güvenliği benim en büyük önceliğimdi. "Bu konuda rahat değilim ben."

"Öyle olmanı beklemiyoruz," diye karşılık verdi Merle. "Sadece bununla başa çıkmanı umuyoruz. Düzen'de yetiştin. Bazen birkaç kişiyi korumak için pek çoğunu feda etmen gerektiğini biliyorsun. Nefes aldığın her gün bu hayatı yaşadın sen. Kurallara uy Ivy. Bunlar değişmedi."

Derin bir nefes alıp Tanner'e döndüm. "Prens'in beni burada barındırdığınızı öğrenmesinin an meselesi olduğunu hepinizin anlaması gerek. Mesele öğrenip öğren-

meyeceği değil, bunu ne zaman öğreneceği. O zaman ne yapacaksınız? Sihir ona karşı ne kadar dayanabilir?"

Tanner çayından bir yudum aldı. "Dilerdik ki haftalarımız olsun." Solgun bakışları benimkilerle buluştuğunda bir duraksama oldu. "Ama şanslıysak, daha günler var. Değilsek saatler."

11. Bölüm

Kurallara uy mu?

Ah, kurallara öyle bir uyacaktım ki... Kapıyı arkamdan hızla çarpıp ışığı yaktım ve şifoniyerin yanındaki dar dolaba gittim.

Tink'in eskiden bazı eşyalarımı koyduğu hafta sonu tatili çantasını arandım, onu dolabın dibinden çıkardım ve yatağın üstüne attım.

Günler mi? Saatler mi? Haftalar mı? Prens burayı bulmadan ve sihri kırmadan önce ne kadar vaktimiz olduğu konusunda hiçbir fikirleri yoktu. İhtimal dışı bir olay değildi bu. Kaçınılmazdı. Buradaki oyunda çok fazla Fae, pek çok bilinmeyen değişken vardı. Benim burada olmam yüzünden, Prens, İyi Fae Oteli'ni keşfedecek ve hiç şüphesiz söküp alacağı ilk kişi de Ren olacaktı.

Çantaya gözlerimi dikmiş bakarken, panik duygusu midemde fora etti. Aniden beliren bir netlikle, yapmayı planladığım şeyi ne Ren'e ne de Tink'e söyleyebileceğimi anladım. Hiçbiri gitmemi istemezdi. Beni durdururlardı

ve bütün mesele onları güvende tutmaktı.

Bu da onlarsız gitmem anlamına geliyordu.

Şifonyere döndüğümde sert bir sancı saplandı göğsüme. Bunu yapabilir miydim? Veda etmeden buradan çıkıp gidebilir miydim? Bir öpücük daha almadan. Bir seni seviyorum daha duymadan.

Peki ya Tink?

Çok kızacaktı ve muhtemelen Ren'i o kadar sinirlendirecekti ki kendi kendini soğukkanlılıkla öldürtecekti ama Tink'in anlaması gerekiyordu. Prens'in neler yapabileceğini biliyordu.

"Ah Tanrım," diye fısıldadım, avcumun alt kısmını alnıma bastırarak. Gözlerimi kapatırken boğazım yandı.

Ne yapıyordum ben?

Panik duygusu, ruhu yiyip bitiren bir tür acıya dönüştü. Onları terk etmem gerekiyordu. Bunu biliyordum. O lanet olası Kristal'i bulana dek güvende kalmalarının tek yolu ya buydu ya da... Prens'i öldürebilmek için onu zayıf düşürmenin bir yolunu bulmaktı.

Elimi indirip gözlerimi açtım. Şifonyere bakarken gözlerim nemliydi. Prens'i öldürmek neredeyse imkânsız olduğu için herkes onu Ötedünya'ya geri göndermeye yoğunlaşmıştı ama hiçbir şey gerçekten imkânsız değildir.

Dışarılarda bir yerde, onun kafasını koparmaya yetecek kadar nasıl zayıf düşürülebileceğini bilen biri olmalıydı.

Yürüyüp şifonyerin çekmecesini açarken çelik gibi bir kararlılık doldurdu içimi. Prens beni hissedebildiğine göre, hâlâ New Orleans'ta olduğumu biliyordu mutlaka. Gidersem, peşimden gelirdi. O piçi öldürmeye yetecek

kadar bir süre zayıflatmanın bir yolunu bulana dek yer değiştirip durmam gerekiyordu sadece. Yokluğumda, Ren ve Tink Kristal'i bulmak için Tanner'la birlikte çalışabilirdi. Güvende olurlardı ve tek önemli şey buydu.

Çekmeceden birkaç pantolon çıkardığım sırada kapı açıldı. Hızla arkamı dönüce, Ren'in eşikte dikildiğini gördüm.

Hasiktir.

Onu görmeden ya da veda etmeden buradan gidip gidemeyeceğimi bilmiyordum galiba. Bu işleri çok daha fazla zorlaştırdı.

Bakışları ellerimden yatağın üstündeki açık çantaya kayarken kesinlikle huzursuz görünüyordu. "Kafeteryaya gelmedin." Bir duraksama oldu. "Ne yapıyorsun Ivy?"

Tam o anda yaptığım şey yatak ile şifonyer arasında donakalmak, pantolonları göğsüme bastırmaktı.

"Ben... Toplanıyorum."

İçeri girip kapıyı arkasından kapattı.

"Nereye gitmek için toplanıyorsun?"

Ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimi hiç bilmiyordum. Gitmeden önce onu görmeyi planlamamıştım. Yaklaşırken kaşları düştü. "Ne yapıyorsun tatlım?"

Yutkunarak bakışlarımı çantaya indirdim. Yalan söyleyebilmeyi çok istiyordum ama daha şimdiden ona pek çok kez yalan söylemiştim. Her ne kadar berbat bir şey olsa da ona gerçeği söylemek zorundaydım. "Ben... Gitmem gerek."

"Gitmek mi?" Gelip yanımda durdu. "Peki. Bir hikâyenin çok önemli bir kısmını kaçırmış gibi hissediyorum. Başka bir şey mi oldu?" Gözlerinin yeşili parladı. "Birisi sana saldırdı mı yine?"

"Koridorda senden ayrıldığım zamanla şimdi arasında bir saldırı olmadı." Pantolonları çantaya koyarak, başımı kaldırıp ona baktım. "Prens'in sihri aşıp buraya girebileceğini biliyor muydun?"

Yüz ifadesi yumuşadı. "Burada güvendesin Ivy. Ne olursa olsun. Güvende olmanı sağlayacağım..."

"Burada kendi güvenliğim için endişelenmiyorum!" Kızgınlığım arttı. "Neden herkes bakıma muhtaçmışım gibi bu konuyu açıp duruyor? Canıma okundu. Az kalsın ölüyordum ama hayattayım ve korkmuyorum."

Çarpıcı gözlerini kafa karışıklığı ifadesi doldurdu. "Korktuğunu söylemiyorum ama korksaydın da sorun olmazdı Ivy. Kimse seni bunun için suçlayamaz."

Ağzımın içinde küfredip hızla arkamı döndüm ve bir avuç iç çamaşırı aldım. Mesele şuydu ki korkmuyordum. Kızgındım. Öfkeliydim. Sürekli öfkeliydim ama korkmuyordum. Kendim için değil. "Korkmuyorum."

İç çamaşırlarımı çantaya tıkıştırırken bir sessizlik oldu. "Ivy..."

Hızla ona döndüm. "Burada Prens'in öldürmeyeceği tek kişi olduğumun farkında mısınız acaba? Sonunu söylemiş gibi olacağım ama o, dünyanın bir yerinde başka bir Buçukluk bulmadığı sürece bu hikâyede hayatta kalan benim. Aynı şeyi sizler için söyleyemeyeceğim."

"Evet, senden istediği şey de parkta şöyle bir gezinti değil Ivy."

Ellerimi sıktım. "Benden istediği şeyi tam olarak biliyorum. İnan bana. Bunu en ön sıradan izledim."

Ren irkilerek geri çekildi. "Özür dilerim. Bunu öylece söyleyivermek benim duyarsızlığım."

"Önemli değil." Elimi rasgele salladım. "Burada olamam. Prens hâlâ New Orleans'ta olduğumu gayet iyi bilirken olmaz. Bir yerlerde beni arıyor olmalı. Bir Fae'nin peşinden buraya gelmesi an meselesi."

"Yani sen... Buradaki Faeleri korumak için seni ondan saklayabilecek tek yerden gidiyor musun?"

"Aynen." Şifonyere gidip üstünü inceledim. "Bu her şeyi gayet güzel özetliyor. Bir de unutmayalım ki burada olmamdan herkes çok mutlu değil zaten. Beni burada istemedikleri için onları suçlayamam elbette. Gidersem güvende olurlar."

"Bu saçmalık."

"Buna gerçekten inandığını sanmıyorum."

"Sana çok açık konuşacağım. Buradaki Faeler hiç umurumda değil."

Ona dönerken nefesim kesildi. "Vay be, Ren."

"Ne?" Gözleri gözlerimle buluştu, göğsü derin bir nefesle yükseldi. "Gerçek bu. Onlara beddua falan etmiyorum. Peşine düşen o ölü piçleri saymazsak geri kalanları iyi ama seninle onlar arasında bir seçim yapmak söz konusu olamaz."

Bu sözler tamamen yanlış sebeplerden yüreğimin kabarıp sıcacık olmasına yol açtı. "Benim yüzümden tehlikede olan sadece Faeler değil. Tink de tehlikede. Sen de." Karnıma yayılan panik duygusu göğsüme yükseldi. "Hiçbir şey sizi öldürmek kadar Prens'in hoşuna gidemez. Bunu biliyorsun."

Çenesinde bir kas gerildi. "Hiçbir şey o pislikle karşı karşıya gelmek kadar hoşuma gidemez."

Dehşet her yanımı kuşattı. Ren'in Prens'le karşı kar-

şıya gelmesinin düşüncesi bile bende sesim kesilene dek çığlık atma isteği uyandırdı. "Ciddi misin sen? Neler yapabileceğini biliyorsun. Normal bir Fae'yle veya hatta bir Kadim'le dövüşmek gibi değil bu. Prens..."

"Neler yapabileceğini biliyorum," diye kükredi Ren, gözleri pırıl pırıl parlıyordu. "O orospu çocuğuna hissettiğim nefretin gücünü hafife alma."

"Almıyorum ama..."

"Kendimi koruyabilirim. Tink de öyle. Gitmekle hiçbirimize iyilik yapmış olmuyorsun."

Tişörtleri tutup yatağa doğru yürüdüm. "Size iyilik yaptığımı düşünmüyorum. Ben..." Gözlerimi sıkı sıkı kapadım, başımı sağa sola sallayıp tekrar konuşmayı denedim. "Sana ya da Tink'e bir şey olursa ben de yaşayamam. Bunu anlayabiliyor musun? Bunu kaldıramam."

"Biz de senin için aynısını hissediyoruz. Bunu zaten bildiğini düşünüyorum."

Biliyordum.

Beni kurtarmak için neler yaptıklarına bakın. Ren hayatı boyunca, beni beslenmeye zorlamış olmasının suçluluğuyla yaşayacaktı. Tink muhtemelen bu konuda kendini hiç o kadar suçlu hissetmeyecekti ama olsun. Benim yüzümden çoktan fedakârlıklar ve korkunç seçimler yapmışlardı.

Artık bitmişti.

Ren'in sesi daha yakın, daha dengeliydi. "Buradakileri tehlikeye atmak istememeni anlıyorum. Beni ve Tink'i korumak istemeni de ama tatlım, sen sadece... Sadece başına gelenler yüzünden böyle tepki veriyorsun. Refleks olarak. Bunu etraflıca düşünmüyorsun."

Tişörtlerimi çantaya attım. "Tepki veriyorum, çünkü bir şey yapmam gerek. Öylece oturup onun buraya fırtına gibi dalmasını ya da konuşmadığın diğer yüzde yirmiden birilerinin ailelerini korumak için beni öldürüp öldürmeyeceğini öğrenmeyi bekleyemem. Bunu yapmayacağım."

Ren elini hafifçe omzuma koydu ama bu temas yine de sıçramama yol açtı. Bu sefer, normalde gergin olduğumda yaptığı gibi elini çekmedi. Bunun yerine, beni dikkatle kendisine doğru çevirdi.

Derin bir nefes aldım. "Burada kalamam Ren. Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Başka hayatları tehlikeye atıp da normal biçimde yaşamayı sürdüremem ve bunu senin de istemediğini biliyorum."

Bu son lafa itiraz etmek üzereymiş gibi görünüyordu. "Yardım geliyor. Kristal'i bulabilecek olan Faeler. Yarın."

"Peki ya işe yaramazsa?" diye sordum. "Ya Kristal'i zamanında bulamazlarsa? Ve bu Kristal'i ele geçirsek bile Prens'i nasıl tuzağa düşüreceğiz ve onun kanıyla benim kanımı onun üstünde Ötedünya'ya nasıl gönderebileceğiz?"

Ren'in çenesi kasıldı. "Bunu mümkün kılacak köprüyü geçmedik henüz..."

"Mesele de bu. Ben o köprünün inşa edildiğini bile sanmıyorum, ya asla geçemezsek?"

"Geçeceğiz," dedi, sesi sertti. "O boktan köprüyü kendi iki lanet elimle inşa etmem gerekse bile."

İç çektim. "Onu zayıf düşürmenin bir yolunu bulmaya odaklanmamız gerekiyor. Yapılacak bir şeyler, bunu bilen birileri olmalı."

Bir duraksama oldu. "Dışarıda yapmak istediğin de bu mu? Bunun mümkün olup olmadığını öğrenmek mi?"

"Mümkün olması gerek. Bir zayıflığı vardır mutlaka ve onu öldürmek zor olsa bile, kan ve taş ritüelini tamamlamaktan daha kolay olmalı."

Ve tam olarak nereden başlayacağımı biliyordum.

Düzen ve Seçkinler. Eğer dışarıda bir yerde bu konuya dair fikri olan iki grup varsa o da bunlar olmalıydı ve muhtemelen bunu konuşmaya çoktan başlamışlardı.

Uzun bir dakika geçti. "Pekâlâ." Bir sonuca varmış gibi omuzlarını dikleştirdi. "Nereye gidiyoruz?"

"O kadarını henüz düşünmedim pek," diye kabul ettim, Düzen'i ziyaret etme kısmını tamamen atlayıp. New Orleans'ta uzun süre kalamazdım. Onlara yapacağım ziyaret çabuk olmalıydı ve kanlı geçeceğine dair bir his vardı içimde. Bu kez hazırlıksız olmayacaktım. Hem de hiç.

"Ama olabildiğince uzağa gitmem gerek sanırım. Avrupa belki? Birikmiş param var. Prens nerede olduğumu anlamadan buradan uzaklaşabilirim sanıyorum."

"Sonra ne olacak?" diye sordu, büyük ellerini yanaklarıma koyup. Beni kendine, göğsüne yaklaştırdı. Bir kolu belimi sardı. "Bir sonraki adımın ne olduğunu söyle bana."

Dokunuşunun verdiği rahatlamayla hafifçe nefesimi bıraktım. Kemiklerimi ve kaslarımı yorgunluk sardı. Onu bırakmak istemiyordum. Tanrım, bu gerçekten istediğim son şeydi. "Bilmiyorum. Sürekli yer değiştirmek, ta ki... Onu bu dünyadan nasıl geri göndereceğimizi ya da öldürebileceğimizi çözene dek, ama ben herhangi bir yerde olabilirim ve sen –sen ve Tink güvende olursunuz."

Ren'in tüm hali bir anda değişiverdi. Tüm bedeninden küçük bir titreme geçti ve ardından kaskatı kesildi. "Bir

dakika. Bensiz gitmeyi mi planlıyordun?"

Belli belirsiz bir somurtma dudaklarımın kenarlarını aşağı kıvırdı. "İstemiyorum ama yanında olmazsam sen de tehlikede olmazsın –yani, daha az tehlikede olursun. Prens benim gittiğim yere gidecektir. Sen sadece... Normal bir tehlike altında olursun, ki bu da psikopat Prens'in tehlikesinden çok daha iyidir."

Ren geri çekildi, bakışlarımız buluşsun diye kafamı yukarı kaldırdı. Keskin bir nefes alışla dudakları aralandı. "Bensiz gitmek için eşyalarını topluyordun burada. Yaptığın buydu."

Durumu kavradığı yüz hatlarından okunuyordu. "Kahretsin. Bu odaya girmemiş olsaydım, bir hoşça kal demek için bile durmayacak mıydın? Yoksa tek kelime etmeden gizlice kaçmayı mı planlıyordun?"

Lanet olsun.

Buna yanıt vermek istemedim çünkü yanıtımı anlamayacaktı.

Ren ellerini düşürüp önce bir adım, sonra bir adım daha geriledi. "Siktir, Ivy."

Ah, bu iyi değildi. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Bence bu her şeyi anlatıyor," diye yanıtladı, sesi boğuktu.

"Hayır... Hayır bu hiçbir şey anlatmıyor." Göğsümün ortasında farklı türden bir panik baş gösterdi. Hiçbir şey planladığım gibi gitmiyordu. Zaten, fazla da bir planım yoktu. Ren refleks konusunda çok haklıydı. "Anlamıyorsun. Eğer öyle yapsaydım..."

"Haklısın. Anlamıyorum Ivy. Bana hiçbir şey söylemeden buradan çıkıp gidebilecek olmanı bile kavrayamı-

yorum." Bakışları, kime baktığından emin değilmiş gibi düşünmeme yol açacak biçimde üstümde gezindi. "Olan her şeyden sonra, bana bunu mu yapacaktın?"

Omurgam kaskatı kesildi. "Seni korumak için her şeyi yaparım. Senin beni korumak için her şeyi yapacağın gibi, değil mi?"

"Sen benimle kafa mı buluyorsun şimdi?" diye patladı. "Stresten öldürmek de beni korumaya dahil mi?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Şey, hayır..."

"Pekâlâ. Beni endişeden delirtmek nasıl?" İleri doğru adım attı, çenesini indirdi. "Beni korumak ayrıca senin başına lanet olası en kötü şeyin geldiği düşüncesiyle baş başa bırakmak anlamına da geliyor mu? Başka bir Fae'nin seni yakaladığı ya da daha kötüsü?"

İrkildim. "Mektup bırakacaktım. Ben..."

"Mektup mu? Kesin dalga geçiyorsun benimle." Bir elini kaldırıp parmaklarını dağınık saçlarından geçirdi. "Bilmeliydim." Elini düşürüp acı acı güldü. "Bunu daha önce de yapmıştın."

"Bunu daha önce yapmıştın ne demek? Bildiğim kadarıyla ilk kez böyle bir açmazda kalıyoruz."

Gözleri inanmama ifadesiyle büyüdü. "Değil. Lanet olası malikânedeyken, o orospu çocuğunun beni serbest bırakması için bir anlaşma yapmıştın."

Kollarım iki yanıma düştü. "Bu öyle bir şey değil."

"Değil mi? Kendini gereksiz yere tehlikeye attın," diye iddia etti.

"Ne yapacaktım?" diye bağırdım, gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak. "Seni öldürecekti Ren. Bunu anlamıyor musun? Başka ne yapabilirdim?"

"Beni serbest bırakması için kendini o canavara vermekten başka her şeyi!" diye o da bana bağırdı, bedeni gerilmişti.

Geriye doğru bir adım atarken, nefesim boğazıma takıldı.

"Bunu unuttuğumu mu sandın?" Başını sağa sola salladı. "Bunu yine yapman için buradan çekip gitmene izin verirsem ne olayım."

"Beni durduracak mısın?" diye bağırdım ben de. "Bu odaya mı kilitleyeceksin? Yatağa mı zincirleyeceksin?"

Dudağının bir kenarında acı bir gülümseme belirdi.

"Beni kışkırtma Ivy, çünkü birinin senin adına daha iyi yaşam tercihlerinde bulunmasına ihtiyacın olduğu belli."

Kalbim güm güm çarpmaya başladı. Prens'ten kaçmadan çok uzun zaman önce içimde birikmeye başlamış olan öfke bir süper volkan gibi patlayıverdi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Kollarını kavuşturdu. "En azından o zaman seni bir kan öbeği halinde bulmayacağımı ya da etrafta koşturup kendini yakalatmayacağını bilirim."

Kendimi kaybettim. "Bu da senin Prens'ten daha iyi biri olmadığını gösterir!"

Ren'in yüzünden kan çekildi. Fazla ileri gittiğimi anladım hemen. Herhangi bir yerde herhangi bir kimseyi kapalı tutmak kesinlikle hoş değildi ama Tanrım, Ren *kesinlikle* Prens gibi değildi.

Neyim vardı benim?

Ona bunu söyleyebildiğime göre bir sorunum vardı. Korkunç bir şey. Ama kafamın ne kadar karmaşık olduğunu anlamak için detaylı bir kendimi keşfetme şansını bulamadım.

Ren'in yüzü ifadesizleşti. "Tanner, Faelerin yarın burada olması gerektiğini söyledi. Kaçmadan önce o zamana kadar bekleyebilir misin ve..." Bakışları bir an uzaklaştı ama sonra tekrar bana yöneldi. "Ve her ne yapacaksan onu yapmadan önce?"

İrkildim. Ses tonu o kadar uzak, o kadar soğuktu ki. Benimle hiç böyle konuştuğunu duymamıştım. Asla.

"Kalacak mısın?" diye ısrar etti, zümrüt gözleri parlayarak. "Tanner'ın Kristal'in yerini saptayacaklarını düşündüğü kişiler gelene kadar bekleyecek misin? Eğer bu bir fiyasko olursa tek kelime etmeyeceğim. En azından o zamana dek kalacağına söz ver bana. Lütfen."

Bir yanım, bir saat daha bekleme riskine girmek istemiyordu. Sihirli Kristal koklayan Faelerin gerçekten gelip gelmeyeceğini kim bilebilirdi? Prens'in burayı bulacağı konusunda hiçbir şüphem yoktu ama bu gerçekleşmeden önce muhtemelen birkaç günümüz daha vardı. Hatta belki bir hafta ama Prens gerçekten geldiğinde, sihri kırıp içeri girmesi için saatler bile olmayacağını biliyordum.

Ren... Ren lütfen demişti ve tek düşünebildiğim, yaralandığımda dayanmam için yalvarırken bana yine bu sözcüğü söylemiş olduğuydu.

Hırıltılı bir nefes verip kendimi yatağa bıraktım. "Peki. Onlar gelene dek kalacağım ama yardımcı olamazlarsa..."

"Gidersin," diye homurdandı. "Anladım."

Bakışlarım onunkilere takıldı. "Ren..."

"Yapma," diye kesti sözümü ve midem altüst oldu. "Ağzından çıkacak şey her neyse duymak istemiyorum."

Kaskatı kesildim. Yüzüne ya da sesine kazınmış öfke fark edilmeyecek gibi değildi. Bastırılmıştı ama oradaydı

işte, bir fırtınanın ortasındaki kasırga gözü gibi.

"Nasıl bir cehennemden geçtiğini ve bununla başa çıkmaya çalıştığını biliyorum. Lanet olsun, büyük bir parçanın hâlâ o cehennemde kaldığının farkındayım, özellikle de saldırıdan ve seni kurtarmak için yaptıklarımızdan sonra –onun ardından aramızda olanlardan sonra. Koca bir parçanın hâlâ orada, o evin arka kısmında olduğunu biliyorum. Seni her gece uyandıran bu, günlerini bu yüzden benden, herkesten saklanarak geçiriyorsun. Bu yüzden benimle konuşmuyorsun."

"Ben... Ben seninle konuşuyorum," dedim, boğazımın sıkılıp tıkandığını hissederek.

"Saçmalık," diye karşılık verdi hemen. "Canının yandığını görmek ve sana nasıl yardım edebileceğimi bilmemek beni öldürüyor, her lanet olası gün yiyip bitiriyor bu beni. Bunun acısı, o lanet olası evde başıma gelen her şeyden daha kötü."

"Benimle konuşmadın!" diye hatırlattım ona. "Tüm o şefkat ve paylaşma olayını sen de yapmış değilsin."

"Sormadın ki Ivy."

Nefesim boğazımda takıldı. Aman Tanrım, haklıydı. Ben yapmamıştım, sormamıştım.

"Ama şimdi bilmek mi istiyorsun? Pekâlâ. Bildiğin gibi, Buçukluk olduğunu söylediğin gece yakalandım. Kafam çok meşguldü ve dosdoğru o orospunun kurduğu tuzağın içine düştüm. Bayıltıldım ve uyandığımda o zifiri karanlık hücrede, lanet olası bir duvara zincirlenmiştim. İlk olarak Prens'i gördüm, ne yapacağını öyle anladım. Benden beslenip dayaktan canımı çıkardıktan sonra, ben oldu. Sonra da beni Breena'ya bıraktı."

Midem buruldu.

"O orospu tırnaklarıyla dişlerini nasıl kullanacağını biliyor."

Çıplak göğsünün görüntüsü yeniden gözümde belirdi. Teni paramparça edilmiş, ısırılmıştı. Onu gördüğümde hissettiğim öfkenin tadını alabiliyordum, yeniden kan akıtmak istedim. "O sana..."

"Bana zorla sahip oldu mu?" Gözleri parladı. "Eğer olsaydı bu bir şeyleri değiştirir miydi?"

"Tanrım. Hayır." Tüm hislerim altüsttü. "Senin hatan olmazdı. Sana farklı gözle bakmazdım, ya da buna benzer bir şey olmazdı."

Ren uzun bir süre sessiz kaldı. "O benimle uğraştı ama bedenimdense beynimi becermekle daha ilgiliydi. İnsanlardan iğrendiğine ve bir insan sikerek kendini alçaltmayacağına gayet eminim. Başka bir şey mi anlattı?"

İçimden hafif bir rahatlama duygusu geçti ama acı tatlı bir histi bu. Breena'nın aralarında geçenleri yanlış anlattığını öğrenmek, Ren'e yaptığı korkunç şeyleri hafifletmedi. "Öyle yaptı ve ona inanıp inanmama konusunda asla emin olamadım. Faye, Breena'nın yapmadığını söyledi ama Faye, Breena'ya saldırmama mani olmak için yalan söylemiş olabilirdi." Breena'nın sataşmasının anıları geri geldi. "Düzen dövmemizin nerede olduğunu biliyordu."

Birbirine kenetli üç sarmal benimkiyle aynı yerde, kalça kemiğine yakındı.

"En sevdikleri boş zaman aktivitesi beni çırılçıplak soymak ve taşaklarım buz kesene kadar beni orada tutmaktı."

"Tanrım." Sert bir nefes bırakıp yatağa oturdum. Öfkeyi yeniden içten içe kaynama durumuna getirene dek tavlayan bitkinliği hissetmeye başladım yine.

Ren konuşunca sessizlik bozuldu: "Senin orada maruz kaldığın berbat şeylerin ancak onda birinin farkında olduğumu biliyorum ve hepsini bilmek istiyordum. Lanet olası her bir şeyi bilmek istedim ki sana destek olabileyim ama bekledim, çünkü hazır olmanı, benimle konuşabilecek hale gelmeni istedim. Bu yüzden bensiz, haber bile vermeden kaçacak olman durumu beni harap ediyor. Ne olursa olsun, beni yanında istememen yani."

Söylemek üzere olduğum her şey, dilimin ucunda küle döndü. Yapacağım şeyin böyle algılanmasını istememiştim. Hem de hiç.

Ren sertçe yutkundu. "Ve bir de az önce neyi fark ettim biliyor musun? Tüm bu zaman boyunca sen zaten bensiz kaçıyordun, değil mi? Bir 'biz' olmadı hiçbir zaman. Sen vardın ve sonra ardından koşan ben."

Titreyen dizlerle ayağa kalktığımda gözyaşlarım boğazımı tıkadı. "Böyle değildi. Ren, bu..."

"Değil miydi? Bunu bir düşünmek isteyebilirsin." Geri adım atıp kapıyı açtı. "Şu saçmalık yok mu Ivy? Kalmaya razı geldin ama benim için –bizim için– değil. Üstelik beni korumaya çalıştığın için de değildi. Beni terk ediyordun. Bizi terk ediyordun –eğer gerçekten bir *biz* olduysa tabii."

12. Bölüm

O gece çok düşündüm.

Tek yaptığım buydu.

Ve bir kez olsun geceyi, neler olup bittiğini ya da Prens beni esir tutarken neler olabileceğini düşünerek geçirmedim. Bıçaklanmayı bile düşünmüyordum. Bunun yerine, Ren'in söyledikleri düşüncelerimi işgal etmiş halde, beyaz tavana gözlerimi dikip öylece uzandım.

Ren gitmiş ve odaya geri dönmemişti, ben de ne uyuyabilmiş ne de *bütün* giysilerimi şifonyere geri koymuştum.

Bunun yerine kendime küçük bir sıvışma çantası oluşturmuş, iki günlük giysiyi bu çantaya tıkıştırmış ve zamanımız kalmazsa diye onu gerisingeri dolaba koymuştum.

Sonra da beklemeye başladım.

Bir yanım Ren'in dönmesini bekledi ama diğer yanım yaptığım planın onu derinden yaraladığını biliyordu ve onda açtığım bu yara birkaç saatte kapanacak gibi değildi. Olayların bu hale gelmesini istememiştim. Ben sadece...

Tanrım, doğru düzgün düşünememiştim sadece.

Artık burada, benimle arkadaşlık edecek aptal kafamdan başka hiçbir şeysiz, yapayalnız olduğuma göre, nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim olmadan topuklayıp kaçmanın inanılmaz derecede aptalca ve zalimce olduğunu fark ettim. Büyük zalimlikti, sadece Ren'e değil Tink'e karşı da öyle.

Ren, gidişimin onlara neler yapacağı konusunda haklıydı. Korkunç olurdu ve niyetim çok iyi olmakla birlikte, aslında bunlar panikle belirlenmiş niyetlerdi.

Paniğe kapıldım, kaçma fikri en azından boş boş oturup zaman öldürmekten başka *bir şey* yapmak olacaktı.

Ya da bıçaklanmaktan.

Tüm bu zaman boyunca sen zaten bensiz kaçıyordun.

Bu lafı uzun uzadıya düşünmek birkaç saatimi aldı. Tüm bu zaman boyunca ondan kaçmış mıydım? Buna inanmak istemiyordum çünkü çok korkunçtu.

Tanrım, bunu kabul etmek canıma okudu ama doğruydu. Hatta en baştan beri, her şeyi Ren için olağanüstü zorlaştırmıştım. Zor ulaşılır biri olmayı istediğim için değildi. Ren'le tanıştığımda o, Shaun'un ölümünden sonra ilgilendiğim ilk erkek oldu. Kendimi o kadar kapatmıştım ki, bir erkeğe ilgi duymak çok tuhaf gelmişti. Ona nihayet açıldığımda ilişkimiz daha kolaylaşmıştı –kendime nihayet Ren'e âşık olma izni verdiğimde.

Ama sonra Buçukluk olduğumu öğrendim.

Ona yalan söylemeye işte o zaman başladım –*kaçmaya* o zaman başladım. Fiziksel olarak değilse de zihinsel olarak kesinlikle kaçtım. Cafe Du Monde'nin önünde Prens'i gördüğümü söylememiştim ona. O lanet olası sokakta, adeta düşünmeden söyleyiverene dek gerçeği ondan

saklamıştım. Ren doğduğu günden beri eğitim almıştı ve Seçkinlerin bir üyesiydi. Kendi başının çaresine bakmayı biliyordu ama onu gafil avlamış, en büyük korkusunu ete kemiğe büründürmüştüm. Onu sadece kararlarımın dışında tutmakla kalmamıştım. Onu her şeye dahil edebilmem mümkün değildi. Tanrı biliyor ya, Ren bunu benden ya da bir başkasından asla beklememişti ama birisiyle birlikte olduğunuzda, birini sevdiğinizde, onları dahil edersiniz.

Bir ekip olursunuz.

Onlardan bir şey saklamazsınız. Kesinlikle ama kesinlikle yalan söylemezsiniz ve onları bir canavarla karşılaştırmazsınız.

İşleri birden fazla kez ve Prens pençelerini bana geçirmeden çok uzun zaman önce fena batırmıştım.

Aramızdaki uçurum artık gerçekten aşılamaz görünüyordu.

Ren'in böyle hissetmesi boşuna değildi. İlişkimizde normallik şansını asla gerçekten yakalayamadık: randevulaşmak, evde tembel hafta sonları geçirmek, birbirini tanımaya çalışmak ve kaçınılmaz biçimde birbirini sinir etmek. Ne yiyeceğimiz ya da gelecekte daha fazlasını isteyip istemeyeceğiz gibi normal kavgalar etme şansımız olmadı. Karşılıklı güven inşa etme şansımız olmadı, birkaç saat öncesine dek nasıl bu kadar kabullenici ve sabırlı olduğuna bu yüzden bu kadar hayret ediyordum. Biz hâlâ biz olmakta yeniydik ve bunu dört dörtlük yaşayıp bir şey olabilme şansımız hiç olmamıştı.

Başta her şey sarsaktı, ortasında düzensizdi ve şimdi... Muhtemelen sonuna gelmişken... Eli kulağında bir felaketti.

Kırılmıştık.

Hepsi benim suçum değildi. Ren o zorlamada rol oynamıştı ve ondan beslenmeme izin vermesi küçük bir kabahat değildi. Neden yaptığını anlıyordum. Hatta haklı buluyordum ama yine de olmuştu ve bu hâlâ aramızda duruyordu. Ama bunun dışında suçun bende olduğunu anlayacak kadar da makul bir kadındım.

Bunun onarılabilir olup olmadığı ya da Ren'in bu hasarı tamir etmeyi isteyip istemediği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama Ren öldürülecek olursa ya da Prens gürbüz bir bebek yapma konusunda bir şekilde başarılı olursa bunun bir önemi kalmayacağını biliyordum. İlişkimiz, endişelenmemiz gereken en son şeydi. Göğsüm yarılıp açılmış ve kalbim yerinden sökülmüş gibi hissetmediğim için değil. Öyle hissediyordum. Sırtımdan bıçaklanmak kadar fena canımı yakıyordu.

Ama dikkatimi toplamam lazımdı. Kendi sorunlarımı çözmeyi düşünmeden bile önce, kendimi toplamam gerekiyordu.

Prens beni bulacaktı. Eninde sonunda. Çünkü şu anda, dünyanın başka bir yerinde başka bir Buçukluk bulmasındansa ben daha kolay bir hedeftim, özellikle de Seçkinler karşılarına çıkan herkesi doğrudan öldürmeyi kendilerine görev belledikten sonra.

Tüm bu Kıyamet bebeği olayının işe yarayabilmesi için, Prens'le aramdaki bebek yapma işinin karşılıklı rızaya dayanması gerekiyordu. Bunun asla ama asla olmayacağını bilmesi gerektiğinden, Prens'in başarmayı umduğu şey ne olabilirdi? Beni onunla kalmaya, onunla olmaya ikna etmesinin tek nedeni, Ren'i özgürlüğüne kavuşturmaktı.

Onun karşı teminatı vardı.

Ve *Drake* buna hâlâ sahipti.

Sabahın ilk saatlerinde, Prens'in Ren'i gördüğü yerde öldüreceği konusunda yanıldığımı anladım ve güneş doğmaya başlayana dek odanın içinde volta atıp durmama bu fark ediş sebep oldu.

Prens, Ren'i öldürmeyecekti. Ah hayır, daha önce yaptığı gibi onu bana karşı kullanacaktı. Eğer varlığını öğrenecek olursa, Tink'e de aynısını yapacaktı. Hâlâ beni kontrol edecek araçları vardı. Tek ihtiyacı olan, bunlardan birini yakalamaktı.

Pencerenin önünde durup bakışlarımı solan yıldızlara kaldırdım.

En başa dönmüştüm.

Buradan gitsem bile Prens yine de Ren'in peşine düşecekti çünkü bunun dünyanın bir ucundan kalkıp gelmemi sağlayacağını biliyordu. Daha önce yaptığını yapıp Ren'i kullanacaktı ve tehlikenin ne olduğunu bilsem de Ren'i seviyordum.

Onun zarar görmesinin sebebi olamazdım. Shaun'dan sonra asla böyle bir şey olamazdı. Benim zayıf noktam buydu.

Ren değil, geçmişim.

Ürpererek önümde sadece üç seçenek olduğunu anladım ve son yıldızlar titreşip sönerken, kaçmanın bunlardan biri olmadığını fark ettim.

Kristal'i bul ve ritüeli yerine getir.

Prens'i nasıl zayıf düşüreceğini öğren ve onu öldür.

Ya da bana ilk günden Buçukluk olduğumu söylemekten Tink'i alıkoyan yolu seç. Birkaç gün önce Ren'le Tink

beni aynı yoldan çekip aldılar, kendimi bu denklemden daimi olarak çıkarabileceğim yoldan.

Aynaya baktığımda berbat görünüyordum, sadece birkaç saat uyumuştum ve Ren'den hâlâ haber yoktu. Onun özünü emmekten gelen sağlıklı parıltı gözlerimin altındaki koyu gölgelerde kaybolmuştu ve eh, hafiften parlayan bu ten de gerçekte parlak değildi. Tink bu konuda yanılmıştı. Ben de öyle.

Görünen sadece çok solgun gümüşi perdahın parıltısıydı. Banyo kapısının arkasına monte edilmiş boy aynasının önünde bir süredir çırılçıplak dikildiğim için biliyordum bunu.

Tenim *Urban Decay** göz farına bulanmışım gibi görünmeye başlamadan önce, kendimi tamamen çıplak halde seyretmek sık yaptığım bir şey değildi. Yani, pek çok farklı yara izini ve çatlağı kontrol etmeye gerçekten ihtiyacım yoktu ama buradaydım işte.

Neden? Çünkü yeni bir yaşam mottom vardı. Basitti.

Kendini topla.

Kendimi devre dışı bırakmak birinci tercihim olmadığından ve Kristal'in bulunmasına yardım edemediğimden, yapabileceğim bir sonraki şey Prens'i zayıf düşürmenin bir yolunu bulmaktı.

Bedenimin değiştiği gerçeğine kendimi alıştırmaya çalışıyordum. Kesinlikle yeni bir ten rengim vardı, yüz hatlarım daha keskin, daha belirgindi; kulaklarım sivriydi, gözlerim de... Eh, bir şekilde havalıydı. Yani, irislerle gözbebekleri arasındaki renk farkı biraz çarpıcıydı.

* **Bir kozmetik markası.** (ç.n.)

Başkaları sahte olduğunu düşünecekti muhtemelen. Bununla başa çıkabilirdim. Bedenim değişmişti ama hâlâ benimdi.

Bakışlarım göbek deliğime indi.

Bir jilet bulmam gerekiyordu *gerçekten*. Ya da ağdacı.

Ama bununla başa çıkabilirdim çünkü bununla başa çıkmam gerekiyordu. Görünüşüm biraz değişmiş olabilirdi. Birkaç gün önce kıçıma tekmeyi yemiş olabilirdim. Drake beni esir tutarken, kendimi biraz kaybetmiş olabilirdim. Bu süreçte kendimi kaybetmiş olabilirdim ama ben hâlâ Ivy'ydim.

Yan dönüp iç çektim.

Çıplaklık âleminde popom hâlâ en cazip şey değildi. Fazladan Fae'liğin bana yürek biçimli hoş bir popo falan vereceğini düşünmüş olabilirsiniz. Benim de *bundan* bir şikâyetim olmazdı.

Her neyse.

Öbür yana dönüp ellerimle yanlarımı ve arkamı sıvazladım, parmaklarım yeni bir yara izinin sert çıkıntısında durakladı.

Sertçe yutkunup yeniden yüzümü aynaya döndüm. Ellerimi belimden ve oradan daha yukarıya doğru kaydırıp göğüslerimden geçirirken gözlerimi açık tuttum. Ellerim onları avuçlayarak orada kaldı.

Tüm bunlar... Benimdi.

Bedenim Prens'e ait değildi. Ya da Ren'e. Bedenim kesinlikle bir tür sapkın kehanete de ait değildi. *Benimdi* –gümüşi ten, sivri kulaklar ve tüm yara izleri benimdi.

Esasında kendi göğüslerimi okşayıp durduğumu fark edince gözlerimi devirdim ve ellerimi indirdim. Hemen

üstümü giydim, kulaklarımı umursamadığım için saçlarımı toplu bıraktım. Hayır. Hiç umurumda değildi.

Tink'i bulmaya gittim, bu da zor bir şey değildi. Sadece kafeteryadaki en büyük ve en gürültülü masaya bakmam yeterdi. İlgi odağıydı resmen. Tek görebildiğim, bir düzine kadar açık renk saçlı kafanın ortasında, hayret verici derecedeki beyaz saçıydı.

Pişmiş et kokusuyla mide asitlerimin fokur fokur olmaya başlamasını göz ardı edip uzun adımlarla kafeteryaya girdim. Hiçbir şey yiyememek aptalca olduğundan, kendime biraz *Tums** da almam gerekecekti. Kıçıma tekmeyi yememin sebeplerinden biri de yemek yememekti.

Kafalar kalktı ve yürüyüşümü izledi. Sohbetler kesildi. Fısıldaşmalar başladı.

Onların bakışlarının ağırlığı altında omuzlarım öne doğru eğilmeye başlamıştı ki kendimi durdurdum. Eski Ivy başını öne eğmezdi. Aldırmazdı.

Bu yüzden yeni Ivy de aldırmayacaktı.

Yüzüme, Daniel'ı hep çileden çıkaran türden bir yapmacık gülümseme kondurup Tink'in masasına yaklaştım. Oraya tam varmıştım ki iki şey fark ettim.

Tink, Dixon'sızdı.

Veee Ren de o masadaydı.

Onu o zamana dek görememiş olmam, gözlem yeteneğim üstünde de çalışmam gerektiğini gösteriyordu ama oradaydı işte, kızıl-kahve başı bir tabak yumurta beyazının ve muhtemelen hindi salamıyla tam tahıllı ekmek kızartması olan şeyin üstüne eğilmişti.

Çünkü Ren bu kadar sağlıklıydı işte.

---

* Mide yanmasına iyi gelen, bir tür antiasit ilacı. (ç.n.)

Onu görmek bende tam bir soğuk duş etkisi yaptı. Ben oradayken odaya dönmemişti ama daha yeni duş almıştı. Saçları hâlâ nemliydi, üstünü de değiştirmişti. Siyah bir termal bluz giymiş, kollarını dirseklerine kadar sıyırmıştı. Odaya dönmediğinden nerede duş aldığı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Dilimin ucuna binlerce sözcük geldi. Özür dilemek istedim. Ona haklı olduğunu söylemek istedim. Bir şeyleri düzeltme konusunda ondan yardım istemeyi istedim.

Ama bunların hiçbirini söylemedim çünkü ikimizin de bunlara tanık olacak seyirciye ihtiyacı yoktu. Benim kesinlikle yoktu, çünkü çirkin, berbat gözyaşlarına boğulma ihtimalim yüksekti.

Benim orada olduğumu bakmadan anladığını hissettim. Belki masadaki sohbetlerin hafiflemesi ya da tuhaf altıncı hissinin devreye girmesi yüzündendi ama omuzları gerildi ve çiğnemeyi bıraktı.

Öte yandan Tink'in orada olduğuma dair en ufak bir fikri yoktu... Ya da hayatta olduğumdan, çünkü karşısında oturan erkek Fae'yi bakışlarıyla beceriyor gibiydi. Bu etkileyici göz sikişmesinden dersler alabilirdim. Ama Tink'in dudaklarının aralandığını ve birkaç saniye sonra altdudağını yalamaya başlayacakmış gibi göründüğünü fark edince araya girdim.

Boğazımı temizledim. "Tink."

"Ivy!" Tink beni görünce gözleri parladı. Önünde üç boş tabak vardı ve karşısındaki Fae unutulmuştu. "Bizimle yemek yemeye mi geldin?"

"Ah, hayır. Önceden yedim ben." Aşağı inerken bir muz tıkınmayı becermiştim, bu yüzden yalan değildi. Yeni bir

sayfa açmak falan işte. "Seninle konuşmam gerek."

Derin bir iç çekti. "Bak, dün geceki yangın küçüktü. Yayılmadan söndürdüm ve bunun için çoktan özür diledim. Odanın yeniden düzenlenmesi gerek zaten."

Ren'e bakmamaya çalıştım. Benim orada olduğumun hâlâ farkında değilmiş gibi duruyordu. "Hayır, mesele o değil. Dur bir dakika, dün gece yangın mı çıktı?"

"Ah." Tink arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Unut gitsin. Senin konuşmak istediğin şey ne?"

Ağzımı açtım ama sonra tüm şu yangın işini sorgulamamaya karar verdim, çünkü bilmek istemezdim muhtemelen. "Seninle konuşmak istiyorum." Ren'e şöyle bir baktım. Yemeyi kesmiş, çatalı bırakmış, elleri dümdüz masada duruyordu. "Özel olarak, Tink."

"Oh, *Secret Squirrel** işleri." Tink ayağa kalkmaya yeltendi. "Ben bunlar için buradayım."

Ren o zaman kafasını kaldırıp baktı, bakışları benimkilere takıldı. "Selam."

Bu sözcük dümdüz, duygusuzdu. Bomboş. "Selam," diyebildim kendimi zorlayıp.

Bir an bana öylece baktı, bize katılmasını istemek için cesaretimi toplamaya çalıştım. Ama sonra çenesi kasıldı. Tabağını alıp ayağa kalktı, masadan bir adım uzaklaştı. "Sonra görüşürüz arkadaşlar."

"Bekle..." Sesim cansızdı çünkü hiçbir faydası yoktu. Ren çoktan kafeteryanın yarısını geçmişti. Onun gidişini izlemek, göğsümün orta yerden yarılıp açılması gibiydi.

"Bu ne halttı böyle?" diye sordu Tink.

---

* İlk kez 1965'te ABD'de yayınlanan, James Bond filmleriyle dalga geçen bir çizgi film. Sincap dedektifleri konu alır. (ç.n.)

Ona doğru döndüm, sıcak, aptal gözyaşlarının ani bastırışının önüne geçmek için gözlerimi kırpıştırdım. Kendime küfrettim. Ren'i bu sohbetten ayrı tutmayı planlamamıştım. Sadece onu görmeyi ummuyordum, bu yüzden o kıymetli anları orada öyle aptal gibi dikilerek heba etmiştim.

Kendini Toplama Operasyonu harika bir başlangıç yapmıştı.

Derin bir nefes aldım. "Koridora çıkabilir miyiz?"

"Evet." Bir kaş çatış Tink'in yüz hatlarını bozdu. "Elbette."

Kendimi yeniden toplamak için birkaç saniye bekledim. Dikkatimi toplamam ve ağlamak üzere olmamam gerekiyordu.

"Seninle Ren arasında neler oluyor?" diye sordu biz koridora çıkar çıkmaz. "Bu sabah bok gibi göründüğünü söylediğimde az kalsın kafamı koparacak olmasının sebebi sen misin? Çünkü oğlana bayağı sıkı binilmiş ve pestili çıkmış halde kenara atılmış gibi görünüyordu."

Durup kollarımı kavuşturdum. "Bunun ne anlama geldiğini öğrenmek bile istemiyorum."

"Eh, anlamı sikil..."

"Tink," diye çemkirdim. "Ren hakkında konuşmak için çağırmadım seni buraya."

"Ama ben onun hakkında konuşmak istiyorum. Siz ikiniz burada birbirinizle doğru dürüst konuşmuyorsunuz bile. Çok tuhaf."

Derin bir nefes aldım. "Biliyorum. Dün gece kavga ettik ama çözülür. Her şey yoluna girecek."

"Ne?" Yüzünde aniden endişe belirdi. "Büyük bir kav-

ga mıydı? Yoksa küçük müydü? Ah Tanrım, ayrılıyor musunuz? Ben kiminle yaşayacağım?"

"Kiminle mi yaşayacaksın?" diye sordum nefesim kesilerek. "On iki yaşında değilsin, bizim çocuğumuz da değilsin."

"Ama bakıma ihtiyacım var. Sevilmeye. Amazon Prime'a erişime ihtiyacım var."

"O zaman kendine bir iş bul Tink. Bunu yapabilecek kadar insana benziyorsun."

"İş mi?" Yüzünü tam bir dehşet ifadesi kapladı. "Kan kaybı beynine hasar verdi galiba çünkü aklını yitirmişsin."

"Pekâlâ. Bu sohbet amacından sapıp çok alakasız yerlere gitmeye başladı. Her şey yolunda. Konuyu değiştirelim." Sabrımı korumakta zorlanıyordum. "Sana Prens'le ilgili sormak istediğim birkaç soru var."

Yakınımızdan geçen bir Fae durdu, nefesi kesildi. Gümüşi teni daha solgun bir gri tonuna büründü.

Tink'i kolundan tutup yakındaki bir odaya çektim. Küçük bir odaydı, sadece yuvarlak bir masa ve iki sandalye vardı. "Otur."

Tink sallana sallana yürüyüp kapının en uzağındaki sandalyeye çöktü, uzun bacaklarını uzattı. "Burada seninle baş başa olmak edepsizce geliyor."

Kapıyı arkamdan kapatırken başımı sağa sola salladım. "Senin sorunların var."

Sırıttı. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim."

"Pes," diye mırıldandım, karşısındaki sandalyeye oturdum. "Ama birbirimizi daha sonra analiz ederiz. Bir defasında bana Prens'i öldürmenin imkânsız olduğunu

söylemiştin ama hiçbir şey imkânsız değildir."

Tink bir kolunu sandalyenin arkalığı üstünden attı. "Eh, evet, teknik açıdan imkânsız değil."

"Doğru." Kollarımı masaya koydum. "Bir dikenli kazığın bir Kadim'i zayıf düşüreceğini biliyoruz..."

"Böylece kafalarını kesip koparabilirsin," diye bitirdi sözümü. "Prens'e de aynısını yapabilirsin ama ilk elden biliyorsun ki ona bir kazık saplamak bile kolay değil."

"Hayır, değil." Prens dövüştüğümüz her seferde benim tozumu attırmıştı, üstelik son seferinde bir dikenli kazığım vardı. "Yani Prens'i öldürmenin tek yolu, onu dövüşülebilecek kadar zayıf düşürmek."

Tink başını aşağı yukarı ağır ağır salladı.

"Pekâlâ, öyleyse bir yerlerde onu zayıf düşürecek bir şey olması gerek, değil mi? Onu öldürmeyi kolaylaştıracak bir şey."

"Evet. Bir dikenli kazık." Gözlerini kıstı. "Ama sen bunu zaten biliyorsun."

Parmaklarımı masaya pat pat vurdum. "Onunla doğrudan karşı karşıya gelmeyi gerektirmeyen başka bir şey daha olmalı. Bunu düşünmen gerek Tink."

Başını yana eğdi. "Bunu düşündüm."

"Daha fazla düşün," diye ısrar ettim. "Bunu gerçekten düşünmene ihtiyacım var. Belki küçük bir şeydir. Belki de değildir. Prens oradayken sen de Ötedünya'daydın. Belki bir şey görmüşsündür, bir şey duymuşsundur."

Burnu kırıştı. "Gördüğüm tek şey onun beslendiği ve sikiştiğiydi. Çok fazla. Pek çok inleme ve çığlık duydum. Acı dolu çığlıklar değildi. Biliyorsun, Prens her zaman pisliğin teki olmuştur ama şimdiki kadar büyük bir pis-

lik değildi o zaman. Ah! Belki onun zayıf noktası sekstir."

Kaşlarım kalktı.

Tek omzunu kaldırdı. "Muhtemelen bu değil. Yani, o işi çok fazla yapıyor olsa da bunun onu zayıf düşürdüğünden şüpheliyim. Muhtemelen ona güç kazandırıyor. Her boşaldığında, Mario gibi enerji kazanıyordu..."

"Tamam, şu seks işini bir tarafa bırakalım." Daha sonra beynim için bir *Brillo Pad*'e* ihtiyacım olacaktı.

Koca ayağını masanın üstüne attı. "Bunu neden soruyorsun ki? Kristal'in yerini tespit etmemize yardım edecek bazı Faeler geliyor sanıyordum?"

"Geliyorlar ama Kristal'i bulamazsak diye önceden bir plan oluşturmaya çalışıyorum," diye açıkladım. "Ayrıca, onun kanına ihtiyacımız olacak. Onunla dövüşmek neredeyse imkânsızken bunların hiçbiri kolay olmayacak."

Tink buna bir şey diyemeden, hiçbir uyarı olmaksızın kapı ardına dek açıldı ve Faye göründü. "Misafirlerimiz geldi."

---

* **Bulaşık teli** işlevi gören, kendiliğinden deterjanlı bir temizlik ürünü. (ç.n.)

13. Bölüm

Tink'le ben koridorda Faye'in peşinden Tanner'ın ofisine doğru yürüdük, orasının artık resmi toplantı odası olduğunu tahmin ediyordum. Ren'in nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, halihazırda odada mıydı, yoksa geliyor muydu bilmiyordum. Ayrı olmak hiç hoşuma gitmiyordu ama bu sorunu daha sonra ele almaya karar vermiştim.

Faye Tanner'ın ofisinin kapısında durunca, elimle hançere dokundum. Bakışları elime yöneldi. "Misafirimiz sana zarar vermeyecek."

Misafirlerin nasıl da çoğuldan tekile indiğini fark edip kapıya baktım. "Buna ben karar veririm."

"Onun için bunu suçlayamazsın," diye araya girdi Tink, uzun kollarını göğsünde kavuşturup.

Faye'in kirpikleri düştü. "Hayır. Suçlayamam." Kısa bir duraksama oldu. "Nasılsın Ivy?"

"İyiyim."

Faye'in yüz ifadesinden bana pek inanmadığı belli oluyordu ama üstelemedi. Arkasını dönüp kapıyı açtı, ne

beklemem gerektiğini hiç bilemeden ağır ağır onun peşinden içeri girdim.

"Üstüme iyilik sağlık, bu ne ayol," diye mırıldandı Tink, arkamda durup.

Bu tepkisine neyin yol açtığını hemen anladım. Berjer koltukların birinde bir yabancı oturuyordu ve... Eh, bir Viking'e benziyordu. Tarihsel olarak, kelimenin tam anlamıyla değil de aşk romanlarının kapaklarını süsleyenler türünden. Uzun boylu ve yapılıydı, uylukları kalın ve ağaç gövdesi gibiydi. Sarı dalgalar halinde muhteşem bir yele olan saçları omuzlarından taşıp üstündeki düz beyaz tişörte dökülüyordu.

Bu yabancı çarpıcı biçimde yakışıklıydı ve kesinlikle sıradan bir Fae değildi. Bu Fae'de, en tehlikeli Faelerden olan bir Kadim'in havası vardı. Kısa zaman öncesine dek dünyamızda hiç Kadim Fae kalmadığını sanıyorduk.

Yanılmış olmalıydık.

Düzen'in bize yalan söylediğini hissediyordum.

Ama bu Fae'nin yüz hatlarında –köşeli elmacıkkemikleri ve manalı ağzı bakımından– rahatsız edici bir aşinalık vardı. Alnında da öyle. Yüzünün ve biçimindeki bir şey bana bir şeyi hatırlatıyordu...

Omurgamdan aşağı bir ürperti indi.

Drake'e benziyordu –Kış Prensi'nin daha sıcak bir versiyonuna. Faye'e baktım ama o pencerenin yanındaki koltuğa otururken sakin görünüyordu. Benzerlikleri görmüş olmalıydı. Önceden bu yabancının Drake'in kuzeni gibi göründüğü uyarısında bulunması hoş olurdu.

Sol kolumda bir hava akımı hissettim. Başım hemen yana döndü. Ren gelmişti, lanet olası bir hayalet kadar

sessizce. Bakışlarımız buluştu, kalbim tekledi. Bu bağlantıyı koparıp dikkatini yabancıya yoğunlaştırdı. Belli ettiği tek duygu, kasılan çenesiydi.

O da benim gördüğümü görmüş müydü?

"Bu kim?" diye sordu yabancı, bana mikroskop altında bir böcekmişim gibi bakıp.

Tanner masasından ayağa kalktı ama o beni tanıştıramadan Tink öne çıkıp hemen yanımda durdu. "Bu, kötü saçlı Buffy."

Yavaşça dönüp ona baktım. *"Kötü saçlı Buffy mi?"*

Heyecanlı heyecanlı başını aşağı yukarı salladı. "Evet, tüm zamanların en harika iki kadını olan Buffy ile Beyonce'nin kombinasyonu gibi. Buffy gibi. Sert abla. Ama saçın Becky'ninki kadar güzel değil. Kötü bir saçın var. Hepimiz biliyoruz bunu."

Gözlerimi dikip ona baktım. "Saçım o kadar da kötü değil."

"Ah, kötü." Tink'in gözleri parladı. "Kesinlikle bir Becky değilsin."

"Becky olmamak iltifat sayılır bence," diyerek araya girdi Ren ve ona baktığımda gözlerinde keyifli bir ifadenin dans ettiğini gördüm. "Ama bir Becky olabilmenin sadece saçla ilgili olmadığından hayli eminim."

Hepsinden nefret ediyordum. Cidden.

Yabancı çenesini kaldırdı, sonra burnundan hızlı hızlı soluyarak ayağa kalktı. "Sen Kış Prensi'ne ait olansın."

Bir dakika.

Ne?

Ren gerildi.

Az önce böyle mi demişti gerçekten?

Bunu işitmek, gökyüzünde otuz bilmem kaç bin fit yüksekteyken bir uçakta kabin basıncı sorununuz olduğunu duymakla eş tutulabilirdi.

"Ben ona ait değilim."

Sarışın bir kaş kalktı. "Sen Buçukluk'sun."

"Sen de gırtlağına yumruğu yemesine beş saniye kalmış bir Fae'sin."

Fae alçak, neredeyse şehvetli bir kıkırdama çıkardı. "Size yardıma gelenleri burada böyle mi karşılarsınız?"

"Kim olduğumu soruyorsun, sonra da bana Drake'e ait olduğumu söylüyorsun..."

Fae tısladı –keskin dişlerini çıkardı ve gerçekten tısladı.

Dudakları tiksintiyle kıvrılırken kaşlarım kalktı. "Onun adını telaffuz etme."

"Neden? Voldemort* değil o."

"Voldemort mu?" Kafasının karıştığı yüzünden belli oluyordu.

Bir süre ona öylece baktım, sonra başımı sağa sola salladım. "Önemli değil. Sen kimsin?"

Fae başını eğdi. "Ben Fabian." Çevresini saran hava, yüzlerce ateşböceği havalanmış gibi parıldadı. "Yaz Sarayı'ndan *Prens* Fabian."

Ağzım açık kaldı. Prens Fabian mı? Faye'le Tanner misafirlerimizden birinin bir *prens* olduğundan kesinlikle söz etmemişti.

Bir prens.

Bir Buçukluk'u hamile bırakabilecek bir prens.

Keskin bir nefes aldım.

---

* *Harry Potter* kitaplarında geçen bir karakter. (ç.n.)

Ren bunu yaptığımı anında fark etti, çünkü birdenbire yanımda bitivermişti.

"Rahatla," dedi Fabian. "Seni hamile bırakmakla hiç ilgilenmiyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım.

Eh, bu da meseleyi biraz patavatsızca ifade etmek olmuştu.

"Bunu duyduğuma sevindim." Tink'in gülümsemesi bana Amazon'da *Prime Day* olduğu zamanları hatırlattı.

Tanner boğazını temizledi. "Özür dilerim. Misafirimizin prens olması hayli şok etkisi yaratmış olmalı eminim."

"Hem de nasıl bir şok," diye homurdandı Ren. "Başka bir lanet olası prens daha beklediğimizden hiç bahsetmedin."

"Ya da misafirlerimizin aslında sadece bir tek misafir olduğundan," diye ekledim.

"Ben yalnız seyahat etmem," diye açıkladı Fabian oturup. "Konsoloslarımın bu toplantıya katılmasına gerek yok. Dinleniyorlar."

"Konsoloslar. Ne kadar havalı," diye homurdandım.

Yaz Prensi kafasını kaldırdı.

Faye, pencereden giren güneş ışığının önünde kıpırdandı. "Fabian'ın geleceğini bilmiyorduk. Düşündük ki..."

"Konsoloslarını gönderir diye düşündünüz. Anladım," diyerek onun sözünü kestim. "Yaz Sarayı'nda hâlâ canlı ve sağlıklı bir prens olduğunu bilmiyordum."

"Yakın zaman öncesine dek Yaz Sarayı'nın hâlâ mevcut olduğunu da bilmiyordun," diye nazikçe hatırlattı Tanner bana, ses tonu ölçülüydü. Haklıydı. Fae saraylarının boşaltıldığını sanıyorduk. Belli ki ya yanılmıştık ya da

bize yalan söylemişlerdi. "Kış'la olan savaşta sarayımız tamamen yıkıldı. Geriye kalan kraliyet mensuplarının güvenliği ve yeri konusunda sıkı davranıyoruz. Size bunları anlatmadığımız için affedin ama Prensimiz kehaneti yerine getirmekle ilgilenmiyor."

"İlgilenseydim bile tipim değilsin." Fabian arkasına yaslandı, bir bacağını kırıp diğerinin üstüne koydu. "Kış Prensi'nden farklı olarak, dünyamıza karşı sorumluluğum, kendimi alçaltıp bir Buçukluk'u gebe bırakmaya değmez."

Vay be.

Bunu işitmek içimi rahatlatmıştı ama biraz da rencide olmuştum. Pis kokan, tek hücreli bir organizmaymışım gibi konuşmuştu.

"Bunu bilmek iyi oldu." Ren bir duvara yaslandı, rahatlamış görünüyordu ama onu tanıyordum. Son derece gergindi. "Yoluna kırmızı halı sermediğimiz için bizi affet. Ötedünya prenslerine dair izlenimlerimiz pek iyi değil, özellikle de Kış Prensi'ne benzediğin için."

İşte. Şükürler olsun, bunu tek gören ben değildim.

Fabian kaşlarını çattı. "Ben o piçe hiçbir şekilde benzemiyorum."

"Eh," diye konuşmaya başladım, "evet, bence benziyorsun. Benzemiyor mu Faye?"

Faye başını aşağı yukarı salladı. "Benzerliği görebiliyorum."

"Kış Prensi'ni gördüm." Tink kaşlarını çattı. "Ona benzemiyor."

Başımı sağa sola salladım. "Saç rengi farklı. Yüzü de kısmen öyle ama evet... Benziyor."

"Bilemiyorum." Tink uzun uzun düşündü, kaşlarını iyice çatmıştı.

Yaz Prensi'nin bakışları Tink'e gelip durdu, ifadesi değer biçer gibiydi. "Bir peri. Yüz yıldır sizin türünüzden birini görmemiştim."

Tink kocaman gülümsedi. "Benim gibi bir peri hiç görmemişsindir."

Gözlerimi devirdim. "Tink'in egosunu okşamak için daha sonra bol bol zamanın olacak..."

"Ve umarım başka yerlerini de," diye karşılık verdi Fabian yumuşak bir sesle.

Aman Yarabbi.

Ren, kahkahaya benzer bir öksürük sesi çıkardı.

"Evet, tabii. Hımm, Pekâlâ. Yani, sen bir prenssin. Burada, dünyamızda kaç tane kraliyet sarayı var ve onların hepsi de senin gibi mi düşünüyor?"

"Mesela seni, seks yapacak kadar çıplak görmekle ilgilenip ilgilenmedikleri gibi mi?" diye sordu.

Gözlerim kısıldı. Tanrım. "Evet. Aynen. Bu kadar zarif biçimde ifade ettiğin için teşekkürler."

"Saraydan geriye kalan ve hâlâ hayatta olan çok az sayıda kişinin kehaneti yerine getirmek gibi bir arzusu yok. Tanner'ın da söylediği gibi. Kış'ın egemenliğinden kaçmak, kendi hayatlarımızı yaşamak için buraya geldik. Onun varlığının bu dünyaya neler yapacağının farkındayız. Burayı yok edecek, onunla kraliçesinin bizim dünyamıza yaptığı gibi."

"Kraliçe mi?" diye sordu Ren.

"Mab mı?" Tink'e döndüm, onun ismini hep söylediğini hatırlayarak.

Tink'in gözleri büyüdü. "Mab taraf tutmazdı. Ne Kış ne de Yaz'dı. Titania veya Morgana kadar güzel değildi."

"Bir dakika. Ben bunların hepsinin sadece bir insanın farklı isimleri olduğunu sanıyordum?" dedi Ren.

Ben de aynı şekilde düşünmüştüm çünkü Düzen bize böyle öğretmişti. Ayrıca, Morgana'nın Kral Arthur masallarının bir parçası olarak, tamamen kurgusal olduğundan gayet emindim.

Fabian kıs kıs güldü. "Eğer buna inandıysanız, biz kim oluyoruz ki sizi düzeltelim?"

Tanrım, çok yardımcı oluyordu.

"Yıllar içinde isimleri, çeşitli efsanelerde birbirinin yerine geçerek değiştirilebilir hale geldi." Tanner oturup bir kolunu masaya dayadı. "Ama bunlar efsane. Gerçek şu ki onlar bir ve aynı kişi değil. Fânilerin kurduğu efsanelerde bizim politikalarımız hiçbir zaman doğru şekilde sunulmadı."

Ren başını hafifçe sağa sola salladı. "Sence buralarda bir Kraliçe de var mı?"

"Bu dünyaya herhangi bir Kraliçe'nin gelip gelmediğini bilmiyoruz," diye yanıtladı Faye. "Gelmediğini umalım. Böyle bir karmaşaya hiçbirimizin ihtiyacı yok."

Başım dönmeye başlamıştı. "Ama ya birinden biri buradaysa?"

"Kraliçe Morgana savaş sırasında Kış'ın yanında yer aldı. Onların Kraliçesi oldu." Fabian'ın dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Eğer bu dünyaya geçtiyse, onun omurgasını kendi ellerimle yerinden sökerim."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Büyük Savaş sırasında abimi öldürdü ve onun bede-

nini gömme hakkını vermedi bize." Prens'in gözleri içten gelen kötücül bir ışıkla alev alevdi. "O, siz insanlar nasıl diyorsunuz? En kötüsü?"

"Aşağı yukarı doğru." Ren kollarını çözdü. "Onun veya herhangi bir Kraliçe'nin bu işte parmağı olduğu konusunda bir kanıtımız var mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Faye. "Prens'le birlikteydim. Morgana'yı veya başka herhangi bir Kraliçe'yi görmedim."

"Morgana'nın neye benzediğini biliyor musunuz ki?" Fabian koltuğunu hafifçe çevirdi. "O kraliçenin pek çok yüzü vardır ve ihanet sanatını mükemmelleştirmiştir. O orospuyu ancak saraydan biri tanıyabilir." Duraksadı. "Ya da tesadüfen, bir peri. En güçlü sihrin bile ardını görebilme becerileri, Kış Sarayı'nın perileri avlama sebeplerinden biri."

İnsan formundaki Faye'in koyu renk tenine bir durgunluk perdahı yerleşti ve yere baktı.

"Burada olsaydı onu nasıl öldürebilirdik?" diye sordum.

"Herhangi birimizi öldüreceğiniz şekilde," diye yanıtladı Yaz Prensi. "Kafasını keserek."

Bu sorgulama bana Tink'le daha önce yaptığım sohbeti hatırlattı. "Ama belli ki zayıf düşürülmesi gerekiyor. Drake için de aynı şey söz konusu." Prens'in dudaklarını sıkışını görmezden geldim. "Herhangi birinizi karşı karşıya gelebilecek kadar nasıl zayıf düşürebiliriz?"

Fabian oturduğu yerden gözlerini bana dikerken oda sessizleşti. "Peki bir saray mensubunu zayıf düşürmenin yolunu öğrenmeyi neden istiyorsun?"

Alev alev yanan gözlerine baktım. "Drake'i öldürmek için tabii ki."

"Kristal'i bulmak için yardıma ihtiyacınız var sanıyordum?" Fabian öne doğru eğildi, iki ayağını da yere koydu. O zaman ayakkabı giymediğini fark ettim. Tuhaftı. "Kış Prensi'ni öldürmek için değil."

"Gerçekten de Kristal'i bulmak için yardıma ihtiyacımız var." Tanner'ın bakışları ikimizin arasında gidip geldi. "Bir noktada, Ivy, Prens'e esir düştü. Doğal olarak o biraz... Prens söz konusu olduğunda biraz cinai fikirlere kapılıyor."

"Sadece o değil," diye atıldı Ren.

"Cinai fikirlerim biraz değil," diye netleştirdim. "Öldürmeyi bayağı fazla düşünüyorum."

"Kış Prensi'ni nasıl zayıf düşüreceğini sana söyleyeceğimi mi sanıyorsun? Yani beni de nasıl zayıf düşürebileceğini bilmeni sağlayacak şeyi?" Fabian kıkırdadı. "Çok safsın."

Öne doğru adım atarken omurgam çelik gibi sertleşti. "Sana gözümüz kapalı güvenmemizi istiyorsun ama sen bizim için aynısını yapmayacak mısın? Bu bilgiyi sana karşı kullanmamız için hiçbir sebep yok. Sadece Prens'i öldürmek istiyorum. Çünkü haftalar ya da aylar veya hayatımın geri kalanını, beni elde etmek için, tanıdığım herhangi birini kullanıp kullanmadığını görmek üzere sürekli arkama bakarak geçirirsem ne olayım."

Buz gibi bakışlarını üstüme diken Fabian, alaycı alaycı güldü. "Seni aptal küçük kız. Özel bir kar tanesiymişsin* gibi konuşuyorsun, eşsiz ve türünün tek örneğiymişsin gibi."

---

* Özel kar tanesi sendromu (Special snowflake syndrome): Narsistik kişiliğin en uç hallerinden biri. Kendini herkesten farklı, daha özel ve eşsiz görmek. (ç.n.)

Ren durduğu yerde hafif bir kahkaha attı.

Fabian'a bakmadan önce Ren'e ölümcül bir bakış attım. "Voldemort'un kim olduğunu bilmiyorsun da özel kar tanesinin ne olduğunu mu biliyorsun? İşte saçmalık diye buna derim."

Fabian başını yana eğdi. "Özel bir kar tanesiyle tanışınca, bunu görmemek imkânsız."

"Evet ve tarih boyunca asıl kar taneleri, başkalarına kar tanesi diyenlerdir."

"Taş ve sopa," diye mırıldandı Fabian. "Ya da ben lastiğim sen tutkal. Ne söylersen söyle, benden sekip senin üstüne yapışacaktır."

Ağzım açık kaldı. Aman Tanrım, daha kaba bir Tink'le sohbet etmek gibiydi.

Bu arada Tink de resmen heyecandan kıpır kıpırdı, kulağıma eğilip şunları söyledi: "Sevdim bu adamı. Gerçekten hoşlandım. Benim olabilir mi?"

Yaz Prensi onu işitti ve solgun mavi gözlerinde bir ilgi ışığı çaktı. "Daha önce hiç bir perinin olmamıştım ama. Kulağıma çalınan bazı şeyler var. İlginç şeyler."

Şu an bir yetişkine gerçekten ihtiyacım vardı ama yetişkinler gözlerini dikmiş tavana bakıyor, tam önümüzde canlı bir Fae Tinder versiyonu yaşanmıyormuş gibi yapıyordu.

Tink dikleşti. "Lütfen anlat."

Fabian bize doğru geldi. "Şu doğru mu: Bir perinin pen..."

"Pekâlâ," diyerek aramıza girdi Ren, Tanner'ın rahatladığı yüzünden okunuyordu. "Hadi konumuza dönelim. Ivy'nin özel bir kar tanesi olmadığını söylüyordun."

Dağlar aşkına! Odada hançerimi savurup Yaz Prensi'nin gözüne saplamama, Tink'e bir yumruk indirmeme ve Ren'i pencereden dışarı atmama iki saniye kalmıştı.

"Pekâlâ Fabio," diye çemkirdim. "Beni aşağılama kısmını geçip gerçekten faydası dokunacak bir şey söyleyebilir misin? Bir defa olsun?"

Açık renk kaşları çatıldı. "Ahmak mısın sen? Benim adım Fabio değil. Fabian."

Gözlerimi devirdim. "Her neyse." Ona Fabio'nun* kim olduğunu açıklayacak sabrım yoktu. "Sadece anlatman gerekeni anlat."

Yaz Prensi'nin alaycı gülümsemesi büyüdü. "Prens başka bir Buçukluk buldu ve Kristal'i de yanına alarak New Orleans'tan ayrıldı."

---

* ***Fabio Lanzoni:*** İtalyan-Amerikalı aktör ve model. Uzun sarı saçları ve yapılı bir bedeni vardır. (ç.n.)

14. Bölüm

Odanın ortasında gözlerimi Yaz Prensi'ne dikmiş halde öylece dikilirken çevremde kıyamet kopuverdi. Faye ayağa kalkmıştı, Tanner da öyle. Ren ilerleyip sorular sormaya başlamıştı ama ne dediğini duyamadım. Gerçi Tink sakindi. Ren'in benden gerçekten hoşlandığı zamanlarda baktığı gibi, yine Fabio'nun gözünün içine bakıyordu.

Ama ben... Öyle bir şok halindeydim ki bulanık duygularımı aşıp doğru düzgün düşünemiyordum. Bir duygu öne çıktı. Rahatlama. Dalgalar halinde her yanıma yayılıp başımın dönmesine yol açtı.

Prens peşime düşmeyecekti.

Ren güvendeydi.

Tink de öyle.

Ben güvendeydim.

Yani, herhangi birimiz kadar güvendeydim ama Drake artık benden intikam almaya çalışmayacaktı.

Yaşlar gözlerime hücum ederken boğazım düğümlendi.

Tüm bunlar muhtemelen benim bir sorunum olduğu

anlamına geliyordu. Yani, Drake hâlâ dışarılarda bir yerde azimle ve kararlı bir biçimde zavallı, rasgele bir Buçukluk'u hamile bırakmaya çalışıyordu ama benim peşime düşmeyecekti.

Gırtlağımdan bir kahkaha fırlayacakken dışarı çıkmadan bastırdım ve gözlerimi kırpıştırarak, rahatlamanın yol açtığı gözyaşlarını gerisingeri yolladım. Kimse bunu anlayamazdı.

Berbat bir insandım ama buna mani olamıyordum. Omuzlarımdan yük kalkmıştı. Hâlâ Drake'le başa çıkmamız gerekiyordu ama ben... Kendimi özgürleşmiş hissediyordum.

"Seçkinler tüm Buçuklukları öldürdü sanıyordum?" Gürültünün içinden yükselen Tanner'ın sesi dikkatimi çekti.

"Seçkinler, bulabildikleri tüm Buçuklukları avladılar," diye yanıtladı Ren, onlardan biri olduğumu bildiğimden bunu duymak irkilmeme yol açtı. "Bu, dünyadaki tüm Buçuklukları yakaladılar anlamına gelmiyor. Belli ki Prens onları bulma konusunda Seçkinlerden daha başarılı."

"Siz muhtemelen onların bir sürüsünü öldürdüğünüz için bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum," diye işaret etti Tink.

Ren, Fabian'a dönmeden önce ona karanlık bir bakış attı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Kış Prensi'nin olası Buçuklukları aramak için kendi gözcüleri olması gibi, bizim de gözümüz onların üstünde." Fabian esnedi, tüm bu sohbet onda can sıkıntısı yaratmış görünüyordu. "O ve konseyi iki gün önce yola çıktılar."

İki gün önce mi? Prens'in burada olduğunu sanan bazı

Faeler beni öldürmeye çalıştığından baygın yattığım zamanda mı? İçimde bir yerde neredeyse histerik bir kahkaha oluşmaya başladı.

"Başka Buçuklukların izini sürdüklerine dair hiçbir fikriniz yok muydu?" diye sordu Ren, Faye'e.

"Valor'un Prens'in başka birini aramasını istediğini biliyorum ama bildiğim kadarıyla, aktif biçimde aramıyorlardı." Ses tonunda inanamama seziliyordu. Bir noktada, insan formunu kaybetmişti. "Nereye gitti?"

Fabian bacaklarını uzattı, bir ayak bileğini öbürünün üstüne attı. "Bunu bilmiyoruz."

"Görünüşe göre başka her şeyi biliyorsun ama bunu bilmiyor musun?" diye sordum ısrarcı biçimde.

"Evet." Bakışları üstümde gezindi. "Söylediğim de tam olarak bu. Bu, casuslarımın peşine düşemeyeceği kadar büyük bir risk."

Drake'in peşime düşmeyeceğini öğrendiğimde hissettiğim tüm rahatlama hissi silinmeye başladı. "Yani o ve Buçukluk'u her yerde olabilir."

Bir omzunu kaldırıp zarif biçimde silkti.

"Bu her şeyi değiştirir," dedi Faye, normalde olan zarafetinden yoksun halde, pat diye gerisingeri oturdu. "Gözcüleri ya da onun bu kadar çabuk başka bir Buçukluk bulabileceğini hiç bilmiyordum."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Tüm gözler benim üstümde toplandı. Söylediğim şey doğruydu. Benim için her şey değişmişti ama hâlâ aynı görevdeydik –artık daha acil, daha zorluydu. "Onu bulup ait olduğu yere göndermek ya da öldürmek zorundayız."

Ren hızla bana döndü. "Sen aklını mı kaçırdın?"

"Anlayamadım?"

"Güzel kıçını burada tutmaktan başka hiçbir şey yapman gerekmiyor senin," deyiverdi, kendisi eceline susamamış gibi. "Prens başka bir Buçukluk'u avlama peşine düşmüş olabilir ama sen de hâlâ bir Buçukluk'sun Ivy."

"Deme yahu," diye yapıştırdım cevabı. "Ama kıçımın nereye gidip nereye gitmeyeceğine ancak ben karar veririm."

Gözleri koyu bir yeşil tonuyla alev alev yandı. "Eğer burada değilse, onun peşine düşmen için bir sebep yok. Yapacağın en akıllıca ve güvenli iş burada kalmak olur."

"Sonra ne olacak? Sen mi onun peşine düşeceksin?"

Çenesi kasıldı. "Bu benim işim."

"Benim de işim!"

Tink hafifçe koluma dokundu. "Hakkı var Ivy." Gözlerini kısıp Ren'e baktı. "Konuyu gerçekten berbat biçimde ifade etti ama söylediği şey doğru."

"Teşekkürler," dedi Ren, derin bir nefes almadan önce. "Bak, bunun senin de görevin olmasını anlıyorum ama hâlâ risk taşıyorsun. Dikkatini yeniden sana yöneltebilir."

Kollarımı kavuşturup kalçamı çıkardım, standart çok sinirlenmiş pozumu aldım. "Ben de bunun senin görevin olmasını anlıyorum ama Prens'in beni kontrol edebilmesinin tek yolunun senin kıçının güvenliği olduğunun farkındasın, değil mi?"

Ren geri adım attı, sırtı kaskatı kesilmişti.

"Aynen. Bunu kafana iyice yerleştir ahbap." Şanslı günümdeydim. Artık durmak yoktu. "Dışarı çıkacaksın ve seni öldürmezse yakalayacak. Beni yola getirmek için seni

kullanmak muhtemelen rasgele bir Buçukluk'u kendisiyle seks yapmaya ikna etmekten çok daha kolay olacaktır."

"Aslında," diye araya girdi Faye, "eğer Buçukluk kendisinin ve onun ne olduğunu bilmiyorsa, bu o kadar zor olmaz. Tek gecelik ilişkiler hep yaşanıyor."

Tanner kendini koltuğuna bıraktı. "Bu kötü oldu."

"Senin dışarı çıkman hâlâ çok riskli." Ren onları duymazdan geldi. "Bu konuda götlük yapmak istemem ama olaydan ne kadar uzak durursan o kadar iyi."

"Yani tam olarak boş boş oturup ne yapmam gerekiyor? Bahçeyle mi uğraşayım? Örgü dersleri alırım belki?"

"En azından bir şey yapmış olursun." Dudaklarının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Tanrı boş duranı sevmez ya da öyle derler."

Ona saldıracaktım.

Cidden.

"Bu eller kıçına şaplağı indirmek üzere, kukla gibi oynatacağım seni."

"Biliyor musun?" deyip öne doğru eğildi Ren, sesini alçaltıp. "Bu aslında hoşuma gidebilir."

Bedenimde bir öfke ve tamamen farklı bir şeyin patlamasını hissettim. İkincisine aldırmadan, doğrudan Ren'in yüzüne döndüm. "Ben geride kalmayacağım, Ren. Böyle bir şey olmayacak."

"Seninle mantıklı konuşmanın imkânı yok." Başını sağa sola sallayıp elini saçından geçirdi. "Yemin ederim öyle."

"Kavgayı kesin," dedi Tink, aramızda ileri geri gidip gelerek. "Beni geriyorsunuz."

"Bense keşke patlamış mısırım olsaydı diye düşünüyorum," diye ekledi Fabian.

Hızla Yaz Prensi'ne döndüm. "Sen niye buradasın ki? Kimbilir nereden geldin?.."

"Florida," diye yanıtladı.

"Belli oluyor," diye mırıldandı Ren ağzının içinde.

"Buraya sadece Drake'in gittiğini bize söylemek için mi geldin? Bu bilgiyi iletmek için, ne bileyim, telefon edemez miydin?"

Tanner, masasının arkasından iç çekti.

"Bana hâlâ ihtiyacınız var." Prens parmaklarını birbirine kenetledi. "Neticede, Kristal'i ya da nereye gittiğini bizim bile bilmediğimiz Kış Prensi'ni nasıl bulmayı planlıyorsunuz? Bunu öğrensek bile o daha akıllı davranıp varlığını gizleyecektir. Biz birbirimizi algılayabiliriz ama benim sizinle işbirliği yaptığımı bilmeyecektir."

"Ortadan kaldırılmasına yardım ettiği bir sarayın prensinin akşam yemeğinde ona katılmak için aynı şehirde olduğuna gerçekten inanır mı?" diye sordu Ren, isabetli bir noktaya parmak basarak.

Fabian'ın çenesinde bir kas titredi. "Kış Prensi beni tehdit olarak görmeyecektir. Aksine, sadece meraklanacaktır." Bakışları bana kaydı. "Onun zayıflığı da bu olacak."

Dosdoğru Yaz Prensi'nin bakışlarına karşılık verince, öğrenilecek tek zayıflığın bu olmadığı duygusuna kapıldım.

"Prens'in nereye gittiğini bilmiyorsak, bunların hiçbiri önemli değil." Faye ellerini kaldırdı. "Burada oturup kim gidiyor kim kalıyor tartışıp durabiliriz ama bunların hiçbiri önemli değil. Nereye gittiği konusunda hiçbir fikrimiz yok."

"Bu da bir başka önemli nokta," diye araya girdi Tink.

Etrafımdakiler tartışmaya başladı ama ellerinden gelen tek şey buydu: spekülasyon yapmak. Bunun da hiçbir anlamı yoktu. Yanlış ipuçlarının ya da şüphelerin peşine düşemezdik. Vaktimiz yoktu. İhtiyacımız olan şey, bilen birini bulmak...

O anda aklıma geliverdi.

"Drake'in nereye gittiğini kimin bilme ihtimali olduğunu biliyorum," dedim ve tüm gözler bana döndü. "Marlon, Marlon St. Cyers. Şehirdeki yatırımcı var ya?" Herkes bana bakmaya devam ederken şunları ekledim: "Eskiden Drake'le yakın işbirliği olan bir Kadim. Nereye gittiğini biliyor olabilir."

Tanner, Faye'e döndü. "Sence bu mümkün mü? Yani Drake bu bilgiyi paylaşacak kadar güveniyor mudur ona?"

"Yakındılar, bu yüzden olabilir." Solgun gözlerinde heyecan kıvılcımları çaktı. "Denemeye değer."

"O zaman öyle yapacağız." İçim azimle doldu. "Marlon'u bulacağız ve onu konuşturacağız."

15. Bölüm

Toplantı bundan sonra dağılır gibi oldu. Tanner, gidip Marlon'u aramaktan bahsetmeden önce, herkesin "sakinleşmesini ve bakış açısı geliştirmesini" istedi. Ren yürüyüp odadan çıkmadan önce bana konuşmamızın –yani, tartışmamızın– bitmediğini hatırlatan bir bakış attı. Prens Fabian yumuşak hareketlerle ayağa kalktı ve tüm dikkatini Tink'e yönelttiğini görünce, ben de koridora çıktım. Ren çoktan ortadan kaybolmuştu.

Faye peşimden geldi, ona baktığımda yüz hatlarındaki gerginliği görmemek imkânsızdı. "İyi misin?"

"Evet." Faye başını aşağı yukarı salladı ama hâlâ biraz sıkıntılı görünüyordu. "Sadece Fabian'ın Kraliçe Morgana'yla ilgili söylediği bir şeye takıldım. Onu görsem bile tanıyamayacağımı söylemesine." Derin bir nefes alıp eliyle saçını kulağının arkasına itti. "Bilmeden onun yakınında olma ihtimali bile, birisi mezarımı çiğneyip geçmiş gibi hissettiriyor."

Kaşlarım kalktı. "O kadar kötü müdür?"

Faye durup yüzünü bana döndü. "Çocukları eğlendirmek için onun kaçıklığına dair anlatılanlar sadece birer masal." Başını hafifçe sağa sola salladı. "Onun zalimliğine dair hikâyeler sadece türümüzün yaşlıları arasında fısıldanır, zulmü en korkunç düzeydedir. Çok ağır suçlar işledi, yaşam yaratma kabiliyeti ondan sökülüp alındı. Bir biçimde, o bizim öcümüz, hepimizin korktuğu bir şey. Yaz Sarayı'na olan nefretine ancak insanlara olan nefreti baskın çıkabilir." Faye bakışlarını kaçırdı, sertçe yutkundu. "Eğer bu işte parmağı varsa, Ötedünya'ya açılan kapılar, endişelenmemiz gereken en son şey olur."

Faye'le yaptığımız bu ürkütücü sohbetten sonra Ren'i bulmaya çalıştım çünkü tartışmamızın ikinci raunduna gayet hazırdım. Önceki gece onu kırdığımın farkındaydım ama bu, ne yapacağımı söylemeye kesinlikle hakkı olmadığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Ne yazık ki ortalarda yoktu, bu da ona daha fazla bağırma ihtiyacı uyandırdığından hayal kırıklığı yaşamama sebep oldu. Aslında ona bağırmayı seviyordum. Bu beni normal hissettiriyordu. Biraz da berbat bir durumdu ama neyse ne.

Onu hiçbir yerde bulamayınca, bir sonraki en iyi şeyi yaptım. Spor salonuna gittim ama koşu bantlarının olduğu odaya girmedim. Yeri kalın matlarla kaplı, bir kum torbasının bulunduğu daha küçük odaya gittim.

Günün geri kalanını orada, kendi kendime yaptığım eski egzersiz seanslarını uygulayıp yeniden on altı yaşında hissettiğim yerde geçirdim. Birkaç ay önce olsa, kaçma tekniklerine ve yer hareketlerine çalışmam gerektiği fikri-

ne ayak direrdim ama artık doğrusunu biliyordum. Yapabileceğim tüm egzersizleri yapmam gerekiyordu, özellikle de Kış Prensi'yle yeniden karşılaşmayı planlıyorsam.

Bir partnerim olsa iyi olurdu gerçi.

Demir hançerle çalışarak kum torbasına doğru gittim. Yapabileceğim kadar sert dürtmedim çünkü kesiklerle dolu bir torbanın buradaki Faelerin hoşuna gideceğinden şüpheliydim ama fazla aşina bir his artık karnımda kendini hissettirmeye başlayınca hızımı artırdım. Bana içimi kemiren açlığı hatırlatsa da bu bir aşermeydi, bir bağımlının yaşadığıyla aynı türden olduğunu tahmin ediyordum. Kesinlikle daha önceki kadar kötü değildi ama yine de oradaydı işte, içimde bir gölgeydi.

Kapı açılıp da bir temiz hava akımı odayı doldurduğunda, terler gözlerimin içine damlıyordu. Hançeri torbadan hızla çekip arkamı döndüm ve Brighton'ı gördüm.

Tam kapının önünde duruyordu, atkuyruğunun ucunu bir eline dolamıştı. "Affedersin. Bölmek istememiştim."

"Sorun değil." Elimi alnımdan geçirdim, hançeri kılıfına koydum. "Ne var ne yok?"

"Sadece ortalarda dolanıyordum. Senin burada olduğunu gördüm." Kapıdaki küçük pencerenin yanından başını salladı. "Seni şeyden beri görmemiştim... Şey, saldırıya uğradığından beri. Toparlanmış görünüyorsun."

"Toparlandım. Şanslıyım derdim ama galiba şansım kısmen Fae olmamdan kaynaklanıyor." Bu sözler dilimden sandığımdan daha kolay dökülmüştü. "Tüm şu beslenme işi hayatımı kurtardı."

"Ben de öyle duydum. Otursam sakıncası olur mu, yoksa dikkatini mi dağıtırım?"

"Otur." Omuz silktim. "Benim işim bitti zaten."

Ortadaki sandalyelerden birini alıp açtı. "Her şey nasıl gidiyor? Tüm şu beslenme işi?"

Ona her şeyin iyi gittiğini söylemeye niyetlendim ama ağzımdan çıkan bu olmadı. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum." Onun oturduğu yere gittim. "Yani, hayatta olduğum için mutluyum ama burada olmak için ne yaptığımı bilmek beni rahatsız ediyor."

Başını kaldırıp bana baktı. "Bunu anlayabiliyorum."

Bakışlarımı kaçırdım, dudağımı ısırdım. "Ren'le Tink'in ne yaptığını biliyor musun?"

Bir an sessizlik oldu. "Faye'i sende zorlama kullanmaya mecbur ettiklerini duydum."

"Öyle yaptılar. Onlara çok öfkeliydim ama..."

"Artık değil misin?"

"Hâlâ öyleyim." Gürültüyle nefes verip onun karşısındaki mata oturdum. "Ve aynı zamanda değilim. Bunu neden yaptıklarını anlıyorum. Takdir de ediyorum ama onaylamıyorum."

Brighton kollarını kucağında kavuşturdu. "Sanırım asıl soru, onları affedebilecek misin?"

"Çoktan affettim," dedim ve buna Tanrı şahitti. "Affetmem de gerekiyordu, anlıyor musun? Çünkü yerlerinde olsam onları kurtarmak için aynısını yapardım."

Brighton'ın dudakları hafif bir gülümsemeyle gerildi. "Eh, hâlâ hayatta olmana memnunum."

Annesinin de gerçekten aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ettim. Yine de bunun pek bir önemi yoktu. "Ben de. Her neyse." Ellerimin üstünde geriye kaykıldım. "Misafirlerimizle ilgili bir şey duydun mu?"

Brighton başını aşağı yukarı sallarken gözleri büyüdü. "Evet. Acayip inanılmaz. Bir prens daha mı? Ve Buçukluk!?" Omuzları gerildi. "Siktiğimin Düzen'i daha ilk günden yalan söylemiş bize."

Mani olamadım. Bir kahkaha patlatıverdim ama o küfretti; onun daha önce küfrettiğini hatırlamıyordum.

"Yani, doğru olduğunu sandığımız neredeyse her şeyin öyle olmadığı ortaya çıktı." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bildiğimizi sandığımız, doğru olmayan başka ne var acaba?"

"Tanrım. Her şey olabilir. Ama Yaz Faelerini ya da kraliyet saraylarını bize neden anlatmadıklarının bir sebebi olmalı." Bacaklarımı uzattım. "Ayrıca Düzen, Prens'in gittiğini biliyor mu ki?"

"Hiçbir fikrim yok ve bu noktada, onlara ulaşıp bunu öğrenmeye çalışmak bile riskli." Arkasına yaslandı. "Ama bunu yapmamız gerekecek. Kristal'i ele geçirdiğimizde, kapıları açmak için onların yardımına ihtiyacımız olacak."

"Veya Prens'i öldürdüğümüzde." Hayretten nefesinin kesilmesini göz ardı ettim. "Bulabileceğimiz tüm yardımı almamız gerekecek, bunun için de Düzen'e ihtiyacımız olacak muhtemelen."

Brighton o zaman malumu ilan etti. "Prens'i öldürmek neredeyse imkânsız."

"*Neredeyse* imkânsız," diye vurguladım. "Ego sahibi olmaktan başka bir zayıf noktasının olması gerek ve Yaz Prensi, onları neyin zayıf düşürdüğünü biliyor." Burnumu kırıştırdım. "Bu bilgiyi ortaya serme konusunda neden o kadar hevesli olmadığını anlıyorum aslında, ama

eğer onu zayıf düşürebilirsek, muhtemelen öldürebiliriz de."

Brighton bunu kafasında tartıyormuş gibiydi. "O zaman sadece diğer prensesler konusunda endişelenmemiz gerekir, değil mi? Çünkü burada Yaz Sarayı'ndan kaç kişi olduğunu kim bilebilir?"

Kahkaha attım. "Değil mi? Sadece hepsinin hippi Faeleri olduğu gibi kabullendiğine inanmamız gerekiyor." Aklıma bir şey geldi. "Üstelik, Yaz Prensi'nin beslenmediğinden cidden şüpheleniyorum. Üstünden enerji damlıyor resmen."

"Bence..." Odanın kapısı açıldı, Tink göründü.

Yanında birisi vardı.

"Merle ve ekip seni arıyor." Yana çekildi. "Muhtemelen burada ya da kütüphanedesindir dedim, bu yüzden onlara eşlik etmeye karar verdim çünkü bu kadar havalı biriyim işte." Brighton'a baktı, sonra ona el salladı. "Selam!"

Brighton sandalyeye iyice gömülüyormuş gibi görünüp mırıldandı, "Selam."

Tink bize arkasını döndü. "Kızını da buldum. Çok faydalıyım."

Onun çevresindekilere bakarken bir kaşımı kaldırdım. Merle'nin arkasında Tanner dikiliyordu. İkisi de mutlu görünmüyordu.

Ellerimi yere bastırıp dik oturdum. Marlon'u bulup sorgulama planlarını tartışmaya hazır göründüklerini düşündüm. "Naber?"

Merle hızla odaya daldı. Elinden metal bir şey sarkıyordu. Bir dakika. Bunlar... *Kelepçe* miydi? "Ren anlattı bize."

Her yanımı bir ürperti sardı.

"Ne anlattı?" Bakışları üstümüzde gezinen Tink, kaşlarını çattı.

Merle'nin gözleri buzullar gibiydi. "Ivy'nin kaçma planlarını."

16. Bölüm

Ren'in beni gerçekten ispiyonlamış olmasından öylesine şoka girmiştim ki uzunca bir süre pek bir tepki gösteremedim.

Vay canına, gerçekten Merle ve Tanner'a mı gitmişti?

Önümüzdeki hafta tekme manyağı yapacaktım onu!

"Ne?" diye bağırdı Tink, sesi küçük odanın duvarlarında yankılandı. "Kaçacak mıydın?"

"Artık değil." Merle kelepçeleri kaldırdı.

Kelepçelerin sebebi aniden netlik kazandı. Yerden hızla kalktım. "Beni kelepçeleyecek misin? Aklını mı kaçırdın sen?"

Merle kelepçeleri daha da sıkı tutmaya başladı. "Benim aklım bomba gibi kızım."

Bomba gibi mi? Bunun hiçbir anlamı yoktu. Her neyse. Bana doğru bir adım attı ve elim hemen hançere gitti. "Eğer bana bir santim daha yaklaşırsan, asıl bu hançeri bomba gibi yiyeceksin."

Brighton hızla sandalyesinden kalkıp, "Ivy," dedi nefesi kesilerek.

Merle olduğu yerde durdu. "Sen kaçmayı planlıyordun..."

"Prens'in hâlâ burada olduğunu sandığım için gitmeyi planlıyordum, ki bu da tamamen benim seçimim." Parmaklarım hançerin kabzasını sıkıca kavramıştı. "Ama tüm bunlar artık tartışma konusu değil, öyle değil mi?"

"Ben de Merle'ye bunu anlatmaya çalıştım." Her zaman arabulucu olan Tanner hakkımı savundu.

"Durum hâlâ tehlikeli. Hamile bırakacak başka bir Buçukluk bulmuş olsun ya da olmasın." Merle çenesini kaldırdı. "Ivy'nin ortalarda dolaşmasına ihtiyacımız yok. Ren'in daha önce söylediği gibi, onun burada, Prens'in olmadığı yerde kalması gerek."

Sesimi makul bir tonda tutmaya çalıştım. "Her şeyden önce, eğer buradan gitmek istersem, giderim. Kimse rızam olmadan beni burada tutamaz. O yoldan çoktan geçtim ve bunun için yeterince kanıtım da var. İkinci bir raunt yaşamayacağım."

Merle ağzını açtı ama Tanner elini onun koluna koyup susturdu. "Bu doğru. Onu burada rızası olmadan tutmuyoruz. İstediği zaman buradan gidebilir."

Desteğine minnettardım ama daha bitirmemiştim. "İkincisi, bu noktada cidden aşırı tepki veriyorsun." Ensemdeki kaslar gerildi. "Prens'in buradaki sihri aşabileceğini öğrendiğimde, gerçekten gitmeyi planlamıştım. Buradaki varlığım benim için taşıyamayacağım kadar büyük bir riskti ve senin buna katılıp katılmaman hiç *sikimde* değil."

Merle'nin gözleri azıcık büyüdü.

"Ama misafirler gelene dek kalmayı kabul ettim. Artık

bunların hiçbirinin önemi yok. Drake başka bir Buçukluk buldu ve bu her ne kadar acayip bir rahatlama verse de görevimin son bulduğu anlamına gelmiyor." O tekrar konuşmaya başlayacakken sözünü kestim. "Benimle bu tartışmaya girmeyi istemezsin gerçekten. Çünkü kazanamayacaksın."

Çenesini sıkı sıkı kapattı.

"Anne," dedi Brighton hafifçe. "Ivy'yi cidden kelepçeleyemezsin. Bu doğru olmaz."

"Bazen yapılması gereken şey, her zaman doğru olan şey değildir," diye yanıtladı Merle, buz gibi bir sesle.

Bu manalı günün sözünü kulak ardı ettim çünkü şu anda ilgilenmem gereken çok daha önemli işler vardı. Tümüyle Tanner'a döndüm. "Marlon'u bulma meselesini ne zaman konuşacağız?"

Merle'ye yoğunlaşmış halde, "Biz onu çoktan konuştuk," dedi.

Her yanımı ateş bastı. "Konuştunuz mu?"

Ancak o zaman bana baktı. "Birkaç saat önce. Sabahleyin dokuzda bir ekip onun izini sürmek için buradan ayrılacak."

Gözüm döndü. "Ve beni bu toplantıya dahil etmemek işinize geldi herhalde?"

Tanner bakışlarını kaçırdı.

Acı bir kahkaha attım. "Ama Ren için aynısını yapmadınız eminim. Gitme planımdan size bu toplantıda mı bahsetti?"

"Fabian'la konseyi gelmeden önce anlattı," diye yanıtladı Tanner. "*Bunun* gerçekleşmesini istemediğine eminim." Yan yan Merle'ye baktı. "Bundan Merle'ye bahsetme hata-

sına düştüm, gördüğün gibi o da güçlü bir tepki verdi."

Ben de güçlü bir tepki vermek üzereydim.

"Yarın hangi ekip yola çıkıyorsa onlarla birlikte gideceğim." Tanner'la Merle'nin etrafında dolaştım, sessizce ona kelepçeleri bana yaklaştırması için meydan okudum. "Bu sohbet bitmiştir."

Onlara karşılık verme şansı tanımadan uzun adımlarla koridora çıktım. Bir buçuk metre kadar uzaklaşmıştım ki...

"Ivy. Bekle." Bu, Tink'ti.

Derin bir nefes alıp söyleyeceği şey her neyse beklemesi gerektiğini söylemek üzere döndüm ama yüzündeki ifadeyi gördüm.

Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Beni terk mi edecektin?"

Ah Tanrım. "Ben..."

"Bunu gerçekten yapacak mıydın?" Tink ağır ağır yaklaştı, gözleri duygusallıktan dolu doluydu. "Neden yapacaktın ki bunu?"

Elimle yüzümü sıvazlayıp başımı sağa sola salladım. "Önemli değil. Prens..."

"Yeni bir Buçukluk buldu ve artık seni umursamıyor. Evet, bunu ben de duydum." Elleri yanlarında açılıp kapandı. "Ama öncesinde? Beni –bizi– terk etmeyi planladın. Bu yüzden Ren o kadar sinirli."

"Eh, sinirli olmasının pek çok sebebi var ama evet, bu da onlardan biri."

Tink, beni huzursuz edecek kadar uzun bir süre gözlerini dikip öylece baktı. "Yani, bana hiçbir şey söylemeden çekip gidecektin."

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim, rahatsız olmuştum. "Prens'in sihri aşabileceğini öğrendim. Ben... Panikledim. Tek düşünebildiğim, onun seni ya da Ren'i kullanacağıydı. Eğer gidersem, siz ikiniz risk altında olmazsınız diye düşündüm."

"Deliye dönüp seni aramaya çıkacağımızı düşünmedin mi?" diye sordu ısrarla.

"Doğru dürüst düşünmedim aslında."

"Hayır." Acı hissi gözlerini doldurmuştu. "Düşünmedin."

Utanç, kaba bir battaniye gibi üstüme yerleşti. "Biliyorum ve özür dilerim. Ben sizi... İkinizi korumak için her şeyi yaparım."

"Biz de seni korumak için her şeyi yaparız," dedi hafifçe. "Hayatımı kurtardın Ivy."

"Sen de benimkini kurtardın," diye hatırlattım ona.

"Ve sen de bu yüzden azarladın beni." Ben buna karşılık verecekken, konuşmaya devam etti. "Nedenini anlıyorum. Gerçekten."

Avcumun içini kalçama bastırdım. "Biz... Bilmiyorum? Baştan başlayabilir miyiz? Gerçekten özür dilerim. Aptalca bir plandı..."

"Zalimce ve aptal bir plan."

"Evet." İç çektim. "Öyleydi."

Çenesini kaldırdı. "Ailemi bir kez kaybettim zaten, bir kez daha kaybetmek istemiyorum Ivy."

Nefesim kesildi.

"Ve sen benim için busun; sen ve hatta Ren," dedi. Ren'in de burada olup bunları duymuş olmasını diledim. "İkiniz sahip olduğum tek şeysiniz. Terk etmiş olsaydın, bu beni öldürürdü."

Pişmanlık boğazımda bir düğümdü, birlikte yaşamak zorunda olduğum bir düğüm. İleri doğru adım attım, elimi koluna koydum. "Özür dilerim Tink. Sadece paniğe kapıldım ve bunun iyi bir mazeret olmadığını biliyorum, ama gerçek bu. Paniğe kapıldım, bunun seni ve Ren'i nasıl etkileyeceğini düşünmedim. Ve bu yanlıştı çünkü siz ikiniz sahip olduğum tek şeysiniz. Siz..." Derin bir nefes aldım. "Siz benim ailemsiniz."

Tink yüzümü bir an inceledi, sonra hızla atılıp uzun kollarıyla beni sardı. Bana sarıldı –sıkı sıkı sarıldı– ve ben de düşünmeden karşılık verip kollarımla onu sardım. Aniden bastıran gözyaşları yüzünden gözlerimi sıkıca kapatıp yüzümü onun göğsüne gömdüm.

Tink'in sarılmalarının harika olduğunu öğreniyordum.

"Hepsi affedildi," diye mırıldandı kulağıma. "Ama bir daha böyle bir şey yapmayı düşünsen dahi, seni affetmeyeceğim."

"Peki," diye fısıldadım boğuk bir sesle.

"Ve Amazon'a girip tuhaf ıvır zıvırlar sipariş edeceğim. Sadece bu da değil, sipariş listemi herkesin göreceği şekilde ayarlayacağım, yani senin sipariş listen olacak," diye devam etti. "Bunu istemezsin."

Geriye çekilirken dudaklarım kıvrıldı. "İstemem."

"Güzel."

Derin bir nefes alıp spor salonunun kapalı kapısına baktım. "Ren'i bulmam gerek. Nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Havuzda sanırım."

Hayrete düştüm. "Havuz mu var?"

Tink bana biraz aptalmışım gibi baktı. "Her tarafı gezip dolaştın da havuzu bulamadın mı hâlâ? Hayatının en iyi döneminde değilsin."

Tink haklıydı.

Eğer bu binada lanet olası havuzun nerede olduğunu bilmiyorsam, hayatımın en iyi dönemini yaşıyor değildim ve görünüşe göre ikinci katta bir havuz vardı. Hafif bir klor kokusu yolu gösterdi ve her bir adımla, daha önceki öfkem yanan binlerce güneş gücünde kendini gösterdi.

Gitmek konusunda hata yaptığımı biliyordum. Ren haklıydı. Bir refleks tepkisiydi ama bunu Tanner'a yetiştirmesi fazla ileri gitmek olmuştu.

Ağlamayı ya da hödük gibi hissetmeyi içermeyen o güçlü tepkiyi göstermenin vakti gelmişti.

Çift kanatlı kapıları hızlıca itip fırtına gibi salona daldım ve anında olduğum yerde kalakaldım. Gözlerim büyüdü. Büyük bir salondu ve en uzak ucundaki yerden tavana kadar olan pencereler yüzünden aydınlıktı. Havuz o devasa, olimpik boyutta olanlardandı ama beni tamamen kıpırdayamaz hale getiren şey havuz değildi.

O şey Ren'di.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Beni duymadı çünkü halen bir tür deniz tanrısı gibi suyun altında parıldıyordu, yüzen bedeni pürüzsüz, kaygan ve hızlıydı. Sadece siyah *boxer* olduğu anlaşılan bir şey vardı üstünde. Yakındaki bir bankta düzgünce katlanmış bir giysi yığını duruyordu, orada durmuş kotunu ve tişörtünü katlarken canlandırabiliyordum onu gözümde. Ayakkabıları bankın altına itilmişti.

Sırtındaki panter dövmesi onunla birlikte hareket ediyordu; parlayan suyun bir şekilde aydınlattığı, kesinlikle çarpıcı bir sanat eseriydi. Suyun derininden yüzeye çıkarken, sırtındaki uzun kaslar esnedi. Başta görmedi beni, bu da iyi oldu çünkü güçlü kollarını kaldırıp yüzündeki suyu ve saçları geriye iterken ona çaktırmadan yaklaşmak için zaman kazandım.

Göğsümden karnıma inen bir titreşim hissettim, ağzım kurudu. O...

Ren'in başı hızla benim bulunduğum yere döndü. O gözler sık, ıslak kirpiklerin ardına mükemmel biçimde yerleştirilmiş, cilalı zümrüt mücevherler gibiydi.

Birbirimize gözlerimizi dikmiş bakarken salonu yoğun bir sessizlik doldurdu. Bu sessizliği o bozdu.

"Selam," dedi, suyun içinde yürüyerek havuzun ortasından benim olduğum yerin kenarına geldi.

Ağır ağır gözlerimi kırpıştırdım, ardından hormonlarımı kontrol altına aldım. Pekâlâ. Ren seksiydi ve bir tür tanrıya benziyordu. Her neyse. Kolay kolay dikkati dağılan biri değildim.

"Şu an sana çok kızgınım," dedim ona.

"Gerçekten mi," diye yanıtladı umursamazca, bir kolunu betona koydu. Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Bu sabah bana kızgın olduğun zamankinden herhangi bir farkı var mı?"

"Ah." Gürültülü bir kahkaha attım. "Bu sana komik mi geliyor?"

Alaycı gülümsemesi kaybolmadı. "Hep komik olduğunu düşünmüşümdür tatlım."

Hakikaten mi?

"Pekâlâ. Sana gerçekten komik bir şey göstereyim öyleyse."

Diğer kolunu da sudan çıkarıp betona koydu. "Bunun için buraya sabitlenmiş bir seyircin var."

Hızla arkamı dönüp uzun adımlarla banka yürüdüm ve giysilerini aldım.

"Ivy..."

Döndüm, tüm orospu tavrımı takınıp hızlı hızlı havuzun ucuna gittim.

"Sakın yapayım deme. Yemin ederim Ivy!" Kendini yukarı itip havuzdan çıkarken kol kasları belirginleşti. Saniyeler içinde ayaktaydı. "Ivy..."

"Çok geç." Giysilerini havuza attım.

Ren atıldı ama eşyalarını kurtarmanın imkânı yoktu. Tişörtü ve kargo pantolonu tatminkâr bir şapırtıyla suya indi. Ren kısa bir süre onlara baktı.

"Siktir," dedi tükürükler saçarak.

Deli gibi sırıtarak ona döndüm. "Çok eğlenceliydi, değil mi?"

Kıstığı gözleri bana çevrildi. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Hayır ama senin kaçırdığını düşünüyorum."

"Deli olan ben miyim? Az önce giysilerimi havuza sen attın!"

"Keşke bunu tekrar yapabilsem!" Ona doğru yürüdüm. Benden otuz santim kadar uzun olduğundan, ona bakmak için kafamı geriye atmam gerekti. "Beni Tanner'a ispiyonladın sen!"

Meseleyi anladığı yüzünden belli oldu, ardından gözlerini devirdi. "Bu yüzden mi eşyalarımı havuza attın? Tanrım, Ivy." Öksürürken kısa bir kahkaha çıkardı.

"Tanner'a bu sabah, Yaz Prensi gelmeden önce söylemiştim."

"Ah, beni ne zaman isyonladığın meseleyi değiştirmiyor, tamam mı?"

Kaşları çatıldı. "Sözünü tutmaz da kaçıp gidersen diye bunu bilmesi gerekiyordu."

Şaşkınlıkla baktım ona. "Ciddi misin sen?"

Islak saçını yüzünden çekip geriledi. "Senin eşyalarımı havuza atman kadar ciddiyim."

"*Seni* de havuza atmak üzereyim," diye çemkirdim, bakışlarımı yüzünden başka yerlere kaydırmamaya çabaladım çünkü ıslaktı ve bayağı sıkı bir vücut manzarası vardı. "Ona söylemen gerekmezdi."

Bakışlarını kaçırırken çenesinde bir kas gerildi ve lanet olsun, bakışlarım aşağı kaydı. Göğsü sırılsıklam ve sertti, sıkı karnından aşağı hâlâ su sızıyordu. Şortunun lastiği uygunsuz derecede aşağı kaymış, hayal gücüne pek az iş bırakmıştı. Sırılsıklam halde çok uzun, sert bir şeye yapışmış...

Bir dakika. Sertleşmiş miydi?

Gözlerim kocaman açıldı.

Evet. Evet, öyleydi.

"Yüzüm burada," diye dalga geçti Ren.

Bakışlarım onun gözlerine kayarken kızardım. "Salak."

"Benden bir ısırık almak istermiş gibi bakmanın sakıncası olduğundan değil ama şu anda gerçekten ısırabileceğinden endişeleniyorum sayılır."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Kristal hakkında bir şey öğrenene kadar kalacağıma söz verdim sana ve

kalacaktım da." Ellerim yumruk halini aldı. "Bana güvenebilmen gerekirdi."

Başını sağa sola sallayıp tavana baktı. "Sana güveniyorum Ivy. Daima en beklemediğim şeyi yapacağın konusunda güveniyorum sana."

Başımı yana eğdim. "Tam şu anda eceline mi susadın?"

Ren tekrar bakışlarını kaçırdı, kaşlarını çatıp yanımızdan yüzerek geçen pantolonuna baktı. "Tanner'e söylememin hoşuna gitmemesine üzüldüm ama bize sığınak sağladığı için bilmesi gerekir diye düşündüm –en şahane sığınak değil ama ne olursa olsun bir yer işte. Gitseydin, bunun burada nasıl bir dalga etkisi yaratacağını kim bilebilirdi? Ama hayır, bu senin düşündüğün bir şey değildi." Sert bakışları benimkileri yakaladı. "Biliyorsun işte, o büyük kaçma planında falan bunu düşünmemiştin."

Lanet olsun, bu konuda biraz haklıydı ama bunu ona tabii ki söylemeyecektim. "Merle'nin ne yaptığını biliyor musun?"

"Merle'ye hiçbir halt anlatmadım."

"Ama Tanner anlatmış," dedim. "Daha birkaç dakika önce elinde bir kelepçeyle çıkageldi. Evet. Kelepçe."

"Ne?" Güldü. Bu kez biraz daha hafif, daha samimiydi. "Bunu görmek için para ödeyebilirdim."

"Ciddi misin sen?"

Bir şey söyleyip yeniden güldü, öfkeden gözümün kardığına yemin ederim. Hızla atılıp göğsüne vurdum.

Dengesini kaybedip geriye düşerken kahkahası kesildi.

Sonra ne olduğunu hiç bilmiyorum. Ren'in kolları

havaya savruldu ve kolumu yakalamış olmalı ki hatırladığım bir sonraki şey onun yanında havuza düştüğümdü.

Su beni bütün halde yutarken çığlığım kesildi. Ağzım hava dolu, gözlerim sıkı sıkı kapalı halde dibe kadar battım.

Lanet olsun, su çoook soğuktu.

Dipte ayaklarımı yere basıp kendimi yukarı ittim, yüzeye çıktım ve ağzımı açıp nefes aldım. Yanımdaki su şapırtılarından, Ren'in de aynı şeyi yaptığını anladım. Çarpma yüzünden saçım kafama yapışmış, kızıl, dolaşık bir peçe gibi yüzümü kaplamıştı. Kenara yüzmek için tek kolumu, saçımı yüzümden çekmek için diğer elimi kullandım.

Ren suyun içinde bana döndü, gözleri hayretten açılmıştı. "Beni havuza ittin."

"Sen beni havuza çektin!" Ayaklarım merdivene ulaştı.

Bir an bana baktı, sonra da en çılgın şeyi yaptı: Ren kahkaha atmaya başladı –havuzun diğer kenarına tutunurken güçlü, karından gelen kahkahalar patlattı.

Onun kahkahasında bulaşıcı bir şey vardı.

Dudaklarım kıvrıldı, ardından bir kıkırtı kaçıverdi. Bir setin yıkılmaya başlaması gibiydi. Bir yumuşak gülüş geldi ve ipin ucunu kaçırdım. Kahkahalarımız yüksek tavana ulaştı, mideme kramplar girdi çünkü bu *biz* çok komikti.

Suyun göğsüme geldiği, ayakta durabildiğim sığ tarafa gittiğimde nefes nefese kalmıştım. "Çok aptalız..." Sesim canlılığını yitirdi çünkü Ren'i gördüm. Bana öylece bakıyordu, az önce tam güneş tutulması izlemiş gibi ağzı

hafif açık kalmıştı. "Ne?"

"Ben..." Başını sağa sola salladı, yanakları pembeleşti. "Uzun, çok uzun bir zamandır senin böyle güldüğünü duymamıştım sadece."

Kaşlarımı çattım, kollarım iki yanımda yüzüyordu. Uzak mesafeden bakışlarımız birleşti. "Bu... çok uzun zaman olmuş gibi. Böyle gülmek güzel." Bunu kabul etmek kendimi aptal gibi hissettirdi, bu yüzden yanaklarım alev alev yandı.

Ren kendini itip duvardan uzaklaştı, havuzun ortasına yaklaştı. "Çok güzeldi."

Onun yaklaşmasını izlerken dudağımı ısırdım. "Gerçekten mi?"

"Evet." Ayağının yere değebileceği uca geldi. Göğsü keskin biçimde inip çıkarken bir dakika geçti. "Keşke daha sık duysam bunu."

Nefesim kesildi, bir duygu baloncuğunun içimde büyüdüğünü hissettim.

Ren kımıldamayı kesti.

"Ve tek istediğim, senin de bunu daha sık hissetmen. Sonuçta... Benim dileğim bu."

Dileyecek daha önemli pek çok şeyin olduğunu söylemek için ağzımı açtım ama kelimeler boğazıma takılıp kaldı çünkü bunu ben de istiyordum. Bunu ben de diliyordum.

Yüzüm buruşmaya başlayacakmış gibi hissettim.

"Konuş benimle," diye yalvardı Ren hafifçe, hep yaptığı gibi. "Konuş benimle Ivy."

Aşırı şişirilmiş bir balona bir hançerin keskin tarafını dokundurmak gibiydi.

Her şey birdenbire dökülüverdi, her düşünce ve his dışıma taştı, tenimi sırılsıklam ıslattı ve beni yeniden dibe çekmekle tehdit etti. Saklanmak yoktu, rol yapmak yoktu. Yalan söyleyecek yer kalmamıştı. Gözlerimi kapadım. "Ben... Ben kim olduğumu bilmiyorum artık."

17. Bölüm

İşte.

Söylemiştim.

Yüksek sesle ve Ren'e söylemiştim. Dönüşü yoktu, böylece ortaya saçılmışken geri almak mümkün değildi. İmkânsızdı.

"Ivy." İsmimi, onun kalbini kırıyormuş gibi söyledi. Sanki kendisi de bir balonmuş ve patlamış gibi.

Gözlerimi kapalı tuttum çünkü yüzünü görmek istemedim. "Şeyden beri... Prens'ten beri kendimi eskisi gibi hissetmiyorum. Bir şeyler yaptım ve biliyorum, bana bunları o yaptırdı ama kendim değilmişim gibi hissediyorum." Ellerimi sudan çıkardım, yumruk yapıp sıktım. "Artık kendim gibi görünmüyorum bile, üstelik içimde bu şey var –bu ihtiyaç, daha önce hiç yoktu halbuki– bu açlık. Ben sadece..."

Dudaklarımı birbirine bastırıp burnumdan güçlükle nefes aldım ve gözlerimi açtım. Ren hiç yaklaşmamıştı. Bir heykel kadar sabit duruyor ama beni izliyordu, onun

başka yere bakmadığını anladım. Hem de hiç. "Ve kafamın içinde kilitli kalmış haldeyim, anlıyor musun? Olan biten her lanet olası şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum, bu yüzden kafamın içinden çıkmak çok zor. O Faeler bu yüzden kıçıma tekmeyi basabildi. Dikkatimi vermiyordum, doğru dürüst bir şey yemiyordum ve... Ve o gece nihayet kendi kendime seninle konuşacağımı söylemiştim. Neler olduğunu anlatacaktım sana ama sen... Seni ortak salonların birinde Tink ve Faye'le birlikte gördüm, çok rahat görünüyordun. Çok rahat ve normal, bunu bozmak istemedim. Bunu senden almak istemedim."

Ren gözlerini kapadı, yüz ifadesi gerginleşti.

"O gece seninle konuşmayı gerçekten planlamıştım ama sonra... Sonra o bıçaklanma olayı oldu." Her yanımı titreten bir nefes aldım. "Sonra beslendim ve biz... Neler olduğunu biliyorsun. Sonra Prens'in cazibeyi aşabileceğini öğrendim ve sadece paniğe kapıldım, kafayı yedim. Evet, planım aptalcaydı. Düşünmeden verdiğim bir tepkiydi. Haklıydın. Tink de haklı, çünkü çok zalimceydi. Ve sana anlatmadığım için özür dilerim. Kaçıyordum ve bu yanlıştı ama ben sadece ikinizin güvende olmasını garanti etmek istedim çünkü sen ve Tink sahip olduğum tek şeysiniz. Kontrolün bende olmasını istedim ama yaptığım şeyi etraflıca düşünmedim."

Ren'in gözleri yeniden açıldı, ifadesi gergindi. Solgundu. Ona bakmak çok zordu çünkü benim hislerim gibi görünüyordu.

"Ve ben... Bu sabah uyandım ve kendime her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Kendimi toplayacaktım. Kontrolüm kendi elimdeydi. Bedenim benimdi, düşüncelerim

benimdi. Tenimin azıcık gümüşi ve kulaklarımın sivri olması sorun değildi. Hatta bunu ispatlamak için saçımı topladım." Artık abuk subuk konuşuyordum, kendimi durduramayacakmış gibiydim. "Bu sabah uyandığımda kendime kontrolün bende olduğunu söyledim ve sonra... Aslında bende değildi."

Geriye doğru adım atarken her yanımı bir titreme sardı, havuzun duvarına çarptım. "Sen bana burada kalmam gerektiğini söylüyordun, sonra Merle beni kim bilir nereye kelepçelemeye çalışıyordu ve tek istediğim her şeyin eskisi gibi olmasıydı."

Ren'in çenesi gerildi, upuzun bir dakika geçti. "Özür dilerim."

Bu karşılığı beklemiyordum, gözlerimi kırpıştırdım.

Derin bir nefes alırken göğsü yükseldi. "Bugün senden bunu almak istememiştim. Siktir." Bir elini kaldırıp başından geçirdi, ıslak saç tutamlarını geriye sıvazladı. "Sadece güvende olmanı istedim ve Prens, New Orleans'tan gittiyse, o zaman burada güvendesin demekti."

"Biliyorum," diye fısıldadım, yanağımdaki gözyaşlarını silerek. "Ama Marlon'u bulmaya gittiğinde orada olmalıyım. Buna mecburum..."

"Kontrolü yeniden ele almak için. Biliyorum." Öne doğru gelirken elini düşürüp suyu dalgalandırdı. "Daha kolaylaştırdığımı, doğru şeyi yaptığımı sanırken işleri senin için daha da zorlaştırdım."

"İkimiz de öyle," diye kabul ettim yavaşça, doğrusu da buydu. İkimiz de birbirimiz için en iyisi olduğunu düşündüğümüz şeyi yapıyorduk ama sonuçta, iyilikten çok kötülük etmiştik.

Ren bakışlarını kaçırdı, çenesi gevşedi. "Evet ama ben, bensiz gitmeyi planladığın için canına okudum, sonra da arkamı dönüp aynı şeyi yapmayı planladım."

"Ama muhtemelen önce bana söylemeye niyetliydin aslında," diye belirttim.

"Bu önemli değil." Omuz kasları gerildi. "İkimiz de reziliz, öyle değil mi?"

Nefesim yeniden düzensizleşti. Bana bakmıyordu ve hız trenindeymiş gibi midemin altüst olduğunu hissediyordum. "Biliyorum, artık benimle bunu istemezsin herhalde. Seni üzdüğümü biliyorum. Lanet olsun, hep kaçtığımı söylediğinde haklıydın. Sürekli benim peşimden gelmek zorunda değilsin. Bu doğru değil." Başı bana doğru dönüverdiğinde sertçe yutkundum. "Normal bir ilişki yaşama şansımız bile olmadı. İşe yaramaması şaşırtıcı değil aslında. Biz yapamayız..."

"Ne?" Ren içinde doğmuş gibi suyu yarıp geçti. Göz açıp kapayıncaya dek hemen karşımda bitivermiş, yanaklarımı avuçlarının içine almıştı. "Bir saniye duralım burada, çünkü bir şeyi açık seçik konuşmak istiyorum."

Bakışlarımız birbirine kilitlendi, ne söyleyeceğimi düşünemedim bile.

"Sana çok kızdım. Sen de muhtemelen bana hâlâ kızgınsın. Kavga ettik ve halletmemiz gereken bazı saçmalıklar var ama bu normal. Dışımızdaki olaylarla uğraşıyorduk değil mi, ama biz hâlâ biziz." Gözleri benimkileri aradı. "Seni hâlâ seviyorum. Hâlâ burada yanındayım. Bu durum senin için değişti mi?"

Kalbim göğsümün içinde az kalsın patlayıverecekti. Bunları duymaya –bunun normal olduğunu hatırlama-

ya– nasıl da ihtiyacım olduğunu şu dakikaya kadar hiç bilmiyordum. Çiftler kavga ederdi. Bazen söylememiş olmayı diledikleri şeyler söylerlerdi. Bazen aynı fikirde olmazlardı ve birbirlerinin canını yakacak şeyler yaparlardı. Shaun'la ben hiç kavga etmemiş değildik. Ansızın kesiliveren telefonlar oldu. Suratlara çarpılan kapılar. Ben sadece... Bunları unutmuştum.

Fırtınanın içinde hâlâ bir *biz* olabileceğini unutmuştum.

Durumu böylesine farklı kılan şey de buydu, çünkü dışarıdaki normal dünyada, ilk engeli aşamayan, işler zorlaştığında ya da yanıldıklarını kabul etmeleri gerektiğinde vazgeçen insanlar olduğunu biliyordum. Üstelik bizim engellerimiz çok yüksekti. Hâlâ mevcuttular ve gökdelen boyutundaydılar, biz ümitsizce yaza tutunmuşken kışın gölgesi gibi çökmüşlerdi üstümüze.

"Hâlâ buradayım," dedim, sesim zayıftı, tüm bedenim titriyordu. "Hâlâ seninle birlikteyim. Seni hâlâ seviyorum. Bundan hiç vazgeçmedim. Yapamam."

İlk hamleyi kim yaptı bilmiyorum. Ben olabilirim. Belki de Ren. Ama aramızdaki mesafe her ne kadarsa buharlaşıverdi ve beni öpen o muydu, onu öpen ben miydim bilmiyorum. İkimiz de birbirimizi kavramıştık. Ren yanaklarımı tutuyordu. Ben parmak uçlarımda yükselip onun omuzlarına yapışmıştım.

Dudaklarımız birleştiğinde ise bu en tatlı, en yumuşak öpüşmeydi. Dudaklarımızın dokunuşu, birbirimizi yeni tanıyormuş gibi bir keşfe dönüştü ve... Bizim için gerçekten de öyleydi.

Ellerimin değdiği çıplak teni sıcak ve ıslaktı, onun

bir eli arkaya kaydı, parmakları kulağımı okşayıp saçlarımın içinde gezindi. Onun ismini fısıldarken dudaklarım ayrıldı ve onun bedeni benimkiyle birlikte titrerken, öpüşme derinleşti.

Tanrım, bunu özlemiştim –yakınlık, mahremiyet. Ben beslendikten sonra aramızda olan şey yakınlık değildi. Sadece ikimizi de yönlendiren azgın bir ihtiyaçtı. Bu farklıydı.

Ellerim göğsüne kaydı, kalbi benimki kadar çılgınca atıyordu.

Ren geriye çekilip sordu: "Bunu istiyor musun?"

İstiyor muydum? Havuzun içindeydik ve daha birkaç *dakika* önce kavga ediyorduk. Her an biri gelebilirdi ama yine de bir *biz* vardı ve umurumda değildi. Onu istiyordum. Daha önce yaşadığımız şeye hiç benzemeyen bir biçimde ona ihtiyacım vardı ve ben onun özünü emmeye çalışmadan öpüşüyorduk.

Buna ihtiyacım vardı.

"Evet," dedim ve bunu ona göstermem gerektiğini düşündüm.

Bir kolumu boynuna dolayıp ona yaslandım, dudaklarımı onunkilere götürdüm. Bu öpücük bir öncekine hiç benzemiyordu. Tatlı ve yavaş başlamamıştı.

Ah, hayır.

Ren'in gırtlağının derinliklerinden, parmak uçlarımı kıvırmama yol açan ve kanımı erimiş lava dönüştüren bir ses çıktı. Başımın arkasını kavrayan elini daha fazla sıktı ve diğer eli belimi sarıp kalçalarımızı birbirine bastırdı. Öpüşme yoğunlaştı ve dilinin benimkine ilk dokunuşu, benzine kibrit çakmak gibi yakıcıydı.

Ren beni vücuduyla havuz duvarı arasına kıstırdı. Kalçamdaki el bacağıma inerken başımı yana eğdim. Bacağımı kaldırdı, kendi beline sardı ve öpüşürken inledim.

Onun üstünde sadece *boxer,* benim üstümdeyse ince bir tayt vardı, aramızda hiçbir şey yok gibiydi neredeyse. *Neredeyse.* Kendi merkezimde onun sert uzunluğunu hissedebiliyordum ve kalçasını içeri doğru bastırdığında, tam o anda orgazm olabileceğimi düşündüm.

Bedenim düşünmeden tepki verdi. Kavga etmemizi, nasıl değiştiğimi ya da Prens'in bana neler yaptığını düşünmüyordum. Bunlara ayıracak alan yoktu. Susuz kalmışız da bize az önce su vermişler gibi öpüşüyorduk. Kalçalarımı yuvarladığım her sefer bana karşılık verdi ve yeniden bastırdı. Bedenlerimiz hareketliydi, suyu dalgalandırıyordu ve ellerimiz ıslak tende kayarak keşfediyordu. Onun elleri tişörtümün altındaydı, kaburgalarımın üstünde gezinip yukarı, daha yukarı çıktı, ta ki kalbim göğsümün içinde deli gibi çarpana dek.

Sonra Ren durdu.

Öpüşmeyi kesip alnını benimkine yasladı, derin derin soludu. Elini yanağıma koymuştu şimdi. "Belki... Belki yavaş gitmeliyiz?" Sıcak nefesi dudaklarımın üstünde dans etti. "Bunun için hazır olduğundan emin olmak istiyorum."

Kalbim göğsümün içinde, en şahane biçimde sıkıştı. Gözlerimi açıp onun bakışlarını ararken çenesine dokundum. Onu buldum. "Hazırım. Hazırdan öteyim ve ben... Beklemek istemiyorum."

Ren, *Tanrı'ya şükür*'e çok benzeyen bir şeyler mırıldandı, ardından beni tekrar öptü. Ellerimiz suyun içinde

aranıp duruyordu. Üstündekini çıkarabildim ve o da sırılsıklam taytımı bir şekilde dizlerimin altına indirmeyi başardı. Çetin bir işti; ikimiz de gülüyorduk, çünkü lanet olasıca ıslak taytla uğraşmak kolay bir iş değildir, ama sonra kahkahalarımız kesildi.

Ren'in bakışları büyük bir yoğunlukla benimkilere kilitlendi, onu bacaklarımın arasında hissedene dek beni yukarı kaldırdı. Sonra dudakları benim dudaklarımda ve çenemde gezindi, elini üstümde hissettim. Bir parmak, az kalsın maytap gibi havaya uçacaktım.

"Tanrım," dedim nefesim kesilerek dudağının üstünde, kolunu sıkı sıkı kavradım. Elini kullandı, avcunu en hassas noktaya bastırdı. Sonra bir parmak daha ekledi ve ikimiz de gürültüyle inledik. Bu çok fazlaydı, o parmağı iyice içime sokunca ilk orgazm o kadar güçlü geldi ki çığlığımı bastırmak için başımı omzuna gömdüm.

"Seni özledim." Sesi boğuk ve hırıltılıydı. "Siktir, seni öyle çok özledim ki."

Bedenim titrerken müstehcen duygular kabardı içimde. Öpüşleri boynuma indi, başımı geriye atmama yol açtı. "Seni özledim," dedim. "Tüm bunları özledim."

"Artık özlemek yok," diye söz verdi. "Bir daha asla."

Daha sonra içime girdi, istediğim gibi, *hep* istediğim gibi. Başta bir şoktu. Ren küçük değildi ve tayt dizlerimin altındayken bacaklarımı açamamıştım ve bu da nedense onu çok daha fazla şey yapmıştı... *Vay be.* Sürtünme, darlık inanılmazdı.

Hareket etmeye başladı, o gidip gelirken bir eli ensemi sıkıca sarmış, diğer kolu belimi tutmuştu –peş peşe derin, uzun darbeler halindeydi.

Yaptığımız şey, her an yakalanabileceğimizi bilmek deliceydi ama bu bizi durdurmadı. Sadece biz vardık, bedenlerimiz taşkınlık halini alana dek birlikte hareket etmeyi, suyu kenarlara çarptırmayı sürdürdü.

"Ah be tatlım," diye inledi, içimde büyüdüğünü, o korkunç gerilimi, özlem ve şehvetin karışımını hissettim.

Beni geriye doğru yatırdı, sonra gidebildiği kadar ileri gidip bana bastırırken duvarın sert zemini sırtıma battı, beni yeniden mutluluğun kıyısına getirirken iyice bastırıp sonunda doğrudan uçurumdan aşağı attı. Boşaldım, o başını boynuma gömerken çığlık attım, kendisi de bir-iki darbeden sonra o uçuruma peşimden atladı, ismimin sert haykırılışı zonklayışımın içinde tuhaf bir hassas noktaydı.

Kollarında tamamen gevşemiş haldeydim, yanağım göğsünden kayıyordu; ayaklarım havuzun zeminine çarpana dek, suda doğrularak beni indirdiğinin belli belirsiz farkındaydım. Yine de uzaklaşmadı, hâlâ beni kendine sıkı sıkı bastırıyordu.

Çenesini başımın tepesine indirirken solukları ağırlaştı. Kısa bir süre konuşmadan, öylece kaldık. Sadece biz vardık, bir de damlayan su.

Sessizliği bozan Ren oldu. Ensemi tutan eli sıkılaştı. "İyi miyiz?"

Günlerdir ilk kez, bu soruya yanıt vermek için düşünmem gerekmedi. Nasıl yanıtlayacağımı hemen anladım. "İyi olacağız."

18. Bölüm

Beslenmeyle alakası olmadan seks yapmak, sahip olduğumuz ve karşı karşıya kaldığımız tüm sorunları çözmedi ama bunlardan konuşmama yetecek kadar rahatlattı beni.

"İlişkiler nasıl yürütülür bilmiyorum," diye kabul ettim, yanağımın Ren'in göğsüne yapıştığı yerde. Havuzdan sonra odaya dönmüş, kuru giysiler giymiştik. Yani büyük oranda. Ren üstüne bir eşofman altı geçirmişti, ben de onun tişörtlerinden birini çalmıştım. Tüm ilgi çekici kısımları örtecek kadar uzundu. Sonra o sırtüstü, ben yan yatıp ona yaslanarak yatağa uzanmıştık. Koluyla belimi sarmış, elini kalçama koymuştu. "Yani, eskiden biliyordum galiba. Shaun'la yaptım bunu. Sadece nasıl olduğunu unutmuşum herhalde."

"Bence ilişkileri yürütmenin tek bir yolu yok." Eli sabitti ama başparmağı ağır, sürekli bir sürtünme hareketi yapıyordu. "Ve ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne?"

Ren yana kaydı, bildiğim sonraki şey yüz yüze olduğumuzdu. "Kendimize bu kadar haksızlık etmemeliyiz."

Bakışlarım yüzünde gezindi. "Bu kulağa hoş geliyor."

Elini yanımda yukarı doğru kaydırırken, dudağının bir kenarı kıvrıldı. "Cidden ama. İkimizin de başından bazı saçma olaylar geçti. İkimiz de bunları atlatıyoruz. İkimiz de mükemmel olmayacağız."

Ellerimi aramızda kavuşturup hafifçe gülümsedim. "Sen mükemmel olmaya hayli yakınsın."

Saçımın uçlarını tuttu, bir bukleyi çekip düzeltti. "Hayır, değilim. Bu sabah çenemi kapalı tutmam gerekirdi." Bukleyi bırakıp gerisingeri kıvrılmasını izledi. "Buna sinirlenmek konusunda tamamen haklısın."

Evet, öyleydim. "Sen de ikinizi bırakıp kaçmaya kalktığım için bana sinirlenmek konusunda tamamen haklısın."

"Doğru." Bir parmağıyla yanağıma dokunurken sırıtışı büyüdü. "Bize bak, bir konuda hemfikir olduk."

"Yani, ben sabahleyin kalkıp Marlon'u bulmaya gitmek için hazırlanırken kafayı yemeyeceksin?"

"Hayır." Nefesini verdi. "Kolay olmayacak ama bununla başa çıkacağım."

"Güzel."

Parmakları elmacıkkemiğimde gezindi. "Sen de benimle konuşmayı sürdüreceksin, değil mi? Özellikle artık kim olduğunu bilmiyormuş gibi hissettiğin zamanlarda? Bunu hatırlamana yardım etmeme izin vereceksin, tamam mı?"

Gözyaşları görüşümü bulandırdı bir anda. Ren bunları gördü çünkü başparmağı dudağımın altındayken eli duruverdi.

"Tamam mı?" diye sordu ısrarla.

"Tamam," dedim çatlak sesle, tıkanarak.

Başını indirip başparmağını dudağımda gezdirdi. "Bana söz ver Ivy."

Birden boğazımda oluşan düğümü yutkunup geri gönderdim. "Söz veriyorum."

Eğildi, başparmağının yerini dudakları aldı ve beni yumuşacık öptü. Geri çekildiğinde bakışları biraz hafiflemişti. "Biz havuzdayken ve sen hayallerini gerçekleştirmeme izin verirken..."

"Vaaay."

O zaman kocaman gülümsedi, kalbim bir atış kadar durdu. Şu gamzelerde bir şey vardı! Tüm yüzünü göremesem de her iki gamzesinin de tüm haşmetiyle ortada olduğuna emindim. "Nasıl hissediyorsun? Aklını başından alacak kadar tatmin edilmiş olmaktan başka?"

Gözlerimi devirdim. "Ben... Normal hissediyorum. Yani şeyi düşündüğüm falan yok..." Yanaklarıma bir sıcaklık çöktü ama durmadım. "Onu ya da onun gibi şeyleri düşünmüyorum."

Ren bu konuda endişelendiyse bile bunu belli etmedi. "Peki ya tüm o özümü emme meselesi falan?"

Yanaklarımdaki sıcaklık arttı ama bu rahatsızlığı bertaraf ettim. "Beslenmek istemedim. Aklıma hiç gelmedi."

"Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Evet, aynen... Hep böyle mi olacak yoksa yeniden kendini hissettirecek mi bilmiyorum –aşermeler." Kendimi devam etmeye zorladım. "Yani, o burada. Her zaman değil ama o sanki... Hazımsızlık gibi."

Ren bir kaşını kaldırdı.

"Ama mide ekşimesinden daha ciddi," diye ekledim.

Ren bir dakika sessiz kaldı. "Kendine güvenmen gerek Ivy. Bunu söylemenin yapmaktan daha kolay olduğunu biliyorum ama sen... Ölmekteyken bile beslenmek istemedin. Ve beslenirken de durdun. Senin o yanın silinip gitmiş değil. Şu uzaylı filmlerindeki yüze yapışan türden şeyler gibi üstüme atlaman konusunda asla endişelenmedim."

Hafifçe güldüm. "Bildiğim iyi oldu."

"Sana güveniyorum." Bakışları benimkilerle buluşup onlara kilitlendi. "Kendine güvenmeni sağlayacağım."

Görüşüm tekrar bulanıklaştı, buna neden olan, burnumun ucunu öpmesiydi.

"Şimdi, çok fazla ciddi şeylerden konuştuk."

Ah Tanrım.

Bir dirseğinin üstünde doğruldu. "Farkında mısın değil misin bilmiyorum ama sen bayağı güçlüsün."

"Elbette öyleyim," diye mırıldandım.

Elini belimin kıvrımına koydu. "Hayır, Ivy. Sen farkında olduğundan daha güçlüsün."

Kaşlarımı çatıp ona baktım.

"Beni havuza ittiğinde dengemi kaybettim. Bunu bu kadar kolay yapamaman gerekirdi."

Bu ifadenin beni sinirlendirmesi gerekip gerekmediğinden emin olamadım, kaş çatışım sertleşti. "Kendimi bildim bileli egzersiz yaparım. Seni devirmek o kadar da zor değil."

Başını eğip sırıttı bana. "Ben de kendimi bildim bileli egzersiz yaparım. Ayrıca, nereden baksan senden elli kilo daha ağırım. Beni ittiğinde kamyon çarpmış gibi hissettim."

"Hadi be," diye mırıldandım. "Gururum okşandı diyemem."

Hafifçe kıkırdadı, bana bakıp kaşlarını kaldırdı. "Bir şey denemek istiyorum, tamam mı? Beni zapt etmeni istiyorum."

Gözlerimi dikip ona baktım. "Cidden mi?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Senin yapıp yapamayacağını görmek istiyorum..."

Ren'in ikinci kez sorması gerekmedi. Ayağa kalkıp ellerimi omuzlarına koydum ve onu yatağa doğru sırtüstü bastırdım. Kımıldayıp ata biner gibi üstüne oturdum.

"Pekâlâ." Güldü. "Hazırsın."

Sırıttım. "Burnunu sürtmek için her zaman hazır ve nazırım."

Bana bir öpücük gönderdi, ardından kaslarının ellerimin altında gevşediğini hissettim. Kalkmaya çalıştı ama onu bastırdım, olduğu yere mıhlanmış halde tuttum.

"Elinden gelenin en iyisi bu mu? Hadi Ren. Dalga geçme benimle."

"Seninle dalga geçmiyorum." Bedeni altımda sıkıca bastırılmış haldeyken çenesi kilitlendi. Omuzlarını kaldırdı ama daha fazla baskı uygulayıp oturmasına mani oldum.

"Tanrım," diye homurdandı, arkaya düşüp kazandığı yüksekliği de kaybederek. "Bahsettiğim şey buydu."

Gözlerimi kırpıştırdım, ardından kafamı geriye attım. "Dalga geçmiyor musun gerçekten? Oturamıyor musun?"

"Hayır."

Ona inanmadım. "Bir daha dene."

"Her neyse." Ren karnından yükselmeye çalıştı, bede-

ninin gücünü ve çabasını hissettim. Kendini tutmuyordu ama daha ileri de gidemiyordu. Kasları titriyordu. "Gördün mü?"

Şok olmuş halde onu bıraktım, hızla doğrulup oturdu, ben onun üstüne devrilmeden önce bir kolunu belime doladı. "Vay canına."

"Aynen." Dengeli biçimde bana sarıldıktan sonra gerisingeri sırtüstü yatağa devrildi. "Bundan bahsediyordum. Sen benden daha güçlüsün."

Tek yapabildiğim, gözlerimi dikip ona bakmak oldu. Her zaman hızlı ve güçlüydüm. Yıllar boyunca bunun için çalışmıştım ama Ren'in kas kütlesi benimkinden fazlaydı. Ona üstün gelememeliydim.

Yanağında gamzesi belirdi. "Ayrıca bu acayip seksi."

Başımı yana eğip iç çektim.

"Ne? Beni paket ettiğin geceyi hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum. Kilidi kırıp evime girmiştin," diye yanıtladım kuru kuru.

"Kırmadım. Balkon kapıları kilitli değildi."

Gözlerimi devirdim. "Yine de izinsiz girmiştin işte Ren."

Bunu hemen savuşturdu. "Her neyse, bence içinde biraz Fae gücü var senin."

Arkama yaslanıp ellerimi karnına koydum. "Şu Buçukluk falan olma meselesini biliyorsun ya? Büyürken hiç hastalanmadım. Hiç kemiğimi kırmadım ama asla *bu kadar* güçlü olmamıştım."

"Beslenme yüzünden muhtemelen." Ellerini hafifçe kalçalarıma koydu.

İlk uyandığım zamanı düşündüm. "Faye gerçekten de

bende... Başka değişimler olabileceğini söyledi ve ben... Beni sabitledikleri bağları kopardım. Unutmuştum bunların hepsini."

"Bağlar mı?" Yüzündeki sırıtış silindi.

"Evet. Bilmiyor muydun? Görünüşe göre, korkunç bir şey yapmamdan endişeliydiler." Uzun bir nefes verdim, günün erken saatlerinde yaptığım egzersizi düşündüm. Kum torbasına tüm gücümle dalmamıştım, bu yüzden önceye nazaran daha güçlü olup olmadığımı fark etmemiştim. "Hafifler belki."

"Belki." Başını yana eğdi. "Ama Faye'e ya da Kalen'le Dane'e bak. Onlar beslenmiyorlar ama güçlüler."

Üstelik ben fiziksel olarak değişmiştim. Bu inkâr edilemezdi. Daha güçlü olmak kötü bir şey değildi. Hem de hiç. Yapacağım işler ve neyle yüzleşeceğimiz düşünülünce, bu bir lütuftu.

Tuhaf.

Bu değişimle sorunumun olmaması konusunda nasıl hissedeceğimden emin değildim. Ardından bununla ilgili kendimi iyi hissedebileceğimi fark ettim. Sadece iyi hissetmeme izin vermem gerekiyordu.

Bu kadar kolay mıydı?

Yerimde kıpırdandım, sonra durdum ve aklım tamamen başka yere kaydı. Altımda sertleştiğini hissettim. Kaşlarım kalktı. "Gerçekten mi?"

Ren'in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Hatırlayıp hatırlamadığını bilmiyorum ama *benim* tişörtümün altına hiçbir şey giymedin ve bacaklarını *bana* sarmış durumdasın."

Bana doğru yükseldiğini hissettiğim yerden keskin bir

karıncalanma yayıldı. "İyi tespit."

"Ve dediğim gibi, bana üstün gelmen acayip seksi."

Öne doğru devrilirken kahkaha attım, buna karşılık karın kaslarının gerilmesi ve gözlerinin renginin koyu bir orman yeşiline dönmesi hayret vericiydi. "Erkek olmak güzel bir şey herhalde."

Parmak uçları üstümdeki tişörtün kenarlarında dolanmaya başlarken gözleri hafifçe örtüldü. "Sen sikimin üstünde oturduğunda öyle gerçekten."

Bir kahkaha koyuverdim ve yüzünde beliren iki gamzeyi görme talihine eriştim.

Parmakları tişörtün dikişinin altına kıvrıldı. "Seni görmek istiyorum."

Nefesim kesildi, çünkü neyi kastettiğini anlamıştım. Kalbim hemen hızla atmaya başladı. Tişörtünün altında cidden çıplaktım.

"Çıkarabilir miyim?"

Altdudağımı ısırıp başımı aşağı yukarı salladım.

Ren tişörtü kaldırdı, yanlarımdan sıyırıp başımın üstünden geçirdi. Onu yatakta kenara attığında tamamen çıplaktım ve her yanımın gümüşi bir tonla kaplı olduğu gerçeğini saklamanın imkânı yoktu.

Ve Ren her şeyi iyice inceliyordu.

Bakışları benimkilere kilitlendi, ardından güneye kaydı, neredeyse fiziksel bir okşama kadar yoğundu. Bakışları omuzlarımdan kayarken onu hissettim. Göğsüm ağır ağır inip kalkmaya başladı, meme uçlarım sertleşti ve bakışları bacaklarımın ortasından dizlerimin kırıldığı yere kadar gezinmeye devam ederken öylece kıpırdamadan oturmak zordu.

"Teşekkür ederim," dedi nihayet, boğuk sesle çok ağır konuşarak.

Ağzım kurudu.

Parmak uçları kalçalarımın yanlarında sürüklendi, bacaklarımın yanından aşağı indi ve sonra tekrar yukarı, karnımın alt kısmına çıktı. Elleri tam memelerimin altında durdu. "Çok güzelsin Ivy. Sana bunu söylemiştim, değil mi?"

Konuşmayı becerebildim. "Evet."

Parmakları memelerimin yuvarlaklığından geçerken, yarı yarıya bir sırıtış belirdi yüzünde. "Sana bunu yeterince söylediğimi sanmıyorum."

Hafifçe nefes aldım. "Bana bunu söylemeye devam edebilirsin." Parmakları daha uzağa kaymadan önce meme uçlarıma yaklaşınca sesim aksadı. "Bence sakıncası yok."

Altdudağını ısırdı, dişlerinin arasında emdi. Bunun karşılığında bedenim onunkine daha da bastırdı. Parmakları memelerimin tam ortasında daire çizdi ve yaklaşıp ardından uzaklaşma işkencesi muhtemelen yapabileceği en arsızca şeydi.

"Yarın sabah erken kalkmamız gerekecek." Bakışları şimdi parmaklarını takip ediyordu.

"Ne..." Bir kez daha yaklaştığında titredim. "Plan ne?"

"Faye, Marlon'un nerede yaşadığını bulma aşamasında, çünkü artık o otelde kaldığını sanmıyorum." Elleri kaburgalarıma kaydı ve bu noktada, beklentiyle hızlı hızlı soludum. "Ve genellikle akşam olana dek Flux'a gelmediğinden, bekleyecek fazla vaktimiz yok gerçekten."

"Aynı fikirdeyim." Yutkundum, dikkatimi toplamaya çalıştım. "Bizimle kim geliyor?"

Ren'in elleri belimde kalarak beni hayli hayal kırıklığına uğrattı. "Henüz bundan pek emin değilim."

Yanıt vermeye kalktım ama Ren aniden kalkıp oturdu. Bir kolunu belime sarıp, beni öperken başını azıcık yana eğdi. Öpücük kısaydı, çok kısaydı ve sonra arkasına yaslandı, bakışları benimkilere takıldı.

Başta neyin peşinde olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bunu daha ileri götürmek istediğini söyleyebilirdim. Ayrıca beni çırılçıplak soymuştu, altımda hâlâ sertti ve bakışlarındaki niyeti anlamamak mümkün değildi ama hiçbir harekette bulunmuyordu.

Ama sonra... Sonra ne yaptığını fark ettim ve bunun beni darmadağın edebileceğini düşündüm.

Ren sadece beklemiyordu.

Dizginlerini bana uzatıyor, tüm kontrolü bana veriyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ve sonra dizginleri aldım, önce elleriyle, sonra da ağzıyla neler yapmasını istediğimi ona gösterdim.

Ertesi sabah, kafeteryadaki küçük bir masada otururken, "Hayli zamanımı aldı ama Marlon'un nerede yaşadığını buldum galiba," diye bildirdi Faye.

Dik dik bakan gözler oldu ama bunların moralimi bozmasına izin vermedim. Şu anda, dikkat dağıtıcı aptallıklara kendimi kaptıramazdım ve bunu yapmayacaktım. Tink'in solumda, Ren'in ise sağımda oturmasının faydası dokunmuştu.

"Yeni evinin yapımı bir ay önce bittiğinden, artık otelde kalmıyor," diye açıkladı ben bir dilim domuz pastırması alırken. İştahım hâlâ normale dönmemişti ama yemem

gerekiyordu. "Aslında, Vista Gölü'nde eski bir ev almış. Tadilatı birkaç hafta önce bitmiş."

"Vista Gölü mü?" Gözlerim kocaman açıldı. Vay canına, orası New Orleans'ın en zengin, en seçkin mahallelerinden biriydi. Kötü, Kadim bir Fae olmak onun bayağı işine yaramıştı anlaşılan.

"Evet. Evi Flamingo Caddesi'nde." Önündeki dizüstü bilgisayarı, ekranını bizim görebileceğimiz şekilde çevirdi ve devasa evi hepimiz gördük. "Güzel, değil mi?"

İki katlı, balkonlu eve bakarken, "Kıskandım," diye fısıldadım. Faye onu bir emlakçının internet sitesinde bulmuştu.

Tink gözlerini kısarak eğildi. "Biz neden böyle bir yerde oturmuyoruz?"

Ona baktım. "Eğer böyle bir yerde yaşamak istiyorsan, gerçekten bir iş bulman gerek."

"Böyle bir ev alabilmene yardım edecek herhangi bir işe uygun olduğumu sanmıyorum.

Ren alaycı alaycı güldü.

"*Her neyse.*" Pastırma dilimini hapur hupur yedim. "Bu mahallenin girişleri vardır mutlaka."

"Güvenlikli," dedi Faye.

"Sorun olmaz." Ren bir dilim buğday ekmeği alıp tabağıma attı.

Faye dizüstü bilgisayarı kapadı. "İnsanlara zarar vermeyeceğiz."

"Öyle bir planım yok." Ren, Faye'in yanında oturan Dane'le Kalen'in olduğu yere baktı. "O mahalleye olabildiğince sorun çıkarmadan girmemiz gerek."

"Ve bu da zorlama uygulamamızı istediğin anlamına

geliyor." Dane öne doğru eğilip kollarını masanın üstünde kavuşturdu. "Bence hiç sorun değil."

Faye iç çekti.

Ekmekten ısırık alırken sırıtışımı gizledim ve buna hemen pişman oldum. Yağ yoktu. Reçel yoktu. Tadı karton gibiydi. Ekmeği tabağa atıp tatsızlığı bastırsın diye kahveme uzandım. Ren bunu nasıl yiyordu?

"Bence de değil," diye araya girdi Kalen. "Ama girişlerde çalışanların insan olduğundan şüpheliyim. Eğer öyleyse Marlon aptalın teki demektir."

"Güzel tespit." Ren bıraktığım ekmeğe baktı. "Her halükârda, hızlı olmamız ve evde olmasını dilememiz gerekecek."

"Peki sonra ne olacak?" diye sordu Tink.

"Hemen şüphe çekmeyecek bir ulaşım aracımız var," diye yanıtladı Dane, koyu renk başını yana eğip.

"Peki sonra ne olacak?" diye tekrarladı Tink.

Ekmek dediği şeyi dürtüp benim önüme doğru iten Ren'i görmezden geldim. "Sonra onun evine gireceğiz."

Tink başını eğerken bir dilim daha pastırma aldım. "Bu öyle pek de kolay olmayacak."

"Hayır." Ren, o ekmeği tekrar ağzıma koymanın imkânı olmadığını fark edince güçlü biçimde iç çekti. Ekmeği tabağımdan aldı. "Bu yüzden hızlı olmamız gerek, çünkü kim olduğumuzu anlamamaları mümkün değil."

"Ama beni tanımıyorlar," diye işaret etti Tink. "Onlara ani baskın yapabilirim."

Ona uzun uzun baktım. "Sen hariç. Güvende olacağın bu yerde kalıyorsun."

Tink kaşlarını çattı. "Ama ben..."

"Kalıp Prens Fabian'a arkadaşlık etmen gerek," diye öneride bulundu Faye. "O bizimle gelmiyor."

Tink'in dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "Bunu yapabilirim işte. Siz ne zaman yola çıkıyorsunuz?"

Kalen telefonundan saate baktı. "Bizim küçük Buçukluk'umuz kahvaltısını bitirir bitirmez."

Pastırma dilimini ağzıma götürürken yarı yolda duraksadım. "Küçük Buçukluk'unuz mu?"

Faye sırıttı.

"Buna hazır mısın?" diye sordu Dane, yüzünde hiçbir gülümseme ifadesi yoktu. "Bunu sorarak öküzlük etmek istemem ama, eylemden bir süredir uzaksın ve..."

"Ve kısa bir süre önce iki Fae kıçıma tekmeyi bastı," diye bitirdim sözünü. Ren'e baktım. O da bu sabah aynı soruyu sormuştu ve yanıtlaması kolay bir şey değildi. "Hiç olmadığım kadar hazırım."

Bu yanıt Dane'i tatmin etmiş görünmüyordu. "Eğer oradaysa, yanında pek çok Fae olacak ve kendisi de normal bir Fae değil..."

"O bir Kadim. Biliyorum." Omuzlarım gerildi. "Ama ben bahçede dayak yiyen aynı Ivy değilim."

"O hazır." Ren'in bakışları Dane'inkilerle buluştu.

Dane sessiz kaldı, ardından şöyle dedi: "Öyle olsa iyi eder."

Gözlerim kısıldı ama Ren öne eğilirken kolunu omzuma atıp beni şakağımdan öptü ve dikkatim tümüyle dağıldı. "Bitir bakalım," diye fısıldadı, burnunun ucunu elmacıkkemiğime sürtüp. "O piçin tam nerede olduğunu öğle yemeğinden önce öğreneceğiz umarım."

19. Bölüm

Ulaşım aracı, şaşırtıcı biçimde zekiceydi. Bir çiçekçi minibüsüydü ama içinde hiç çiçek yoktu. Sadece bir yanında boylu boyunca bir bank uzanıyordu, öbür yanında da minibüs duvarına monte edilmiş zincirler vardı.

Gerçek bir adam kaçırma minibüsüydü.

Kalen'le Dane öndeydi. Girişlerde Faelerin çalışıp çalışmadığını bilmediğimizden ve Faeler onu muhtemelen anında tanıyacakları için Faye arkada kaldı. Mesele şuydu ki eğer geçitte Faeler varsa, Kalen'le Dane'in ne olduğunu hemen algılayabilirlerdi. Bu minibüs girişe giderken dikkat çekmemek içindi ama bizi kapılardan geçiremeyecekti.

İyi Fae Oteli'nin dışında olmak... Tanrım, bunu kelimelere dökmek zordu ama benim için hiçbir zaman kolay olmamıştı. Faye'le diğerleri çok önemli bir şey değilmiş gibi bahçenin öbür ucunda bulunan duvardaki kapaktan dışarı çıkarken, midem engereklerle doluymuş gibi burulduu. Herkes konuşuyordu ama ben onları dinlemiyordum.

Kapağın ağzında durdum, ayaklarım hareket edemiyordu.

Ren elini sırtımın ortasına koymuştu. Konuşmadı ama ihtiyatlı halimi hissettiğini anladım. Yüz çizgilerimden okunuyordu muhtemelen. O yanımdayken, bahçenin korumasından dışarı adım attım ve hemen fark ettim ki hava dışarıda olduğum son seferden daha sıcak. New Orleans ekimleri için daha normal bir sıcaklıkta.

Bahçeden dışarı, İyi Fae Oteli'nin cazibesinin ötesinde var olan dünyaya çıkmak tuhaftı. Drake'le muhafızlarının çok uzakta olduğunu bilsem de aniden ortaya çıkıvereceklermiş gibi hissediyordum biraz.

Ortaya çıkmadılar.

Bir yanım hâlâ bir tür tuzak olabileceğini, Prens'in birdenbire ortaya çıkıp oyuna geldiğimizi söylemesini bekliyordu. Öbür yanım, oraya buraya koşup şehrin tüm güzel ve kötü kokularını içime çekeyim istiyordu.

İkincisini yapma fırsatım olmadı. Özgür olduğumu hazmedecek fazla zaman yoktu.

"Girişe geldik neredeyse." Kalen, minibüsün ön tarafını ayıran açık pencereden baktı.

Bankta yanımda oturan Ren başını aşağı yukarı salladı. "Anlaşıldı."

Kalen pencereyi kapadı, ellerim kargo pantolonumun dizlerini sıvazlarken uzun bir soluk verdim.

"Gergin misin?" diye sordu Ren hafifçe.

Hayır demeye niyetlendim ama başımı sallayıp onu onayladım. "Birazcık. En son bu tip pantolon giymemin üstünden bile hayli zaman geçti."

Bakışları üstümde gezindi. "Sana acayip yakışıyor."

"Teşekkürler." Ona bakıp sırıttım. Gerçeği söylemek

gerekirse, pantolon bu sabah, olması gerekenden daha boldu ama onu giymek yine de iyi gelmişti.

Minibüs yavaşlayıp durunca sustum, hiçbir şey göremekten nefret ediyordum ve Ren de ben de gergindik. Eli belindeki demir hançere gitti, benim elim de bacağıma bağladığıma uzandı. Ren dikenli kazığı botunun içine sokmuştu.

"Selam," dediğini işittik Dane'in. "Bir sipariş getirmiştik..."

"Bu da ne halt böyle?" diye bağırdı tanımadığımız bir ses. Lanet olsun.

Ren hançerinin kılıfını çözdü, tam o sırada bir araba kapısının açıldığını duyduk, peşinden acılı bir homurtu geldi. Birisi küfretti, sonra da sessizlik oldu.

Birbirimize baktık, bunun bir anlamı ya da çok kötü bir anlamı olabileceğini biliyorduk.

Yanıtımızı hemen aldık.

Arka kapı ardına dek açıldı, omzuna bir adamı atmış olan Kalen göründü. Ren banktan fırlayıp onun yanına gitti.

"Bir Fae, bir de bu insan," dedi Kalen, Ren'le birlikte minibüsün arkasına erkek insanı yatırırken. "Bayıldı ama ölmedi. Cazibelendi. Herhangi birinin gelip onu binanın önünde kendinden geçmiş halde görme ihtimaline karşı burada tutabiliriz diye düşündüm.

"İyi fikir." Ren insanı sırtüstü çevirdi. "Peki ya Fae?"

"Bizi hemen tanıdı." Kalen'in çenesi kasıldı. "İcabına baktım." Benim oturduğum yere baktı. "Şimdi eve gidiyoruz. Siz hazır mısınız?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Evvet."

Kalen başını yana eğdi, sonra sağa sola salladı. Kapıyı kapadı, ben gözlerimi dikmiş bilinci kapalı adama bakarken ve Ren yanımda yerine otururken, minibüs bir kez daha sarsılarak hareketlendi.

Adam hayatta olduğu için şanslıydı.

"Biliyor musun?" dedim, uzun bir nefes verip. "Bu görevi Düzen yönetiyor olsaydı onu ya öldüresiye döver ya da öldürmezler miydi?"

Ren uzun bir süre yanıt vermedi. "Bu, onun kim olduğuna göre değişirdi herhalde."

"Evet." Pek aklıma yatmadı çünkü insanları öldürmemize gerek olmadığını bilsem de bu gerçekleşmişti. Pek çok kez. "Öyle galiba."

Minibüs bir kez daha yavaşlayıp durdu, Ren elini uzatıp ensemi hafifçe kavradı. "Hey."

Gözlerimi kendisininkilere çevirmesine izin verdim. "Efendim?"

"Seni seviyorum." Daha sonra beni öptü, dudakları benimkilerin üstünde öyle bir gezindi ki bu botlarımın içinde ayak parmaklarımı kıvırmama yol açtı. "Dikkatli olacak mısın?"

Alnımı onunkine yasladım. "Ya sen?"

"Evet, çünkü yola çıkmadan önce en azından bir kez daha seni yatağa atmak istiyorum." Altdudağımı hafifçe ısırdı. "Bu hoşuna gider mi?"

Giderdi, bu yüzden ben de onu öptüm. "O zaman bir tarafına bir şey olmamasına dikkat etsen iyi olur."

Dudakları ağzımın üstündeyken gülümsedi. "Halledeceğiz."

"Halledeceğiz," diye fısıldadım, şoför kapısının açılıp

kapandığını duyunca ondan uzaklaştım.

Banktan kalkıp eğilerek arka kapıya yönelirken, yerde yatan zavallı herifin üstüne basmamaya dikkat ettik. Saniyeler sonra kapı kayarak açıldı, aşağı sıçrayıp gün ışığına çıktık.

Boşa harcayacak ya da ne yapmam gerektiğini ve benden neyin beklendiğini düşünecek zaman yoktu, çünkü çoktan biliyordum. Bu benim kemiklerime, kaslarıma işlemişti. Binlerce kez dövüşmüş ve avlanmıştım.

Bugün de farklı değildi.

Ben bunu *hallederdim.*

Ren'le ben Kalen'in hemen arkasından minibüsün arkasını dolaştık, tam o anda uzun boylu dişi bir Fae'nin geniş, taş basamaklardan aşağı hızla koştuğunu gördük. Dane onu orada karşıladı. Hareket ettiğini bile göremedim ama Fae'nin icabına baktı. Dişi Fae sendeleyerek geriledi, yüz hatları buruş buruş olmadan önce yüzünden bir an şaşkınlık ifadesi okundu.

Hızla basamakları tırmandım, kalbim gerçek dövüş beklentisiyle güm güm çarpıyordu. Çok uzun zaman olmuştu ama bu korku ve heyecan karışımı, sarhoş edici, tehlikeli bir birleşim olabilirdi. Ya da duyuları keskinleştirebilirdi.

Ve duyularım keskindi.

Elimi yumruk yapıp çift kanatlı bronz kapılara güm güm vurdum ve bir adım geri çekildim. Bakmasam da diğerlerinin tam arkamda olduğunu biliyordum.

Kapı birkaç santim açıldı, bir an gümüşi bir ten göründü. Görmem gereken tek şey buydu. Botlu ayağımla kapının ortasına hızla vurup ardına kadar açtım. Kapının

arkasındaki Fae geriye doğru kayıp dengesini kaybetti. Ren koşup yanımdan hızla geçerken yere düştü. Fae alarma basma fırsatı bulamadan ölmüştü.

Ama alarmın çalınmaya ihtiyacı yoktu.

Geniş antreyi bakışlarımla tarayınca birkaç Fae gördüm; onlardan en az bir düzinesi, avlu tipi salonda boş boş takılıyor, ayakta dikilip sohbet ediyor ya da spiral merdivenin arkasındaki oturma odasında televizyon izliyordu.

Bu kadar çok Fae varsa, Marlon da burada olmalıydı.

"Ah, baksana." Ren zarifçe selam verdi. "Bir hoş geldiniz partisi."

"Yaşasın." Dane'in Fae ellerinde aniden bir hançer –demir bir hançer– belirdi. Demirin sadece dokunuşu bile tenlerini yaktığından, Kalen gibi o da eldiven giyiyordu.

Bu hoş geldin partisinden, gerçekten sinirlenmiş Faelerin alametifarikası olan o ürkütücü tıslama sesi yükseldi. Ardından saldırdılar.

Buna hazır olup olmadığıma dair içimde küçücük bir şüphe vardı ama saf adrenalin damarlarımda hızla akınca, yılların eğitimi ortaya çıktı. İçgüdü kontrolü ele geçirdi.

Süslü yer karolarının üstünden hızla ilerleyip bacaklarıma bağladığım hançerleri kılıflarından çıkardım ve büküldüm, en keskin ucu sağımdaki Fae'nin göğsüne sapladım. Hançeri hızla çekip olduğum yerde döndüm, ilki düşüşünü tamamlamadan önce solumdaki Fae'yi temizledim.

Bir başkası üstüme atıldı, iyice eğildim, çelme takıp Fae'nin ayaklarını yerden kestim. Yer değiştirip bu Fae'yi midesinden bıçakladım. Sıçrayarak ayağa kalktım, sağ tarafa atıldım, bir aparkat olabilecek hamleyi güçbela savuşturdum. O Fae'yi arkasından, tam kürek kemikle-

rinin ortasından hakladım. Sonra döndüm, daha nefesim bile kesilmemişti.

Ren kolunu bir Fae'nin boynuna dolamıştı. Ben hançeri onun tuttuğu Fae'nin karnına gömerken, parlak yeşil gözleri bana kilitlenmişti. "Acayip seksisin."

Yüzüm kızardı, gülümsedim.

"Birbirinizi gözlerinizle becermeyi bitirdiyseniz buraya gelin," dedi Kalen, merdivenin ortasından seslenip.

"Bize bir saniye daha ver." Ren Fae'yi arkasından itmek için ona omuz atıp kendi ekseni etrafında dönerken bana gülümsedi.

Gözlerimi devirdim, basamaklara doğru hızla yönelip ikişer ikişer çıkmaya başladım. Kalen ikinci kata varmış, çok uzun boylu, çok kel bir Fae'yle karşı karşıya gelmişti. Omurgamdan aşağı hızla bir tedirginlik yayıldı. Bu Fae, şövalyelerden birine benziyordu...

"Siktir," diye homurdandı ve Fae, bir saniye sonra elini kaldırdı. Hançer Kalen'in elinden düşüp yakındaki duvara çarptı, bu çarpmanın etkisiyle titreşti.

Bir *Kadim.*

Evet. Prens'in dünyamıza girdiği gece kapıdan geçen şövalyelerden biriydi.

"Her zamanki gibi yanlış tarafı seçtin, Yaz Fae'si." Tam arkamdaki basamaklardan pat pat adım sesleri duyulurken, Kadim uzun adımlarla ileri doğru yürüdü. "Ve bu yüzden öleceksin."

Kadim kolunu yana savurdu ve Kalen'e neredeyse hiç dokunmadan onu fırlatıp duvara yapıştırdı. Kuru duvar çatladı, sıva parçaları havaya uçuştu. Kalen dizüstü çöktü, belli ki sersemlemişti.

Kadim bana döndü, başını yana eğdi. Başta yüzünde bir merak ifadesi belirdi, ardından anladı. "Buçukluk mu?"

"Selam!" dedim cıvıl cıvıl bir sesle, havaya fırladım. Dönüp tekme savurdum ve Kadim'in midesine bir darbe indirdim. Çömelerek yere indim, bu sırada Kadim sendeledi ve dengesini kaybedip bir dizinin üstüne düştü. Gözlerini dolduran şaşkınlık, benim hissettiğim şeyin yansımasıydı.

Bunun gibi normal bir tekme, bir insanı saatlerce yere sererdi. Normal bir Fae'nin dengesini bozar, belki onu yere yapıştırırdı ama bir Kadim? Onu tökezletmişti.

Kadim'i yere düşürmüştü.

Daha *güçlüydüm.*

Ayağa kalkıp kocaman sırıttım, ellerim hançerleri daha sıkı kavradı. "Sürpriz. Ben senin normal Buçukluk'un değilim."

"Yakında ölü bir Buçukluk olacaksın." Ayağa fırladı.

"Bundan emin değilim." Göz ucuyla Ren'in bakışlarını yakalayıp, başımı aşağı yukarı salladım. Marlon kaçmadan önce bu Kadim'i aşmalıydık. "Ölü olmaya yaklaştım. Ama üstüme uymadı."

Kadim kolunu kaldırmaya başladı ve onun neler yapabileceğini biliyordum. Hızla ileri atıldım, Ren yanımızdan hızla geçerken dönüverdim. Kadim bacağımı yakalarken, Kalen'i kolundan tutmuş kaldıran Dane'i gördüm. Kadim beni yana fırlattı. Yuvarlandım, kollarımı bedenime sarıp çarpmaya karşı kendimi korumaya aldım. Yere sertçe çarptım ama hançerleri bırakmadım ve soluyarak yoğun acıyı gidermeye çalıştım.

"Buna bir daha kanmayacağım." Kadim bana doğru gelmeye başladı.

Sıçrayıp ayağa kalktım. "Ama çoktan kandın."

Aniden duruverdi, ardından dönüp kaçmaya çalıştı ama çok geçti. Ren darbesini hızla indirdi ve Kadim de gırtlaktan bir inilti koyuverdi. Dikenli kazığı Kadim'in göğsünden çıkarırken küçümseyerek güldü Ren. "Şu ölme işini yapacaksın herhalde."

Kadim başını eğip göğsüne bakarken ağzı açık kaldı. Yanından hızla geçtim, koridorun sonundaki Yaz Faelerine katılmaya giderken ona orta parmağımı gösterdim. Bütün kapılar açıktı, odalar boştu. Sondaki bir kapı kapalı kalmıştı. Çift kanatlı kapı. Belli ki ebeveyn yatak odasıydı.

Dane kapıya omuz atınca hızla ardına kadar açıldı. Marlon'u gördüm hemen, büyük bir yatağın önünde duruyordu. Kolunu kaldırdı, eli boş değildi. Bir tabanca tutuyordu.

Doğrudan Ren'i nişan almış bir tabanca.

"Kahretsin." Yüreğim ağzıma geldi. Silah sesi koridorda yankılanırken hızla sola atılıp Ren'i yana ittim.

Ren bir kolunu belime sarıp kendini ve beni tuttu, gözleri azıcık büyümüştü. Bakışları benimkilerle buluşurken doğruldu. "Teşekkürler tatlım."

Başımı sallayıp kendimi uzaklaştırırken silah sesini tekrar duydum. Dane'le Kalen, Marlon'un üstüne çökmüştü. Silah ateş almış, mermi hiçbir zarar vermeden tavana saplanmıştı.

"Tabanca mı?" Kalen, Marlon'un kolunu yere bastırdı. Dane, Marlon'un diğer kolunu bükerken, tabanca elinden

yere düştü. "Bu biraz rüküş olmuş."

"Muhafızlarına biraz fazla güveniyordun herhalde, çünkü bu çok kolay oldu." Dane hafifçe gülümsedi. "Acıklı."

Dane arkasına geçerken, Marlon alaycı alaycı güldü. "Buna pişman olacaksın. Prens..."

"Prens burada değil, öyle değil mi?" Yürüyüp yatak odasına girdim. "Hiçbir halt yapamayacak yani."

Daren demir kelepçeleri bileğine takarken ve Kalen diğer kolunu zorla arkasına alırken, Marlon'un gözleri kısıldı. "Sen şu siktirik Buçukluk'sun."

"O benim." Gülümsedim, hançerin birini kılıfına koydum.

"Otur," diye emretti Dane, sonra bir elini omzuna sıkıca bastırıp onu oturmaya zorlayarak, Kadim'in bunu yapmasını sağladı.

"Daha az Buçukluk'a ve daha fazla Fae'ye benziyorsun," dedi Marlon. "İlginç."

"Öyle. Uzun hikâye ve buraya sana tüm bunları anlatmaya gelmedim." Diğer hançeri de bacağımdaki kılıfına taktım. "Çünkü açık konuşmak gerekirse, sana anlatmak hiç umurumda değil."

Marlon dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi. "Seni öldürmeliydi. Başladığı işi bitirmeli, seni sikmeli, sonra da öldürmeliydi."

Buna yanıt vermeye fırsat bulamadım.

Ren bir kobra hamlesiyle atıldı. Yumruğu, Marlon'un çenesine inip onu yana düşürdü. Kalen Kadim'i yakaladı, Ren diz çözüp yüzünü tam Marlon'unkinin karşısına getirdi. "Ona söylediklerini gerçekten akıllıca düşünmen gerek."

"Seni hatırlıyorum." Marlon güldü, ağzının kenarın-

dan mavimtırak-kırmızı kan akmaya başladı. "Sen onun oyuncağıydın."

Kaskatı kesildim. "O orospuyu öldürmek için sabırsızlanıyorum."

Marlon, bakışları üstümde gezinirken tek kaşını kaldırdı. "Onu öldüreceğini mi sanıyorsun?" Tekrar güldü. "Aptalın tekisin."

"Bir defasında az kalsın gözlerini oyuyordum." Öne doğru ilerlerken öfke her yanımı sardı. "Bunu yine yapacağım. Yavaş yavaş."

"Öyle mi? O senin gözlerini oyup kendine akşam yemeği yapacak."

Söz konusu gözleri devirdim. "Neden biri göz yuvarı yemek istesin ki? İğrenç."

Kalen, Marlon'un saçının bir tutamını kavrayıp Kadim'in başını arkaya eğerken sırıttı. "Prens nereye gitti?"

"Gitti mi?" diye karşılık verdi Marlon.

"Bilmiyormuş gibi yapma." Kollarımı kavuşturdum. "Şehirde olmadığını gayet iyi biliyorsun. Başka bir Buçukluk bulduğu için gitti. Sen de bize onun nereye gittiğini söyleyeceksin."

"O gözü pek kaçıştan sonra bu yüzden mi yeniden ortaya çıktın?" Marlon küçümseyen bir kahkaha attı. "Çok cesursun."

Sırıttım. "Senin ne kadar cesur olduğunu göreceğiz."

"Size hiçbir halt söylemeyeceğim," dedi Marlon, Kalen saçını çektiğinde inleyerek. "Beni şimdi öldürseniz de olur."

"Ah, konuşacaksın." Ren başını yana eğip sırtını dikleştirdi, dikenli kazık elindeydi. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Marlon'un bakışları kazıkta gezindi. Ağzının çevresinde bir kasılma belirdi. "Biliyorum."

"Peki sana ne yapabileceğini biliyor musun? Canını yakabilir." Ren gülümsedi, kazığı hemen Fae'nin kalbinin üstüne koydu. "Seni öldürebilir."

"Sizinle konuştuğumu öğrenirse Prens de öldürecek. Her halükârda öleceğim." Marlon yutkundu. "Beni öldürmek tehdit değil."

Kazığı Kadim'in boğazının ortasına kaldıran Ren'in dudaklarını kaplayan soğuk gülümsemeyi görebiliyordum. "Ölmek işin kolay kısmı. Bunu senin için kolaylaştırmayacağım."

Ve Ren öyle yapmadı.

Ne kolaydı ne de temiz. Kanlı ve leş gibiydi, Marlon da pek çoğunun yapabileceğinden daha uzun dayandı. Teninin görünen kısımlarının her bir santimi incecik kesiklerle kaplandı, birkaç kez bakışlarımı kaçırmak istedim ama bunu yapmamak için kendimi zorladım. Ren kazığı ustalıkla kullanırken ve gözlerini kapama lüksü yokken bunu yapamazdım. Bu yüzden kendimi izlemeye zorladım ve Kadim'in boğazındaki hayati bir atardamardan kan fışkırıp Ren'in yüzünde ve benim tişörtümde benekler oluşturduğunda da gözlerimi kapamadım. Bir kez olsun bakışlarımı kaçırmadım, bu yüzden Marlon beklediğimiz sözleri söylediğinde, bunun doğru olduğuna gayet emindim.

"San Diego," dedi Marlon, nefesi kesilerek. "Prens, San Diego'ya gitti."

Bu onun son sözleri oldu.

20. Bölüm

İyi Fae Oteli'ne döndükten, Tanner ve ekiple buluştuktan sonra fazla vaktimiz kalmamıştı.

San Diego.

Oraya varmak bir günden fazla, aşağı yukarı yirmi yedi saat sürecekti. Silahlarımız olduğundan ve hava yoluyla gitmek pek çok insanı cazibe etkisine almayı gerektireceği için arabayla gitmek zorundaydık.

Hem Ren'in hem de benim duşa ihtiyacımız vardı, çünkü ikimiz de üstümüzdeki kanla yola çıkmak istemiyorduk, ve muhtemelen yapabileceğimizden daha yavaş hazırlanacaktık çünkü birinden –Ren'den– birlikte duş alma fikri çıktı, ben de bundan şikâyetçi değildim tabii.

Yüzümdeki kan bulaşığını yıkayıp temizleyecek Ren olduktan sonra bundan nasıl şikâyet edebilirdim ki? Ya da ikimiz su buharının içinde ayakta dikilip ben ona aynısını yaparken? O duşta arkama geçerken, hemen yola çıkmamız gerektiğini düşünüyordum. Elini ve bedeninin diğer kısımlarını da işe dahil ettiğinde, şikâyet etmek,

strateji kurmak ve genel olarak düşünmek aklımdaki en uzak şeydi.

"Bugün iyi iş başardık," diye fısıldadı boynumun yanından.

"Öyle."

Kulağımın altındaki yerden öptü. "Harikaydın Ivy."

Dudaklarımın kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Sen de öyleydin."

"Evet." Parmakları en hassas yerimi ovuştururken, ağzını boynumdan kaldırdı. "Benim için değildi..."

Elimi onun elinin üstüne koyup durdurdum. "Ne değildi?"

"Bugün benim en iyi zamanlarımdan biri değildi."

Gülümsemem sönmeye yüz tuttu. "Ne demek istiyorsun?"

Bir an sessiz kaldı. "Marlon'u konuşturmak için ne yapmam gerektiğini biliyordum. Onun ne olduğunu biliyordum, eline fırsat geçse bize neler yapabileceğini de. Ama bunu yapmaya mecbur kalmak hoşuma gitmiyor yine de."

Göğsüm sıkıştı. "Ama yapman gerekiyordu."

Ren yanıt vermedi, yüzümü ona dönmek istedim ama boynumu saran eli beni durdurdu. Başımı geriye çekti, azıcık çevirdi ve beni öptü, düşüncelerim darmadağın oldu. Bacaklarımın arasındaki eli yukarı kaydı, kollarıyla belimi sardı. Beni ta parmak uçlarıma dek kaldırdı.

Arkamdan girerken nefesim kesildi, o kadar derine ilerliyordu ki başta içime alamayacağımı sandım ama bunu yapabileceğimi gösterdi, tekrar tekrar. Kollarımı öne doğru uzatıp ellerimi karşımdaki ıslak fayanslara ko-

yarken, Ren bir koluyla belimi tutup diğerini yeniden bacaklarımın arasına sokarken kaygan, sabunlu bir karmaşa halindeydik. Parmakları ve penisiyle bana işliyordu, boynumda hissettiğim nefesi sıcaktı, kelimeleri kulaklarımı kavuruyordu. Boşalınca yaşadığım neredeyse beden dışı deneyimle boynumu geriye atıp omzuna koydum.

O anda iki şey beni acayip şaşırttı. Birincisi, yorgunluktan kıçüstü oturup kalmamıştım ve ikincisi, duştaki tüm o sekse rağmen, üstümüzü giyinirken Ren bir kez daha yapmaya hazırdı.

Bazen Ren'in gerçekten insan olup olmadığını merak ediyordum ama sadece kaybettiğimiz zamanı telafi ediyorduk galiba.

Ve telafi edilecek bayağı bir şey vardı.

Hazırlandıktan sonra kendimize ayıracak birkaç dakikamız kalmıştı ve ben onları, odadan çıkmadan önce durup kapıyı bedenimle örtmek için kullandım.

Ren bir kaşını kaldırdı, iki elinde de çantalarımız vardı. "Ne yapıyorsun?"

"Bir şey söylemek istiyorum ve tüm dikkatini vermeni istiyorum."

Dudağının bir yanı yukarı kıvrıldı. "Tüm dikkatim her zaman sende, tatlım."

"Biliyorum ama şu an onu gerçekten istiyorum." Derin bir nefes aldım. "Bugün Marlon'u konuşturmak için yaptığın şey kolay değildi. Bunu biliyorum. İzlemesi çok zordu, ama yaptım. İzledim. Bunu gerçekten yapmakla aynı değil."

"Hayır." Güçlükle nefes verdi. "Değil."

"Ama yapman gerekiyordu Ren. Prens'in nereye gitti-

ğini öğrenmemiz gerekiyordu. Sen yapman gerekeni yaptın ve bu yüzden kendine bir dakika bile kaybettiremezsin artık."

Çenesi büzüldü ve çok kısa bir an bir şey söyleyip söylemeyeceğinden emin olamadım. "Olur."

Ona inanayım mı bilemedim. "Söz veriyor musun?"

"Söz veririm."

"Bu sözünü tutmanı sağlayacağım," diye yemin ettim. Öne atılıp yukarı uzandım ve ağzının kenarını öptüm. Kolları beni sardı, göğsüne sıkı sıkı bastırdı. Kendimi zorla ondan uzaklaştırmadan önce birkaç dakika geçti. "Gitsek iyi olur."

"Evet." Sesi boğuklaştı. "Gitmezsek bu odadan asla çıkamayabiliriz, kıyamet bebeği olsun olmasın."

Kıpkırmızı kesilip arkamı döndüm, kapıyı açtım; bu çok hoş uyarıyı gerçekleştirebileceğini biliyordum. Lobiye vardığımızda, daha önce açıldığını hiç görmediğim kapıların önünde bayağı büyük bir grubun bizi beklediğini gördük. Binanın ön kapısından çıkacak gibi görünüyorlardı.

Dane'le Kalen, Faye'in yanında dikiliyordu, üçünde de siyah silindir spor çantalar vardı, böylece onların da kortejimizin bir parçası olduğunu tahmin ettim. Grubu bakışlarımla taradım, Merle'nin orada olmadığını görünce içim rahatladı ama tanımadığım yüzler biraz gerilmeme yol açtı.

Ama Tink oradaydı, gruptan biraz ayrı duruyordu. Yanında hayli büyük bir valiz vardı. Omuzunda ise... Bir *Wonder Woman* sırt çantası. Ren'den ayrılıp onun yanına gittim. "Nereden buldun bunu?"

"Küçük bir Fae kızdan çaldım." Durdu. *"Hashtag: zeytinyağı gibi üste çık."*

"Ne?" Ağzım açık kaldı.

"Dalga geçiyorum," dedi ama ona inanıp inanmama konusunda emin olamadım. "Birkaç ay önce Amazon'dan sipariş etmiştim. Tek parça dansçı kıyafetimle iyi gidiyor."

Ona dik dik baktım, Ren yanıma geldi, elinde iki karton bardakta kahve vardı. Göz kırpıp birini bana uzattı. "Teşekkürler." Sonra tekrar Tink'e döndüm. "Çantalarını buraya neden indirdin?"

"Neden mi?" Tink burnunu kırıştırdı. "Ne kadar süreliğine gittiğimiz konusunda hiçbir fikrimiz yok ve ben aynı giysileri giyip durmayacağım."

"Sen gelmiyorsun Tink. Sen kalıyorsun..."

"Ben burada kalmıyorum. Hayatta olmaz. Sen San Diego'ya gidiyorsan, ben de geliyorum. Bana ihtiyacın var."

Bir anda çok öfkelendim. "Tink..."

"Tink deme bana," diye çemkirdi. "Güvenliğimi düşünmeni anlıyorum ama ben kendime bakabilirim."

Kendine bakabileceğini biliyordum ama yine de onun tehlikeye atılmasını istemiyordum. "Dixon ne olacak? Onu getiremezsin."

"Bunu biliyorum. Prens'i avlamak ve muhtemelen öldürmek, güzeller güzeli bir kedi yavrusuna göre değil," dedi. "Brighton benim için ona bakacak."

Kaşlarım kalktı, ardından Tink'e yaklaşırken başımı sağa sola salladım. "Tehlikede olmanı istemiyorum."

Tink gülümsedi. "Ivy-divy, acayip sevimli ve şahane olduğumu biliyorum ama neler yapabileceğimi unuttun

galiba. Sizin bu seyahatte bana ihtiyacınız var."

Ren hafifçe koluma dokunup, dikkatimi kendisine çekti. "Bunu kabul etmeyi hiç istemesem de Tink haklı. İşimize yarayabilir."

"Beni bundan mahrum etme." Tink sesini alçalttı. "Hepiniz orada yaşamlarınızı tehlikeye atacaksınız. Gidip böyle şeyler yapmanı izleyerek yeterince vakit geçirdim. Benim de öne çıkmamın vakti geldi."

Daha fazla karşı çıkmak istesem de Tink'le Ren haklıydı. Ondan faydalanabilirdik. Onu bundan mahrum edemezdim. İç çektim. "Peki."

"Güzel." Tink, Ren'e baktı. "Dur bir dakika. İkiniz kavga etmeyi kestiniz mi? Ah Kraliçem Mab, yeniden âşıksınız!"

Gözlerim büyüdü, etrafıma bakındım, yabancılardan birkaçının ilgisizce bize baktığını gördüm. "Tink..."

"Biz hiç ayrılmadık," dedi Ren, kolunu omuzuma atıp.

Aşırı heyecanlanmış bir fokbalığı gibi ellerini çırpan Tink, mavi-kırmızı çantayı yere bıraktı. "Siz ikiniz! Bu harika."

"Tink," dedim yine, bu kez isminin üstüne biraz daha fazla bastırarak.

"Peri lordlarına ve leydilerine şükürler olsun, bölünmüş bir yuvanın çocuğu olmayacağım."

"Son kez söylüyorum, biz senin annenle baban değiliz Tink." Başımı sağa sola sallayıp arkamı dönmeye başlamıştım ki durdum. "Çantanı al."

Tink yerden çantasını alırken, Ren bana doğru eğildi. "Annesi gibi konuşuyorsun."

"Kapa çeneni," diye tısladım.

"Siz ikiniz, buradasınız." Tanner kalabalığın arasından çıktı. Bana bakmıyordu. Sanki orada olmamı beklemiyor gibiydi. "Sizi Fabian'ın konsey üyeleriyle tanıştırmama izin verin."

Yabancılar öne çıktı; kulağa gayet Fae'vari gelen bir isim selinin ardından, en son tanıştırılan Fred denen tip hariç, tek bir ismi bile hatırlayamayacağımı fark ettim.

Her biri gülümseyip nazikçe baş selamı verdi, gruptakiler prenslerinden daha nazikti.

"Dışarıda sizi bekleyen üç aracımız var," dedi Tanner, bunun üstüne Faye elinde birkaç paketle öne çıktı.

"Bir şey olursa ve ayrılmamız gerekirse diye, hepimizin buradan takip edilebilen GPS donanımlı birer telefonu olacak," diye anlattı Faye, bana zarfı uzatıp.

Kahvemi yakındaki bir masaya koyup elimle zarfı yokladım, içinde dört ayrı telefon olduğunu anladım. Tink'in Ren ve benimle birlikte seyahat edeceğini düşündüm. "Neden dört tane var?"

"Çünkü ben de size katılacağım."

Arkamı dönerken çenemi sıktım. Fabian gelmişti, acayip havalı görünüyordu.

"Öyle mi, senin binecek başka bir araç bulman gerekecek."

"Ivy," diye mızıldandı Tink alçak sesle. "O bana binecek."

Ren'in kahvesi boğazına takıldı, dönüp hafifçe hırıltılı soludu.

Tink'e döndüm. "Az önce söylediğini yeniden düşünmek istersin belki?"

"Ah hayır. Doğru söyledim."

"Eğer bizimle aynı araçta olacaksa, biz içindeyken

sana *binmeyecek,* anlaşıldı mı?" Bu kelimeleri gerçekten söylemem gerektiğine inanamıyordum. "Gidip Faye'in kiminle gittiğini öğreneceğim sanırım..."

"Ah hayır." Ren tişörtümü arkadan yakaladı. "Beni onlarla bırakmayacaksın."

Fabian, Tink'i tepeden tırnağa süzdü, bakışları valize takıldı. "Valizde ne var? Giysi için bayağı hacimli görünüyor."

Düşününce, Yaz Prensi haklıydı.

Büyük valizin kulpunu sıkıca tutan Tink, Fabian'a baktı. "Son durakta. Yani bu valiz, işler iyice sarpasarıp da gırtlağımıza dek boka batmadığımız sürece açılmayacak."

Ren beni dirseğiyle dürttü. "Hımm, sence valizde ne var?"

"Hiçbir fikrim yok, ama muhtemelen öğrenmem gerektiğini düşünüyorum." Ona doğru yöneldim ama kapılar açıldı ve içeri gün ışığı doldu. Bugün daha önce olduğu gibi, biraz sonra dışarı çıkacağımı bilmek irkilmeme yol açtı.

Ve herkesin yaptığı şey de buydu. Ren'in peşinden dışarı çıkıp, Faye'le ekibinin doluştuğu ciplerden birinin yanına gittim, Fabian'ın konsey üyeleri havalı bir tür Porsche'ye binmişti ve bu da bize küçük bir tank boyutunda bir cipin kaldığı anlamına geliyordu.

Anahtarları Ren'den alma girişiminde bile bulunmadım.

Ren'le birlikte odadan alelacele çıkmadan önce topladığımız çantaları arkaya yükledikten sonra, öndeki yolcu koltuğuna gittim. Tink peşimden geldi. "Sence Prens çoktan Buçukluk'u bulmuş mudur?"

"Umarım bulmamıştır." Kapıyı açtım. "Çünkü bu işleri kesinlikle fena karmaşıklaştırır."

"Karmaşıklaştırmaktan fazlasını yapar." Fabian beni dikkatle inceledi. "Eğer Kış Prensi onu bulduysa ve korktuğumuz şeyi yaptıysa, bunun icabına bakmak gerekecek."

Kaskatı kesildim.

Ren yanımızdan geçerken, parmakları belimde gezindi. "Öyle yapacağız."

İcabına bakmak.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Nefret ediyordum. Çünkü ben de pekâlâ o durumda olabilirdim –icabına bakılan ben olabilirdim, tıpkı buraya ilk geldiğimde Merle'nin söylediği gibi. Ama Prens, Buçukluk'u bulduysa ve amacına ulaşabildiyse, bebeğin doğumuna mani olmamız gerekiyordu ve birlikte yolculuk ettiğimiz ekibin o Buçukluk'la çok rahatsız edici bir konuşma yapıp, onun bu durumda yapılması doğru olan şeyi yapmaya gönüllü olmasını beklemeye niyeti olmadığını biliyordum.

Cipin öbür yanına giden Fabian'ı izledim, ardından bakışlarım hızla diğer araçlarda gezindi.

Ne yapacaklarını biliyordum. Kadını sorgusuz sualsiz öldüreceklerdi.

Masum bir kadını ve çocuğunu öldürme fikri midemi bulandırdı. Bunu yapmak istemiyordum. Hiçbirimizin bunu yapmasını istemiyordum.

Bu da bize tek bir seçenek bırakıyordu.

"Onu önce biz bulsak iyi olur," dedim çok kararlı bir şekilde. "Ve hamile falan kalmamasını garanti etsek."

21. Bölüm

Daha Louisiana eyaletinden bile çıkmamıştık ve ben hem Tink'in hem de Fabian'ın ağzını bantla yapıştırıp kapatmaya çoktan hazırdım. Yolculukta geçen ilk birkaç saatte iki şey öğrendim.

Fabian her şeyi beni aşağılar gibi ifade etmeyi beceriyordu. Ren'de de herkesi duymazdan gelip araba sürmeye odaklanmak gibi sihirli bir yetenek vardı.

I-10 yolunda ilerlerken, alnımı ovuşturup bakışlarımı pencereden dışarı diktim. Dışarısı bir bina ve ağaç bulanıklığı halinde akıyordu ve arka koltuktakilerin sohbeti nasıl olduysa benim saçıma gelmişti.

"Doğru dürüst fırçalayamadığı için bence," diyordu Tink. Biraz öne doğru eğilip koltukların arasına geldi. "Çünkü fırçalasa devasa bir şoroloya dönüşüyor."

Ona kadar sayıp yandan Ren'e baktım. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme okunuyordu ve araba kullanıyor olmasaydı onu yumruklayabilirdim.

"Hiç taramıyor mu yani?" diye sordu Fabian, cidden şaşırmış gibiydi.

Omzumun üstünden baktım. "Saçımı tarıyorum sizi salaklar."

Ren güldü. "Taradığını gördüm. Saçı ıslakken."

Kuduz bir örümcek maymunu gibi arka koltuğa geçip hepsini gırtlaklamadan önce, "Hadi saçımdan başka bir şey konuşalım, olur mu?" diye teklif ettim.

"Ne gibi?" Tink arkasına yaslandı. "Canım sıkılıyor."

"Şimdiden sıkıldın ve daha yirmi saat falan yolumuz var," diye hatırlattım ona.

Tink sızlandı. "Buna dayanamayacağım."

"Seni eğlendirebilirim," diye öneride bulundu Fabian. "Biz..."

"Evet, hayır," diye kestim sözünü çünkü önerdiğinin 13 yaş altına uygun türde bir eğlence olmadığına dair bir his vardı içimde ve buna tanıklık etmek istemiyordum. Bakışlarım Yaz Prensi'ne kilitlendi. Tink'ten hoşlandığı belliydi ama Faeler yürüyen ve bir deliği olan hemen her şeyden hoşlanırdı genellikle. Bir koruma hissi her yanımı sardı. "Biraz da senden söz edelim Fabian."

Yaz Prensi bir kolunu koltuğun arkasına attı ve başını eğdi. "Bence hiçbir sakıncası yok."

"Elbette yok," diye mırıldandı Ren ağzının içinde.

Gülümsememi bastırmaya çalıştım. "Kaç yaşındasın?"

Yaz Prensi sarı kaşlarının tekini kaldırdı. Yirmili yaşlarının sonlarında gibiydi ama içgüdülerim bunun onun gerçek yaşı olmadığını söylüyordu. "Bu yola dikilmiş ağaçların bazılarından daha yaşlı."

Şüphelerim doğruydu yani. Ren'e baktım ve onun din-

lediğini gördüm. "Bu da beslendiğin anlamına geliyor çünkü kesinlikle Tanner gibi yaşlanmamışsın."

"Ben Prens'im. Saraydaki herkes beslenir."

"Gerçekten mi?" dedim, elim kucağımda yumruk oldu. Bu Tanner'ın paylaşmadığı başka bir şeydi.

"Bunu duymak hoşuna gitmiyor." Alaycı bir gülümseme belirdi. "Yine de canını kurtarmak için beslendin."

"Bu benim yaptığım bir tercih değildi," dedim.

Tink yeniden öne eğildi. "Fabian'ın söylemediği şey, kendilerinden beslenilmesine gönüllü olan insanların bulunduğu. Onlar bunu zorla yapmıyor."

Kaşlarım kalktı. "Gönüllüler mi yoksa zorlama etkisindeler mi? Drake'in evindeki insanları hatırlıyorum. Bazıları orada olmayı istiyor gibi görünüyordu ama herhangi birinin kendisini nasıl bir işe bulaştırdığını bildiğinden şüpheliyim."

Fabian'ın yüzünden bir gölge geçti. "Bize onlardan beslenme onuru verenler kesinlikle hiçbir zorlama etkisinde değildir. Ne olduğumuzu bilirler. Biz onlara yardım ederken, onlar da bize yardım etmeyi seçer."

Buna bir saniye bile inanmadım. "Peki siz onlara nasıl yardım ediyorsunuz?"

"Benim bölgemde, bize beslenme imkânı tanıyan fânileri koruruz. Hiçbir şey istemezler. Para. Sağlık. Güvenlik."

Bana biraz eskortları hatırlattı ama bunu kendime saklamaya karar verdim. "Peki sizlerin neler yapabileceğinizi biliyorlar mı? Akılsız, psikopat yaratıklara dönüştürecek noktaya kadar onları kurutabileceğinizi?"

Gözleri kısıldı. "Asla ihtiyacımız olandan fazlasını al-

mayız. Eğer tebaamdakilerden herhangi biri böyle bir şey yapacak olursa, oracıkta idam edilir."

"Gerçekten mi?" Ren'in bakışları dikiz aynasında gezindi. "Hep önce kendisini düşünen bir ırk için bayağı sert."

"Bizim ırkımıza dair bir şey biliyorsun sanki," diye karşılık verdi Fabian. "Senin bildiğinden çok daha uzun bir zamandır buradayız biz. Bunu bir düşün."

"Düşünüyorum," diye yanıtladı Ren soğuk bir ifadeyle.

"Yaz Sarayı ya da buraya yerleşmiş saraylarımızla ilgili hiçbir şey bilmiyordunuz. Bunun da bir nedeni vardı. Biz fânileri kötü amaçla kullanmıyoruz. İster inan ister inanma, onları eşit görüyoruz."

"Biliyorum inanması güç geliyor," diye araya girdi Tink. "Ama doğruyu söylüyor."

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordum gözlerimi Tink'e dikip.

Bakışları benimkilerle buluştu. "Çünkü, neden yalan söylesin ki?"

"Ah, bilmem. Onu öldürmeyelim diye belki?" dedim.

Yaz Prensi alaycı alaycı güldü. "Beni öldürmek kolay değil."

"Evet, o konuya dönecek olursak. Eğer öldürücü-olmayan ve insanları el üstünde tutan Faelere mükemmel örneksen, o zaman neden bize Drake'i nasıl zayıf düşüreceğimizi anlatmıyorsun?"

Kahkaha attı ve bu, bir Yaz Prensi için fazla soğuk bir gülüştü. "Bana güvenmiyorsunuz. Ben ne diye size güvenecekmişim ki? Bir Buçukluk ya da *Boy Wonder** olabilirsin..."

* 2010 yapımı bir gerilim-aksiyon filmi. (ç.n.)

"*Boy Wonder* mı?" Ren burnunu kırıştırdı.

"Ama Düzen bize halihazırda bir kez ihanet etti," diye devam etti Fabian, bakışları sertti. "Aslında şimdi Kış Prensi'ni durdurmak için sizinle işbirliği yapıyor olmamız, benim ve halkım için büyük bir dezavantaj. Sizce sadece onun için mi sizinle yolculuk etmeyi seçtim?" Tink'e baktı. "Birinin ikinize göz kulak olması lazım ve konsey üyelerimden hiçbirini bu konuda riske atamam."

Bu ifade Tink'i hiç rahatsız etmemiş gibiydi.

"Düzen, Yaz Sarayı'na nasıl ihanet etti?" diye sordu Ren, bir elini direksiyonda kaydırarak. "Tanner bundan bahsetti. Şimdi sen de söylüyorsun. Bizim neler olduğundan haberimiz yok."

"Bilmediğiniz çok şey var," diye laf soktu Prens, sonra kulaklarımdan duman çıktığını hissettiğime yemin edebileceğim an gülümsedi. "Bunu hiç düşündünüz mü?" Bakışları Ren'in aynadaki bakışlarıyla buluştu. "Düzen'in ve o kıymetli Seçkinlerinizin, sizden –hiç tereddüt etmeden onlar için öldürüp ölebilecek insanlardan– neden bu kadar çok şeyi sakladığını gerçekten düşündünüz mü? Herhangi biriniz, belki de masumları öldürüyor olabileceğinizi sorguladınız mı? Her Fae'nin dünyanın hâkimiyetini ele geçirmek istemiyor olabileceğini? Şu kısacık yaşamlarınızda herhangi biriniz bir kez olsun doğru tarafta savaşıp savaşmadığını sordu mu?"

Söylediklerindeki doğruluk payından rahatsız bir şekilde yerimde dönüp ön camdan dışarı baktım. Bir dakika geçti, yan gözle Ren'i süzdüm. O da dosdoğru ileri bakarken, çenesinde bir kas titreşiyordu. Yaz Prensi'nin sorguladığı şey, ona da bir şeyleri anımsatmıştı.

Nasıl anımsatmasın? Haklıydı. Bize yalan söyleyen bir örgüt için öldürmüş ve ölmüştük. Ve buradaydık işte, Fabian'ı ve onun türünü sorguluyorduk.

"Ne yaptılar?" diye sordum yavaşça, bunları duymaya hazır olup olmadığımdan, ya da bunu isteyip istemediğimden emin olamayarak.

Fabian o kadar uzun bir süre yanıt vermedi ki hiç cevaplamayacak sandım ama sonra konuştu. "Bildiğiniz her şey resmen yalan."

Ren direksiyonu o kadar sıkı tutuyordu ki elinin eklemleri bembeyaz kesildi. "Bizi bilgilendirecek misin?"

"Fânilerle olan bu çatışmayı biz başlatmadık," dedi, o pencereden bakarken Tink de sessizce onu izliyordu. "Türlerimiz arasındaki anlaşmayı bozan biz değiliz."

Kaşlarımı çattım. "Ne anlaşması?"

Öyle bir gülümsedi ki annelerle babalar çocuklarına tren hediye etmeyi düşündüğünde böyle gülümserdi herhalde. "Eskiden dünyalarımız arasında daha özgürce gidip gelebiliyorduk. Bazıları insanları yakalar ve onları getirirdi ama inan bana, bunu genellikle asla özlenmeyecek insanlara yaparlardı. Kaderlerini hak eden insanlara."

Tink tek kaşını kaldırdı.

"Diğerleri kendi rızalarıyla gelirdi." Zarif bir hareketle tek omzunu silkti. "Ne de olsa bizler çok güzeliz ve fânilerin güzel şeylere eğilimi var. Eskiden çok daha fazla Buçukluk vardı."

Dudağımı ısırdım. Fae olan annem miydi babam mıydı hâlâ bilmiyordum. Muhtemelen asla da bilemeyecektim.

"Bu tarafa ilk geçtiğimizde Düzen oluşma sürecindeydi

ve anlaşmamız yüzlerce yıl yürürlükte kaldı. Bu dünyadaki fânileri öldürenleri avladılar ve bunu yapmayanlara dokunmadılar. Dünyamız gücünü kaybetmeye başladığında ve daha fazla Fae bu tarafa geçmeye başladığında da bizim dünyamıza olan şeyin sizinkine olmamasını garanti etmek için Düzen'le birlikte çalıştık. Onlara zayıflığımızı anlatacak kadar güvendik. Sırlarımızı paylaştık ve kapıların mühürlenmesine yardım ettik ama sonunda onlara gösterdiğimiz ve öğrettiğimiz her şeyi bize karşı kullandılar. Türlerimiz arasındaki uçurumu yaratan, Kristal'i bizden almaları değildi. Tanner size bunu anlattı mı? Eminim anlatmamıştır. Sizi gerçekle yormak istememiştir."

Arabanın içi buz kesti. "Peki gerçek ne?"

Pencereden başını çevirdi. "Geçitleri mühürlediğimizde, Düzen onların yanında çarpışan her bir Fae'yi katletti, kapıları kapatmak için kullandığımız Kristal'i aldı ve sonra Kralımızı öldürdü, nihayetinde de tüm Yaz Sarayı'nı zayıf düşürüp bizi kendi içimize kapanmaya mecbur etti."

Şaşkınlıktan nefesim kesildi.

"Kraliçemizi ve onlarca yıl önce, Kış Sarayı'yla savaşırken abimi kaybettiğimiz için zaten zayıf düşmüştük," diye devam etti. "Düzen bunu biliyordu. Biz onlara güvenmiştik."

"Neden?" diye sordum bir dakika sonra. "Bunu neden yaptılar?"

Fabian başını yana eğdi. "Bu yıllardır yanıtlanmasını beklediğimiz bir soru. Eninde sonunda o yanıta kavuşacağımıza dair bir his var içimde."

Soğukkanlılıkla yapılmış ihanetten ve cinayete eşdeğer şeylerden bahsetmek arabanın ortamını fena halde soğutmuştu. Tek iyi yanı, sonraki birkaç saat boyunca Tink'le Fabian'ın çenelerini kapalı tutmasını sağlamasıydı.

Zamanın büyük kısmını, Fabian'ın söylediklerine kafa yorarak geçirdim. Başta her şeyi inkâr etmek istiyordum çünkü yıllar yıllar boyu anlatılmış farklı bir tarihten vazgeçmek zordu. Ama Düzen'in yalan söylediğini de biliyordum. Bunun kanıtlarını görmüştük. Mesele şuydu ki: Söylediklerinin ne kadarı yalandı ve onlara yardım eden Faelere neden sırtlarını dönmüşlerdi?

Bunların yanıtını bilmiyordum. Yaklaşık sekiz saatlik bir yolculuktan sonra, Teksas adında uçsuz bucaksız eyaletteki bir yerde benzin ve yiyecek bir şey almak için durduk. Benzin alırken baş başa kalabildiğimiz kısacık anı Ren'in düşüncelerini öğrenmek için kullandım. Tink'le Fabian, fast-food restorana bağlanan küçük marketteydi. Fred adlı Fae hariç, konvoyumuz onlara katılmıştı. Fred sadece marketin cam vitrininden dışarıya bakıyor, açıkça gözcülük ediyordu.

"Fabian'ın tüm anlattıkları konusunda ne düşünüyorsun?" Yolcu tarafındaki kapıya yaslandım, solmakta olan gün ışığı yüzünden gözlerimi kıstım.

"Dürüst konuşayım mı?" Bana dönmek için kımıldandı. "Neden yalan söylesin bilmiyorum. Ne anlamı var ki bunun?"

"Biliyorum." Elimi kaldırıp yüzümden bir bukleyi geriye atarken iç çektim. "Peki ya tüm şu beslenme meselesi?"

"Sen de ben de biliyoruz ki beslenilmekten hoşlanan insanlar var." Hortum başlığını çekip çıkardı. "Para ve

koruma karşılığında kendisinden biraz vermeye razı bir harem dolusu insanın olması gayet muhtemel."

Güldüm. Harem dolusu insan mı? Nedense, palmiye yapraklarıyla Yaz Prensi'ni yelpazeleyen, üstünde giysi namına doğru dürüst bir şey olmayan bir grup insan canlandı gözümde."

"Ve dürüst olmak gerekirse, bu konuda hangi tarafta yer alacağımı bilemiyorum. Birkaç ay önce olsa? Buna kesinlikle çok karşıydım ama şimdi? Her şey değişti." Hortum başını yerine takıp ellerini pantolonuna sildi. "Bazı inançlarımızdan vazgeçmemiz gerek bence."

Başımı ağır ağır salladım. "Haklısın galiba."

"Hep haklıyım, bilmiyor musun?"

Alaycı alaycı güldüm. "Sen kendine böyle demeye devam et."

Sırıttı, karşıma gelip durdu. "Düzen'le ilgili öğrendiğimiz şeyleri sindirmek kolay değil. İnsana... Yaptığımız bazı şeyleri düşündürüyor."

Karnıma rahatsız edici bir kramp girdi. "Evet, öyle."

Adını koymak gerekirse, geçmişte kaç masum Fae öldürmüş olabileceğimi düşündürüyordu bu durum. Avladığım her Fae suçüstü yakalanmış değildi. Bazıları benden kaçıyordu.

Ben de... Bir hayvanmış gibi peşlerine düşüp onları öldürdüm.

"Hey," dedi Ren yumuşak bir sesle, dikkatimi kendine çekerek. Başımı kaldırıp gözlerinde biriken endişeyi gördüm. "Kafan nereye gitti şimdi?"

"Sadece kimleri avladığımı düşünüyordum. Onların masum olup olmadığını. Yani öldürmüş olabilirim..."

"Yapma." Eğilip benimle göz göze geldi. "Geriye dönüp yaptıklarımızı değiştiremeyiz. Bununla yaşayıp başa çıkmamız gerekiyor. Başa çıkması kolay demek değil bu. Sadece bunu yapmak zorundayız demek."

Yine başımı sallarken buldum kendimi, çünkü haklıydı. Yaptıklarımızı ya da yapmadıklarımızı değiştiremezdik. "Sadece yapacağımız şeyleri değiştirebiliriz."

"Aynen," diye yanıtladı, cipin tavanının üstünden bakarak. "Benimle içeri gelmek ister misin, yoksa burada mı takılacaksın?"

"Burada takılacağım."

Ren çenesini indirdi, şakağımdan ve sonra dudağımın kenarından öptü. "Gelirken sana yiyecek ne getireyim? Ve hiçbir şey söyleme. Saatlerdir yemedin."

"Patronluk taslama."

O zaman beni öptü ve geri çekilirken, tüm ilginç kısımlarda şimşek çaktıracak şekilde altdudağımı hafifçe ısırdı. "Sana ne getirmemi istersin?"

"Bir hamburger, biraz da patates kızartması," dedim yumuşayarak.

"Hemen hallediyorum," diye mırıldandı beni tekrar öpmeden önce, sonra otoparkta hızlı hızlı yürüyerek uzaklaştı.

Gerçekten de bana bir hamburgerle patates kızartması getirdi, ben de onları –hepsini– yedim, domatesi hariç çünkü ıyyk. Ren yumuşak dilimi benden alıp kendi hamburgerinin üstüne koydu.

Hamburgerle patates mideme tuhaf biçimde oturdu ve sonra, kısa bir an biraz daha fazla olsaydı diye istedim. Akşam yemeğinden sonra sigara içmek gibiydi neredeyse

ama bu açlık geçene dek tüm dikkatimi, konuşacak konu kalmamış gibi hız limitlerini tartışan Ren'e, Tink'e ve Fabian'a verdim.

Gece yarısı olunca Tink uyuyakaldı, Fabian da öyle. Direksiyona geçmeyi teklif ettim ama Ren bırakmamakta ısrar etti. Sonunda, Ren'in bir eli bacağımdayken içim geçti.

Saatler sonra beni uyandıran, aniden öne savrulmama sebep olan hareket ve Ren'in göğsüme çarpan kolu oldu. Homurdandım, gözlerim ardına dek açıldı.

Tek görebildiğim karanlık yol ve kırmızı stop lambalarının solgun parıltısıydı. "Neler oluyor?"

"Faye önümüzde durdu." Tink'le Fabian arka koltukta ağır ağır uyanırken, Ren cep telefonunu aldı. "Durmaması gerekirdi."

Pencereden dışarı baktım ve kelimenin tam anlamıyla karanlıktan başka hiçbir şey göremedim. "Neredeyiz?"

"Arizona sınırını geçmek üzereyiz." Telefonu kulağına götürdü. "Diğer grup önümüzde..."

Birkaç metre ötede ışıklar yanıp söndü, karanlığı delen parıltının yoğunluğu kör ediciydi.

Fabian hemen iki ön koltuğun arasından eğildi. "Bu da ne?.."

Gecenin içinde silahlar patladı.

22. Bölüm

Başta hepimiz donakaldık, gece göğünü yırtan sesten şok olmuştuk. Silah ateşi bize ulaşmadı ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Mermiler hayli uzağa gidebilirdi.

"Biri onlara ateş ediyor!" Tink arkamda oturduğu yerde duramıyordu. "Bırakın çıkayım, Ay Kraliçem Mab, bırak çıkayım!" Kapı kolunu açmaya çalıştı. "Arkadaşlarıma ateş açtıkları için onları fena öldüreceğim! Tüm Tink'liğimle saldıracağım üstlerine!"

"Çocuk kilidini mi açtın?" diye sordum.

"Hem de ne biçim." Ren hızla arkasına döndü. "Karşımızda ne halt olduğunu anlayana dek ikinizin de bu lanet arabanın içinde kalması gerek."

Fabian öne doğru eğildi. "Ben bir prensim. Ben..."

Ben bize doğru hızla gelen arabayı görmeden bir saniye önce, Ren gazı kökleyip ani bir manevrayla sol şeride geçti.

"Yüce İsa," diye bağırdım, yan pencerenin üstündeki tutamağa asılıp.

Araba aniden ortaya çıkmıştı –lanet olası çölün ortasında birdenbire! Cipin motoru, hızlanıp Faye'in tuzağa düştüğü yere yaklaşırken gürledi.

"Ne olduğun hiç sikimde değil," dedi Ren. "Ama bize ateş ediliyorsa, bu arabalarda kimlerin olduğunu bilme ihtimalleri gayet yüksek. Yani, o silahlarda sıradan mermiler yok demektir."

Birden kafama dank etti. "Sence Düzen mi?"

"Gecenin yarısında, boktan bir Tanrı'nın unuttuğu yerde başka kim ateş ediyor olabilir?"

"Eğer durum buysa, geldiğimizi biliyorlardı demek." Şu anda bu teorinin derinlerine dalmaya gerçekten vaktimiz yoktu.

"Senin hayatta olmana ihtiyacımız var," diyordu Ren Fabian'a. "Bu arabadan çıkmamaya ve ölmemeye çalış. Çünkü kafaya yiyeceğin bir kurşunun, o koca kafanı omuzlarından ayırmak için onlara yeterince zaman kazandıracağından son derece eminim."

"Olabilir ama ben mermiden daha hızlıyım."

"İkiniz de sadece olduğunuz yerde kalır mısınız?" dedim ısrarla. "En azından..."

Arka penceremiz aniden patlayıverdi. Cam parçaları arabaya saçıldı. Koltuğumda arkama dönünce, hayatımdaki en acayip şeyi gördüm.

Fabian, Tink'i oturduğu yere bastırmış, Tink'in bedenini kendi bedeniyle örtmüştü.

Pekâlâ. Fabian az önce birkaç bonus puan kazandı, peki Tink yaralanmış mıydı?

"Tink?"

"Ben gayet iyiyim," diye seslendi boğuk çıkan bir sesle.

"Eğil, Ivy." Ren bir eliyle uzanıp beni aşağı bastırdı, göstergelerin bulunduğu konsolla aynı seviyeye indim.

"Ya sen?" diye itiraz ettim.

"Bana bir şey olmaz."

"Öyle mi..."

"Torpido gözünde bir silah var." Ren sırtımı ovuşturdu. "Onu al ama aşağıda kal."

Ağzımın içinde söylenerek olabildiğince uzanıp torpido gözünü açtım. Elimi içine sokup Glock'u kavradım. Avcumun içinde ağırlığını hissettim.

Düzen üyeleri olarak silah kullanma konusunda da eğitilmiştik ama sık kullanmazdık, genellikle daha sessiz olan ölümüne bıçaklama yöntemini tercih ederdik. "Ateş edebilirim."

"Onu bana ver."

"Boş versene," diye tısladım. "Sen araba sürüyorsun."

"Aynı anda iki işi yapabilirim." Pencerem paramparça olurken Ren beni sırtımdan aşağı bastırdı.

Cam parçaları sırtımdan sekerken nefesim kesildi. "Ren."

Eli tişörtümün arkasını sıkıca tuttu. Frenlere yeniden basınca tekerlekler patinaj yaptı. "Ben iyiyim. Tabancayı bana ver Ivy."

Ağzımın içinde bir küfür savurup Ren'in elinden kurtuldum ve koltuğumda dik oturdum. Cam parçalarını umursamadan kırık pencereye doğru hızla döndüm. Kolumu uzatıp önümüzde fırıldak gibi dönen sedan arabaya birkaç el ateş ettim.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Ren, omzumu yeniden sıkıca tutup beni aşağı bastırdı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Peki ya sen?" dedim karşılık olarak. "Aynı anda hem

araba kullanıp hem de ateş edemezsin. James Bond değilsin sen."

"Bırak da James Bond olsun," dedi Tink, koltuğuna iyice yapıştığı yerden. "Bırak..."

Sağ arka pencere patladı, uçuşan cam parçaları Fabian'ın üstüne yağdı.

Faye'in içinde olduğu arabanın yanından hızla geçerken koltukların arasından baktım ve sedanın şimdi arkamızda kaldığını fark ettim. Ren ikisinin arasından geçip yoldan çıktı. Sola doğru direksiyon kırınca engebeli bir yola çıktık. Biz yerlerimize tutunurken, cipin iki tekerlek üstüne kalktığını hissettim.

"Yine arkamızdalar," diye bilgilendirdi Fabian, gayet sakin biçimde. "Bizi vurmaya ya da kaza yaptırmaya çalıştıklarına eminim."

Kırık camlardan içeri toz doldu. Fabian haklıydı. Belli ki hepimizi öldürmeye çalışıyorlardı.

Yeniden küfredip doğruldum, Ren bana bağırdı. "Aşağıda kal!" Fabian'a bağırdım.

Tabancayı onun başının seviyesine getirip tetiği çekerken Fae'nin gözleri büyüdü. Arkamızdaki sedan aniden sola döndü, metrelerce uzakta durana dek kontrolü kaybedip savruldu.

"Lanet olsun," diye fısıldadım. "Şoförü hakladım galiba."

"İşte benim kızım," diye mırıldandı Ren, bir saniye sonra da beni yeniden aşağı bastırdı.

Şoförün icabına bakmak buna bir son vermeyecekti. Arabada muhtemelen daha fazla kişi vardı. Faye'le ekip tuzağa düşmüştü çünkü arabaları kımıldamamıştı. Hayatta olup olmadıklarını bile kim bilebilirdi? Büyük si-

lahları çıkarmak zorundaydık. Ve yanımızda bir tane vardı –bunun sonunda canlı kalması gereken, muhtemelen bu piçlerin üstüne şimşekler salabilecek bir silahımız.

"Arabayı durdur."

"Ne?" diye sordu Ren.

Elinin altında kıvrandım. "Arabayı durdur!"

Bana baktı ve kim bilir yüzümde ne gördü ki frenlere basmadan önce etkileyici bir küfür silsilesi yağdırıverdi.

Arka koltuğa baktım. "O arabada kim varsa haklayabilir misin? Ve bunu öldürülmeden yapabilir misin?"

Fabian başını Tink'ten bana çevirdi. Gülümsedi. "Yetenekliyimdir."

"Yap o zaman. Ben seni koruyacağım."

Ren beni durduramadan kapıyı ardına kadar açıp dışarı kaydım, çömeldim.

"Ne halt ediyorsun sen?" dedi Ren cipten çıkarken.

"Gerektiği gibi dikkatlerini dağıtıyorum." Aracın yan tarafına süründüm. "Benim için endişelenmeyi kes. Kendime bakabilirim. Senin de aynısını yapman gerek ve bunun için lanet olası bir silah bulmalısın."

Bir an bana baktı, ardından bu tartışmadan galip çıkamayacağını fark etmesi hoşuma gitti. "Arkada bazı silahlar var. Ivy..."

"İşler kötüleşirse diye onlardan birini alırdım yerinde olsam." Ayağa kalkıp rölantide çalışan sedana doğru ilerledim ve ateş açtım.

"Şimdi Fabian!"

Arka kapı ardına dek açıldı ve Yaz Prensi dışarı fırladı. Yanımdan hızla geçti, çöl tabanında girdaplar oluşturan ani sıcak rüzgâr saçlarını havalandırıyordu. Mer-

mim bitene dek ateş etmeyi sürdürdüm, Fabian uzaktan yakından insana ya da Fae'ye benzemeyen bir gürleme koyuverince tabancayı bir kenara attım.

Bedeninden sarımsı bir parıltı yayıldı, gece doğan güneş gibi görünene dek etrafını çevreledi. Uzaktan Ren'in cipi açtığını işittim ama gözlerimi Fabian'dan alamadım.

Sedanın kapıları ardına dek açıldı. İki –hayır üç kişi dışarı fırladı. Ellerini kaldırdıklarını görebiliyordum. Tabancalar. Siktir.

Fabian'ı saran hava önce çarpıklaştı, sonra yayıldı. Bedeninden doğa dışı bir güç patlaması açıklıkta yayılıp sedana çarptı, ondan uzağa bir adım gerilerken bedenimdeki tüm tüyler diken diken oldu.

Araba havaya fırlayıp en az iki kişinin farklı yönlere uçmasına sebep oldu. Havaya uçanlar tok pat sesleriyle yere düşerken, araba gümbürdeyen bir yarılmayla patladı, lanet olası bir alev topu çarpmış gibi her yanını alevler sardı.

"Lanet olsun," dedim sendeleyip gerilerken, elimi hançerime attım. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Fabian hızla öne atıldı, ben daha gözümü kırpamadan bir hız bulutu halinde yerdeki ilk kişiye ulaştı. İlk adamı yakalayıp bir saniye içinde boynunu kırdı. İkinci adama döndü –görebildiğim kadarıyla siyah giyimli biriydi. Yaz Prensi elini adamın kafasına koydu.

Ve hepsi buydu.

Adam silahı düşürdü, geriye doğru sendeleyip çığlık attı. Ani bir patlamaya kurban gitmiş gibi bedeninden alevler fışkırdı.

Fabian hızla dönerken güldü, tüm dikkatini hâlâ ayak-

ta olan üçüncü adamda yoğunlaştırdı. Adam koşmak için dönse de fazla uzağa gidemedi. Fabian saniyesinde tepesine çöktü ve yanan et kokusu bana kadar ulaştı.

Cipe çarpana dek geri geri yürüdüm. Arkamı döndüm, Ren orada elinde bir silahla dikiliyordu. "Belki... Belki onu arabadan çıkarmamalıydık."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı, gözleri büyümüştü.

Prens'in kullandığı güç, korkutucu olmanın ötesindeydi. Sivri kulaklı bir kitle imha silahı ve belli ki Tink için bir ereksiyon sebebiydi. Eğer o böyle şeyler yapabiliyorsa, Kış Prensi tam olarak neler yapabilirdi?

Tink kafasını pencereden çıkardı. "Bu bayağı seksiydi. Resmen. Mecazen."

Ona döndüm. "Bence ona karşı gerçekten ama gerçekten çok dikkatli olmalısın."

"Diğerlerinin de icabına bakmalıyız." Ren bana diğer silahı verdi. "Oradan hâlâ ateş ediliyor."

Fabian'ın arabadan fırlamış adamları öldürdüğünü görmek için tam vaktinde döndüm. Yüzümü Ren'e çevirdiğimde midem altüst olmuştu. "Lütfen dikkatli ol. Vurulma."

Ren şeytani bir ifadeyle sırıttı. "Tek parça kal çünkü bu iş bittiğinde, kavganın verdiği adrenalini nasıl harcayacağımız konusunda bazı fikirlerim var."

Ah Tanrım.

Bu kesinlikle harika bir hayatta kalma motivasyonuydu.

Uzanıp çenesinden tuttum ve ağzını benimkine getirdim. İçimdeki tüm tutkuyla öptüm onu, sert ve azgındı. Geri çekildiğimde, onu bırakmak istemedim neredeyse. "Seni seviyorum."

Eli kalçamda gezindi. "Bana bunu sonra kanıtlarsın."

Ardından Ren aceleyle cipin yanından dönüp parlayan farlara doğru uzaklaştı.

Hızla Tink'e döndüm. "Kal..."

"Yapma." Kapısını açtı, geri adım atmak zorunda kaldım. "Çocuk değilim ben Ivy. Kendime bakabilirim. Güven bana."

"Çocuk olmadığını biliyorum Tink." Bu arada otobanın karşısından peş peşe ateş açıldı. "Ama bu gerçekten tehlikeli."

"Biliyorum." Kapıyı arkasından kapadı. "Ama yardım edebilirim. Yani, Amazon Prime'ı iptal etmek istiyorsan et ama hepiniz canınızı tehlikeye atarken ben bu arabanın içinde oturmayacağım."

Bir bağırış duyuldu, yere hızla çarpan ayak seslerini de işitebiliyordum. Tink'le tartışmak sadece ikimizin de öldürülmesine sebep olacaktı. "Fabian'a yakın dur."

Suratını kocaman bir gülümseme kapladı. "Bunu bana iki kez söylemene gerek yok."

Tink yanımdan hızla geçerken arkamı döndüm ve koşarak bana doğru gelen bir adam gördüm. Onu tanımıyordum ama kesinlikle insandı. Bir elini kaldırdı, bir hançerden ay ışığı yansıdı.

Bir Düzen üyesi.

Lanet olsun.

Adam ileri atıldı, ben eğildim. Ayağa sıçrayıp döndüm ve sırtına tekme attım. Mide bulandırıcı bir çatırtı sesi irkilmeme yol açtı.

Adam düştü, kıvranıp kasılıyordu.

"Bu da ne?.." Sendeleyerek geriledim, basit bir tekme-

nin bu etkisinden şok halde... Aman Tanrım!

Artık daha güçlüydüm. Bunu nasıl unutup durabiliyordum ki?

Sırtına yediği tekme adamın omurgasını kırmıştı. Midem altüst halde döndüm, bunu gerçekten düşünecek vaktim yoktu. İkinci bir adam bana doğru koştu, kenara çekilip saldırısını savuşturdum. Adam döndü ama kolunu yakaladım. Hızla büktüm, çatırtı sesi yüzümü buruşturmama neden oldu, adamın acıyla attığı çığlığı mecburen kulak ardı ettim. Hançerini düşürdü.

"Seni öldürmek istemiyorum," dedim, adam dizüstü çökene dek ağırlığımı onun üstüne verip. Bunu gerçekten istemiyordum. İnsanları öldürmek, yani, Fae öldürmeye hiç benzemiyordu. Fae'ler gibi kendi içlerine göçmüyorlardı. Aksine kanlıydı, pisti ve iş bittikten sonra çok uzun zaman akıldan çıkmıyordu. "Bu yüzden, bırakırsam uslu duracaksın, tamam mı?"

Adam nefes nefese, acı bir kahkaha attı. "İşini bitirip beni öldürsen iyi edersin çünkü ayağa kalkacak olursam icabına bakacağım orospu."

"Vay be." Baskıyı inadına artırdım. "Kırık kolunu tutuyorum adamım."

"Öldür beni," dedi nefesi kesilerek. "Hadi yap şunu, seni hain fahişe!"

Çenemi sıktım, uzakta birisinin bağırdığı duyuldu. Turuncu bir ışık patlaması vardı, Fabian'ın bazılarını en korkunç şekilde ateşe verdiğini tahmin ettim. "Sen bir Düzen üyesisin."

"Eskiden senin olduğun gibi," dedi başını yana çevirip. "Ama sen bize ihanet ettin."

"Ben ihanet falan etmedim. Burada olduğumuzu nasıl öğrendiniz?"

"Sence nasıl? Sen..." Ani bir hareketle hançeri kavradı.

Adam hızla geriye kaykıldı, küfrettim. Onu bırakıp sıçrayarak önünden çekildim. Sendeleyip ayağa kalktı.

"Hakkımda her ne düşünüyorsan yanlış. Düzen'e ihanet etmedim. Beni durdurmaya çalışıyor..."

Hız treni gibi üstüme geldi ve içgüdü galip çıktı. Onu öldürmek istememiştim ama bıçaklanıp öldürülmek de istemiyordum. Bunun ne berbat bir his olduğunu biliyordum.

Hızla atılıp diğer hançerimi göğsüne, kaburgalarının arasına sapladım. "Özür dilerim," diye fısıldarken, hançeri hızla çekip çıkardım.

Adam öne doğru düşerken bir şey demedi.

Güçlükle yutkunup koşarak cipin etrafını dolaştım, yeniden farlara doğru gittim. Karanlıkta kalmaya dikkat ederek Prens'in konseyinin tıkılı kaldığı arabaya doğru koştum.

Arabanın yanı kurşun delikleriyle doluydu. Pencereler tuzla buz olmuştu. Adımlarım yavaşladı ve birkaç saat önce yediğim hamburger neredeyse yeri boylayacaktı.

Hepsi... Ağır ağır kendi içlerine çöküyorlardı, solgun gözleri dehşet ve acıyla kocaman açılmıştı, derileri soyulup pul pul dökülüyordu. Ağızları yoktu. Ses çıkaramıyorlardı.

"Tanrım," dedim nefesim kesilerek, bu manzaradan bakışlarımı kaçırdım, sonra tekrar baktım. Gözlerim Fred'inkilerle buluştu. Ne söyleyeceğimi bilemedim ama onu... Onu bakışlarında gördüm.

Bana yalvarıyordu.

Onun ne istediğini anlayarak başımı eğip hançere baktım –onlar için buna çabucak son verebileceğimi biliyordum. Tüm benliğim bu fikre isyan etti, çok deliceydi. Savaşta öldürebilirdim ama çaresiz durumdakileri merhametten öldürmek benim için çok zordu. Gerçi bu farklı bir şeydi.

Gözlerimi bir an sıkı sıkı yumup kendimi tüm gücümü toplamaya zorladım ve ardından... Onu yaptım. *Hepsini* öldürdüm ve işim bitince, tüm bunların sona ermesini diledim çünkü acı yüklü ifadeleri ve gözlerindeki anlayışlı bakış hayatımın geri kalanı boyunca aklımdan çıkmayacaktı.

Ama bunların bitmesine daha çok vardı.

Arkamı döndüm, Fabian'ın orada, gözlerini dikmiş arabaya bakar halde durduğunu görünce aniden duruverdim. "Yapmam gerekiyordu..."

"Biliyorum." Bakışları bana kaydı. "Teşekkür ederim."

"Söyleme..." Omzunun gerisinde bir hareket seçtim ve hiç düşünmeden eyleme geçip silahı ateşledim.

Nefesi kesilen Fabian hızla arkasına döndü, bir Düzen üyesi daha ölmüştü.

"Bana bunun için teşekkür etme," deyip hemen öbür arabaya doğru koşmaya başladım –oradan artık hiç ateş sesi gelmiyordu.

Tink çok ileri gitmişti, Fabian'a yakın kalmamıştı. Bir şeyin –birisinin– yanında diz çökmüştü ve üstü çıplaktı.

Faye! Faye'in yanındaydı.

"O yoksa?.."

"Ben iyiyim. Kurşun yemedim ama bir cam parçası az

kalsın kolumu koparıyordu," diye karşılık verdi, sesi güçlükle çıkmıştı. O zaman Tink'in tişörtünü onun koluna sardığını gördüm. "İyileşirim. Dane... O öldü."

Boğazıma bir yumru oturdu. Kahretsin. "Ya Kalen?"

"O Ren'in yanında," diye yanıtladı Tink, başını kaldırıp bakmadan. "Ben Faye'in yanında kalacağım."

Yürümeye başlamışken durdum. "Ben... Dane için üzgünüm."

Faye gözlerini kapadı.

Derin bir nefes alıp koşmaya başladım. İleride bir kamyon vardı, farları tepesinde olanlardan. Sessiz olmaya dikkat ettim ama bunun bir anlamı yoktu. Aramızda başka bir araba vardı, olay yerine daha yeni gelmişe benziyordu. Onların *Bizi Öldürmeyecekler Ekibi*'nden olduğunu hiç sanmıyordum. O kadar saf değildim.

Arabanın kapıları hızla açıldı, beş kişi dışarı çıktı. Beş. Harika. Silah görmedim, en azından bu da bir şeydi. Fabian birden arkamda bitti.

Olasılıklar bir anda daha iyi görünmeye başladı.

İleri atılıp ilk Düzen üyesine ulaştığımda, bir adrenalin dalgası her yanımı sardı. Adam üstüme saldırdı ama eğilip kolunun altından hızla geçtim, beni yakalayamadı. Arkasına geçtim, içimdeki her hissi susturdum. Onun bir insan olduğunu ya da bir zamanlar aynı tarafta yer aldığımızı düşünmedim. Düzen'in ne kadar yalan söylediğini bilselerdi benimle hâlâ dövüşüp dövüşmeyeceklerini merak etmedim. Kendim için bunu yapmak zorundaydım. Tetiği çekip onu sağ göğsünden vurduğum gerçeğini düşünmedim.

Arkamı dönüp bir diğerine botumun tabanıyla vur-

dum, tek dizinin üstüne çöktü. Hançeri indirdim, hedefi vurunca sertçe çekip çıkardım.

Arkamdan gelen pat pat ayak seslerini duyunca döndüm, yana sıçradım, göğsüme gelecek bir hançeri kılpayı savuşturdum. Dönecek oldum ama adamın boynu yana çevrildi. Düşünce arkasından Fabian göründü.

"Teşekkürler," dedim nefes nefese.

"Sana borçluydum."

Fabian hemen geri kalan üyelerin de icabına bakıp, Ren'in olduğunu umduğum yere giderken önümü açtı. Kamyon ızgarasına yaklaşırken bir şekil öne çıktı. Silahı kaldırdım, bu her kimse gövdesinde bir delik açmaya hazırdım.

Kalen ellerini kaldırdı. "Benim –sadece ben."

"Lanet olsun." Silahı indirdim. "Seni vurabilirdim. Ren nerede?"

Fae başını çevirdi. "Onlardan birini yakaladı."

Görünüşe göre, onlardan birini sağ bırakmayı akıl eden tek kişi Ren'di. Kamyonun yanından dönen Kalen'in peşinden gittim, başka Düzen üyeleri olabilir diye etrafa bakmayı sürdürdüm.

Ren'i gördüm, içimin rahatlamasıyla ona sıkı sıkı sarılmak istedim. Neyse ki yapmamayı becerdim, bunun sebebi birine bir silah doğrultmuş olmasıydı ve o anda sıkıca sarılmanın duruma pek faydası olmayacağını fark ettim.

"Şimdi Ivy de bize katıldığına göre, fikrini değiştirip konuşmaya başlarsın diye umuyorum." Ren'in sesi granit kadar sertti. "Onun sabrı benimkinden çok daha kıttır."

Yanına giderken hafifçe gülümsedim. Bakışlarım silahın doğrultulduğu yere kaydı ve aşağı bakmam gerekti çünkü bu her kimse Ren ona diz çöktürmüştü. Siyah saçlı adamı tanıyınca nefesim kesildi.

Ren'in en iyi arkadaşını öldüren adama bakarken bedenimdeki tüm kaslar kasıldı. Bu, Seçkinleri yöneten ve New Orleans'a beni avlamaya gelmiş olan adamdı:

Kyle Clare.

23. Bölüm

Kyle fikrini değiştirmedi. Buna öyle çok da şaşırmamı
Düzen üyeleri olarak, düşman tarafından yakalanırsa
çenemizi kapalı tutacak biçimde yetiştirilmiştik.

Ve Kyle'a göre, biz düşmandık.

Hani, Marlon'a yaptığımız gibi onu da konuştur
biliyordu ve bu, gerçekleşmesini hevesle bekle
şey sayılmazdı. Kyle sağlıklı dozda karmaya ihtiyac
olan koca bir hergele olsa da.

Eyaletler arası restleşmemizin acayip talihsiz ma
biri tarafından görülmesi an meselesi olduğundan, yol
çıkıp Kyle'ı sorgulayabileceğimiz ve bizim San Diego'
gitmekte olduğumuzu nereden bildiklerini öğrenebile
ğimiz güvenli bir yer bulmamız gerekiyordu.

Grubumuzdan geriye kalanlar, bağlanıp ağzına bir
şeyler tıkılmış Kyle dahil, cipe doluştu. Tüyler ürperti
bir otoyol moteline geldik, normalde burada kalmayı akl
mın ucundan bile geçirmezdim ama boş odaları vardı ve

gecenin bir yarısı etrafa yayılan çığlıkların garipsenmeyeceği bir yere benziyordu.

Üç odanın parasını nakit ödedik ve ağzı tıkalı Kyle'ı orta odaya sokup rahatsız sandalyelerden birine bağladık. Odada onunla birlikte sadece Ren ve ben vardık. Faelerden biri burada olursa işbirliğine yanaşmayacağını düşündük.

Ayrıca, Kalen dışarıda bir yerde hasarlı araçlarımızdan kurtuluyor ve yerine yenilerini buluyordu, Faye de kolu iyileşsin diye dinlenmekteydi. Kalen'in anahtarlarını versin diye birini cazibe etkisine alacağını tahmin ediyordum ve beynimde, bunun doğruluğuna ya da yanlışlığına karar verecek alan gerçekten yoktu.

Ren doğrudan Kyle'ın karşısına dikildi, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Ağzındaki o tıkacı çıkarmak üzereyim ve umarım, bir sürü gürültü çıkarmayacak kadar akıllısındır."

Kyle bakışlarını Ren'e kaldırdı, o kadar akıllı davranıp davranmayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Seninle konuşmak istiyoruz ve bizi dinlemen gerekiyor," dedi Ren ona yaklaşıp. "Biz aynı taraftayız."

Bir dakika geçtikten sonra Kyle başını sallayıp onayladı. Ren tıkacı çıkardı ve yaşlı adamın ağzından çıkan ilk şey şu oldu: "Aynı tarafta değiliz evlat. Onun ne olduğunu anladığın ve onu öldürmediğin andan itibaren aynı tarafta olmayı bıraktık."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bu çok hoş bir sohbet olacak."

Kyle karanlık bakışlarını sertçe bana yöneltti. "Seninle ilk tanıştığımda içimdeki sesi dinlemeliydim. Prens'le çarpışıp hayatta kaldığın o hikâyeler var ya? Saçmalık."

"İnandıklarının aksine, Prens'le gerçekten çarpıştım ve gerçekten hayatta kaldım. Sadece bu da değil, o zaman kaçırılmıştım ve yine de hayatta kaldım." Bakışlarımı onunkilerden çekmedim. "Buçukluk olduğumu bilmiyordum."

Alaycı alaycı güldü. "Sanki fark ederdi de."

"Fark etmezdi herhalde," dedim düşüncelere dalıp, "çünkü vaktiyle pek çok Buçukluk öldürmüşsündür eminim, ne oldukları ya da onları neden öldürdüğün konusunda hiçbir fikri olmayan insanları."

"Seninle tanışmadan önce kaç tanesini öldürdüğünü neden ona sormuyorsun?"

Ren karşımda kaskatı kesildi.

"Noah'yı temizleyecek cesareti yoktu. Ya da belli ki seni." Kyle gülümsedi. "Ama o da öldürdü..."

"Kapa çeneni," dedim öfkeyle.

"Konuşmamı istediğini sanıyordum?" Ren'in Tanrı bilir nereden bulduğu ipin izin verdiği mesafeye kadar öne eğildi. "Ren'in New Orleans'a gelme sebebinin Buçukluk'ların iki kaşının ortasına bir kurşun yerleştirmek, seni öldürmek olduğunu bilmek nasıl bir his. Altından bir amın var herhalde, çünkü..."

Ren o kadar hızlı hareket etti ki onun suratına inen ilk darbesini görmedim bile, Kyle'ın kafası geriye gitti, sandalye iki ayağı üstünde havaya kalktı. Ren çenesini öyle sıkmıştı ki orada durup gözlerini dikmiş Kyle'a bakarken, bir taşı bile kırabilirdi.

Öne çıktım. "Haberin olsun, vajinamın altından olması fikri hoşuma gitti. Bu bir hakaret değil."

"Öyle, hakaret sayılmaz." Kyle bir ağız dolusu kan tü-

kürdü. "Burada ışık berbat ama seni görebiliyorum."

Ne demek istediğini anlamıştım galiba ama umurumda değildi. Hız treni gibi çarpsa da öyleydim işte. Farklı göründüğümü biliyordum. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ve umurumda *değildi.* "Ne gördüğün hiç umurumda değil."

"Nasıl? Gerçekte neye benzediğini nasıl gizledin?" diye sordu ısrarla. "Çünkü Daniel gerçekte ne olduğunu bilseydi, seni hâlâ savunuyor olamazdı."

Ren başını çevirip bana baktı, kafamı yana eğdim. "Daniel beni savunuyor mu?"

Bir an Kyle'ın buna yanıt vermeyeceğini düşündüm. "Düzen'e ihanet ettiğine inanmak istemedi. Belli ki yanılıyor."

"Düzen'e ihanet etmedim." Duraksadım. Daniel'ın bana hâlâ inanıyor olması, şaşırtıcı biçimde harika bir haberdi. Dudağımı büktüm. "Eh, bize saldıran o Düzen üyelerini öldürmek muhtemelen ihanet hanesindeki sayıları artırıyor ama kendimizi savunuyorduk."

Kyle bana baktı. Sol gözü şişmişti, arabaların yanında gerçekleşen bir yaralanma olduğunu tahmin ettim. "Lanet olası bir Fae gibi görünüyorsun. Mide bulandırıcısın."

Ren'in yumruğu bir kez daha şimşek gibi Kyle'ın karnına indi. Darbe tüm odada yankılandı. Kyle'ı omzundan yakalayıp sandalyenin geriye devrilmesine mani oldu. "Onun çok güzel olduğunu kastettin herhalde ama ben anladım. Kelimeleri asla doğru dürüst kullanamazsın zaten."

"Sen de işini hiç doğru dürüst yapamadın." Kyle kafasını kaldırıp Ren'e baktı ve güldü. "Öyle değil mi?"

Göz gözeydiler. "Görevimi defalarca ama defalarca yerine getirdiğimi gayet iyi biliyorsun."

"Ama önemli olduğu zaman değil."

"Yanılıyorsun. Önemli olduğunda, doğru şeyi yapıyorum." Sandalye dengeye otururken Ren geri çekildi. "Benim yapmam gerekenleri konuşmaya gelmedik buraya. Yerimizi nereden öğrendin?"

Kyle daha fazla kan tükürdü. "Siktir git."

"Ağzını bozma," diye mırıldandı Ren, kolları iki yanında öylece kaldı.

Seçkinlerin lideri, kulağa yılışık gelen bir kahkaha attı. "Benden ne öğrenebileceğini sanıyorsun? Bunun nasıl biteceğini sen de ben de biliyoruz."

Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. "Bu nasıl bitecek?"

Kyle'ın üst dudağı kıvrıldı. "O beni öldürecek."

Ren'e bakıp bir şey söylemesini bekledim ama o konuşmayınca araya girme vakti geldiğine karar verdim. "Peki. Hadi işleri tekrar rayına oturtalım. Prens'in başka bir Buçukluk bulduğunu biliyor musun?"

Kyle'ın mosmor kesilen çenesinde bir kas kasıldı. "Yok artık."

"Prens'in başka bir Buçukluk'un peşinden San Diego'ya gitmekte olduğu, bu yüzden belki benim hamile kalma olayına artık dahil olmadığım ve dünyanın sonunun gelmesine katkı sağlamayacağım hiç aklına geldi mi?"

Bir dakika daha geçti. "Bu senin ne olduğunu ya da temsil ettiğin tehlikeyi değiştirmez."

Gürültüyle nefes verdim. "Pekâlâ. Şöyle söyleyeyim. Sence biz niye San Diego'ya gidiyoruz? Buna katılıp Prens'le

buluşmaya gittiğimizi sakın söyleme çünkü sana yumruk atabilirim, bir de ne var biliyor musun? Ben Ren'den çok daha sert vurabiliyorum."

"Bir grup Fae'yle yolculuk ediyorsunuz," diye karşılık verdi. "Bunun bariz olduğuna eminim."

"Biz onu durdurmaya çalışıyoruz, seni aptal orospu çocuğu." Ren yürüyüp Kyle'ın sandalyesinin arkasında durdu. "Ama sen araya girip bizi geciktiriyorsun. Dua et de onu bulmamış olsun."

"San Diego'daki Düzen onu bekliyor. Aptal değiliz."

Ren ellerini sertçe onun omuzlarına koydu, bu yüzden Kyle yerinde sıçradı. "Bu kadar konuşma yeter."

Çok geç kalmadığımıza dair ufak bir umut kıvılcımı çaktı içimde. "Prens'i henüz görmemişler mi?"

Kyle hiçbir şey söylemedi.

"Bu Prens'in orada olmadığı, kızı çoktan bulmadığı anlamına gelmez." Ren'in elleri kıvrıldı, parmakları adamın omuzlarına battı. "Ve sen burada lanet olası yanlış taşın altına bakarken, tam olarak istediğini elde ediyor olabilir."

"İstediğine ulaşmasına mani olmak için neredeyse hiç zamanımız kalmadığını biliyorsun," deyip onu ikna etmeye çalıştım yine. "Olduğum şey hoşuna gitmiyor olabilir. İstediğin şeyi düşünebilirsin, ama Prens için çalışmadığımızı anlaman gerek artık."

"Ama Faelerle birlikte çalışıyorsunuz."

"Ve bu Düzen'in Faelerle birlikte çalıştığı ilk sefer değil." Kyle suratını buruşturunca Ren gülümsedi. "Bunu konuşmak ister misin?"

Kyle sessiz kaldı.

"Tüm bunların ilginç tarafı da bu." Ren'in elleri omuzlarından kayıp adamın boğazına yaklaştı. "Bana görevden bahsediyorsun ama sizler bir avuç lanet olası yalancısınız. İçimizden birinin Yaz Sarayı'yla yolunun kesişebileceğini ve Düzen'le Seçkinlerin onlarla birlikte çalıştığını öğrenebileceğini hiç düşünmediniz mi? Kapıları kapatmaya nasıl yardım ettiklerini? İnsanları öldürmeyip onlardan beslenmeyebileceklerini?"

Eh, saraylılar hariç. Onlar besleniyordu ama o anda bunu kendimize saklamamızın daha iyi olacağını düşündüm.

Gözleri alev alev yandı. "Hepiniz öldürmek için eğitildiniz, çay-kurabiye paylaştığınız Faelere dair sorular sormak için değil."

Kaşlarım kalktı. "Düzen bize yalan söyledi –hepimize– ve hiçbirimizin Yaz Faelerinden biriyle konuşup onları dinleyebileceğimizi asla düşünmediğinden mi böyle yapmayı sürdürüyor?"

"Şimdiye kadar işe yaradı."

Bir dakika ona baktım, küçük dilimi yutmuştum. "Bu kesinlikle aptalca."

Kyle kanlı ağzıyla küçümseyen bir gülüş attı. "Düzen üyeleri asla Faelerle *konuşmak* ve onları *dinlemek* üzere eğitilmedi. Önce vurmak için eğitildiniz. Daima."

"Yine," dedim. "Aptalca ve saçma sapan."

"Aptalca olan ne biliyor musun? Bu işten sağ çıkabileceğinizi düşünmeniz."

"Ödüm patladı," deyip gözlerimi devirdim. "Bizimle ilgili bir ilan verdin ve yerimiz tespit edildi. Bizi böyle buldun."

"Teksas'ta böyle oluyordur herhalde," diye hemfikir

oldu Ren, bir elini Kyle'ın boynunda kaydırıp. "Yemek yemek için durduğumuzda. Güney California'daki departman bizi bekliyordu tahminimce."

Adam gözle görülür biçimde yutkundu. Çok güçlü biri gibi rol kesebilirdi ama korkuyordu.

Ren boynunu bırakıp geriye adım atınca, Kyle derin bir nefes aldı. "Hiçbirinize söyleyecek bir şeyim yok."

"Sorun değil." Gülümsedim. "Çünkü işimize yarayacak bir şey söyledin aslında."

Kyle'ın gözleri kısıldı. "Hiçbir şey söylemedim size."

"Ah, pekâlâ söyledin." Hafifçe güldüm, Ren bakışlarını kaldırıp bana baktı. "Tam olarak kiminle bağlantıya geçmemiz gerektiğini söyledin bize: Daniel."

Anlayınca gözleri büyüdü.

"Yani..." Önce elimi, sonra ortaparmağımı kaldırdım. "Bunun için teşekkürler."

Yüzü bembeyaz kesilince hissettiğim tatmin duygusunu tarif edecek kelime yoktu. "Hadi yapın, öldürün beni."

"Sana bunu yapmayı çok isterdim." Ren yürüyüp yanından geçti, bu arada başının arkasına da bir tokat patlattı. "Ama bu seni haklı çıkarıp düşman olduğumuzu kanıtlamaktan başka ne işe yarar?"

Sertçe ona baktım ama sessizliğimi korudum. Kyle'ın yüzündeki ifadeden benim kadar şaşırdığı anlaşılıyordu.

Ren başını eğip Kyle'a gülümsedi. "Seni canlı bırakmanın, aynı tarafta olduğumuzun o kalın kafana girmesini sağlayacağını umuyorum. Ellerimi kanına bulamayacağım. Ivy de öyle."

24. Bölüm

Esnememi bastırarak, Ren'in peşinden yandaki odaya girdim. Yanından ayrılmadan önce Kyle'ın ağzını tıkadık ve ne olur ne olmaz diye televizyonu açtık. Bir yere gideceği yoktu gerçi. Süper özel güçler geliştirip onu bıraktığımız yerden kurtulmayı becermezse tabii...

Banyodaki borulara bağlamıştık onu.

"Daniel'ı gerçekten arayacak mısın?" diye sordu Ren, ortası çökmüş yatağın önünde durup. O yatakta kaç kişinin hamile kalıp kaç kişinin öldüğünü merak ettim.

Sonra midem azıcık ağzıma geldi ve bunu düşünmeme hiç gerek olmadığına karar verdim. "Prens'i geri göndermek için kapıları açmaya mecbur kalırsak bence o bizim en iyi seçeneğimiz."

"Bu bir risk." Küçük, izbe otel odasını bakışlarıyla taradı, seksenlerden kalma gibi görünen televizyonu incelerken kaşları kalktı. "Ona ihanet ettiğini düşünmüyor olabilir ama..."

Ren odada yürürken, onun hançerle dikenli kazığı çözmesini izledim. Onları, kapıya en yakın olan komodinin üstüne koydu. Yanlarına bir de tabanca eklendi.

"Ama benim şimdi nasıl göründüğümü görürse mi?" diye tamamladım onun sözünü.

Ren bana döndü. "Lanet olası hiçbir şeyi değiştirmemeli ama değiştirebilir."

Dudağımı ısırdım. "Biliyorum. Bu yüzden en iyisi, San Diego'ya varır varmaz onu aramam olur. Onu şimdi aramak fazla riskli. Eğer hakkında yanılıyorsam yolda başka bir engelle karşılaşabiliriz."

"Olabilir." Parmak uçlarına basıp botlarını çıkardı. "Burada fazla uzun kalamayız. Diğer Seçkinler Kyle'ı aramaya başlayacaktır. Muhtemelen sadece birkaç saatimiz var. Dinlenmemiz ve sonra da yola çıkmamız lazım."

"Aynı fikirdeyim."

"Bence haklısın," dedi, elini darmadağınık saçından geçirerek. "San Diego'ya vardığımızda Daniel'ı arayacağız ve ondan sonrasına bakacağız."

Başımı sallayıp onu onayladım, tişörtünü başının üstünden geçirip çıkarmasını ve o mükemmel karın kaslarını gözler önüne sermesini izledim. Sesinde bir tuhaflık vardı ve benimkilerle ne zaman buluşacak olsa bakışlarını kaçırıyordu.

"Kaptan Sikkafa'yı ne yapacağız? Onu gerçekten canlı bırakmayı planlıyor muyuz?"

Dudakları hafif bir gülümseme halinde kıvrıldı. "Onu öldürmeliyiz. Ben istiyorum. Fena halde. Pek çok farklı nedenden dolayı." Yatağın kenarına oturdu, o şey çökmeyince şaşırdım. "Ama sen ya da ben onu öldürürsek, bu

sadece haklı çıkması olur, diğer Düzen üyelerinin neye inanması gerektiğini kanıtlar."

"Yani, onu burada mı bırakacağız?"

Elini tekrar saçlarının arasına sokup başını salladı. "Bence yapılacak doğru şey bu."

Bunun yapılacak doğru şey olduğunu hiç sanmıyordum. Kyle'ı sağ bırakmak, Drake'le ve diğer her şeyle başa çıkarak geçireceğimiz her saniye omzumuzun üstünden geriye bakmak demekti. Bunu konuşmamız gerekiyordu.

"Kyle haklıydı."

Gözlerimi kırpıştırıp kaşlarımı çattım. "Ne konuda?"

Ren öne eğilip kollarını bacaklarına koydu. "Buçuklukları öldürdüğüm konusunda."

Kyle'ı öldürmeye dair tüm düşüncelerim kayboldu. "Ren..."

"Kaç tane öldürdüğümü biliyor musun?" Çenesini indirdi, başını hafifçe sağa sola salladı. "Ben biliyorum."

Ah hayır. "Bu önemli değil."

"Önemli değil mi? Bence biraz önemli." Bir dakika sessiz kaldı. "Seni tanımamış olsaydım öldürürdüm; seni tanımadan önce bir Buçukluk olduğunu öğrenmiş olsaydım."

Bunu işitmek zordu ama ona doğru yürüdüm. "Ama böyle olmadı."

"Olabilirdi." Başını kaldırdı, bakışları öyle üzgündü ki kalbimi acıttı. "Senin gibiydiler Ivy. Bazıları Düzen üyesi değildi ama bazıları öyleydi ve ne olduklarına dair hiçbir fikirleri yoktu. Ölümlerine neden birkaç saniye kaldığını hiç bilmiyorlardı. Onlara çarpanın ne olduğunu bile asla anlamadılar."

Nefesim kesildi, söyleyecek söz bulamadığımı fark ettim.

"Bazen nasıl benimle birlikte olabildiğini anlamıyorum," dedi ve bu sözler kalbimi kırdı. "New Orleans'a gelme sebebimi bilirken bana nasıl bakabiliyorsun, beni nasıl sevebiliyorsun."

Yutkunup boğazımdaki yumruyu bastırdım. "Eh, beni öldürmeye kalkmamış olmanın bunda etkisi var."

Ren gülümsemedi, buna güler sanmıştım. Önünde diz çöktüm, bir elimi bacağına koydum ve diğer elimle çenesini kavradım. "Bana bak."

Ağır ağır bakışları yükselip benimkilerle buluştu. "Sana bakıyorum, tatlım. Gözlerim sende olmadığında bile seni görüyorum."

Bu sözler göğsümün sıkışmasına yol açtı. Tanrım, Ren... Tüm bunlar için fazla iyiydi. Bunu aniden apaçık gördüm. Eğer bu dünyaya doğmamış olsaydı muhtemelen bir doktor olur hayat kurtarır ya da bir öğretmen olup gelecek için daha iyi bir gençlik yetiştirirdi.

Ve belki ben bunun içine doğmamış olsaydım, ben de... Fazla iyi olurdum.

"Eskiden olduğun kişi ve o zaman yaptıkların, şimdiki sen ya da yapacağın şeyler değil." Başparmağımı dudağının altından geçirdim. "İkimiz de istemediğimiz şeyleri yapmak zorunda kaldık ve başka türlü olabileceğini bilseydik o şeyleri yapmayacağımızı düşünmek hoşuma gidiyor. Biz eskiden olduğumuz kişiler değiliz."

Ren başını çevirip avcumu öperken gözleri kapandı ama ondan yayılan gerilimi hissedebiliyordum. "Bugün insanları öldürdük –bir zamanlar birlikte çalıştığım insanları. En az üçünü tanıdım."

Keskin bir nefes aldım.

"Mecbur olduğumuzu biliyorum. Biz yapmasak, onlar bizi öldürmek için iki kez düşünmezdi." Tüm bedeni ürperdi. "Ama bu her şeyi daha kolay hale getirmiyor."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım.

Ren bir şey söylemedi, ona bakarken tam o anda Kyle'ın kanının Ren'in eline bulaşmaması gerektiğini anladım. Kyle'ı öldürme meselesinde ısrarcı olmamın imkânı yoktu.

Stresli hali yoğun biçimde devam etti, bir şeyler yapmam gerektiğine karar verdim. Sıkıntısını hafifletecek herhangi bir şey. Uyumak iyi olurdu, ikimizin de buna ihtiyacı vardı ama o an tek istediğim onun acısını dindirip kendinden nefret etmesine mani olmaktı ve bunu yapmanın bir yolunu biliyordum.

Bacaklarının arasında dizüstü çökerken ince, pis halıyı düşünmedim, pantolonunun düğmelerine uzandım.

Dikleşti, başını kaldırıp bileğimi yakaladı. "Ivy..."

Fermuarını açmaya çalışırken doğrulup onu öptüm ve susturdum. O anda onu hissettim, çoktan sertleşmiş ve kalkmıştı. Öpmeyi kestim, tekrar eğilirken bakışlarım onun gözlerine kaydı.

"Lütfen?" diye fısıldadım.

Ren parmaklarını teker teker kaldırıp bileğimi bıraktı.

Fermuarı sonuna kadar açıp pantolonunu ve *boxer*'ını tuttum. Kalçalarını kaldırdı, böylece onları dizlerine kadar indirip bacaklarından çıkardım. Sonra onu elime aldım, böyle ipek gibi pürüzsüz ama yine de çelik kadar sert olması hayret vericiydi.

En uçtan en dibe, sonra yine en uca kadar elimi kaydırırken güçlü bir nefes verdi. Küçük bir sıvı boncuğu

parladı. Başparmağımı uçta gezdirirken bedeni kasıldı, gözlerimi kaldırıp ona baktım. Beni dikkatle izliyordu, eli başımın arkasına uzanarak oradaki tokayı bulup çözerken dudakları hafifçe aralandı. Bukleler karmaşık bir yığın halinde omuzlarıma döküldü, ardından eli onların arasına girip başımın arkasında daireler çizmeye başladı. Ne istediğini göstermek için çok hafif bastırdı.

Tuzlu tadı dilimin üstünde dans etti, çıkardığı güçlü ses kulaklarımda yankılandı. Bunu çok uzatmadım. Sadece oynayıp azdırma meselesi değildi. Onun aklını takıldığı tüm o karanlık yerlerden çıkarmaktı bütün mesele. Onu rahatlatmaktı. Onu ağzıma aldım, oral seks konusunda çok tecrübeli olsam da bir erkek sizden gerçekten hoşlanıyorsa bunu yanlış biçimde yapmanın imkânı olmadığını çabucak öğrenmiştim.

Yani, pek de baştan çıkarıcı sayılmayacak bir tarzda diş kullanmayı saymazsak, ama her neyse.

"Ivy," diye inledi, emip yukarı çıkarken ve dilimi başında gezdirirken tüm bedeni büküldü. Küfretti ve bedeni kasıldı.

Bedenimi sıcak bastı, aşağılara doğru kaydı. Onu saniyeler öncesinden farklı bir biçimde, çok istiyordum.

Onu olabildiğince aldım, başıma bastıran elinden ve çıkardığı boğuk seslerden bunun yeterli olduğu anlaşılıyordu. Sonra eli boynuma kaydı, başparmağı benim için tuhaf biçimde hassas olan nabzımı buldu ve bacaklarımı sıkı sıkı birbirine bastırana dek tenime nazikçe masaj yaptı. Beni uzaklaştırmaya çalışmadan bir saniye önce dilimin üstünde şişti, ama ben onu bırakmadım, boşalıp ismimi bağırırken hiç bırakmadım.

Bittiğinde tekrar oturdum, kendimle bayağı gurur duyuyordum. Ya da oturmaya çalıştım. Ama olan bu değildi. Ren hızla hamle yaptı, beni koltuk altlarımdan yakaladı ve ayağa kaldırdı. Parmakları pantolonumun üstünde hızla hareket ederken nefesim kesildi ve ben daha "nefis" diyemeden pantolonumu, çamaşırımı ve botlarımı çıkarmıştı bile.

Tanrım, çok yetenekliydi.

Ve güçlü –gerçekten güçlü.

Ren otururken beni kaldırıp yatağa çıkardı, öyle bir şekilde tuttu ki mahrem yerim ağzıyla aynı seviyeye geldi.

Ona bakarken hiçbir şey söylemedi. Çarpıcı yüz hatlarının sert, yabani gerilimi karşısında kalbim güm güm çarptı. Hayretler içindeydim, dengede kalmak için bacaklarımı sıkıca bastırdım, o da kalçalarımı kavradı, parmakları etime batıyordu.

Ve sonra ağzı benim üstümdeydi.

Hiçbir uyarı olmadan, yavaş yavaş alıştırmadan. Dudaklar. Dil. Emme. Çekme. Nefesim kesildi, desteklemek için başını tuttum. Beni yalayıp yuttu, ağzı sıcak, ıslak, tüketiciydi.

İsmini söylemeye çalıştım ama bedenim sımsıkı zapt edilirken tüm kontrolümü kaybettim. Anlaşılır sözler söyleyebilmenin çok uzağındaydım, ağzının bacaklarım arasında yaptığı şey hariç her şeyin uzağında. Ölecekmiş gibi hissettim, ölüyormuş gibi ve sonra o şey gerçekleşti. Çığlık attım, boşalma tüm bedenimi zonklatırken bedenim sıvılaştı, benden fışkırıyor ve hiç bitmiyordu. Bacaklarımı altımdan çekiverdi.

Ve Ren beni yakaladı.

Kollarına çöktüm –mecalsiz, doygun ve bitkin halde. Yanağım onun göğsüne yapışmıştı. İkimiz de yan yana yatacak şekilde döndüğünü pek algılayamadım. Aramızda tek kelime geçmedi ve o, kollarının arasından uçup gitmemden korkarmış gibi bana sımsıkı sarılmış halde uykuya dalıverdi.

Ama ben uyumadım.

Boşalmanın tatlı sisi ağır ağır dağılırken ve yapmam gereken şeyi düşünürken uyuyamazdım.

Onun için yapmam gereken şeyi.

25. Bölüm

Ben odadan yavaşça çıkarken Ren hâlâ duştaydı. Ona Kyle'a bakacağımı ve biz yola çıkmadan önce iyi olduğundan emin olmak istediğimi söyledim. Bunda ısrar ettim çünkü Ren'in o piçe yaklaşmasını istemiyordum.

Saat erkendi, sabah güneşi otoparkı yakıp kavururken gözlerimi kısmama yol açtı. Dışarı çıktığımda yalnız değildim.

Fabian, Kyle'ın tutulduğu odanın kapısında duruyordu.

"Bütün gece burada mıydın?" diye sordum.

"Zaman zaman," diye yanıtladı, yüzü ifadesizdi. "Olması gereken yerde kaldığını garanti etmek istedim."

"Hiçbir yere gidemez. İnan bana."

"Gitmeyecek."

Sesinin soğukluğu tüm omurgamın ürpermesine yol açtı. Etrafıma bakındım, kimseler yoktu. "Tink nerede?"

"En son odada uyuyor, Faye'in yanında." Başını eğdi. "Neden ona öyle diyorsun? Tink?"

Kaşlarımı kaldırdım, bir tutam saçı yüzümden çektim. Bu soruya şaşırmıştım. "Ben sadece... Yani, gerçek ismini hiç söylemedi ve bana Tinkerbell'i anımsatıyor."

Fabian'ın ağzı büküldü. "Enteresan." Biraz duraksadı. "Dün gece sizin seslerinizi duydum."

Yüzüm kıpkırmızı kesilirken gözlerim kocaman açıldı. Aman Tanrım, doğru dürüst ses çıkarmamıştık bile! Eh, inlemeler oldu –cinsel türde olduğu bariz inlemeler. Buranın duvarları o lanet olası halı kadar ince olmalıydı. "Ne duyduğunu sanıyorsun bilmem ama biz değildik."

Bana bakarken kaşları çatıldı. "Seninle Ren'in içerideki adamla konuştuğunuzu duydum."

"Ah. *Ah.*" Boğulur gibi kahkaha attım. Tanrım. Ancak kendimi utandırmıştım. "Devam et o zaman."

Kaş çatışı silindi ama bakışları hâlâ yoğundu. "Bu yüzden bekliyorum."

Bakışlarım hızla ona kalktı. Anlamayla dolu kısa bir an geçti, sonra Fabian kenara çekildi. Kapıya uzandım.

"Ayrıca inlediğinizi de duydum," diye ekledi Fabian. Otlayan bir yabani geyik gibi ses çıkarıyordun."

Ağzım açık kaldı. "Yabani geyik mi?"

"Evet. Doğru. Bayağı rahatsız ediciydi."

Ah Tanrım, yabani geyik gibi ses çıkarmadım ben.

Kıpkırmızı bir suratla yanından hızla geçip motel odasının kapısını açtım. Oda sessizdi ama banyonun ışığını açık bırakmıştık ve kapıdan onu görebiliyordum.

Uyukluyordu, çenesi göğsüne düşmüştü, bilekleri boruya bağlıydı. Ama bu adamda kedi duyuları vardı çünkü ona doğru bir adım attım ve hemen uyanıverdi.

"Günaydın," dedim ona doğru ilerlerken. "Sana kah-

veyle çörek getirecektim ama sonra senden hoşlanmadığımı hatırladım."

Küçümseyen bir kahkaha attı, bakışlarını kaçırdı. "Eğer buraya beni nihayet öldürmeye geldiysen sadece yap gitsin, çünkü acayip sinir bozucusun."

"Bunu yapmaya gelmedim." Banyoya girdim, kapalı tuvalet kapağına oturdum. "Konuşmak istiyorum."

"Ben de o tuvaleti kullanmak istiyorum, bu yüzden eğer sen kullanmayacaksan kıçını oradan çekip beni çözmeye ne dersin?"

Güldüm. "Böyle bir şey olmayacak. Henüz değil."

Bakışları ağır ağır bana doğru kaydı. "Beni aramaya geleceklerini biliyorsun. Çoktan yola çıkmışlardır, şu anda etrafınızı sarıyor olmalılar."

"Biliyorum." Bacak bacak üstüne attım. "Yani, fazla vaktimiz yok."

"Neredeyse hiç vaktiniz kalmadı."

"Neredeyse." Bakışlarım üstünde gezindi, her yanından bir ürpertinin geçtiğini açık seçik gördüm. "Buna inanmayabilirsin ama Prens beni kaçırmıştı. Esir tutuldum. Hayatta kalmak ve pes etmemek için dövüştüm. Bunun için neler yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrin yok." Boğazım kasıldı, ama devam ettim. "Benden nefret edebilirsin. Ren'den nefret edebilirsin. Ama biz şu an dünya için şansız. Aynı taraftaydık."

Çenesinde bir kas seğirdi. "Taraftaydık mı?"

Bunu duymazdan geldim. Şimdilik.

"Evli misin? Çocukların var mı?" diye sordum.

"Ne?" dedi öfkeyle.

"Sadece merak ettim. Pek çok Düzen üyesi birbiriyle

evli. Çocukları var. Senin var mı?" Çenemi avcuma koydum. "Varmış gibi görünmüyorsun. Alyansın yok. Tüm hayatın işin. Görev."

"Evet," dedi sinirle. "Faeleri ortadan kaldırmak benim görevim."

"Düzen'e yardım edenleri bile mi? Yaz Sarayı'nı?"

Kyle yanıt vermedi.

"Ne oldu? Bana bunu neden anlatamıyorsun? Onların tarafını dinledim ama daha fazlası olması gerektiğini biliyorum. Onları karşısına alan Düzen olmalı."

Dudaklarını ince bir çizgi halini alana dek sıkıp başını geriye, lavabonun alt kısmına yasladı.

Çenemi sıktım, başımı sağa sola salladım. Suratına bir tekme indirmek istiyordum ama bunun onu konuşturacağından şüpheliydim. "Sadece Fae oldukları için olamaz."

Başı hızla olduğum tarafa döndü. "Olamaz mı?"

Sustum.

"Beslenip beslenmedikleri ya da Düzen'e yardım edip etmedikleri önemli değil. Onlar dünyamızı enfekte eden şeyler, boktan bir hastalık gibi. Düzen bunu göremiyordu ama biz görebildik." Gözleri parladı. "Yapmamız gerekeni yaptık, her zaman yaptığımız gibi."

Ciddi miydi bu adam? "Siz, Seçkinler, Fae oldukları için mi Yaz Faelerine sırtınızı döndünüz?"

"Bilmediğim başka bir nedeni var mı?"

"Lanet olsun," diye fısıldadım, tamamen şok olmuştum. "Hepsi bu mu? Onlara ihanet ettiniz. Öldürdünüz. Kristallerini aldınız. Tüm bunları Fae oldukları için yaptınız. Vay be. Gerçekten söyleyecek söz bulamıyorum."

Küfredip aptal olduğumu söyledi ama benim tek yapa-

bildiğim gözlerimi dikip ona bakmak oldu. Hiçbir derin amaç, hiçbir gizli plan yoktu. Sadece darkafalılık ve korku. Eğer Seçkinler böyleyse o zaman onlar... Fâni dünyayı ele geçirmek isteyen Faelerden daha iyi değillerdi.

Ben ona hiç benzemiyordum. Ren de öyle. Başkalarına zarar vermeden hayatlarını olabildiğince iyi yaşamaya çalışan Faeler olduğunu öğrendiğimiz andan itibaren ateşkes yapmıştık. Kolay değildi ama biz...

Biz iyi insanlardık.

Çoğu zaman.

Ama bugün olmazdı. Bugün ben iyi biri değildim. En kötünün en kötüsüydüm.

Ve bence bunun bir sakıncası yoktu.

Kyle derin derin iç geçirdi. "Beni öldürmesi gerekecek, biliyorsun değil mi? Er ya da geç. Çünkü seni bulacağım ve öldüreceğim. Sonra o peşime düşecek ve eğer beni öldüremezse, ben onu öldüreceğim. O bir hain."

Kollarımı çözdüm. Bu konuşma bitmişti. "O seni öldürmeyecek."

Kyle alaycı alaycı güldü. "Bunun akıllıca bir hamle olduğunu düşünüyorsan aptal orospunun tekisin."

"Biliyor musun? Ben bir orospuyum ama aptal değilim." Tuvaletten kalktım. "Seni sağ bırakmanın Düzen'le yeniden köprü kurmaya faydası olacağını neden düşündüğünü anlıyorum. Sadece o böyle biri. İyi biri. Senden daha iyi."

"O bir Buçukluk'u sikiyor," dedi Kyle tükürükler saçarak.

Banyodan çıkmaya yönelirken buz gibi bir kahkaha attım. "Ve bundan hoşlanıyor. Hem de çok."

Yüzünde bir iğrenme ifadesi belirdi. "Bunu yapacak. Sana söz veriyorum. O ve ben birbirimizi tekrar göreceğiz."

"Yanılıyorsun, bu konuda çok fazla yanılıyorsun." Ana kapının önünde durdum. "Ren seni daha sonra öldürmeyecek. Buna izin vermeyeceğim."

Güldü. "Ne? Sen mi yapacaksın? Sonra da ona bu konuda yalan mı söyleyeceksin? Onca yolu aşıp oraya geldiğinde beni öldürmek biraz zor olacak."

"Hayır." O bana bakana kadar bekledim, sonra gülümsedim. "Bunu ben de yapmayacağım çünkü ona artık yalan söylememeye yemin ettim."

"Ne kadar tatlı," dedi, başını sağa sola sallayıp.

"Öyle." Kapıyı kenarından kavrayıp yavaş yavaş açmaya başladım. "Ama kimsenin seni öldürmeyeceğini söylemedim Kyle."

Kenara çekildim.

Ve Yaz Prensi içeri girdi.

26. Bölüm

Kalen bize, koca bir futbol takımını alabilecek büyük ciplerden bir tane buldu, böylece hepimiz artık aynı araçta yolculuk edebiliyorduk.

Hepimizden geriye kalanlarımız.

Yolda bir gün geçirmiş ve şimdiden beş kişi kaybetmiştik. Bu düşünmesi ya da hatta kabul etmesi zor bir şeydi.

Faye'le Kalen en arka sıradalardı, bu yüzden sessizdiler sanırım. Dale'i çok iyi tanımıyordum ama bana küçücük bir Buçukluk dese de ondan hoşlanıyordum.

Fabian da sessizdi ve bunun tüm konseyini kaybetmesi yüzünden olduğuna emindim. Hepsi o arabanın içinde ölmüş, demir kaplama kurşunlarla delik deşik olmuştu.

Dudağımı ısırdım, Ren'e baktım. Yaptığım şey konusunda hiçbir fikri yoktu. Planlandığı gibi, Ren Kyle'ı kontrol etmeden yola çıkmıştık ve bana Kyle'ın nasıl olduğunu sormamıştı. Ben de Fabian'a Kyle'a ne yaptığını sormadım ama yola çıktığımızda Yaz Prensi bariz şekilde rahatlamış görünüyordu.

Kyle'a her bir ölümün bedelini ödettiğine emindim.

Bir yanım, Kyle'ın bana anlattığı şeye hâlâ inanamaz durumdaydı. Yaz Sarayı'na sırf Fae oldukları için ihanet edenler Seçkinlerdi. Buna inanmak istemiyordum. Seçkinlerin yaptıkları şeyi neden yaptıklarını anlamama yardım edecek bir sebep olsun istiyordum. Ama darkafalılık ve korkudan başka hiçbir şey yoktu.

Tek umudum, o darkafalılığın ve korkunun Düzen'e kadar uzanmamış olmasıydı. Muhtemelen uzandığını biliyordum ama Kyle, Daniel'ın ona ihanet ettiğime inanmak istemediğini söylemişti. Bir şansımız vardı.

Parmaklarım kullan-at telefonu sıkıca kavradı. Onu cebimden çıkardığımı bile hatırlamıyordum ama artık saatlerdir elimdeydi, cihaz ellerimin arasında iyice ısınmıştı.

Daniel'ı aramak büyük bir riskti ama bu riski almamız gerekiyordu. Prens'i geri göndermek için kapıları açmak söz konusu olduğunda, o bizim tek umudumuzdu.

"Hey." Tink koltukların arasından öne eğildi, sesi alçaktı. "Bir şeyi düşünüyordum."

Tink olunca, konuyu tahmin edebilmek mümkün değildi. Ona döndüm. "Neyi?"

"Sizce Düzen, Buçukluk'un kim olduğunu çoktan öğrenmiş, onu yakalamış ve nasıl desem, koruyucu gözetim altında tutuyor olabilir mi?" diye sordu.

Ren'in çenesinde bir kas seğirdi. "Seçkinler San Diego'da, bu kadarı belli. Eğer Buçukluk'un kim olduğunu öğrendilerse, o zaman koruyucu gözetim de olmayacaktır."

Ren haklıydı. Seçkinler onu anında öldürürdü. Güvende tutmaya çalışmazlardı.

"Bu biraz boktan bir durum," diye yorum yaptı Tink.

"Bunu daha şimdi mi fark ediyorsun?"

Bana baktı. "Sadece yanlış."

Evet.

Evet, öyleydi.

Tink arkasına yaslandı ve Fabian'a baktığımda, gözlerim onunkilerle buluştu. "Eğer Buçukluk hâlâ yaşıyorsa ve ihlal edilmediyse, Yaz Sarayı'nın korumasına girecektir," dedi. "Onun zarar görmesine izin vermeyiz."

"Peki ya ihlal edildiyse?"

"O zaman, karşı karşıya geldiğimizde o sorunla başa çıkacağız –eğer karşı karşıya gelirsek," diye karşılık verdi Fabian, pencereden dışarı bakıp. Bu yolculuğa başladığımız zamandakinden çok farklı bir yanıttı. "Böyle olmadığını umut edelim."

Umut etmenin geçmişte ne kadar işimize yaradığından emin değildim ama buna bir şans vermeye gönüllüydüm. Zararı olmazdı. Yolculuğun geri kalanını, San Diego'ya varır varmaz harekât planımızın ne olacağını tartışarak geçirdik. Faye'e bakılırsa, Tanner konaklama işini halletmişti. San Diego'nun hemen dışında, Del Mar'da gözlerden hayli uzak bir evde kalacaktık. Sahibini tanıyıp tanımadığını ya da bunun bir tür Airbnb olup olmadığını –bu bana kahkaha atma isteği verdi– bilmiyordum. Faye evin anahtarlarını nereden alacağımızı biliyordu ve ziyaret amacımız ne kadar ciddi olursa olsun, sahilde olduğunu duyunca heyecanlandım. Bir kez olsun kumda yalınayak yürümek istiyordum.

Öncelikler.

Kullan-at telefonumla oradan Daniel'ı arayacaktım.

Tanner'ın bize sağladığı telefonlar şifreli ve izi sürülemez cinstendi, hücresel bağlantı yerine Wifi bağlantısı kullanıyordu. Statik bir IP kullanırsak Daniel'ın izimizi süremeyeceği anlamına gelmiyordu bu, dolayısıyla sadece güvenli olması için kamusal Wifi bulmamız gerekiyordu.

Ve o noktadan itibaren, işte, sahip olduğumuz tek şey umuttu.

Daniel'ın beni dinleyeceği ve buluşmaya razı olacağı umudu. Prens'in nerede olabileceğine dair bir fikirlerinin olduğu umudu ve çok geç kalmamış olmamız umudu.

Akşam yemeği saatine yaklaşırken San Diego'ya vardık ve telefon edip bir şeyler yemek için bedava Wifi bağlantısı olan bir *fast food* restoranında durduk.

Otoparkın arka tarafına park ettik, diğerleri restorana giderken ben Ren'le birlikte arabada kaldım. Tink bana bir değil tam iki kızarmış tavuk menüsü alacaktı ve onları yiyip bitirmeyi dört gözle beklediğimi bildirmekten mutluydum.

Uzun zamandır hiç aşermem olmamıştı, dolayısıyla bu iyi bir şey diye düşündüm.

"Bunu yapmaya hazır mısın?" Ren'in bakışları benimkilerle buluştu. Şoför koltuğunda arkasına yaslanmış, kolunu benim koltuğumun arkasına atmıştı.

Başımı aşağı yukarı sallayıp hafifçe nefes aldım. "Hep olduğum gibi hazırım." Parmaklarım tuş takımının üstünde gezindi. Daniel'ın numarasını ezbere biliyordum. "Ya telefonu açmazsa?"

"O zaman açana dek aramaya devam edersin."

Tekrar başımı salladım. Midem düğüm düğümdü. Ya

Kyle yalan söylediyse? Ya Daniel, San Diego'da bile değilse? Çok fazla risk vardı.

Ren yanağıma dokunup dikkatimi kendisine çekti. Bakışları benimkileri araştırdı. "Halledersin sen."

"Hallederim." Gülümsemeye çalıştım ama tuhaf geldi. "Daniel, o..."

"Ne?"

Başımı hafifçe sağa sola salladım. "O benim için bir baba gibi. Biliyorum, kulağa aptalca geliyor..."

"Öyle gelmiyor." Başparmağıyla hafifçe yanağımı okşadı. "Hiç öyle gelmiyor."

Bu kez gülümsemek daha kolay oldu. "Sadece, Kyle, Daniel'ın Düzen'e ihanet ettiğime inanmadığını söylediğinde benim için bunun anlamı gerçekten büyük oldu ama ya ihanet ettiğimi düşünüyorsa? Yani, Daniel büyük bir ahmak olabilir ama bu... Bu canımı yakar."

Ren bana doğru eğildi, alnımın ortasını öptü. "Eğer durum böyleyse kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak bir şey söyleyebilsem keşke ama eğer hakkında böyle düşünüyorsa seni hiç tanımıyor demekten başka söyleyebileceğim bir şey yok."

Başımı kaldırıp dudaklarını öptüm, sonra geri çekildim, boğazımda aniden oluşan bir yumrudan ötürü yutkundum. "Onu aramam gerek."

"Araman gerek."

Ben de öyle yaptım. Numarasını tuşlayıp hoparlöre bastım ve bekledim. Bir kez, iki kez çaldı ve dördüncü çalışta açmayacak diye endişelenmeye başladım.

Ama sonra açtı, beşinci çalışta. "Ne var?"

Telefona bakarken midem buruldu. Bu kesinlikle

Daniel'dı. Bilinmeyen bir numarayı ancak o böyle açardı.

Ren'de baktım, o da başını salladı.

"Daniel!?" dedim, sesim çatlayınca yüzümü buruşturup. "Ben Ivy."

Kendimi tanıtmam uzun bir sessizlikle karşılandı, ardından şöyle dedi: "Yaşıyorsun."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Evet, yaşıyorum. Ren de öyle."

"Bana nerede olduğunu, neler yaptığını anlatacak mısın?" diye sordu.

"İstiyorum. Bu yüzden aradım seni. Umarım sen de benim olduğum yerdesin."

"Peki neresiymiş orası?"

"San Diego." Telefonu öyle sıkı tutuyordum ki neredeyse çatlayacaktı.

Uzun bir sessizlik daha oldu. "Tuhaf. Ben de oradayım."

Eh, en azından bu iyi haberdi. Herhalde. "Biliyorum muhtemelen bana güvenmiyorsun, çünkü ne düşündüğünü ancak Tanrı bilir, ama Düzen'e ihanet etmedim. Buraya Prens'i durdurmaya geldim. Ren de öyle."

"Ne düşündüğümü bilmiyorsun. Bu muhtemelen iyi bir şey ama konuşmaya başlayıp bana hangi cehennemde olduğunu anlatsan iyi edersin." Daniel duraksadı. "Bana anlatacak çok şeyin olduğunu tahmin ediyorum kızım."

Ona anlatmam gereken çok şey vardı ama en bariz olanla başladım. "Ben Buçukluk'um."

Daniel sessizdi.

"Bunu çoktan biliyorsun muhtemelen," diye devam ettim, biraz nefesim kesilmiş halde. "Ama ben bilmiyordum, Prens gelene kadar bilmedim –yani, ondan hemen önce anlamıştım aslında. Dikenli kazıkla kestim kendi-

mi ama o zamana dek bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Ren de bilmiyordu."

Gözlerimi kapadım, söylemek zorunda olduğum şeyden nefret ediyordum. "Prens, Ren'i ve sonra da beni kaçırdı. Beni bir süre esir tuttu ama kaçtım –biz kaçtık. Ve Prens'i buraya kadar takip ettiysen, o zaman benden istediği şeyi alamadığını da biliyor olmalısın."

"Belki bunu biliyorum." Durdu. "Belki de bilmiyorum."

İçgüdülerim bana Daniel'ın, Prens'in başka bir Buçukluk bulduğunu bildiğini söylüyordu. "Seninle buluşmak istiyorum –sadece Ren ve ben. Konuşmamız gerek."

"Buluşalım."

"Ve konuşmaktan kastım, tuzağa düşmek istemediğimiz Daniel. Hepimiz aynı taraftayız."

"Neden bir tuzak olacağını düşünüyorsun?"

"Ah, bilmem." Gözlerimi açtım ve rüzgârda salınan palmiye yapraklarına baktım. "Düzen ve Seçkinler üyelerinden oluşan koca bir konvoy bizi Arizona'da öldürmek istediği için belki."

"Ne?" diye bağırdı.

Ren'e baktım, tepkisinin samimi olup olmadığından emin değildim. Ren de o zaman araya girdi. "Bunu bilmiyor muydun Daniel?"

"Eh, merhaba Bay Owens. Hoparlörden konuştuğumu öğrendiğime memnun oldum. Orada selam vermek isteyen başkası var mı?"

"Şu an yanımızda başka kimse yok," diye vurguladım son kısmı. "Ama buraya yalnız gelmedik. Destekle geldik."

"Ne için?"

"Prens'i öldürmek için, başka ne halt için olacak?"

"Kızım, sen ve bu ses tonu. Dikkatli ol," diye uyardı Daniel.

Nedense bu azarlanma sırıtmama yol açtı, çünkü bu çok... Çok Daniel'a göreydi. "Affedersin."

Öbür uçtan derin bir iç çekme sesi geldi. "Arizona meselesini bilmiyordum. Kyle yapmıştır herhalde. Ve bu yüzden ondan haber almadığımı tahmin ediyorum."

Ren'in üstümdeki bakışlarını hissedebiliyordum. "Buluşup konuşmak istiyoruz."

"Bunun sizin tarafınızdan kurulmuş bir tuzak olmadığını nereden bileyim?"

"Çünkü Prens için çalışıyor olsaydım, Düzen'i tuzağa düşürmek gibi bir derdim olmazdı. Hamile ve sizlerden olabildiğince uzak duruyor olurdum."

"Sizlerden mi?" Gürültülü bir kahkaha koyverdi. "Senin bizden biri olduğunu sanıyordum?"

"Daima Düzen'in bir üyesi olacağım ama her şeyi göz önüne alınca bunun artık bir seçenek olmadığını anladım," diye kabul ettim. "Aynı taraftayız Daniel. Benim bir Buçukluk olmamın önemi yok. Buna yemin edebilirim."

Daniel o kadar uzun süre sessiz kaldı ki kapattığından endişelenmeye başladım ama sonra şöyle konuştu: "Peki. Bu gece on birde Gaslamp Mahallesi'nde, Kongre Merkezi'nin karşısında buluşalım. Tabelanın yanında olacağım."

Ardından kapattı, konuşmadan önce birkaç saniye gözlerimi dikip telefona baktım. "Eh, fena geçmedi herhalde?"

Del Mar'daki ev, aslında bir ev değildi.

Pekâlâ bir malikâneydi –kumtaşından yapılmış saray

yavrusu bir malikâne, Pasifik Okyanusu'na bakan bir faleze kurulmuştu, Torrey Pines Eyalet Parkı'nın tam ortasındaydı.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Hem de hiç.

"Neden biz *böyle* bir şeyde yaşamıyoruz?" diye sordu Tink, geniş basamaklardan bavulunu sürükleyerek çıkarırken.

Ben yanıt veremeden, Fabian, Tink'in yanında bitti. "Benim yaşadığım yerin yanında, burası solda sıfır kalır."

Tink'in gözleri büyüdü. "Amazon Prime'ın var mı?"

"Elbette." Fabian gülümsedi.

Tink bana baktı. "Ben taşınıyorum."

"Hı-hı," diye mırıldandım, ev ve yaklaşan buluşma yüzünden dikkatim çok dağınıktı.

Faye önden gitmiş, çift kanatlı kapıyı açıyordu. İçerisi baş döndürücüydü. Kocaman bir antre ve zarif bir döner merdiven karşıladı bizi.

"Yatak odası benimdir!" Tink koşarak yanımızdan geçti, bavulunu göğsünde taşıyordu. *Wonder Woman* sırt çantası yanına pat pat çarpıyordu.

"Hep böyle midir?" diye sordu Fabian, Tink'in koridorun ucunda çoktan gözden kaybolmaya başladığı yere bakarak.

Kalen elinde silindir spor çantasını taşıyarak yürürken güldü. Arabaya bindiğimizden beri bu çıkardığı ilk sesti.

"Çoğunlukla," dedim Yaz Prensi'ne.

"Hoşuma gitti." Başını yana eğdi. "Yaşama arzusu bulaşıcı."

Çantalarımızı taşıyan Ren araya girdi. "Senin yaşa-

ma arzusu dediğin şeye, ben hiperaktivite bozukluğu diyorum."

Fabian buna karşılık tek omzunu kaldırdı.

Onu dikkatle inceledim. "Tink'ten hoşlanıyor musun –yani, gerçekten hoşlanıyor musun?"

Yaz Prensi yarım dönüp benimle yüz yüze geldi. "Ona bir şekilde zarar vermemden ya da onu üzmemden endişeleniyorsan, korkacak hiçbir şeyin yok."

Aradığım yanıt tam olarak bu değildi. "Tink benim erkek kardeşim gibi –gerçekten tuhaf, genellikle de sinir bozucu bir kardeş. Ona zarar vermeyeceğini söylediğini biliyorum ama eğer böyle bir şey yapacak olursan, bir yolunu bulup işini bitiririm. Ve bu hiç de hoş şekilde olmaz."

Fabian sırıttı. "Tuhaftır ki senden hoşlanmaya başlıyorum."

Kaşlarımı çattım, bu laf tuhafıma gitmişti. "Tamam o zaman."

Ona döndüğümde Ren gülümsüyordu. Merdivenden çıkan; bir oda, Tink veya her ikisini birden arayan Fabian konusunda ne diyeceğimi bilemiyordum.

Bize doğru gelen Faye bir halkadan bir anahtar çıkarıp bana verdi. "Toplantınıza gitmeden önce birkaç saatiniz var."

Ren başını salladı. "Bir duş alıp kısa bir uyku çekmeye ihtiyacım var."

"Oraya tek başınıza gitme fikri hâlâ hoşuma gitmiyor," dedi Faye, kollarını kavuşturup. "Hem de hiç hoşuma gitmiyor."

"Tek başımıza gitmiyoruz," diye hatırlattım ona. "Sen ve Kalen de geleceksiniz, ama kendinizi göstermeyeceksiniz."

Ren'le ben hiçbir destek olmadan gidecek kadar aptal değildik. Daniel'ın da böyle yapmayacağını bal gibi biliyordum.

"Biliyorum ama görünmemek demek, harekete geçecek fazla vaktimizin olmaması demek," dedi buna karşılık.

Kalen yanımıza geldi, gözleri gölgeliydi. "Herhangi bir Düzen üyesi ikinize hoşuma gitmeyecek şekilde bakacak bile olsa, işleri bitti demektir."

"Eh, Daniel büyük ihtimalle bana senin hoşuna gitmeyecek şekilde bakacak. O herkese biraz kötü bakar," diye açıkladım. "Daniel'ın bir şey yapacağını gerçekten sanmıyorum."

En azından, öyle umuyordum.

"Yapmasa iyi eder," dedi Kalen.

Belki Kalen bizimle gelmemeliydi ama arkasını döndü ve devasa evin içinde yürüyüp gözden kayboldu.

"Sence bunu idare edebilecek mi?" diye sordu Ren, benimle aynı şeyleri düşünerek. "Herhangi bir taraf silaha sarılmadan bile bu yeterince riskli olacak."

Faye iç çekip yüzüne düşen saçı geriye itti. "İdare eder."

"Dane'e gerçekten çok yakındı, değil mi?" diye sordum.

Faye başını salladı. "Öyleydi, ama biz... Hepimiz yola çıkarken neyi göze aldığımızı biliyorduk." Çenesini kaldırdı ama altdudağı titriyordu. "Yaz Sarayı ve insanlık için doğru olan şey uğruna ölmekten daha büyük bir onur yoktur." Sesi azıcık çatladı. "Şimdi izninizi rica ediyorum."

"Elbette," diye fısıldadım, keşke söyleyebileceğim daha fazla şey olsaydı.

Ren beni koluyla dürttü. "Hadi gidip bir oda bulalım."

Öyle yaptık, ikinci katta koridorun sonunda hoş bir

odaydı. Bir duvarı tamamen camdı ve okyanusa bakıyordu. Bir saat içinde güneş okyanusun üstünde batacaktı ve ben bunu görmek istiyordum.

Bunu görmeye ihtiyacım vardı.

"Vay be." Ren çantalarımızı yatağın önündeki pufun üstüne bıraktı. "Bu oda müthiş –bu ev müthiş."

"Öyle." Bakışlarım battal boy yatağa takıldı. "Sence Tanner burada kimlerin oturduğunu biliyor mu?"

"Biliyordur herhalde. Yani, böyle bir yer kiralamak bir servete mal olmuştur." Ren, tam yatağın karşısına yerleştirilmiş devasa televizyona baktı. "Fabian böyle bir yeri olduğunu mu söylemişti? Ben de onun yanına taşınmayı deneyebilirim."

"Kapa çeneni." Aslında kendi dairemi özlemiştim. Tink kiranın ödendiğini söylemişti, yani evim hâlâ duruyordu. Şükürler olsun.

"Duşa gireceğim." Ren sırıttı. "Bana katılmak ister misin?"

Bundan daha fazla istediğim bir şey yoktu ama kafam çok dağınıktı. "Gidip plaja bakacağım sanırım."

Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Seni özleyeceğim."

Güldüm. "Eh, en azından bütün suyu tüketmemiş olacağım."

"Doğru." Bir elini bana doğru uzattı. "Bir saniye buraya gel."

Yanına gidip elimi onun eline koydum. Beni göğsüne çekti, kollarıyla sarıp sıkıca göğsüne bastırdı. Başını eğerken bir şey söylemedi, ben de başımı kaldırdım. Söylemesine gerek yoktu. Hissettiği her şey bu öpücükteydi ve duşta ona katılmamam muhtemelen iyi bir şeydi çünkü

sonrasında kesinlikle dinlenemeyecekti.

"Geç kalmam," diye söz verdim ona.

Dudaklarını alnımda gezdirdi. "Dikkatli ol."

"Her zaman."

Odadan çıkıp merdivenlerden indim, bir verandaya açılan arka kapıyı bulabildim. O da kocaman bir havuza çıkıyordu. İyi Fae Oteli'ndekinden daha büyük gibiydi.

Yanaklarım kızardı çünkü aklıma hemen o havuzda Ren'le yaptıklarımız gelmişti.

Bir havuza bir daha asla daha öncekiler gibi bakamayacaktım muhtemelen.

Verandanın sonuna gelince plaja uzanan patikayı gördüm. Botlarımla çoraplarımı çıkardım ve sonra pantolon paçalarımı kıvırdım. Dik yoldan aşağı inmem fazla sürmedi. Durdum, ayak parmaklarım serin kuma gömülürken güçlü bir nefes verdim.

Sıcaklık beklediğimden düşüktü ve Kış Prensi'nin burada olmasının muhtemelen bununla bir ilgisi vardı ama altın kenarlı dalgalar ve kum yine de kesinlikle çok güzeldi.

Plajda dalgaların dövdüğü kıyı şeridi boyunca yürüdüm, yürürken saçlarımı açtım, rüzgârın buklelerim arasından geçmesine izin verdim.

Serin su parmaklarıma değdi ve bir an zihnimdeki tüm stresi, endişeyi ve korkuyu boşalttım. Şu an tanık olduğum şeyden başka hiçbir şey düşünüp hissetmek istemiyordum.

Güneş okyanusu öperken, suyun rengi güçlü bir turuncuya döndü. Tüm dünyanın tutuşmak üzereymiş gibi göründüğü bir an oldu, suyla gökyüzü çarpıcı kırmızı ve

mavi ışınlarla kaplandı ve sonra güneş, gözün görebileceğinden çok uzak bir yere kayıp battı.

Aldığım nefes titrekti, gözlerime bir şeyler batıyordu. Pasifik kıyısında güneşin batışını görebileceğimi hiç düşünmemiştim ve harika bir manzaraydı.

Geriledim, dalgaların bana değmeyeceği bir mesafeye kadar uzaklaştım, ardından üstümdeki hançerlere dikkat ederek kuma oturdum.

Orada otururken ne kadar zaman geçtiği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama yıldızlar göğü sarmıştı ve o kadar sakin, o kadar huzurluydu ki sadece kıyıya vuran dalgaların ve uzaktaki trafiğin sesi duyuluyordu.

Bu gece iyi geçebilirdi. Daniel bize inanabilir, birlikte Prens'i bulabilir, o Buçukluk'u ele geçirmeden önce umarım onu durdurabilir ve ardından ya Drake'i öldürür ya da onu gerisingeri Ötedünya'ya gönderebilirdik. Ya da bu gece fena halde kötü geçebilirdi. Ren ve ben, Kalen'le Faye'nin ne kadar hızlı olurlarsa olsunlar engelleyemeyeği bir tuzağa düşebilirdik.

Ama bu gecenin gerçekleşmesi gerekiyordu.

Ensemde sert bir ürperti hissettim. Bedenimin üst kısmını döndürünce, Ren'in uzun fiziğinin kumda yürüdüğünü görmek beni şaşırtmadı.

"Dinleniyor olman gerekirdi."

"Dinlendim." Yanıma geldi. "On beş dakika kadar, sonra camdan bakınca senin burada oturduğunu gördüm."

Yatak odasından manzaranın göründüğünü unutmuştum. "Ren, önümüzde uzun bir gece var. Yolda ara ara uyumam gerekecek."

"Biliyorum." Arkama oturup bacaklarını iki yanıma

uzattı. Kollarıyla belimi sarıp beni göğsüne yasladı. "Seni burada görünce kendi kendime onu yalnız bırakabilirim diye düşündüm ama sonra bunu istemedim."

Sarılışına kendimi bırakırken güldüm.

Ren birkaç dakika sessiz kaldı. "Burası çok güzel."

"Öyle. Güneşin batışını görmeliydin. Çok... Olağanüstüydü."

"Burada yaşar mıydın?"

Birkaç ay önce olsa yanıtlayacağım şekilde konuşacak oldum ama fark ettim ki benim, bizim koşullarımız artık aynı değildi. "New Orleans'ı gerçekten seviyorum, ama burada da o kadar güzel olan bir şeyler var. Burada yaşayabilirdim."

"Ben de," diye karşılık verdi. "Yine de sen nereye gidersen orada yaşamaya razıyım, Alaska bile olsa."

"Gerçekten mi? Alaska bile olsa?"

"Alaska bile olsa."

Tekrar güldüm. "Benim Alaska'yı seçmem konusunda endişelenmene hiç gerek yok."

Ren yanağımı öptü. "Şükürler olsun."

Dudaklarımdaki gülümseme soldu. "Bu gece konusunda gergin misin?"

"Olmamak aptallık olur."

"Doğru."

Ren uzunca bir süre konuşmadı, sonra şöyle dedi: "Biliyorum."

Nefesim kesildi. İçgüdülerim, sormadan bilmem gereken şeyin ne olduğunu söyledi bana. Kyle'dan bahsediyordu ve ben ne diyeceğimi bilemedim. Ren'in asla öğrenemeyeceğini falan düşünmemiştim ama bundan önce en

azından yirmi dört saat geçer diye umuyordum.

"Özür dilerim," dedim nihayet. "Senin yapmana izin veremezdim. Ben de yapamazdım ama o hayatta kalmamalıydı. Peşine düşecekti..."

"Özür dileme."

Kollarının arasında döndüm. "Ama dilemeliyim, çünkü sana söylemedim. Söylemem gerekirdi..."

"Bana neden söylemediğini biliyorum." Sesi pürüzlüydü. "Onu sağ bırakmayı istemek aptalcaydı."

"Değildi." Hafifçe nefes aldım. "Ve öyleydi. Yani, onu sağ bırakmayı neden istediğini anlıyorum. Belki bu diğer üyelere, onlara ihanet etmediğimizi ispatlardı ama peşimizden gelip duracaktı. Daha fazlamızın öldürülmesine sebep olacaktı."

"Haklısın. Ve onu öldürmesi gereken bendim. O orospu çocuğu bunun için her şeyi yaptı çünkü biliyordu ki –evet, bunun canımı sıkacağını biliyordu."

"Ben de buna izin veremezdim," diye kabul ettim yavaşça.

Bir an sessiz kaldı. "Sen benim... Onun ölümünün ağırlığını omzumlarımda taşımamamı temin ettin. Teşekkür ederim." Bir eliyle çenemi kavradı, başımı geriye eğdi. Beni öptü. "Teşekkürler, tatlım."

Buna ne diyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu gerçekten. Hem de hiç. Ama sonra Ren kollarıyla yeniden bana sıkıca sarıldı, serin havanın aramıza girmesine engel oldu.

Tam o an orada, Daniel'la olan bu buluşmanın gereken şekilde geçmesi ve bunun bir tuzak olmaması için yukarıda hangi tanrı ya da tanrılar varsa onlara dua ettim.

Çünkü bir tuzaksa, bu gece ölmeyi planlamıyordum. Bu gece Ren'in ya da Faye'in veya Kalen'in öldüğünü görmeyi planlamıyordum. Bu da öldürme işini bizim yapmamız demek olurdu ki bunu da istemiyordum.

Ama mecbur kalırsam yapardım.

27. Bölüm

Ren'le ben San Diego'nun Gaslamp Bölgesi'ne, etrafa göz atmak için planlanandan yarım saat önce vardık. Faye'le Kalen de bizimle birlikteydi. Onları göremiyorduk ama orada olduklarını biliyorduk. Hepimiz silahlıydık ama silahlarımız çok iyi gizlenmişti.

Daniel'ın neden burayı seçtiğini hemen anladım. Herkesin görebileceği bir açık alandı ve insan kaynıyordu. Bar ve restoran dolu caddeler Fransız Mahallesi'ni hatırlattı bana.

"Şu mekânlardan birkaçını denemek hoş olmaz mıydı," dedim neşeyle, mangalda pişmiş hamburger köftelerinin kokusunu alıp da midem buna isyan etmeyince.

Ren'in eli benimkini sıktı. "Her şey bittikten sonra yeniden gelmeliyiz. Bir tatil iyi olur."

Gülümsedim, bunu duymak hoşuma gitti –plan yapma fikri. Önümüzde bir gelecek olduğu hissi uyandırdı bende. Tam bunu söyleyecektim ki Ren tekrar konuştu.

"Orada." Beni kaldırımın ortasından kenara çekerken

ağzının içinde küfretti. "Daniel çoktan gelmiş. Ve yalnız değil."

"Ne?" Daniel'ın tam da bizim yaptığımızı yapıp durumu kontrol etmek için erken gelmesine hiç şaşırmamıştım. Ren'in bakışlarını izledim ve Daniel'ı bulmam bir dakikamı aldı.

Bir bankın ortasında oturuyordu, kollarını arkaya atmış, uzun bacaklarını uzatıp bileklerinde üst üste atmıştı. Bir yabancı için, serin gecenin keyfini çıkaran normal bir adamdı. Onun arkasında, eğer Daniel etkisiz hale getirilirse kontrolü ele alacak olan adam, Miles Daily vardı.

Omuzlarım gerildi. Miles konusunda ne düşünmem gerektiğini asla bilememiştim. Benden daha büyüktü, belki otuzlarındaydı ve kesinlikle anlaşılamazdı.

"Yalnız gelmediği için onu suçlayamayız," dedi Ren. "Ve sadece ikisi olduğundan da şüpheliyim."

Küçük parkı bakışlarımla taradım ama aşina yüzler görmemiş olmam buradaki herkesin ya da her çiftin bir Düzen üyesi olmadığı anlamına gelmiyordu. Yüzlercesiyle etrafımızı sarabilirlerdi ve San Diego üyelerini tanımadığımız için bizim bundan haberimiz olmazdı.

Başımı kaldırıp Ren'e baktım, elini sıktım. "Hazır mısın?" diye sordum.

Caddeyi geçerken Ren elimi bıraktı. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Böyle kamusal bir ortamda bir şey denemeye kalkışacaklarından şüpheliydim ama daha önce de yanıldığım olmuştu.

Önce Ren konuştu, "Selam," deyip kaldırıma sıçradı. "Görüşmeyeli çok oldu."

Daniel'la Miles kafalarını kaldırıp bize baktılar ama

o andan önce yaklaştığımızın farkında olduklarından emindim. "Erken gelmişsiniz," dedi Daniel.

"Sen de öyle," diye karşılık verdim.

"Yalnız geleceksin sanıyorduk." Ren'in bakışları Daniel'ın komutan yardımcısının üstünde gezindi. "Ne var ne yok Miles?"

Miles çenesini kaldırdı. "Fena değil."

Eğer ikisi de buradaysa, New Orleans şubesini kimin yönettiğini merak ettim. Sokak lambasının altına gelirken bunu sormak üzereydim ama fırsat bulamadım.

Adamlar beni gördü, yani, gerçekten gördüler beni.

Daniel'ın tembel yayılışı bir anda değişti. Bacaklarını çekip dik oturdu, gözleri kocaman açıldı. Hayatımda ilk kez Miles'ta bir tepki gördüm. Bakışları yüzümde gezinirken ağzı açık kaldı.

"Bir de kulakları görsen," dedim, saçımı açık bırakmıştım.

Miles ağzını hızla kapadı.

"Ne haltlar dönüyor?" diye bağırdı Daniel. Ayağa kalkacak gibi görünüyordu ama kımıldamadı.

Ren önüme geçmeye kalktı ama kolumu kaldırıp onu durdurdum.

"Farklı görünüyorum. Biliyorum. Uzun hikâye."

Daniel o zaman ayağa kalkıp bana doğru bir adım attı. Ren'in gerildiğini hissedebiliyordum. "Nasıl?" diye sordu Daniel, sesi sertti. "Bu nasıl mümkün olabilir? Senin..."

"Daha çok yeni bir şey." Bu kadar yoğun biçimde incelemelerinden rahatsız olmaya başlamıştım. "Ve sana her şeyi anlatacağım ama bence..." Başka birine ya da başka bir şeye bakmalarını sağlamaktan saniyeler uzakta gibi

görünen Ren'e çevirdim bakışlarımı. "Bence baştan başlamalıyız."

"Evet." Miles'ın yüz ifadesi yumuşayıp anlaşılamaz oldu. "Bence de bunu yapman gerek."

Ren'le ben de bunu yaptık. Buçukluk olduğumu nasıl anladığımdan başlayıp Prens'in Ren'le beni nasıl yakalayabildiğine ve nasıl kaçtığımıza dek her şeyi anlattık. Zorla beslenmeleri bile anlattım onlara ve kaçmama yardım edenin bir Fae olduğunu. Nasıl saldırıya uğradığımı ve nasıl iyileştiğimi anlattık onlara.

Bunu alçak sesle açıklayan Ren oldu. "Bu benim tercihimdi. Ivy'nin değil. Ona kalsa asla onaylamazdı ve şu anda burada olamazdı."

Daniel arkasına yaslanırken biraz şaşırmış görünüyordu, Miles'ın yüz ifadesinde ise hiçbir değişiklik olmamıştı.

"Hayatımı kurtardı –beslenmek hayatımı kurtardı." Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. "Bu hoşuma gitmedi. Ren haklıydı. Onaylamazdım ve ona çok kızdım ama onun hayatını kurtarmak için ben de aynısını yapardım. Bu yüzden ben... Şu an böyle görünüyorum. Buçukluk tarafımın daha ağır basmasına sebep oldu ama ben hâlâ Ivy'yim." Son sözleri söylerken çenemi kaldırdım. "Olduğum kişi değişmedi."

"Sana bakarken buna inanmak biraz zor, değiştiğini gördükten sonra," dedi Miles.

"Öncekinden daha güzel görünüyor olması, onun amaçları için dövüşen mükemmel Ivy olmadığı anlamına gelmiyor," diye araya girdi Ren.

O anda ona daha fazla âşık olmuştum büyük ihtimalle.

Miles başını yana eğdi, kaşları çatıldı.

"Şu an durduğumuz yere gelebilmek için neler atlattığımız konusunda hiçbirinizin bir fikri yok. Hiçbir şey bilmiyorsunuz," diye devam etti Ren, sesi sertleşmişti. "Ve eğer gerçekten Prens'le çalışıyor ya da Düzen'e karşı olsak, burada duruyor olmazdık. Benim sadakatimi sorgulama ve onunkini de sorgulamasan iyi edersin."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Daniel, sesi temkinliydi.

"Hepsi bu," diye yanıtladı Ren.

Onlara her şeyi anlatmıştık –Yaz Sarayı'nın yeri ve onların da bizimle birlikte geldiği hariç. Ayrıca onlara Tink'ten de bahsetmemiştim.

"Neden benimle –bizimle– bağlantıya geçmediniz?" Daniel'ın sesinde öfke hissediliyordu. "Sizi arayan insanlar vardı. İkinizi de. Haftalarca aradık, ta ki ikinizin öldüğünü varsayana dek..."

"Veya Düzen'e ihanet ettiğimizi varsayana dek," diye bitirdim onun lafını. "Bunların hiçbiri olmadı ama sizinle bağlantıya geçmek çok riskliydi. Hâlâ iyileşmekteydim ve kafam..." Bedenimi titreten bir nefes alıp yeniden konuşmayı denedim. "Seninle ya da herhangi biriyle konuşmaya hazır değildim."

Kısa bir an Daniel'ın bakışları benimkilerle buluştu, sonra başka yere baktı.

"Kyle'dan ne haber?" diye sordu Miles. "Buraya gelirken yolda ona rastladığınızı söyledi Daniel. Ondan haber almadık hâlâ."

"Öldü." Yanıt veren bendim. "Bizi öldürmeye çalıştı ve sağ kalsaydı, bizi öldürmeyi tekrar tekrar deneyecekti. Bu yüzden öldü –ölü bir yalancı o."

"Büyük laflar," diye mırıldandı Daniel.

"Gerçek laflar." Genç bir çift yanımızdan geçerken bekledim. "Seçkinlerle Düzen'in eskiden kapıları nasıl kapadığını biliyor musunuz?"

Miles cevap vermedi. Daniel da öyle. "Kapıları kapatmak için Düzen'in eskiden Faelerle birlikte çalıştığını biliyorum. Sizler Kristal'i böyle ele geçirebildiniz ve Seçkinlerin o Faelere –fânileri avlamayan Faelere– kendi türlerinden bunu yapanları avlayan Faelere ihanet ettiğini biliyorum." Alınan keskin nefesi kaçırmadım. "Kyle onlara sırt dönenin Seçkinler olduğunu söyledi ama Düzen'in bunu bilmemesinin imkânı yoktu. Bunların bizim zamanımızdan çok önce olduğunu biliyorum ve hikâyeler yıllar içinde değişmiştir ama iyi Faeler sayesinde hayattayım."

"Böyle varlıklar olduğunu düşünmek zor," diye yorumda bulundu Miles.

"Çok şaşırırsın." Ren bakışlarını ona kilitledi. "Daha önce neyin doğru olduğunu düşündüğüne. Ben Seçkinler arasında yetiştim. Birçok yalanla eğitildiğimi biliyorum."

"Ve bu ifade hainliğe basbayağı yakın." Miles yürüyüp bankın etrafını dolaştı. "Bunun farkındasındır."

"Yine de doğru." Gözümü ondan ayırmadım. "Düzen iyi Faeler olduğunu biliyordu önceden –Faeler bize yardım etmeden önce. Neden bu bize hiç anlatılmadı?"

"Türlerimiz arasındaki anlaşma çok uzun zaman önceydi, eskiden nasıl olduğunun bir önemi yok artık," dedi Daniel. "Doğru hatırlıyorsam, çok uzun zaman önce Yaz Sarayı bize yardım etmişti ve kapılar kapandıktan sonra, Yaz Sarayı diye bir şey kalmadı. Dışarılarda kendilerine ya da başka fânilere belki –sadece belki– zarar vermeyebilecek Faelerin olduğunu öğrenmeleri üyelerimiz için çok

tehlikeli olurdu. Karşılaştıkları Fae'nin kendilerine zarar verip vermeyeceği konusunda her tereddüt ettiklerinde, zarar görmeye açık hale gelirlerdi."

"Bunu anlıyorum ama bilmemiz gerekirdi." Ellerim yumruk halini aldı. "Oradaydılar, hep vardılar. Tüm bu zaman boyunca bize yardımları dokunabilirdi."

"Olabilirdi. Ve pek çok üyemiz, hangi Fae'nin iyi hangisinin kötü olduğuna karar vermeye çalışırken ölüp giderdi," diye ikna etmeye çalıştı Daniel. "Ayrıca o Yaz Faelerinin hâlâ burada olduğuna inanmak için hiçbir sebebimiz olmadığını da unutuyorsunuz. Hepsinin öldürüldüğü söylendi bize."

"Katledildi demek daha doğru olur." Daniel'ın söylediği şeyi anlıyordum. Mantıklı bile geliyordu ama hiçbir şeyi haklı çıkarmıyordu ve eğer Prens'i yenmek konusunda herhangi bir umudumuz olacaksa tüm bunları geride bırakmalıydık. "Tüm gece burada dikilip kimin daha büyük hain olduğunu tartışabiliriz ve biz bunu yaparken, tahmin ederim Prens de San Diego'daki Buçukluk'a bir adım daha yaklaşıyor."

"Hâlâ burada olmanızın sebebi de bu, değil mi? Eğer hepiniz Buçukluk'u bulsaydınız onu öldürmüş olurdunuz ve o zaman bizim bu konuşmayı yapmamız gerekmezdi." Ren çenesini kaldırdı. "Sizin gibi biz de buraya Prens'i durdurmaya geldik."

"Onu Ötedünya'ya nasıl geri gönderebileceğimizi biliyoruz," dedim ve bu onların dikkatini çekti. "Kristal onda. Onu yeniden Ötedünya'ya tıkacak bir ritüel olduğunu biliyoruz. Ve eğer Kristal'i bulamaz ve bu ritüeli gerçekleştiremezsek, o zaman onu öldüreceğiz. Dikenli

kazık saplayacak ya da bilirsiniz, kafasını koparacak kadar o piçi nasıl zayıf düşürebileceğimizi bilmediğimizden, Düzen'in yardımına ihtiyacımız olacak."

"Alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız olacak," diye tekrarladı Ren. "Birlikte çalışmamız gerekiyor, sonra da bizi Düzen'den atabilirsiniz. Sürebilirsiniz. Her neyse. Ama şu anda, tüm bunları ardımızda bırakmamız gerekiyor."

"Çok şey istediğimizin farkındayım," dedim. "Ama size anlattıklarımıza inanmanızı bekliyorum."

Daniel'ın ağzı kasıldı, sonra bakışları benimkiyle buluşurken sertçe nefes verdi. "Seni yıllardır tanıyorum kızım. Pek çok kötü ve aptalca karar verdiğini biliyorum."

Hımm.

"Genellikle gözü kara ve düşüncesizce hareket ediyorsun," diye devam etti ve bariz kusurlarımın bu listesinin nereye gittiğinden hiç emin değildim. "Ama seni bir hain olarak görmedim asla. Sana inanıyorum."

Öyle yoğun bir rahatlama hissettim ki neredeyse düşecektim. Ren'e baktım ve omuzlarının gevşediğini gördüm. "Teşekkür ederim," dedim, çünkü tek söyleyebildiğim buydu. "Peki ya sen?"

"Henüz son söz söylenmedi," diye yanıtladı Miles, bir saniye sonra. "Ama ikiniz haklısınız. Prens'i durdurmak için bulabildiğimiz herkese ihtiyacımız var. Birlikte çalışmalıyız. Hepimiz."

"Sırada ne var?" Ren bir elini belime koydu.

Daniel ayağa kalktı. "Plan yapacağız."

"Şimdi vakti değil. Böyle açık alanda." Miles kollarını kavuşturdu. "San Diego şubesinin evlerinden biri liman-

da. Orada buluşabiliriz –hepimiz. Yani, siz her kiminle birlikte geldiyseniz."

"Biz Faelerle geldik," diye yanıtladı Ren. "O Düzen üyelerinin bu konuda sakin kalacağından emin misiniz? Seçkinlerin!?"

"Beni gördüklerinde sakin kalacaklarına..." dedim üsteleyerek.

"Sakin kalmalarını sağlarız," diye söz verdi Daniel. "Prens'in amacına ulaşmasına mani olmak istiyorsak, hepimizin pek çok şeyi bir kenara koyması gerekecek."

Ren'e baktım.

Başını salladı. "Bize yeri ve zamanı söyleyin."

28. Bölüm

Döndüğümüzde, Del Mar'daki ev sessizdi. Faye'le Kalen'e çoktan her şeyi anlatmıştık ama Fabian'ı ya da Tink'i bulamıyorduk. Pek çok odadan birine kapandıklarını düşünüp çok da fazla aramadık aslında.

Merdivene yöneldiğimde Ren elimi tutup beni durdurdu ve evin arka tarafına doğru çekmeye başladı, geçerken durup kanepenin arkasına atılmış yumuşak görünümlü bir battaniyeyi aldı. Beni havuzu çevreleyen verandaya çıkarıp rahat şezlonglardan birine yönlendirdi.

Böylece Daniel ve Miles'la olan buluşmamızın ardından kendimizi burada bulduk, hançerlerimiz masada ulaşılabilir bir mesafede ve ayakkabılarımız şezlongun altındaydı. Onun bacaklarının arasına, yanlamasına uzandım ve göğsüne yaslandım. Battaniyeyi üstümüze örttük ve ikimiz de gece göğünü kaplayan yıldızları seyre koyulduk, kıyıya vuran dalgaların hafif hışırtısı rahatlatıcı, ninni gibi bir sesti.

Beni buraya getirmesine memnun oldum. Bunun çok

normal bir yanı vardı, zamanı yavaşlatıp burada sonsuza dek kalabilmemizi mümkün kılmayı diledim.

"Evet," dedi Ren nihayet, parmakları aylak aylak saçlarımın arasında geziniyordu. "Burada yaşayabilirim sanırım."

Dudaklarımda bir sırıtış belirdi. "Özellikle de bu eve ve manzaraya sahip olursak."

"Doğru," diye mırıldandı. "Ama tek ihtiyacım olan şey yıldızları görmek ve senin hemen yanımda olman, şu anda olduğu gibi."

Sırıtışım gülümsemeye dönüştü. "İşte böyle, hep doğru şeyi söylüyorsun."

Beni saran kolları sıkılaştı. "Her zaman doğru şeyi söylemiyorum. Bunu biliyorsun bence."

"Ama öyle yaptığın zaman, ağzından çıkan aptalca lafları telafi edebiliyorsun."

Ren bir bukleyle oynayıp kıkırdadı. Bir dakika geçti. "Bu gece iyi geçti bence."

Gözlerimi kapadım. "Evet."

"Buna gerçekten inanıyormuş gibi konuşmuyorsun."

Asabiyet ve başka bir şeyle midem burulurken dudağımı ısırdım. Bu... Açlıktı ama kontrol altında tutulabilirdi.

Buklemi bıraktı, parmakları yanağıma kaydı. "Ne düşünüyorsun?"

İçgüdülerim yüzünden neredeyse hiçbir şey söylemeyecektim ama bu kötü alışkanlık beni ele geçirmeden önce kendime hâkim oldum. "Ben... Bu gece biraz fazla kolay mı oldu diye merak ediyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Sadece paranoyakça davranıyor da olabilirim..."

"Hayır. Paranoyakça davranmıyorsun. Her şeyi düşününce, kolaydı gerçekten."

Ona bakabileyim diye başımı eğdim. "Sence bu bir tuzak mı?"

Gümüşi ay ışığı elmacıkkemiklerini aydınlatıyordu. "Olabilir ama öyleyse hazırlıklı olacağız."

Hazırlıklı olacaktık ama Daniel'ın bana karşı tepkisini kafamda tekrar tekrar çevirip durdum. Hem o hem de Miles şok olmuştu ama ihanet etmediğimiz konusunda onları ikna etmek için daha çok bir kavga beklemiştim ben.

Ama Daniel beni tanıyordu. Ren'i o kadar iyi tanımıyor olabilirdi ama benim özümde ne olduğumu gayet iyi bilirdi. "Şükürler olsun, Daniel hâlâ burada. Öyle olmasaydı Miles'ı ikna edebileceğimizi sanmıyorum."

"O adam hakkında ne düşünmek gerektiğini hiç bilmiyorum," diye kabul etti Ren.

"Kendini kötü hissetme. Ben onu yıllardır tanıyorum ve hâlâ tanıdığımı söyleyemem." Tekrar göğsüne yaslanıp elimle onu yanından sardım. Midem durulmaya başlamıştı ama aklım buna hiç yakın değildi. "Ben... Açım."

"Yiyecek vardır eminim..." Ren'in sesi kısıldı. "Yiyecekten bahsediyorsun değil mi?"

"Hayır," diye fısıldadım, elim tişörtünü sıktı. Utançtan boğazımda bir yanma hissettim.

Ren'in parmakları yanağımda gezinmeye devam etti. "Yardım etmek için yapabileceğim herhangi bir şey var mı?"

Boğazımda aniden beliren yumruyu geriye itmek için yutkundum ve yeniden gözlerimi kapadım. "Sanmıyo-

rum. O kadar kötü değil aslında. Bu... Bu his azalıyor. Ben sadece –bilmiyorum. Yalnızca yüksek sesle söylemek istedim."

Belimi saran kol biraz daha bastırdı. "Söylemene sevindim. Bu konuda yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı keşke."

Utanç duygusu azalırken kaslarımdaki gerilim kısmen yumuşadı. Ren bundan rahatsız olmuyordu. En azından, buna görülebilir bir tepki verecek kadar değil. Ren'in nasıl karşılık vereceğini beklediğimi bilmiyordum ama deliye dönmüyordu ve sadece, işte, Ren sandığından daha fazlasını yapıyordu. "Şu anda yapıyorsun. Bana yardım ediyorsun."

"Pek fazla bir şey yapıyormuşum gibi gelmese de bunu duyduğuma sevindim."

"Sen çok şey yapıyorsun." Yan tarafını sıktım, bir iç çekiş bıraktım. Yeniden dikkatimi toplamam gerekiyordu. "Pekâlâ, diyelim ki bir sonraki buluşmamız tuzak değil. Buçukluk'u Prens'ten önce bulduk, yine de Kristal'i bulmamız ya da onu öldürmeye yetecek kadar nasıl zayıf düşürebileceğimizi çözmemiz gerekiyor. Buçukluk'u ondan önce bulmak doğru yönde atılmış küçük bir adım sadece."

"Ama bir adım sonuçta." Ren sessizleşti ve yeniden konuşmasından önce birkaç dakika geçti. "Hiçbirimizin pek konuşmadığı bir şey var."

"Ne?"

"Ritüel." Bedeni yavaş yavaş gerildi. "Tanner'la Faye'e sordum bunu. Hatta Merle'ye bile. Ritüeli güvenli bir biçimde nasıl tamamlamamız gerektiği konusunda hiçbiri herhangi bir kesin detay bilmiyor."

"Ötedünya'dayken Prens'le benim kanımı nasıl Kristal'e koyacağımı mı kastediyorsun?" Elimi onun koluna koydum.

"Evet. Bu ritüel fikri hoşuma gitmiyor Ivy. Kimse bundan konuşmuyor ve bunu yapabilmek için bir de Ötedünya'da olman gerekiyor?" Eli başımın arkasında kıvrıldı, parmakları saçımda dolaştı. "Bu konuda işlerin ters gidebileceğini anlamak için tonlarca boktan şeyi bilmeme gerek yok."

Tüm bedenimden bir ürperti geçti. "Evet, şey gibi... Ötedünya'da kısılı kalmak gibi."

"Böyle bir şey olmayacak." Sesi sertti.

Buna inanmak istedim. Buna inanmak zorundaydım çünkü inanmazsam, sadece Ötedünya'da çok sinirli bir Prens'le birlikte kısılı kalma fikri bile ödümü patlatabilirdi. Ama bu ritüele dair yeterli bilgimiz yoktu, mesela onu başlatmak ile kapıdan geri çıkmak arasında ne kadar zamanım olacağı gibi.

Yine de azıcık da olsa Ötedünya'yı görme ihtimali merakımı cezbediyordu, bu sadece birkaç saniye olsa bile.

"Prens'i zayıf düşürmenin yolunu bulmak için bir şeyler karıştırıyorsun bence," dedi Ren. "Onunla dövüşmek tehlikeli olacaktır ama ritüel kadar büyük bir risk değil. Sadece nasıl yapacağımızı bulmamız gerekiyor."

Fabian konuşmaya başlamadığı sürece bunu nasıl öğreneceğimiz konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu işin nasıl yapılacağına dair seçeneğimiz olmadığını hissetmeye başlamıştım.

Bir seçeneğimiz olabilecek noktaya işi getirebilirsek tabii.

"Sence bu akıllıca mı peki?" diye sordu Fabian ertesi sabah kahvaltıda. On insanın sığabileceği kadar büyük bir mutfak adasında oturuyorduk. "Yani, onlara güvenilebilir mi?"

"Bize güvenilebileceği kadar." Bir muz soydum. "Onlar da bizimle buluşma riski alıyor."

"Ama onlar bizden daha fazla," dedi Kalen, dün gece söylediğini tekrarlayıp.

"Ama bizde bir Yaz Prensi var." Ren yanımdaki bar taburesine çöktü. "İşler ters giderse, onlardan bir düzinesini beş saniyede öldürebileceğine eminim."

Muzumu kemirirken tek kaşımı kaldırdım. "Ümit edelim de işler bu noktaya gelmesin."

Fabian başını eğdi. "Kış Prensi ya da Buçukluk hakkında herhangi bir şey söylediler mi size?"

"Henüz değil. Bugün bizi adamakıllı bilgilendireceklerini umuyorum..." Göz ucuyla bir şey dikkatimi çekti. Döndüm.

Lanet olsun.

Tink vızıldayarak odaya girerken muzu indirdim –incecik kanatlarıyla otuz santim boyunda Tink. Ağzım açık kaldı. Ren bakışlarımı takip etti ve boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Onu bu biçimde görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki neden bahsettiğimi unutmuştum.

Mutfak boyunca uçtu, hareket eden kanatları sessizdi ama herkes gözlerini dikmiş bakıyordu. Faye tabureden düşmek üzereymiş gibi görünüyordu, Kalen ise gerçekten –vay be, gerçekten sırıtmaya başlamıştı.

Peri siyah pantolon giymişti ama üstsüz ve ayakkabısızdı, küçük bir fener gibi etrafta uçuştu sonra da indi.

"Tink." Fabian'ın omzunun üstünde havada dururken, gözlerim büyüdü. "Sen... Tink beden olmuşsun."

"Bu sabah bir saha gezisi yapacağınızı duydum. Bu formdayken, öldürülmek için fazla şirin göründüğümü düşündüm." Yaz Prensi'nin geniş omzuna kondu. "Ayrıca, bu haldeyken daha az göz korkutucuyum. Ren bu yüzden başta öldürmedi beni."

"Seni başta öldürmememin sebebi bu değildi," diye yanıt verdi Ren kuru kuru.

Tink'in Fabian'ın omzuna oturmasını izledim.

Kalen Faye'e baktı, ardından bakışlarını yeniden Tink'e çevirdi. "Bu formda bir peri görmemiştim daha önce."

"Sen benden önce hiç peri görmedin ki," dedi Tink, ayaklarıyla Fabian'ın göğsünün üstünü hafifçe tekmelerken. "Peki hangi halim daha hoşuna gidiyor? Büyük mü küçük mü?"

Kaşlarım çatıldı.

"Galiba... Bu halin," diye yanıtladı Kalen. "Evet. Bunu sevdim."

"Ben değil," diye mırıldandı Yaz Prensi.

Tink uzanıp Prens'in saçından bir tutam tuttu. Geriye itip Fabian'ın kulağına bir şey fısıldadı, bu da onun gevrek bir kahkaha atmasına yol açtı.

Ne söylediğini bilmeyi gerçekten istemiyordum.

Muzu bitirdim ve sonra gitme vakti geldi. Tabureden inip Ren'in peşinden antreye gittim. Tink, Fabian'ın omzundan kalkıp benimkine uçtu. İndi, bir elini başıma koyup kendini dengeledi.

"Şu Düzen üyeleriyle tanışacağım için heyecanlıyım."

Kayıp başımın daha yakınına geldi.

"Neden?"

"Çünkü bana baktıklarında yüzlerini görmek için sabırsızlanıyorum!" Kahkahası daha çok bir çocuk kıkırdaması gibiydi. "Deliye dönecekler."

Dudaklarımda bir sırıtış belirdi. "Muhtemelen öyle. Bu yüzden ya bana ya da Fabian'a yakın durmanı istiyorum, tamam mı? En azından, başta."

"Elbette –ah!" Omzumda döndü, ben kapıya yaklaşırken bağırdı. Suratımı buruşturdum. "Fabian, bavulumu unutma!"

Ren olduğu yerde döndü. "Bavulun mu?"

"Evet. B Planı."

"İçinde senin bavulunun olduğu bir B Planımız mı var?" diye sordu.

"Öyle." Tink omzumdan ayrılıp Fabian'ın çekmediği bavulun üstüne kondu.

Faye'le Kalen dışarı çıkarken durdum. "Hımm, belki bavulda ne olduğunu söylemelisin bize Tink?"

"Eşyalarım." Fabian onu ve bavulu ön kapıdan çıkarırken, tutamaça tutundu. Tink bir elini bana doğru şöyle bir salladı. "*Dostlarım.*"

"Dostlarımla neyi kastediyorsun?" Parlak güneşe çıkarken hızla peşlerinden gittim. "Tink!"

"Sorun yok." Uçup bavuldan kalktı, Prens de onu kaldırıp cipin arkasına koydu. "Endişelenme Ivy-divy."

Ama endişeleniyordum, gerçekten endişeliydim çünkü o bavulda lanet olası ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Peşinden yürüdüm ama Faye önüme geçti.

Solgun mavi gözleri, bastırılmış bir endişeyle dopdo-

luydu. "Biliyorum bu insanlara güveniyorsun ama eğer tuzağa düşürülüyorsak..."

"Tuzağa düşürülürsek, o zaman dövüşürüz. Umarım böyle bir şey olmaz ama başka bir seçeneğimiz yok. Onların yardımına ihtiyacımız var."

İç çekip bakışlarını kaçırdı. "Öyle."

Ren'le benim haklı çıkmamızı gerçekten diliyordum; yani bundan pişman olmamayı. Ama şimdiden fazla ileri gitmiştik ve artık durmak mümkün değildi.

Kalen direksiyona geçti, Faye de yolcu koltuğuna oturdu. Ren'le ben orta sıraya geçtik, Yaz Prensi de arkaya oturdu. Tink bizimle Fabian'ın sırası arasında bir ileri bir geri vızıldayıp gezindi, limana ve eve doğru giderken kafamızı tamamen dağıttı.

"Burası galiba," dedi Kalen. "Ama burası ev değil."

Yan pencereden dışarı bakmak için Ren'in üstünden eğildim. Kalen haklıydı. Adresin bizi getirdiği yer Ocean Front Yolu'nda ya koca bir mülk ya da bir apartman binasıydı. Bina üç kat yüksekliğindeydi.

"Doğru yerdeyiz." Ren parmağını pencereye pat pat vurup alt katta çitle çevrelenmiş verandaya benzeyen bir yeri işaret etti.

Dışarıda birkaç adam duruyordu. Birazdan kum tepelerinde yürüyüşe çıkacakmış gibi giyinmemişlerdi. Güneş gözlükleri gözlerini örtüyordu, kot pantolonlarıyla bol tişörtleri üstlerinde olduğunu bildiğim hançerleri gizleme konusunda hiçbir işe yaramamıştı.

Çitle tırabzanların tamamen demirden olduğuna emindim.

Arkama yaslanırken kalp atışlarım hızlandı. Bu apart-

man tümüyle Düzen'in kontrolünde miydi?

Kalen park edeceği yere girerken, Ren uzanıp dizimi sıktı. "Hadi yapalım şu işi."

Tink'in olduğu yere döndüm, şimdi Prens'in yanındaki koltuktaydı. "Sırt çantan hâlâ orada mı? *Wonder Woman*'lı olan?"

Küçük kaşı düştü. "Evet aslında. Arkada."

"Peki. Onun içine girmeni istiyorum."

Tink'in burnu kırıştı. "Ama havasızlıktan boğulurum!"

Gözlerimi devirdim. "Fermuarı sonuna kadar kapatmayacağım. Başta görülmesen daha akıllıca olur bence."

"İyi. Her neyse. Ama boğulursam geri gelirim ve ömrünün sonuna dek sana musallat olurum."

Bunu duymazdan gelip Fabian'a baktım. "Sırt çantasını benim için sen alır mısın? Lütfen!?"

"Vay be. Lütfen dedin." Yaz Prens'i bedeninin üst kısmını döndürdü. "Ruhunu acıtmış olmalı."

"Acıttı," diye mırıldandım ve Tink'in çantaya girmesini bekledim. Bunu çok gösterişli bir biçimde yaptı elbette. Çantaya girerken paldır küldürdü, Fabian fermuarı çekip tepede birkaç santimlik boşluk bırakınca da inledi.

Çantayı aldım, bu kadar ağır olmasına şaşırmıştım.

"İşte Daniel." Ren pencereye doğru başını salladı. "Önce biz çıkalım, sonra da siz, tamam mı?"

Diğerleri hemfikir oldu, arkamı dönüp Fabian'a baktığımda başını salladı. Ren arabadan indi, ben de aynı kapıdan, peşinden indim. Ayakta durunca çantayı sırtıma attım.

Bir saniye sonra sırtımın ortasına küçük bir yumruk indi. Homurdanıp başımı çevirdim, "Kes şunu Tink," diye fısıldadım.

"Çok sıcak burasııı," diye sızlandı Tink.

"Kapa çeneni," diye tısladım, Daniel verandanın cam kapılarından çıkarken onu evde mi bıraksaydım diye düşündüm.

Daniel, Ren'i başıyla selamladı ama verandada dikilen diğer Düzen üyeleri gibi o da cipe baktı. "Arabada kim var?" diye sordu.

"Onlar Faeler." Böbreğime inen ani tekmeyi görmezden geldim. "Arkadaşlarımız. Buraya gelmekle büyük risk aldılar."

"Biz de onları kabul etmekle büyük risk alıyoruz."

Bakışlarımı Düzen üyelerinde gezdirdim, tenimdeki gümüşi nüansı fark ettikleri anı tam olarak gördüm. Görmezden geldim.

Ren arkasına döndü, bize katılan diğerlerini işaret etti. "Bunlar Kalen ve Faye, Yaz Sarayı'ndan. Onlar bize yardım etti –halen yardım ediyorlar."

İki Fae ağır ağır bize yaklaşırken, Daniel'ın çenesinde bir kas seğirdi. Konuşmadı. Kısa bir baş selamı verdi, iki Fae de buna karşılık verdi.

"Vaaay canına," diye fısıldadı bir başka Düzen üyesi, o anda Fabian'ı da artık gördüklerini anladım.

Fabian, erken bir sabah yürüyüşüne çıkmış gibi uzun adımlarla onlara doğru geldi. Demir tırabzanın etrafından dolaşırken esinti sarı saçlarını savurdu.

"Bu Fabian," dedim. "Yaz Sarayı'ndan *Prens* Fabian."

Nefeslerinin işitilebilir derecede kesildiği gözümden kaçmadı. Düzen üyelerinin gerildiği de öyle. Ya da bazılarının ellerinin sakladıkları hançerlere gittiği. Ren Fabian'a yaklaştı ama Yaz Prensi sadece gülümsedi.

"Saraydan birinin buraya gelmesini beklemiyordunuz, öyle değil mi?" Fabian başını yana eğdi.

Daniel bakışlarını bana kaydırıp uzun uzun baktı. "Hayır, beklemiyorduk."

Tek omzumu silktim.

"Bir şeyi, sadece bir şeyi anlamanız gerek." Fabian yaklaştı ve yemin ederim, o an trafiği bile duyamazdınız. "Herhangi birimizi tehdit edecek olursanız, siz daha neyin çarptığını anlamadan hepinizi teker teker öldürürüm. Bunun olmasını gerçekten istemiyorum. Daha önce yaptığımız gibi birlikte çalışalım istiyorum ama beni deneyecek olursanız sonuçlarını görecek kadar yaşamazsınız."

Tink, hemfikir olduğunu tahmin ettiğim bir hamleyle yumruğunu hafifçe sırtıma vurdu.

Eh, Daniel'ın duymak istediği muhtemelen bu değildi ama uzatmadı: "Gereğince anlaşıldı." Daniel öne çıktı, Yaz Prensi'yle tam karşı karşıya geldi. "Ve içinizden herhangi biri üyelerimizden birine zarar verecek olursa, son nefesimize dek sizi teker teker öldürmek için yaşarız."

Fabian'ın gülümsemesi büyüdü. "*Gereğince anlaşıldı.*"

"Peki o zaman." Ren ellerini çırptı. "Her şey anlaşıldığına göre, artık başlayabilir miyiz?"

Daniel güldü. "Beni izleyin."

Yaz Prens'i tek kaşını kaldırıp adamlara baktı, sonra veranda kapılarından içeri giren Daniel'ın peşinden yürüdü. Sonra Ren ve ardından Faye'le Kalen gitti. Ben çantayla yürüdüm.

"Güzel sırt çantası," diye alaycı alaycı güldü Düzen üyelerinden biri ben yanından geçerken.

Döndüm. "Hakikaten öyle, değil mi?"

Sırtıma bir tekme daha yedim ve bu iş bittikten sonra Tink'i tuvalete atıp sifonu çekmeye yemin ettim.

Verandada yürürken, burasının normal bir apartman olmadığını fark ettim hemen. Sadece dışarıdan öyle görünüyordu.

Dar bir koridor, büyük bir toplantı odası olduğunu sandığım geniş bir alana açılıyordu, burası bana mahalledeki genel merkezi hatırlatmıştı. Duvara, San Diego ve çevresindeki şehirlere ait olduğunu sandığım büyük bir harita asılmıştı. Etrafında banklar olan birkaç kafeterya tarzı masa ve en azından üç düzine Düzen üyesi vardı.

Hepsi ayakta dikilmiş beşimize bakıyordu.

Bakışlarının çoğunda apaçık düşmanlık görülüyordu. Sadece birkaçının meraklı bir ifadesi vardı. Miles'ın uzun boylu, koyu tenli, yüz ifadesi en az onun kadar anlaşılmaz olan bir kadının arkasında durduğunu gördüm.

"Bu insanlar dostane görünüyor," diye mırıldandı Ren ağzının içinde.

"Değil mi?" diye fısıldadım ben de ona.

Daniel hızla oradakileri tanıttı ve o kadına geldiğinde, adının Liz olduğunu ve Düzen'in San Diego şubesini yönettiğini öğrendim.

"Hepimizin aynı tarafta savaştığı söylendi bize," dedi kadın, kollarını kavuşturup. "Tahmin edebileceğiniz gibi, bunu kabul etmek bizim için zor."

"Bizim de Düzen'le ilgili olarak aynı şeyi kabullenmekte zorlanacağımız gibi," diye karşılık verdi Faye, Kalen'in yanında duruyordu. "Ama hepimiz buradayız."

"Öyleyiz." Liz bir elini kaldırdı. Düzen üyeleri otururken onun bakışları beni buldu. "Yani, sen Buçukluk'sun?"

Başımı sallayıp onayladım.

Başını eğdi ve bunun bir tür "aferin" baş sallaması olduğunu tahmin ettim. "Sırt çantanda ne var?"

Tink kıpırdanıp durmayı kesti, Fabian da bana döndü. "Benim arkadaşım var çantada."

Daniel kaşlarını kaldırdı. "Arkadaşın mı?"

"Evet."

"Arkadaşın bir sırt çantasının içinde mi?" diye ısrar etti.

Ren dudaklarını birbirine bastırdı.

"Evet." Dikkatlice çantayı kolumdan kaydırıp indirdim. Diz çöküp onu yere koydum. Fermuarlar arasındaki boşluğa elimi uzattım ve hafif bir acı hissettim. Elimi hızla geri çektim.

Tink parmağımı ısırmıştı!

O küçük piç!

"Davranışlarına dikkat et," diye uyardım onu, elimi sallayıp acıyı hafifletmeye çalışırken.

Çantadan yumuşak bir kahkaha geldi.

"Bu da ne halt böyle?" Daniel öne çıktı. "Çantanda ne var Ivy?"

"Başımın belası," diye mırıldanırken fermuarı açtım. "Dışarı çık."

Birkaç Düzen üyesi ayağa kalkarken, diğerleri onların üstünden bakmaya çalıştı. Çantadan küçük bir el çıkıp kenarını kavrarken, iç çekip doğruldum, sonra diğer el de çıktı.

Liz'in gözleri kısıldı. "Bu da ne?"

Diken diken, beyaz-sarı saç göründü, sonra bir alın çıktı ve onu iki büyük yuvarlak göz izledi. Ardından, Tink herkesin izlediğini bildiğinden, ortaya çıksınlar diye ağır ağır kanatlarını kaldırdı.

Birisi küfretti.

Liz'in ağzı açık kalmıştı ama konuşmadı.

"Bu şey..." Daniel'ın sesi kısıldı, o sırada Tink bir elini kaldırıp parmaklarını oynatarak herkesi selamladı.

"Amma da gösteriş budalası." Ren iç çekti, kollarını kavuşturdu.

Sırıtışımı bastırmaya çalıştım. "Bu Tink. O bir... İşte, o bir peri."

"Peri mi?" Liz başını sağa sola salladı. "Onlar bizim dünyamızda mı?"

"Hayır. Sadece Tink."

Tink çantadan uçup çıkmak ve fermuarı çekip onu omzuma asmak için biraz bekledi. Oraya kondu, saçımı kaldırdı ve arkasına saklandı.

Gözlerimi devirme isteğime mani oldum. "Her neyse, çantamdaydı. O... Küçük, utangaç bir tip."

Ren boğulur gibi bir ses çıkardı.

"Bir perin mi var?" Miles hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı. "Ben onların..."

"Hepsinin Kış Sarayı tarafından öldürüldüğünü mü düşünüyordun?" Fabian onu yanıtladı. "Neredeyse hepsi öldürüldü. Tink bu dünyadaki türünün tek örneği."

Tink saçımın içinde yumruklarını sıkarken başımın kenarından etrafa şöyle bir göz attı ve fısıldadı: "Tapılası görünüyorum, değil mi?"

"Onun gibi bir şey." Boğazımı temizledim. "Bir gün size Tink'le nasıl tanıştığımı anlatmak isterim."

Liz'in yüz ifadesinde anlık bir hayret belirdi. "O hikâyeyi dinlemeyi çok isterim."

Bunun üstüne gülümsedim. "Ama Prens'i ve Buçukluk'u

konuşmamız gerekiyor."

"Öyle yapacağız." Liz diğer omzuma geçen Tink'i izledi, yüzünde hâlâ gözlerine inanamayan bir ifade vardı. "Buçukluk'un kim olduğunu tespit edemedik ama Prens'in yerini biliyoruz. Bildiğimiz kadarıyla, Buçukluk'la teması olmadı."

Hemen umutlu hissedemeyecek kadar gerçekçiydim. Prens'in Buçukluk'u henüz ele geçirmediğini sanmaları, bunun gerçekleşmediği anlamına gelmiyordu. "Peki Prens nerede?"

"Tatil köylerinden birinde saklanıyor," diye yanıtladı Miles. "Valencia'da."

Orayı hiç duymamıştım ama hoş bir yerdi büyük ihtimalle. Kulağa öyle geliyordu.

"Peki yanında kaç Fae var?" diye sordu Kalen.

"Onunla birlikte bir düzine kadar gelmiş," diye yanıtladı Liz. "Ama elinde daha fazlası var. Buradaki Faeler o tatil köyünde toplanıyor."

"Düzen peşine düşmedi mi?" Fabian kaşlarını çattı.

"Tatil köyünde insanlar var. Çapraz ateşte kalabilecek çok fazla kişi. Aşırı dikkat çekecektir. Yanında getirdiği on iki Fae de Şövalye." Liz'in çenesi kasıldı. "Düzen cesur ve davamız için ölmeye hazırız ama aptalca davranarak değil."

"Peki neden Buçukluk'la henüz bir araya gelmediğini düşünüyorsunuz?" diye sordu Ren.

"O New Orleans'tan ayrılırken, şansımız yaver gitti. Görüldü ve onu takip edebildik," diye açıkladı Miles.

Masalardan birinde oturan Düzen üyelerinden biri yanıtladı. İçeri ilk girdiğimizde tanıştırılmıştı. İsminin

Rob olduğuna emindim. "Onunla birlikte seyahat edenlerin plakalarından, şehre girdiği andan itibaren onu takip edebildik. Tatil köyüne geldi ve tüm bu zaman boyunca gözümüz üstünde. Bir kez bile oradan ayrılmadı."

Bir şey... Bunda mantıksız bir şey vardı.

"Şövalyelerden ikisi gelip gitti, ayak işleri yapıyorlardı belli ki." Liz haritaya doğru yürüdü, siyah bir raptiyeyi işaret etti. "Tatil köyü burada. Buçukluk'un da bu bölgede bir yerde olduğunu düşünüyoruz."

Tink saçıma asılmış haldeyken Ren'e ve sonra Fabian'a baktım ve omurgamdan aşağı tuhaf bir ürperti indi. Yaz Prensi halkının, Drake'in New Orleans'tan ayrıldığını fark ettiğini söylemişti. Marlon bize Drake'in nereye gittiğini söyledi ve bu arada Düzen de Prens'in gidişini gördü.

Bu... Bu kadar tesadüf fazlaydı ya da Prens'in çok dikkatsizce, yarım yamalak yaptığı bir işti. İkincisine inanmak güçtü çünkü Drake tüm bu zaman boyunca kendini göstermemeyi başarmış, Düzen onun yerini tespit bile edemeden New Orleans'ın hemen dışında bir üs kurmuştu. Ama şimdi? Her önüne gelen onu görmüştü.

Bu hoşuma gitmedi –hem de hiç hoşuma gitmedi.

Bir adım geriledim.

"Sorun ne?" diye sordu Tink, doğrudan kulağımın içine konuşarak. "Şükran Günü'nün yaklaştığını bilen hindi gibi gerildi omuzların birden.

Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Ben... Bilmiyorum."

"Onların burada olduğunu bildiğinizin farkında olmalılar," diye konuştu Faye, yüz ifadesi sıkıntılıydı. "Ve henüz neden saldırmadığınızı merak ediyorlardır."

Daniel durduğu yerde bacaklarını daha da açıp başını aşağı yukarı salladı. "Bunu yapamayacak kadar korktuğumuzu düşünüyorlar sanırım."

"Öyle bir durum yok mu?" diye sordu Fabian.

"Aaaah," diye mırıldandı Tink.

New Orleans şubesinin lideri gözlerini kıstı. "Korkmuyoruz. Akıllıyız. Plan yapıyoruz."

"Bu plan tam olarak neyi gerektiriyor?" diye sordu Ren.

"Kristal'in Prens'te olduğunu biliyoruz." Liz haritaya arkasını döndü. "Buradaki Buçukluk ile ritüeli gerçekleştirebilir ve onu geri gönderebiliriz."

Ren gerildi, Düzen üyelerinin varlığımızı bu kadar kolay kabullenmesi şimdi anlamlı geliyordu. Bize ihtiyaçları olduğunu fark etmişlerdi. Prens'i geri göndermek için bana ihtaçları vardı ama bir şey daha kafamı kurcalıyordu.

"Bu ritüel," dedi Miles. "Ne deniyor ona?"

"Kan ve taş," diye yanıtladı Fabian.

"Doğru. Onunla ilgili bir şeyler okumuştum." Miles'ın bakışları benimkileri buldu. "Ritüelin ne olduğunu biliyor musun?"

"Benim ve Prens'in kanının Kristal'in üstünde olması gerektiğini biliyorum," dedim, Tink saçıma basıp onu çekince yüzümü ekşitip. "Ve onun Ötedünya'da yapılması gerektiğini biliyorum."

Miles kaşlarını kaldırdı. "Ritüeli tamamladıktan sonra ne olduğunu biliyor musun?"

"Ötedünya'dan cehennem olup kaçacağım?" diye tahminde bulundum.

Biri küçümseyen bir ifadeyle güldü ama Miles öne

çıktı, yüz hatları biraz sertleşmişti. "Ritüeli doğru anlamamış olabilirim ama öğrendiğim kadarıyla, Kristal'de kimin kanı olursa o Ötedünya'da tutsak kalır."

İçimden bir dehşet nidası koptu. "Ne?"

"İkinizi de Ötedünya'da tutsak eder. Sadece Prens'i değil." Miles, Fabian'a baktı. "Size ritüeli kim anlattıysa bunu söylemeyi unutmuş galiba."

29. Bölüm

Afallamış haldeydim, kollarım iki yanıma düştü. Doğruyu söylüyor olamazdı. İçimde büyük bir parça inkârı seçti çünkü bu hepsinin... Hepsinin bana yalan söylediği anlamına geliyordu.

"Hayır," diye fısıldadı Tink, sonra daha yüksek sesle, "bu doğru olamaz," dedi. Omzumun ucuna kadar yürüdü. "*Hayır.*"

Her şey yerine oturmaya başlarken hareket edemedim. Ritüelle ilgili bilgiyi kimse Ren'e doğrudan vermemişti. Ritüeli bilenler geçirdiğim değişimi anında kabullenmiş ve bana –bize– güvenmişti.

"Bu da ne demek?" Faye'le diğer yaz Faelerine dönen Ren'in sesi öfke doluydu. "Doğru mu? Ivy, Ötedünya'da tutsak mı kalacaktı?"

Faye bembeyaz kesildi ve tam o anda bunun doğru olduğunu anladım, yeri ayağımın altından çekmişler gibiydi. Göğsümde koca bir boşluk oluştu. "Şimdi mantıklı geliyor."

Ren bana döndü. "Bunun hiçbir lanet olası mantığı yok."

"Ama öyle." Boğazım tıkandı, gözlerimi Faye'den ayıramadım. "Sizler bu yüzden kaçmama ve güvende olmama yardım ettiniz. İyi niyetli olduğunuz için değil. Bana ihtiyacınız vardı –başka bir Buçukluk bulmadığınız sürece bana canlı olarak ihtiyacınız vardı. Prens'le Ötedünya'ya gitme ve ritüeli tamamlama ihtimali olan birine."

Daniel'la Miles, San Diego şubesinden diğerleriyle birlikte sessizce bakakaldılar. Ne düşündükleri konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Ritüeli tamamlamak için hayatta kalman gerektiğini biliyordun." Fabian bana döndü. "Bir Buçukluk'un ve Kış Prens'inin kanının olması gerekiyor. Bunun gerçekleşebilmesi için canlı olmalıydın."

"Deme yahu," diye çemkirdi Ren. "Bunu biliyoruz. Ritüelin Ötedünya'da tamamlanması gerektiğini de biliyoruz. Hiçbir noktada kimse orada tutsak kalınacağından bahsetmedi."

"Söylemeyi unutmak için bayağı büyük bir şey *bu,*" diyerek araya girdi Miles.

"Unutmadık." Faye bize döndü, gözleri anlamamız için yalvarıyor gibiydi. "Orada tutsak kalmamanı sağlamak için bir yol bulmayı umduk."

Boğulur bir kahkaha kaçıverdi benden. "Umdunuz mu?"

"Bu çok tuhaf," diye mırıldandı Liz, ağzının içinde.

"Aynen öyle." Ren uzun adımlarla yanıma geldi. "Gidiyoruz."

"Ne?" Ona döndüm, Tink omzumda tekrar gerisingeri yürüdü, kendini dengelemek için bir elini başıma koydu.

"Bu saçmalıkla işimiz bitti." Parlak yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Hem de acayip bitti."

Kalen ona doğru gelecek oldu. "Ren..."

"Siktir git, hayır." Erkek Fae'ye tehlikeli bir uyarı bakışı attı, Kalen de bunu dikkate alıp durdu. "Bizim talip olduğumuz şey bu değil. *Ivy*'nin yapmaya talip olduğu şey bu değil. Kendini kurban etmeyecek. Sikeyim böyle işi."

Seçeneğim var mı?

Bu soru omurgamdan aşağı bir ürpertinin yayılmasına neden oldu. Dün gece korktuğum gibi, elimizde sadece bir seçenek vardı. Öldürmeye yetecek kadar uzun bir süre Prens'i zayıf düşürmenin bir yolunu bulmak.

Çenemi kaldırıp Düzen üyelerine dik dik bakarken, ihanet öfkeyle karıştı. "Hepiniz Prens'in nasıl öldürülebileceğini biliyor musunuz?"

Daniel'la Liz birbirine baktı. Konuşan Liz oldu. "Bir dikenli kazık..."

"Dikenli kazığın onu öldürdüğünü biliyoruz –herhangi bir prensi öldürdüğünü." Tek kaşını kaldırmış olan Fabian'a baktım. "Ama bir prensle dövüştünüz mü? Bir Şövalye ya da bir Kadim'le?"

Liz'in dudakları inceldi. "Dövüşmedik..."

"O zaman, bir Kadim'le dövüşmenin bile ne kadar zor olduğunun farkında değilsiniz ve bu bir prensle yüz yüze gelmeye hiç benzemiyor," dedim onlara. "Bu yüzden, Prens'in nasıl zayıf düşürüleceği konusunda hiçbir fikrinizin olmadığını tahmin ediyorum."

"Bu soruya yanıt verecek bir tanesi tam karşımızda duruyor," diye işaret etti Daniel.

"Ivy," dedi Ren, sesinden kızgınlık okunuyordu. "Hadi..."

Dışarıdan birisi bağırdı, olduğum yerde o kadar hızlı döndüm ki Tink omzumdan kopup yanımda uçuşmaya başladı.

Geçtiğimiz kapı patlayıp menteşelerinden koptu. Havada bir beden uçtu, bir zemine çarpan et sesi çıkararak yere düştü. Bir Düzen üyesiydi, dışarıdaki adamlardan biri. Boğazı... Tanrım, paramparça olmuştu, dokuları görünüyordu.

"Lanet olsun." Elimi hançerlerime attım. Düzen üyeleri sandalyelerinden fırladı, az önce öğrendiğim her şey arka planda silinip gitti.

Tüm bunların haberini bangır bangır veren, Prens'in New Orleans'tan ayrılıp buraya geldiğini çok kolay öğrenmiş olmamıza dair daha önceki hislerim geri geldi. Bunun bir tuzak olduğu içime doğmuştu ve hepimiz dosdoğru bu tuzağın içine düşmüştük.

Koridorun dibinden atılan bir başka beden, diğerinin yanına düştü.

"Kuşatıldık!" diye bağırdı Liz, sağa sola silahlar savurarak. "Hazırlanın!"

"Geride dur Tink." Hançerleri tutan ellerimi sıktım ve buz gibi hava büyük toplantı odasına dolup yer döşemesine yayılırken Tanrı'ya dua ettim.

Ren yanımda bitti, dikenli kazık elindeydi. "Bu hiç iyi değil."

"Hayır. Hiç değil."

Duvarları titreten bir kükreme midemi düğüm düğüm etti. Teklemiş bir kalp atımı kadar sonra kapıdan girdiler. Kalen kolunu kaldırıp elindeki hançeri fırlattı. İlk Fae'nin göğsüne çarpıp onu düşürdü ama sonra bir baş-

kası ve bir başkası daha, dar açıklıktan geçti, düzinelerce Fae odaya dolup yanımıza geldi. Çoğu Kadim'di –Prens'in Şövalyeleri.

"Hasiktir," diye fısıldadım, korkunun beni ele geçirmesini savuşturmaya çalışıp.

Onlara bodoslama daldık.

Kazıklar havada ıslık çalarken, bazısı yere düşüp tozlu zemine yığıldı, bazısı hedefi on ikiden vururken içgüdüler kontrolü ele geçirdi. Çığlıklar ve bağırışlar yırtılan etlerin ve kırılan kemiklerin ıslak sesine karıştı. Bir kargaşa girdabıydı ve çok hızlı hareket eden bedenler arasında Tink'i çabucak gözden kaybettim.

Ren bir dansçı kadar akıcı ve zarif hareketlerle en yakındaki Fae'yi indirdi. Hızla arkamı dönüp kazığımı bir Fae'nin göğsüne iyice gömerken, Fabian güneş gibi parlamaya başladı. Onun uzun adımlarla ilerlediğini gördüm, bir kolunu kaldırmıştı. Elinde yakıcı bir ışık topu oluştu, bu sırada Daniel bir Şövalye'ye karşı dövüş pozisyonu almıştı.

Onlara doğru ilerledim, bana doğru hamle yapan bir Fae önümü kesti. Yana çekildim, ayağımdaki bot bir şeyde kaydı –kan. Doğruldum, gözlerimi kaldırdım ve olduğum yere gelen dişi Fae'yi gördüm. Bana doğru atıldı ama dövüşmedi. O zaman taşlar yerine oturdu. Beni dövüşten *uzak tutuyordu*. Benimle dövüşmeye çalışmıyorlardı. Buçukluk olduğumu, canlı kalmamam gerektiğini biliyorlardı ama başka bir Buçukluk olsaydı gözden çıkarılabilirdim.

O anda bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Hızla ona doğru gittim, o benden kaçınmaya çalışırken kolunu yakaladım. Kıvırınca çığlık attı, olduğu yerde döndü. Hançeri göğsüne saplayıp hızla geri çekildim, yere

düşsün diye bıraktım. Yere çarptığında çoktan kendi içine göçmeye başlamıştı.

Sıcaklık yeniden düştü, hızla kapıya döndüm, uzun boylu ince bir kadın odaya girdi. *Breena.* O siktirik orospu buradaydı. Etrafı kolaçan ederek ona doğru giderken beynim tümüyle alarm durumuna geçti. Eğer bugün birisi ölecekse, bu o olacaktı. Tanrı'ya ve her yerdeki bebek lamalara yemin ettim ki bu orospuyu temizleyecektim.

Başka bir Düzen üyesi ona benden önce ulaştı. Rob'du. Kolunu kaldırdı ama Breena hızlıydı –fena halde hızlı. Kolu savruldu ve doğrudan adamın göğsünden geçti.

Ağzım dehşetle açık kalırken, adımlarım yavaşlayıp durdu. Bir dakika. Bu çok saçmaydı. Mümkün değildi.

Breena elini geri çekti, kan içinde kalmıştı. Kalbi –Rob'un *kalbini* tutuyordu. Ama Breena bir Kadim değildi. Sadece normal bir Fae'ydi. Bu nasıl?..

Prens'i görünce yüreğim ağzıma geldi. Breena ezilmiş organı yere atarken, o da kapıdan geçti. Prens'e bakarken korkuyla öfke içimde bir girdap oluşturdu.

O ifadeli dudaklar alaycı bir sırıtış halini alırken, bakışları odada gezindi. Beni buldu.

Drake gülümsedi. "Selam Ivy. Çok uzun zaman oldu."

Bedenim buz kesti, arkamda ateşli bir öfke kükremesi işitildi. Ren. Bedenimdeki bütün tüylerin dimdik olmasının sebebi Ren'di.

Fabian hızla arkasını döndü, anlamadığım bir dilde söylediği o tek kelimede şok hissediliyordu.

Prens'in omuzları gerildi, bakışları hızla benden Yaz Prensi'ne kaydı. Diğer Prens'e bakarken, Drake'in yüzünden bir duygu emaresi geçti.

Yüce Tanrım, birbirlerine çok benziyorlardı. Sanki onlar...

"Hayır." Fabian kolunu indirdi, sendelerken ondan yayılan parlak bir ışık solmaya başladı –aslında sendeleyerek geriye bir adım attı. "Hayır. Gözlerim bana yalan söylüyor. Bu sen değilsin. Sen öldün."

Ne halt dönüyordu böyle? Fabian neden bahsediyordu ve neden birbirlerine böyle bakıyorlardı?

"Ivy! Ivy!" Tink, içimde panik duygusunun patlak vermesine yol açacak biçimde ciyak ciyak ismimi seslenirken kanatlarını deli gibi çırpıyor, tavana yakın uçuyordu. "O burada! O..."

Her şey çok hızlı oldu.

Breena orospusunun kafası hızla döndü, bakışları Tink'in uçuşunu takip etti. Yüzünde bir hayret ifadesi belirdi ve kollarını savurmaya başladı.

Bir şok dalgası odayı yarıp geçti. Dizüstü çökmeme yol açtı, beni havaya kaldırdı ve geriye doğru çevirdi. Sırtüstü sertçe düşerken Tink'in geri geri uçtuğunu gördüm. Yanıma döndüm, odayı buz gibi sis doldurdu. Hançerlerimden birini kaybetmiştim.

Bu türden bir güç normal değildi.

"Ren!" diye bağırdım dizüstü kalkarken. "Ren..."

"Buradayım," diye homurdandı, yoğun beyaz dumanın arasından elini gördüm. Elimi tutan elinin eklemleri kanlıydı. Ren elimi sıktı, sonra da bıraktı.

Sisin içinden yumuşak bir kahkaha duyuldu –omurgamdan aşağı bir dehşet yıldırımı gönderen bir kahkaha.

Ağır ağır ayağa kalktım, kalan tek hançerime yapışıp derin derin soludum. Buz gibi pus geri çekilmiş, ayakta duranları ortaya çıkarmıştı.

Fazla insan kalmamıştı ama Kalen'le Faye'e yakın duran Daniel'la Miles'ı gördüm. Liz'i de gördüm. Tink'i göremedim. Mideme yumruk yemiş gibi oldum.

Ama Prens oradaydı, göğsü sertçe inip kalkıyordu.

Yalnız değildi, hayalet gibi uzun ve zayıf bir şey yükseldi ve pus dağılırken, kemiklerden bir taç görüp Breena'nın ne olduğunu anladım.

Ren inledi. "Ah, *lanet olsun*."

Kış Prensi'nin arkasında kanlı gülümsemesiyle bir Kraliçe duruyordu.

30. Bölüm

"Hasiktir," diye fısıldadım, olduğum yerden kımıldamadan.

Tink'in kulak tırmalayan uyarısı şimdi mantıklı geliyordu. Bir peri Breena'yı görürdü –ne tür bir görünüme bürünürse bürünsün görürdü. O, Kraliçe'yi görmüş ve bizi uyarmaya çalışmıştı.

Ama çok geçti.

Lanet olası Kraliçe karşımızda dikiliyordu, Breena'ya benziyordu ama o değildi. Saçları şimdi buzlu bir gümüşiydi, neredeyse beline geliyordu. Breena'nın yüzünü taşıyordu ama çenesi daha keskin, gözleri daha büyük ve dudakları daha dolgundu. Mavi gözleri, erimiş gümüş rengiyle ışık yayıyordu.

Eliyle Drake'in omzunu sıvazladı, onun bakışlarını Yaz Prensi'nden ayırmasına sebep oldu. "Dikkatini topla aşkım," diye mırıldandı. "Odaklan."

Prens hareketsiz kaldı.

Onların arkasında üç Şövalye ile iki Fae daha muhafızlık ediyordu. Pek çoğunu öldürmüştük ama yeterli de-

ğildi. Kraliçe buradayken, yeterli olmaktan çok uzaktı.

Biri, cesur bir aptal, bir dikenli kazığı hızla savurarak ona doğru gitti. Seçkinlerin bir üyesi. Kraliçe adamın kolunu yakaladı, bileğini bükünce kemiğini kırıverdi. Çığlık atan adamı kendine çekti. Saldıran bir kobra gibi ağzını onun boğazına gömdü. Pusun içine kan fışkırırken adamın çığlığı boğulma sesiyle son buldu. Kraliçe başını kaldırdı ve adamı bıraktı. Adam boğazı paramparça halde yere düştü, Kraliçe bize döndü.

Arkamdaki Miles, "Lanet olsun," dedi, nefesi kesilerek.

Kraliçe başını yana eğdi, kan çenesine akmıştı. "Şaşırdın mı?"

Keskin bir nefes aldım. Boğazımda bir korku düğümü oluştu. Breena baştan beri Kraliçe miydi?

"Peri?" diye konuştu. "O nerede?"

Tink'in nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama her nereye gittiyse, buradan çok uzak olması için dua ettim.

"Seni orospu," diye homurdandı Fabian. "Seni yalancı, hain orospu."

"Dikkatli ol," dedi kadın, elinin tersiyle ağzını silerek. "Sarayından geriye bir tek sen kaldın herhalde? Eh..." Güldü, hiç kıpırdamadan, sessizce dikilen Drake'e baktı. Bir elini onun göğsüne koydu. "Öyle olduğunu *bilen* son kişi."

Fabian'ın burun kanatları hareket etti.

Bir dakika. Drake?..

Kraliçe'nin bakışları hızla bana kaydı. "Şu haline bak. Değişikliğin yaradığını söylemem gerek. Ama fazla değil." O buz gibi gözler Ren'i buldu. "Ya sen? Hâlâ hatırladığım kadar nefis görünüyorsun."

Tepeden tırnağa güçlü bir öfke hissettim. "Ben ne hatırlıyorum biliyor musun? Senin gözlerini oyduğumu."

Kanlı gülümseyişi büyüdü. "Evet, bunu ben de hatırlıyorum ve bu iyiliğinin karşılığını yakında, pek yakında ödemeyi planlıyorum, ama şimdilik sana hâlâ canlı ihtiyacımız var."

Demir hançeri tutan elimi sıkarken kaskatı kesildim. "Burada hiçbir zaman bir Buçukluk olmadı, değil mi?"

"Hayır, seni aptal küçük orospu. Burada bir tane vardır *belki.*" Tuhaf zariflikte bir hareketle tek omzunu silkti. "Hiçbir fikrim yok. Saklanıp ortadan kayboldun, bizim de seni girdiğin delikten çıkarmamız gerekiyordu." Kraliçe güldü, Ren ağzının içinde küfretti. "Hareketlerimiz konusunda bu kadar bariz olacağımızı mı sandın gerçekten?"

Biliyordum.

Lanet olsun, *biliyordum.*

Hepimiz kandırılmıştık, bu hataya düşmememiz gerekirdi. Şimdiyse burada Drake'le –ya da o her kimse– ve lanet bir Kraliçe'yle kapana kısılmıştık.

"Neden San Diego?" diye sordu Liz. "Neden burası?"

"Çünkü en çok Düzen üyesi burada var. Başka hiçbir şehirde bir noktada bundan daha fazla yok," diye yanıtladı Daniel. "San Diego şubesini bitireceksiniz ve bu da felce uğratan bir dalga etkisi yaratacak."

Çok hızlı olmuştu.

Birkaç Düzen üyesi, demir hançerlerini savurarak öne çıktı. Kalen bir uyarı bağırışı kopardı. Başka üyeleri omuzlarından yakalayıp hançerlerle boğazlarını kestiler.

Hızla dönüp Daniel'ın Liz'in boğazına bir hançer dayadığını görünce dehşete düştüm. "Hayır!" diye bağırdım ve

bunu niye yaptığımı bile bilmiyordum. Çok geçti.

Liz'in elleri boğazına gitti, tökezleyip dizüstü çökerken kanın akışını kesmeye çabaladı. Sadece birkaç saniye sonra o da yerdeki diğer Düzen üyelerinin yanına düştü.

Kocaman açılmış gözlerim Daniel'a gitti hemen, büyük bir kalp kırıklığı hissettim. Buna inanamıyordum. Daniel bize ihanet etmişti –hepimize. Ağzım açıldı ama bana bir baba kadar yakın olan adama gözlerimi dikmiş bakarken söyleyecek kelime bulamadım. Val meselesini en baştan yeniden yaşamak gibiydi ama daha kötüydü, çok daha kötüydü.

"Orospu çocuğu," dedi Miles boğuk bir sesle, Daniel'a dehşet ve inanamayan gözlerle bakarken, hayatımda ilk kez onun yüzünde gerçek bir duygu gördüm. "Nasıl? Bunu nasıl yapabildin?"

"Çünkü bu bizim kazanamayacağımız bir savaş," diyen Daniel, hançerini pantolonuna silip kanı temizledi. Bakışları benimkileri buldu. "Senin dönüşümünü bu kadar kolay kabullenmemi bir kez olsun sorguladın mı? Ya da Kyle'a yaptığın şeyi? Senin peşine düştüğünü biliyordum. Ve birinizin ya da ikinizin birlikte onu öldüreceğini biliyordum."

Aldığım bir sonraki nefes boğazıma takılı kaldı. Bunu sorgulamıştım. İkimiz de sorgulamıştık ama *umut etmeyi* istemiştik. Aptallık. Hepimiz acayip aptaldık.

"Şu anda, tüm şehirde, Düzen üyeleri aynı kaderi paylaşıyor. Peki ya New Orleans'ta? Plana göre, aynısı. Ama bir peri olmasını planlamamıştım." Kraliçe'nin dudakları kıvrıldı, jilet kadar keskin dişleri ortaya çıktı. "O nerede?"

Hafifçe nefes alıp Daniel'la ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara ittim ve gözlerimi dosdoğru Kraliçe'nin gözlerine diktim. Bu yeni ihanetle sonra ilgilenmem gerekecekti –sonra diye bir şey olursa tabii. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Pekâlâ. Oyun oynamak istiyorsun. Oyunlara bayılırım." Ellerini çırptı. "Ben bu oyuna 'herkesi öldür' demek istiyorum. Sen hariç. Sana hâlâ ihtiyacım var ama geri kalanlar ölmek üzere." Bakışları Faye'i buldu. "Seninle başlıyoruz."

Faye'in göğsü keskin bir nefesle yükseldi ama Kalen gelip onun yanında dururken yerinden hiç kımıldamadı.

"Veya belki seninle değil." Kraliçe biraz ilerledi. "Belki de onunla."

Kalbim tekledi. Ren'e bakıyordu. "Onun saçının bir teline dokunacak olursan, seni buna pişman ederim."

"Nedense bundan şüpheliyim." Takip edebileceğimden daha hızlı hareket etti. Bir saniye sonra Ren'in arkasında duruyor, uzun parmakları onun boynunu çevreliyordu. "Bu oyun hoşuna gitti mi Ivy?"

Ren hiç kıpırdamadan dururken çenesi kasıldı, bakışları benimkilerle buluştu. Kalbim aşırı hızlı atıyordu, hançeri kendi boğazıma kaldırdım. Tereddüt etmedim. Bir saniye bile. "Ona zarar verirsen kendi boğazımı keserim ve o zaman gerçekten başka bir Buçukluk bulmanız gerekir. Sence bu oyun nasıl?"

Başını yana eğerken dudakları inceldi. "Onu kurtarmak için kendini mi öldüreceksin?"

"Ivy," dedi Ren, nefesi kesilerek.

İnanamayış oturdu yüzüne. "Yapamazsın..."

Ahşap zeminde sürüklenen plastik tekerleklerin sesi, hepimizin dikkatini kapıya çekti. Başta gördüğüm şeye inanamadım. Gözlerimi kırpıştırdım, hayal gördüğümü sandım ama gözlerim bana yalan söylemiyordu.

Tink'in bavulu yerde sürüklendi, Prens'in yanından geçti ve Fabian'a kısa bir mesafe kala durdu. Sonra Tink odaya dalıverdi, küçük bir füze kadar hızla bavula doğru uçtu. Küçük elleriyle fermuarı tutup sonuna kadar açtı. Bavulun bir tarafı ardına kadar açıldı, içinden yüzlerce troll bebeği etrafa fırlayıp neon mavisi ve canlı pembe bir saç denizi halinde yere saçıldı.

"Bu da ne?.." Sendeleyerek geriye bir adım attım.

Ren'i tutan Kraliçe başını çevirdi.

Herkes gözlerini dikmiş bakıyordu, çünkü yüzlerce troll bebeği yerde kanın içinde yuvarlanıyordu ve eh, bu gerçekten çok acayip bir manzaraydı.

Tink ileri doğru uçup troll bebekleri denizinin üstünde uçuştu ve kollarını kaldırdı. "Yükselin, küçük bebeklerim."

Yerdeki bebekler önce titredi, sonra da sarsıldı. Hepsi. Küçük plastik bedenler sağa sola devrildi, ardından bedenleri... Artık plastik değildi. Bacakları büküldü. Kolları hareketlendi. Başları döndü ve gözleri, Ötedünya'dan gelen tüm yaratıklarınki gibi, çok soluk bir maviydi.

Söyleyecek söz bulamadım.

Trol bebekler küt bacaklarının üstünde yükseldi. Ağızları açıldı ve tiz, acı bir feryat kopardılar, kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Eh, bu yüzden hayatım boyu kâbuslar görecektim.

"Lanet olsun," diye fısıldadım. "Gece Kralı* olmak ye-

* *Night King: Game of Thrones*'tan bir karakter. (ç.n.)

rine *Troll Kralı* oldu."

Bebeklerin kafaları Kraliçe'ye doğru döndü.

Hiddetli bir çığlık atan Kraliçe, Ren'i bir kenara savurup yerde birkaç metre kaymasına neden oldu. Ben yanına koşarken, Ren tek dizinin üstüne çöktü; elini tutup onu yukarı çektim.

"Buradan çıkmalıyız," dedi, bakışları bebeklerdeydi. "Şimdi."

"Aynı fikirdeyim."

Elini sıkı sıkı tutup, bebekler paldır küldür Kraliçe'ye doğru yürürken Tink'e bağırdım. Faye ve Kalen'e doğru hızla döndüğümde, Tink uçup omzuma geldi. Erkek Fae benim bakışlarımı gördü ve başını onaylar biçimde salladı.

Bebekler Kraliçe'ye ulaştı, küçük elleri onun elbisesine tutundu. Düzinelercesi, bacaklarından yukarı tırmandılar.

Çığlık attı, bacağından birini söküp attı. Bebeğin küçük ağzı kanlıydı. Isırıyorlar mıydı? Öfkeyle bağıran Kraliçe, bebeği eliyle ezdi. Ama düzinelercesi bedeninden yukarı tırmanıyor, karnına ulaşıyor, elleriyle ve ağızlarıyla ona gömülüyorlardı. Şövalyeler ona doğru hamle yaptı bebekler onları da alt etti. Et yiyen troll bebeklerden oluşan bir halı gibi, hepsini bütün bütün yuttular.

Terapiye ihtiyacım olacaktı –yıllarca sürecek bir terapiye.

Ren hızla kapıya yöneldi, Tink benim omzumdan onunkine geçti. Bu arada bir el sırtımdan tutup beni Ren'den uzaklaştırdı. Hızla arkama dönerken Ren'le ellerimiz birbirinden ayrıldı. Daniel'la yüz yüze geldim.

"Gitmene izin verememem," dedi, beni tuttuğu elini git-

tikçe sıkıyordu. "Özür dilerim Ivy."

Ne yaptığımı durup düşünmedim, ama hançeri saran parmaklarım sıkılaşırken göğsüme sancı girdi ve gözlerim yandı.

"Daniel," dedim, sesim boğuktu.

Bakışları benimkilerle buluştuktan birkaç saniye sonra hançeri göğsünün ortasına, dibine kadar soktum. Daniel'ın ağzı açıldı ama hiçbir kelime çıkmadı. Hiç. Bakışlarının donuklaştığını gördüm.

Sertçe nefes verip hançeri bıraktım, gözlerimi kırpıştırıp sıcak yaşları bastırdım. Başka bir el koluma dokununca sıçradım. Dönünce Miles'ın yanımda durduğunu gördüm. "Gitmemiz gerek," dedi. "Şimdi."

Hiçbir şey söyleyemedim, yürümeye başladım. Ayaklarımız kana bulaşıp kayarak hızla ilerledik. Kapıda Fabian'ın bizimle birlikte olmadığını fark ettim. Drake'in karşısına dikilmişti, anlayamayacağım kadar hızlı konuşuyordu.

Kraliçe odanın ortasındaydı, dönüp duruyor troll bebekleri her yana saçıyordu.

Fabian yere düşmüş bir hançeri aldı. Durdum, kalbim boğazımda bir yerde atıyordu. Demirdi. Drake'i öldürmezdi...

Fabian onu Kış Prensi'ne saplamadı.

Kendi avcunu kesti, kan akmaya başladı ve kan akan avcunu kaldırıp Drake'in yüzünün ortasına getirdi ve onun ağzına bastırdı.

Binlerce ateşböceğine benzeyen bir şey etrafını sarıp tüm bedenini titrek bir altın parıltısıyla kaplarken, Kış Prensi'nin tüm bedeni sarsıldı. Sadece bir ya da iki saniye geçti ve ardından bu titrek, baş döndürücü ışık solmaya başladı.

Kış Prensi orada dikiliyordu, berrak mavi gözleri bü-

yümüştü ve baktığı şeyi görmüyor gibiydi. Bir karanlık tabakası sızarak akıp gitmiş gibiydi. Siyah saç, altın rengi olmuştu. Yanaklarının çukurundan gölgeler sökülmüştü. Yüz hatları aynıydı ama o Kış Sarayı'ndan değildi. O...

Ne halttı bu böyle?..

"Ivy!" Ren yeniden yanıma geldi.

"Bak," diye fısıldadım. "Ona bir baksana."

Ren bakışlarımı takip etti. "Neler oluyor?"

Prens bir adım geriledi, kocaman gözleri Fabian'la bizim aramızda gidip geliyordu. Bakışları benimkilerle buluştu ve tüm yüzü acı çekiyormuş gibi çarpıldı.

Prens olduğu yerde hızla dönüp dehşet verici bir insani olmayan, ilkel ses çıkardı. Yanık ozon kokusu tüm odayı kaplayan güçlü bir enerji patlaması halinde havayı doldurdu. Önce Şövalyelere çarptı.

Patlayıp hiç oldular, oracıkta çözülüverdiler.

Bize ihanet eden Düzen üyelerinin derileri soyuldu. Kemikleri paramparça olup toza dönüştü. Çarpma o kadar yoğundu ki yerdeki gölgelerini bile yaktı.

Üstünden hâlâ troll bebekleri sarkan Kraliçe hızla Prens'e doğru döndü. Yaşadığı şok yüzünden gözleri kocaman açılmıştı, ardından enerji ona da çarptı. Onun ve bebeklerin ayakları durdukları yerden kesildi ve geriye doğru gitti. Kraliçe duvara çarptı ve onun içinden geçti.

"Bence gitmemiz gerek." Ren kolumu tuttu ve geri çekmeye başladı. "Yani cidden."

Bakışlarımı bu tuhaf sahneden çekip dönerek koridorda koştum ve grubun geri kalanına yetiştim.

"Fabian ne olacak?" diye sordu Tink, veranda kapıları görüş alanımıza girince.

"Unut onu," diye karşılık verdi Ren.

"Ne?" Tink Ren'in omzundan yükseldi.

"Ah, hayatta olmaz." Tink'i havada yakaladım, ellerimle belinden sıkı sıkı tuttum. "Oraya dönmüyorsun."

"Ama..."

"Hayır." Kendimizi verandaya atarken Tink'i sıkıca tuttum. "Ve sakın beni ısırmaya ya da biçim değiştirmeye kalkışayım deme."

Tink'in yüzü düştü, koşarak otoparktan geçerken onu görmezden geldim. Şoför kapısına doğru koşarken, Kalen anahtarları çoktan çıkarmıştı. Faye ön koltuğa geçti, Miles ikinci sıraya yöneldi. Ren bindi ve yan dönüp bir elini bana uzattı. Bakışları kafamın üstünden bir yere baktı.

"Bu da ne şimdi?" diye sordu, tekrar dışarı çıkmaya hamle edip.

Arkamı döndüm ve ağzım açık kaldı.

Fabian hızla kapıdan geçti, yanında yüzü hâlâ kanlı olan Drake vardı. "Ne halt ediyorsun sen?" Hançerime uzandım ama hiç kalmadığını fark ettim. "Drake'le ne yapıyorsun?"

"Bu Drake değil." Fabian, Prens'in kolunu sıkı sıkı tutuyordu.

"Saçmalama! Saç rengi daha açık olsa da onun kim olduğunu biliyorum."

"Yanılıyorsun."

"Fabian, bu Kış Prensi." Faye penceresini indirdi. "Onu her gün gördüm. Bu Drake."

Kış Prensi ayaklarının üstünde dengesizce sallanırken yüzünü buruşturup gözlerini kıstı. "Ben..." Konuşması kesildi, bir şey ya da biri canını sıkmış gibi irkildi.

"Bu Kış Prensi değil." Tink yumruğuma vurdu. "Onu daha önce gördüm Ivy. Drake'in neye benzediğini biliyorum. Onu Ötedünya'da gördüm ben, hatırlasana?"

Kafam karıştı, başımı sağa sola salladım.

"Gitmemiz gerek," diye uyardı Kalen. "Buradan cehennem olup gitmemiz gerek."

"İzin verin binelim," diye ısrar etti Fabian.

"İmkânı yok." Ren beni koltuğa itti. "O orospu çocuğunu öldüreceğim. Şu an Plaj Prensi gibi görünse bile umurumda değil."

Ben daha ne yaptığını anlamadan Ren cipten indi. Bir anda çenesine bir yumruk patlatınca Prens'in başı geriye gitti. Hızla ileri atıldım, korku boğazımda acı bir tat yaratmıştı. Prens olsa...

Prens başını ağır ağır Ren'e çevirdi. Dudağı yarılmıştı. Ellerini ya da başka bir şeyi kaldırmadı, Ren'in yumruğu tekrar, bu kez çenesinin altına indi, başı geriye savruldu.

"Dur!" diye bağırdı Tink. "Durman gerek Ren!"

Ren'in kolu yeniden geriye doğru kalkmıştı ama Fabian onun yumruğunu yakaladı. "Ona bir daha vurursan, senden geriye hiçbir şey kalmayacağını garanti ederim."

Serbest elimle Ren'in tişörtünün arkasını yakaladım ve onu geri çektim. Kımıldamadı, kolumu beline dolayıncaya dek hiç hareket etmedi. "Bu kadar yeter."

"Hayır." Ren başını sağa sola salladı. "Kesinlikle yetmez."

"Bu Drake değil! Ona bir baksana. Farklı," diye bağırdı Tink, küçük piç sonra da dişlerini elime geçirdi.

"Ayy!" Onu bıraktım, elimi geri çekip acıyı dindirmek için salladım. Tink uçup arabadan çıktı, Prens'in omzuna doğru gitti. "Buna vaktimiz yok Tink. Ondan uzak..."

"Eğer ikisini de arabaya almazsanız ben gelmiyorum!"

Lanet olası periye nefesim kesilerek baktım. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Ya sen?" diye o da bana bağırdı.

"Bu Drake değil," dedi Fabian, sesi kırık döküktü. "Bu benim abim."

31. Bölüm

Del Mar'a geri dönüş yolculuğu tuhaf ve gergindi. Bunun muhtemelen Ren'i ve beni kaçıran, bir Fae kıyameti yaratmak için beni baştan çıkarmaya çalışan ve tepeden tırnağa cinai ve manyak Prens'le alakası vardı ve o kişi cipin arka koltuğunda sessiz ve pencereden dışarı bakarak oturuyordu.

Arada bir de troll bebekler ordusu, Daniel'ın ihaneti ve Kraliçe'nin ortaya çıkışı vardı, bu resmen şimdiye kadarki en kötü pazartesiydi.

Ren tüm yolculuk boyunca arka koltuğa bakacak şekilde oturdu. Miles da aynısını yaptı, ben de öyle.

Prens'te bir tuhaflık vardı.

Konuşmuyordu. Hiçbirimize bakmıyordu. Kendisiyle ilgili hiçbir yoruma kısa bir karşılık bile vermemişti. Sadece orada oturdu. Onunla aynı arabanın içinde olup da öldürmeye çalışmadığıma inanamıyordum.

"Bir büyünün etkisinde," diye açıkladı Fabian, gözlerini dikip Drake'e bakarak. Kardeş oldukları belliydi.

Önceden de benzerliği görmüştüm ve şimdi, saç renginin değişmesiyle bu bariz bir hal almıştı. "Kış Sarayı'yla girdiğimiz Büyük Savaş'ta öldüğüne inanmıştık. Onun düştüğünü gördüm ve ona ulaşamadım. Bedenini Kraliçe Morgana aldı. Gömme geleneğimizi reddetmek için böyle yaptığını düşündük. Artık biliyorum. Onu büyüsüyle etkilemişti."

Ve artık hangi Kraliçe'yle karşı karşıya olduğumuzu biliyorduk. Elbette, tüm Faeler arasından öcü olanı olmalıydı. Harika. Tam bize göre bir talih.

"Yani, büyü etkisinde olduğu için yaptıklarının hiçbirinden sorumlu olmadığını mı söylüyorsun?" diye sordu Ren ısrarla.

"Evet." Fabian, Ren'e baktı. "Tam olarak bunu söylüyorum."

"Saçmalık," diye homurdandı Ren. "O piç kurusu..."

"Büyü etkisindeydi," diye araya girdi Fabian. "Bir insanın cazibe etkisinde olacağı gibi. Bu ancak bir Kral'ın ya da Kraliçe'nin yapabileceği güçte bir büyü. Yani yasak bir büyü."

Ren arka koltuğa doğru eğildi. "Hiç. Umurumda. Değil."

"Kabul etmesi güç, biliyorum. Ben de kabullenmekte zorlanıyorum. İnan bana," dedi Faye, oturduğu yerde yan dönüp. "Ama türümüzden biri büyü etkisinde olduğunda, yaptığımız şeyi kontrol edemeyiz. Bu fâniler için de aynıdır."

Miles gerildi. "Çok sayıda üyemizi öldürdü, ya kendi elleriyle ya da verdiği emirlerle."

"Ve sizin hesap verdiğiniz adam da hepimize ihanet

edip kendi adamlarını öldürdü," diye hatırlattı Faye ona.

Bu lafın doğruluğu, gözlerimi sıkıca kapatmama neden oldu. Daniel'ın yaptığı şeyi ya da onu öldürdüğümü düşünemiyordum bile.

Miles bunun üstüne bir şey demedi, çünkü ne söyleyebilirdi ki? Gözlerimi açtım. "Aynı şey değil yine de. Daniel'ın ne yaptığını ya da bunu ne zamandır yaptığını bilmiyorduk. *Onun* ne yaptığını biliyoruz."

"Ama bu o değil." Tink koltuğumuzun arkasına kondu. "O gerçekten olduğu kişi değildi. Büyünün etkisinden çıkınca ne yaptığını gördün. Kraliçe orospusunu duvara gömdü."

"Hiç. Umurumda. Değil."

"Bu saçmalık," diye mırıldandı Ren.

"Durun tahmin edeyim. Yaptığı tüm o korkunç şeylerin hiçbirini hatırlamıyordur herhalde?" diye sordum.

Prens'in başı ağır ağır döndü ve gözleri benimkilerle buluştu. "Yaptığım her şeyi hatırlıyorum. *Her şeyi.*"

Tenimden bir ürperti geçerken keskin bir nefes aldım. Sesi kulağa tanıdığım Prens gibi geliyordu ama aynı zamanda öyle değildi de. Dönüp pencereden bakmayı sürdürdü.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi Ren.

"Her şeyi değiştirir," diye karşılık verdi Fabian. "Göreceksin. Ona zaman ver. Anlayacaksın."

Ren acı acı güldü. "Bu inanılmaz."

Gerçekten öyleydi. Hepsi, ama buradaydık işte ve kafamı dağıtacak bir şeylere ihtiyacım vardı çünkü dikenli kazığı Ren'in elinden çekip, büyü olsun olmasın, o piçin göğsüne saplamak istiyordum.

Bakışlarım Tink'e kaydı. "Trol bebekleri açıklayacak mısın?"

Yürüyüp koltuğumuzun arkasını boydan boya geçerken, hiçbirimizin göremediği bir şeye tekme attı. "Onları orada bırakmış olmaktan nefret ediyorum. Onlar benim bebeklerim."

Bebekler mi? Kâbus malzemesiydi onlar. "Onları nasıl hareket ettirdin?" Onları evde sağda solda bulduğum zamanları düşündüm. "Böyle şeyleri hep yapabiliyorlar mıydı?"

"Eh, onları hareket ettirebileyim diye birkaç damla kanımı saçlarına karıştırmam gerekti."

Gözlerim büyüdü.

"Ve bunu evde birkaç kez denedim." Tink başını kaldırıp bana bakarken omuz silkti. "Ara sıra dışarı çıktılar."

Ah Tanrım.

O lanet olası bebekler canlıydı!

"Adamım, bugün neyin daha beter olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandı Ren.

"Kraliçe," diye yanıtladı Faye. "En beter şey oydu."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Miles.

Kimse yanıt vermedi.

Çünkü kimsenin verecek yanıtı yoktu. Bunca zamanı manyak bir prensle başa çıkmaya çalışarak geçirdiğimize inanmıştık ama şimdi mücadele etmemiz gereken bir Kraliçe vardı ve hiçbirimiz buna hazırlıklı değildik.

Herkes geniş eve girerken, Ren elimi yakalayıp beni **merdivenlerde** tuttu.

"Gel buraya," dedi.

Fazla bir seçeneğim yoktu. Buna ihtiyacım da yoktu aslında. Elimden tutup beni göğsüne çekti ve kollarıyla sardı.

Yorgun bir nefes verip gözlerimi kapadım ve kendimi onun yakınlığına, sıcaklığına bıraktım. O konuşmadan önce uzun bir dakika geçti.

"Çok üzgünüm." Ren alnımı öptü, sonra gözkapaklarıma indi. "Daniel'la ilgili neler hissettiğini biliyorum."

Ürperdim. "Bu yüzden beni, dönüştüğüm şeyi bu kadar kolay kabullendi. Kahretsin. Sanmıştım ki..." Bu düşünceyi tamamlayamadım. Şimdi olmazdı. "Sadece inanamıyorum. Milyonlarca yıl geçse bize sırt döneceğini düşünemezdim."

"Biliyorum." Elini sırtımın ortasına götürdü, parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi.

"Bu ne zaman oldu? Hep Kraliçe'yle mi çalışıyordu? Onun burada olduğunu biliyor muydu, yoksa bir şekilde Kraliçe mi ona ulaştı?"

"Asla öğrenemeyeceğiz." Belimdeki eli daha fazla bastırdı. "Ama sen orada doğru olan şeyi yaptın."

Öyle yapmıştım.

Bu hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu.

Tekrar yutkundum. "Seni boğazından tuttuğunda, hayatımda hiç o kadar korkmamıştım."

"Kabul etmem gerek, ben de pek mutlu değildim." Duraksadı. "Ama korkmuş görünmüyordun. Aslında bayağı sıkı karşılık verdin."

"Yapardım. Yemin ederim..."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Ve bu beni *korkutuyor*."

"Sen de bayağı sağlamsın. Prens'e yumruk atmak falan."

"Onun boğazını parçalamak istiyorum Ivy."

Ürperdim. "O... Seni durdurmaya çalışmadı bile." Bakışlarımı ağır ağır onunkilere kaldırdım. "Karşılık vermedi. Tanıdığım Prens bunu yapardı Ren. Sen de biliyorsun."

Ren bakışlarını kaçırdı, çenesinde bir kas seğirdi.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadım boğuk sesle. "*O* bu evde bizimle ve deli, çok güçlü bir Kraliçe Tanrı bilir ne yapmak üzere. Geriye kaç Düzen üyesinin kaldığını bile bilmiyoruz..." Sesim çatladı. "Bu... Bu çok korkutucu."

Çenesini başımın tepesine koydu. "Bu meseleyi çözeceğiz," dedi bir dakika sonra. "Buna mecburuz."

Nasıl yapabileceğimizi bilmiyordum. Prens'i nasıl yeneceğimizi bilemediysek, ne halt edip de Kraliçe'yi yenecektik?

Saçımdaki el yanağıma kaydı. Ren başımı geriye itti ve gözlerim yavaşça kapandı. Beni öptü, yumuşak, tatlıydı ve bir şekilde bana etrafımda iyi şeyler de olduğunu hatırlattı. Bu karmaşanın içinde hâlâ bir *biz* olduğunu.

Gözlerimi açıp geriye çekildim, yanaklarını avuçlarımın içine alıp bir kan bulaşığını sildim. "İçeri girsek iyi olur."

"Evet. İyi olur."

Eve girdik ve Prens'i görünce ikimiz de gerildik. Fabian bir elini onun omzuna koymuş, sessiz adamı uzaklaştırıyordu.

"Bu hoşuma gitmiyor." Fabian abisini mutfağa doğru götürürken, Ren kollarını kavuşturdu. "Hem de hiç."

"Benim de." Onların arkasından vızıldayarak uçan Tink'i izledim. Prens'in arabada bizimle birlikte geldiğine ve şimdi evde bizimle birlikte olduğuna inanamıyordum.

Endişelenecek çok şey vardı. Çok şey. "Burada güvende miyiz acaba?"

"Daniel'ın, sizlerin nerede kaldığınızı bildiğini sanmıyorum ama bu öğrenmeyecekleri anlamına gelmiyor." Miles bir elini başından geçirdi. "Lanet olsun. Karısına ne diyeceğim?"

"Sence onun neler yaptığından haberi var mıydı?" diye sordu Faye.

"Hayır demek istiyorum ama kahretsin, Daniel'dan bunu hiç beklemezdim. Karısı da bu işin içinde olabilir." Omuzları gerildi, uzaklara baktı. "New Orleans şubesinden birileriyle görüşmem gerek. Benim..."

Onların hayatta olduklarından emin olması gerekiyordu.

Tanrım.

Tanıdıklarımı aklıma getirmeye cesaret edemiyordum –önemsediğim kişiler muhtemelen ölmüştü. Eğer bu cehennemi çukura düşecek olursam bir daha asla yüzeye çıkamazdım büyük ihtimalle.

Miles bana döndü ve o akşam ikinci kez, yüzünde bir duygu ifadesi gördüm. Bu kez keder vardı, derin bir keder. "Orada yaptığın şey var ya? Daniel'a yaptığın? Buna mecburdun."

Gözlerimi kırpıştırıp boğazımdaki ani yanmayı bastırmak için yutkundum.

"Sadece bunu bilmeni istiyorum." Miles, Faye'le Kalen'e bakarken iç çekip ürperdi. "Artık sadece biz varız."

Kalen çenesini kaldırdı. "Burada uzun kalamayız. Prens onu duvara gömmüş olabilir ama bu Kraliçe'yi öldürmeyecektir. Uzun bir süre hiçbir şey yapamaz halde kalmaz."

"Kraliçe." Faye bezginlikle nefesini bıraktı. "Buna inanamıyorum. Tüm bu zaman boyunca, o Breena'ymış."

"Ondan nefret etmek için daha fazla nedene ihtiyacım varmış gibi." Avcumla kalçamı ovuşturdum. "Anlamadığım şey, eğer Breena, Kraliçe'yse o zaman nasıl ona bir kez üstün gelebildim?"

"Onu savunmasız yakaladın sanırım." Faye'in dudaklarında zayıf bir gülümseme belirse de hemen solup gitti. "Saldırmanı hiç beklemiyordu bence. Bunun sadece Breena'nın kibri olduğunu düşünmüştüm. Aslında, Kraliçe'nin kibriymiş."

Yine de onun Kraliçe olduğunu nasıl anlamadığımızı kavrayamıyordum, ama sonuçta Ren ve ben birer Düzen üyesi olarak hiçbir saray, hiçbir prens, hiçbir kraliçe olmadığına inanacak şekilde yetiştirilmiştik. Onların tozdan başka bir şey olmadığına inandırılmıştık.

Volta atmaya başladım.

"Şu anda çok daha önemli bir şeyle ilgilenmemiz gerekiyor," dedi Ren. "Onunla ne halt edeceğiz? Ortalıkta aylak aylak dolaşmasına izin mi vereceğiz? O..."

"Biliyorum, Ren. Ama söylüyorum sana, içerideki adam Drake değil –artık değil." Faye yastık dolu koltuklardan birine oturdu. "O Fabian'ın abisi. Yaz Sarayı'nın varisi. Aslında, Kral olmalı."

Başımı sertçe sağa sola salladım. Tüm bunlara ne diyeceğimi bile bilmiyordum. "Peki gerçek Drake nerede? **Gerçek** olduğunu varsayıyorum, öyle değil mi? Tink onu **bir defa** Ötedünya'da görmüş."

"**Savaşta** ölmüş olmalı," diye yanıtladı Kalen. "Kraliçe **Morgana** da onun yerini Fabian'ın abisiyle doldurdu."

"Ve hiçbiriniz bunu bilmiyor muydunuz?" diye sordu Ren.

"Biz Ötedünya'da büyümedik," dedi Faye, başını sağa sola sallayıp. "Drake'i ya da Fabian'ın abisini hiç görmedik. Bunu bilemezdik. Kraliçe'nin görmemizi istediği şeyi gördük biz. Drake olarak gösterilen birini. Onun büyüsü bu kadar güçlü işte."

Eğer Tink onu Büyük Savaş'tan önce Ötedünya'da gördüyse, o zaman Tink gerçekte kaç yaşındaydı. Yok artık. Ama bu önemli değildi. "Ya bu bir tuzaksa?"

"Onu görmedin mi?" Faye koltuğunun kenarına kaydı. "Benim nefret ettiğim ve korktuğum aynı adam değil. Ren saldırdığında karşılık vermedi. Tek başına bu bile yeterli kanıt."

Onun gözlerine baktım. "Şimdi ve daima İyi Fae Ekibi'nden olsa bile umurumda değil, o hâlâ *benim* nefret ettiğim ve korktuğum adam."

Faye dudaklarını birbirine bastırdı. "Nedenini anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama Şövalyelere ve Kraliçe'ye saldırdı. Bana şu konuda güvenmelisin ki..."

"Sana güvenmek mi?" Volta atmayı kesip karşısına dikilerek güldüm. "Hepiniz baştan beri yalan söylüyorsunuz bana. Ötedünya'dan çıkamayacağımı biliyordunuz ve bana bunu söylemediniz."

"Bu çok fena olmuş," diye araya girdi Miles.

Ona sert bir bakış attım.

"Dönüp dolaşıp o saçmalığa geri döndüğümüze sevindim." Ren'in sesi kaya gibi sertti. "Ivy'nin bu ritüeli gerçekleştirmesinin imkânı yok. Asla olmaz."

Faye gerildi.

"Sadece bunu bilmediğimi söylemek istiyorum." Kalen elini kaldırdı. "Hiç bilmiyordum."

Ona baktım.

Kalen omuz silkti. "Sadece söylüyorum."

"Senin orada kapana kısılı kalmamanın bir yolunu bulmayı umuyorduk," diye başladı Faye. "Biz..."

"Kapana kısılı kalmamamın bir yolunu bulmayı mı umuyordunuz? Benimle dalga mı geçiyorsun? Eğer ritüeli gerçekleştirseydik ve Prens'in o şeytani versiyonuyla oraya tıkılı kalsaydım bana ne olurdu sence?"

"Seçeneğimiz yoktu!" Faye hızla ayağa kalktı, gözleri alev alevdi. "Tanıdığımız tek Buçukluk sensin, ritüeli gerçekleştirebilecek güçteki tek kişi. Başka ne seçeneğimiz vardı? Kapıları açmak bu dünyanın yıkılması demek. Bu söyleyerek abartmıyorum. Her şey yıkılıp yok olurdu."

"Daha fazla insanı kurtarmak için bir kurban verelim mi dediniz?" Sertçe güldüm.

"İşin buraya varmamasını umuyorduk."

Ren öne çıktı. "Şu an hepinizi öldürmeyi ne kadar çok istediğimi biliyor musun?"

"Eminim istiyorsundur Ren, ama bunun ne faydası olacak?" Miles kaşlarını kaldırdı. "Sadece biz varız. Onlara güvenmiyorsan, bunu anlarım. Ama yapacağımı düşündüğüm son lanet şey Faelerle yan yana gelip onlarla hemfikir olmaktı."

"Prens konusunda onlarla hemfikir misin?" Hızla Miles'a döndüm. "Cidden mi?"

"Ona ihtiyacımız olacak, değil mi?" Miles'ın bakışları önce benimkilerle, sonra Ren'in bakışlarıyla buluştu. "**Eğer** gerçekten Drake değilse ve diğer sarışın herifin

abisiyse, o zaman Kraliçe'yi yenmek için ikisine de ihtiyacımız olacak çünkü orada gördüğüm şey... Gördüğüm şey, o kadının şimdiye dek hiç tanık olmadığım şeyleri yapabiliyor olduğuydu.

Geriledim, hayrete düşmüştüm.

"O zaman, ne yapıyoruz?" Faye tekrar oturdu. "Kraliçe burada. Bunun hem fâniler hem Faeler için ne anlama geldiği konusunda herhangi bir fikriniz var mı?"

"Ah, herkesi her zamanki kan banyosu bekliyor diye tahmin ediyorum," diye çemkirdim.

"Ne yapmamız gerektiğini biliyorum."

Hepimiz sesin geldiği yere döndük. Bu, *oydu*. Prens. Eskiden Drake olarak bilinen, şimdilerde hâlâ öldürülecekler listemin bir numarasında yer alan adam.

Kan yüzünden yıkanıp temizlenmişti ve şimdi ıslak olan sarı saçları yüzünden geriye çekilmişti. "Kraliçe'yi durdurmamız gerek."

32. Bölüm

Prens'e bakarken kalbim güm güm atmaya başladı. Ren'den yayılan öfke ve tansiyonu hissedebiliyordum ama bu, içimde şu an ayaklanmış duygu isyanının yanında hiçbir şeydi.

Onun arkasında Fabian'la, artık küçük Tink formunda olmayan Tink vardı. Tam ebadındaydı ve şükürler olsun giyinikti.

"Ne yapmamız gerektiğini bilmek istiyorsun," dedi, şimdi sesi hatırladığıma daha fazla benziyordu. Derinden. Tuhaf aksanlı. Kusmak istedim. "Onu durdurmak zorundayız."

"Deme yahu," diye çemkirdim ve sol kaşı hafifçe kalktı. "Bu işin hiçbir yerinde bir 'biz' yok."

Fabian işitilebilir bir nefes verdi. "O..."

Prens elini kaldırıp kardeşini susturdu. "Öfkeli olmaya kesinlikle hakkı var. Benden nefret etmeye. Onun da öyle."

"Aynı görüşte olduğumuza sevindim," deyiverdi Ren, çenesi kasılmıştı. "Şu kazığı alıp o siktirik gözüne sap-

lamamak için kelimenin tam anlamıyla otokontrolümü sonuna dek kullanıyorum."

Bakışlarım Ren'den hızla Prens'e geçerken keskin bir nefes aldım. İkincisinin yüzü ifadesizdi, öyle ki bu duygu yoksunluğundan Miles'in hayli etkilenmiş olması gerekirdi.

"Ben de seni durdurmam."

Hayretten donakaldım. Bu Prens gerçek olamazdı. Orada dikilip Ren'in kendisini öldürmesine izin vermesinin imkânı yoktu.

"Gerçekten mi?" Ren öne çıktı. "Hadi bir deneyelim."

Fabian gerildi ama konuşan Tink oldu. "Arkadaşlar, onun orasına burasına bir şeyler saplamayı, öldürmeyi falan çok istemenizi anlıyorum ama buna gerçekten bir son vermeniz gerek."

Ona baktım. "Senin için söylemesi kolay."

"Aslında o kadar kolay değil." Tink'in bakışları benimkilerle buluştu. "Sana ne yaptığını biliyorum ama şimdi olduğu kişi, senin bildiğin Prens değil."

Nefesim kesildi. "Onun söyleyeceği herhangi bir şeye asla güvenemem. Büyü olsun ya da olmasın, o Prens. O beni tutsak..."

"Sana ne yaptığımı biliyorum. Büyü bozulduktan sonra seni koridorda gördüğüm o andan itibaren hatırlamaya başladım. Gözlerimi kapatınca görüyorum. Sessizlik oldu mu senin sesini..."

"Bu kadar yeter." Ren'in alçak sesinin uyaran bir tonu vardı.

Bakışları benden Ren'e kaydı. "Sana ne yaptığımı, nasıl sen olduğumu hatırlıyorum..."

"Cidden. Canına mı susadın?" Ellerim titriyordu, bu yüzden onları birbirine kenetledim.

"Belki de," diye mırıldandı, gözlerimi kırpıştırdım. "Kraliçe'nin istediği, benim istediğim şey değildi. Asla öyle olmadı. Onun planını gerçekleştirmek gibi bir niyetim yoktu kesinlikle."

"Yani, beni hamile bırakmak istemiyor musun artık?"

Çenesi kasıldı. "Alınma ama hayır."

Kaşlarımı kaldırdım. "İçim rahatladı."

"Biliyorum, bana inanmanın hiçbir yolu yok..."

"Aslında var." O anda aklıma bir fikir geldi. "Bir prensi onu öldürmeye yetecek kadar nasıl zayıf düşürebiliriz?"

"Sizin..."

"Abi." Fabian abisinin omzunu tuttu. "Eğer onlara söylersen, bunu sana karşı –bize karşı– kullanırlar."

"O zaman bu göze almamız gereken bir risk," diye karşılık verdi Prens, omzunu silkip kardeşinin elinden kurtularak. "Bizi zayıf düşürmenin iki yolu var. Eğer sihrimiz ters dönerse bizi ciddi biçimde yaralayabilir, iyileşmemiz aylar sürer. Bir de eğer tenimize dokunursa bizim için çok zehirli olabilecek bir şey var. Kan dolaşımımızı işgal ederse daha da kötü. Siz üçünüz onu üstünüzde taşıyorsunuz."

"Ne?" Miles öne çıktı.

"Dört yapraklı yonca," diye yanıtladı Prens ve Fabian gözlerini kapadı. "Sadece bizim için değil, Şövalyelerimiz ve diğer Kadimler için de zehirli."

Ağzım açık kaldı, elim boynumdaki zincire gitti. Muhafaza içindeki dört yapraklı yonca bedenimin bir parçası gibiydi, benim hiçbir zaman bu şekilde düşünmediğim bir parçam vardı. "Sen ciddi misin?"

Başını salladı. "Çoğunuz en büyük zayıflığımızı zaten üstünde taşıyor. Bunu ve bir dikenli kazık kullanın, o zaman öldürülmemiz o kadar zor olmaz."

Ensesini tutan Fabian bakışlarını kaçırdı.

"Peki ya bir Kraliçe?" diye sordu Kalen, Prens öne çıktığından beri ilk kez konuşarak. "Bu bir Kraliçe'yi de zayıf düşürebilir mi?"

"Düşürebilir. Normalde. Kraliçe Morgana yıllar içinde buna tölerans geliştirdi. Onu etkileyemeycektir."

"Etkilemez tabii," diye mırıldandım, Ren'e bakarken kollarımı kavuşturdum.

Dikenli kazığı sıkı sıkı tutuyordu, bakışlarını Prens'ten ayırmamıştı. Bir defa bile. Açık seçik görülen, yüzüne oturmuş cinai öfkeden başka, bunlar konusunda ne hissettiğini anlayamadım.

"Kraliçe ne yapmayı planlıyor?" diye sordu Faye hafifçe, ben o sırada dört yapraklı yoncanın o lanet olası Kadimleri ve Prens'i zayıf düşürebileceği gerçeğine takılıp kalmıştım.

"Kapıyı hâlâ açmak istiyor değil mi?" Miles yakındaki bir koltuğun koluna oturdu.

"Onun taleplerini yerine getirmeye razı bir prens olmadan yapamaz."

"Ya erkek bir Buçukluk bulursa ve bazı aşna fişne olaylarına girerse?" diye sordu Tink.

"Kehanet, bir kraliçenin erkek bir Buçukluk'la çocuk yapmasından hiç bahsetmez ama işe yarar diye düşünüyorum," dedi Prens.

Fabian bize döndü. "Etkisi aynı olacaktır. Bir Kral ya da Kraliçe bu dünyadan değil, bir Buçukluk ile bu birlik-

telikten doğacak bir çocuk da öyle. Mühürleri açacaktır."

Güçlü bir nefes verdim. "Şimdi Kraliçe'nin birini bulup hamile kalmasından mı endişeleniyoruz?"

"Morgana hamile kalamaz," diye yanıtladı Prens.

"Peki sen bunu nereden biliyorsun?" diye meydan okudu Ren.

"Hayır. Haklı." Faye'in gözlerinde bir umut belirdi. "Hatırlıyor musun? Sana bunu anlatmıştım."

Anlatmıştı. Fabian'la tanıştığım gün.

"Bize öğretilen efsaneye göre, Morgana büyük bir suç işledi ve güçleri kendisinden alınarak kaçmak zorunda kaldı, yaşam yaratma kabiliyetinden vazgeçti."

"Bu bayağı kötü bir fantezi romanına benziyor," diye mırıldandı Ren, hafifçe gözlerini kırpıştırarak.

Bu konudaki her şey kulağa öyle geliyordu ama bu yeni bir şey değildi.

"İşlediği büyük suç neydi?" diye sordu Tink ilgiyle.

Prens'in çenesi kasıldı ve gözlerindeki parıltı, Ren'in belli ettiği şeyi yansıtıyordu. Kraliçe'nin yaptığı şeye dair bazı şüphelerim vardı, Prens buna dahil olmalıydı.

"Şimdi ne yapacak?" diye sordum, konudan ayrılmayalım diye. "Sadece kuyruğunu kıstırıp saklanacağından şüpheliyim."

"Eğer asıl planı başarısız olursa, bir B planı var," diye açıkladı Prens. "Ötedünya'ya dönecek ve biz onu durdurmak zorundayız."

Gözlerimi ona dikip baktım, ağzım açık kaldı. Bunların hiçbirini doğru işitmiş olmam mümkün değildi.

"Eğer Ötedünya'ya dönecekse onu neden durduralım ki?" Kalen kaşlarını çattı.

"Anlamıyorsunuz," diye konuştu Fabian. "Kristal onda. Eğer onu yanında Ötedünya'ya geri götürürse, kendi tarafından herhangi bir zaman kapıları yeniden açabilir."

"Toplayabildiği her türlü orduyla geri gelecektir ve bizim dünyamızda, hiçbir fâninin daha önce görmediği türden hasara sebep olabilecek yaratıklar var," diye bilgilendirdi Prens. "Saf kini ve öç alma duygusuyla, şehirleri yakıp yıkabilir. Milyonlarca kişi ölür."

"Bir dakika." Ren kaşlarını çattı. "Kapılar mühürlü..."

"*Biz* geçip geldiğimizde mühürlendiler, öyle değil mi?" Ren onun gözlerine baktı. "Tekrar açılabilirler. Kadimler kapıları bir kez daha açmak için hayatlarını tehliye sokmak istemeseler de onlara ihtiyacı olmayacaktır. Kristal'le kapı açabilir."

Kapıdan geçip geldiği zamanı hatırladım. Hiç unutmayacağım bir geceydi. "Eğer kapıyı Ötedünya'dan hep açabiliyorduysa, o zaman neden daha önce yapmadı bunu? Bir Buçukluk'u hamile bırakmaya çalışmak yerine, neden sadece orduyu getirmedi?"

"Çünkü ancak gelirken geçtiği kapıdan gidebilir," dedi. "Ve Kristal'le Kış Gündönümü'ne kadar beklemesine gerek kalmayacak. Kristal bütün kapıları açabilecek kadar güçlü."

Omuzlarım gerildi. Periler, Ötedünya'daki neredeyse tüm kapıları yok etmişti –New Orleans'taki hariç hepsini. Bebek kıyameti, yok edilmiş olsalar da olmasalar da bütün kapıları açacaktı.

"Bütün kapıları açmanın, sadece birinin açılmasından çok daha büyük bir etkisi olacağını biliyor. Düzen, o kapılardan bir seferde gelecek şeyin önüne geçemeyecektir."

Prens başını aşağı yukarı salladı.

Ren'in olayın ne denli büyük olduğunu fark edişi yüzünden anlaşılıyordu. "LaLaurie evinin yanındaki evde bulunan kapıdan geçmeyi deneyecek."

"O bunu yapmadan önce oraya dönmeliyiz." Prens'in bakışları üstümüzde gezindi. "Onu öldürmek zorundayız. Öldüremezsek Kristal'i yanında götürecek ve eskisinden daha güçlü bir şekilde geri dönecek."

"Ve muhtemelen eskisinden çok daha öfkeli olarak," diye fikir yürüttü Tink.

"Bir Kraliçe'yi nasıl öldürebiliriz? Yoncaların onu zayıf düşüremediğini kendin söyledin," dedi Miles.

"Şövalyelerden geriye kalanlar onun yanında olacak ama siz onların icabına bakabilirseniz, ben ve kardeşim de Kraliçe'nin icabına bakarız."

Araya girmek için ağzımı açtım.

"İkimiz aramıza alırsak, onu öldürebiliriz." Fabian çenesini kaldırdı. "O türümüzün en güçlüsü ama durdurulamaz değil. Hep birlikte çalışırsak bu mümkün."

Ren'e bakınca onun gözleriyle karşılaştım. Ağır ağır nefes verdim. Kendisini neyin zayıf düşüreceğini bize söylemiş olsa da Fabian'a güvenmek hâlâ büyük bir riskti.

"Bana güvenmek için hiçbir sebebiniz yok ve bunun için sizi suçlayamam," dedi Prens, düşüncelerimi okumuş gibi. "Ama başka seçeneğiniz yok."

Ve haklıydı.

Ona güvenmekten başka seçeneğimiz yoktu.

New Orleans'a gitmek üzere hemen yola çıkmamız gerekiyordu, o yüzden Ren'le ben çantalarımızı almak üzere

geceyi geçirdiğimiz odaya gittik.

Ren kapıyı arkamızdan kapadı. "Bu hoşuma gitmiyor. Hem de hiç."

Yorgun halde iç çektim, bir tutam saçı yüzümden geriye attım. Bir saniye sonra gerisingeri düştü. "Benim de öyle."

"Ama o piç haklı." Odada yürüyüp çantalardan birini aldı, fermuarı neredeyse yırtar gibi açtı. "Kraliçe'nin Kristal'i Ötedünya'ya geri götürmesine izin veremeyiz."

Ren haklıydı.

Şu anda Faye, Tanner'ı arıyor, ona neler olup bittiğini ve neler öğrendiğimizi anlatıyordu. Bizim –hepimizin– New Orleans'a dönmemizi bekliyorlardı.

New Orleans şubesinde, Kraliçe için çalışmayan kiminle bağlantıya geçmemiz gerektiği konusunda kimse emin değildi, bu yüzden şimdilik onları aramıyorduk.

Hiçbirimizin bu konuda içinin rahat olduğunu sanmıyordum ama Prens'in dediği gibi, çıktığımız yolda sonuna kadar gitmekten başka seçeneğimiz yoktu.

Dudağımı ısırdım. "Ben sadece..."

Bir önceki gün giydiği tişörtü üstünden çıkarıp çantaya atan Ren, omzunun üstünden bana baktı. Yüzümde her ne gördüyse durup bana döndü. Uzun bir dakika geçtikten sonra şunu sordu: "Nerelerdesin Ivy?"

Bu sorunun ne anlama geldiğini biliyordum ama nasıl yanıtlayacağımı bilemiyordum. Yatağa gidip oturdum. "Sadece artık hiçbir şeyi bilemiyorum." Ağır ağır başımı sağa sola salladım. "Bir şey bildiğimi düşündüğüm her seferde, olup bitenleri kontrol edebileceğimi düşündüğüm her seferde, her şey değişiyor. Her şey."

Ren beni izlerken sessizdi.

Ellerimi çaresizce kaldırdım. "Hemen koridorun öbür ucunda. O. Prens, ama artık o değil. En azından öyle görünüyor. Peki artık bildiğimiz ne var? Bu başka bir tuzak olabilir. Daniel'a baksana. Milyonlarca yıl düşünsem, onun bize ihanet edebileceğine asla inanamazdım. Ama yaptı. Bu yüzden, ne biliyoruz ki? Bu da..."

"Ben tuzak olduğunu sanmıyorum," dedi Ren, beni şaşırtarak. Önümde diz çöktü, ellerini dizlerime koydu. "O piçin büyü etkisindeyken ne yaptığı konusunda hiçbir fikri olmaması zerre umurumda değil. Buna inanmadığımdan değil ama sana ne yaptığını, sana neler yapmak istediğini düşünmeden ona bakamıyorum. Kraliçe'nin onu kontrol etmiş olmasının hiçbir önemi yok. Onunla birlikte çalışmaktansa göğsüne bir kazık saplamayı tercih ederim."

"Aynen," diye mırıldandım.

"Ama ben... Siktir, bunu söylediğime inanamıyorum ama ona inanıyorum –Kraliçe hakkında söylediklerine. Geçmişlerinde ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama onun da Kraliçe'den bizim kadar nefret ettiği belli."

Son cümle dudaklarımda kuru bir gülümsemenin belirmesine yol açtı.

"Ondan hâlâ hoşlanmıyorum ama Kraliçe'yi durduracaksak ona ihtiyacımız var, Fabian'a da ihtiyacımız var." Dizlerimi sıktı. "Ama bir seçeneğimiz var."

"Nasıl? Nasıl başka bir seçeneğimiz olabilir ki?"

O olağanüstü zümrüt gözler benimkilerle buluştu, onlara kilitlendi. "Gideriz."

Başta onu yanlış işittiğimi sandım. "Ne?"

"Gideriz, tatlım. Buradan cehennem olur gideriz,

kimseye ne yaptğımızı söylemeyiz ve olabildiğince uzağa gideriz. Tink'i bile yanımıza alabiliriz, eğer isterse." Dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Seyahat edebiliriz, kaçınılmaz biçimde iyice boka sarmadan önce dünyayı görebiliriz. Yaşayabiliriz. Düzen'e, görevlerimize hayatımızın yıllarını verdik. Bir saniye daha fazla vermemiz gerekmiyor."

Derin bir özlem içimde aniden canlanırken, nefesim boğazıma takıldı. Bunu yapabilir miydik? Düzen bizi arardı ama Düzen'den geriye ne kalmıştı ki zaten? Pek çoğu ölmüştü, kalanlarına da güvenip güvenemeyeceğimizi bile bilmiyorduk. İşler iyice boka sarıp her yer mahvolurken bizi aramaya çıkarlar mıydı? Muhtemelen çıkmazlardı. Yaşayabilirdik, dünyaya olup bitenlerle yüzleşmek zorunda kalana dek normal bir yaşam sürerdik.

"Bir seçeneğimiz var Ivy." Bakışlarını kaçırmadı. "Her ne yapmak istersen, ben yanındayım. Yüzde yüz."

Nefesler boğazıma oturdu. Evet demek neredeyse çok kolaydı çünkü evet demek daha iyi olurdu. Ren'in yaralanacağı ya da öleceği konusunda endişelenmeme gerek kalmazdı çünkü Kraliçe'yle yüzleşmemizin ve insanları kaybetmemizin imkânı kalmazdı. İstatistiksel olarak imkânsızdı. Tink'in bizimle gelmesini sağlayabilirdim. En azından kısa bir süre daha güvende ve mutlu olurduk.

Gözlerimi kapasam bizi görebilecektim neredeyse –üçümüz dünyayı dolaşıyoruz, daha önce hiç görme fırsatı bulamadığımız yerlere gidiyoruz. Kraliçe'yi durdurmak ya da Prens'e güvenip güvenememek konusunda endişelenmemize gerek kalmamış. Ren'in dediği gibi, olabildiğince uzun yaşıyoruz.

Ama ben... Evet diyemedim.

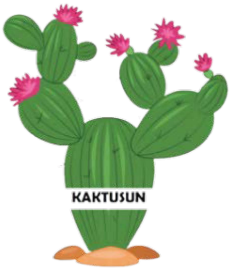
Bu kelime dilimin ucunda oluşur gibi olmadı bile. Bu bir görev meselesi değildi. Normal yaşamlar sürme meselesi bile değildi. Neler olup bittiğini –olup biteceğini– bilirken öylece çekip gitmek bana göre değildi. Ayrıca eğer çekip gitmeyi seçersem Ren'in de bunu sadece benim için yapacağını biliyordum.

"Yapamam," diye fısıldadım. "Çekip gidemem. Özür dilerim."

"Gideceğini düşünmemiştim." Ren yarı yarıya doğrulup yanaklarımı avuçlarına aldı. "Kaçıp saklanamayacak kadar cesursun ama öyle bir seçeneğimiz var ve biz kalıp savaşmayı, canlarına okumayı seçiyoruz."

"Evet, bunu seçiyoruz."

33. Bölüm

New Orleans'a çarşamba sabahı erken vardık, arabayı dosdoğru buraya sürmüş, yol boyunca sadece benzin ve hızlıca yiyecek bir şeyler almak için durmuştuk. O arabada Miles'le Ren'in arasında otururken nasıl uyuyabildim bilmiyordum ama bedenimin üst kısmı Ren'in kucağındaydı. O da başını pencereye yaslayıp elini kalçama koyarak uyuyakalmıştı. Uyandığımda, Tink'in oturduğu yerde arkasını dönmüş bana bakmakta olduğunu gördüm.

"Selam," diye fısıldadı.

"Selam." Doğrulup oturdum, bir elimi yüzümden geçirirken Ren de uyandı. "Uyurken beni mi seyrediyordun?"

"Belki."

Ren boynunu esnetirken kolunu üstümden kaldırdı. "Amma da ucubesin."

"Öyleyimdir." Tink sırıttı. "Vardık bu arada. Tam şimdi duruyoruz."

Miles'a baktım ve onun gözlerini dikmiş terk edilmiş gibi görünen bir binaya baktığını gördüm.

"Bunun güçlü bir cazibe olduğunu söylediler bana,"

dedi, sesi boğuktu. "Bunun tüm bu zaman boyunca burada durduğuna ve benim hiçbir fikrimin olmamasına inanamıyorum."

"Ben de biraz böyle hissediyorum." Esnedim. "İçeriyi görene dek bekle."

Cip durdu ve kapıları ardına dek açıldı. Fabian inmeden önce Miles'e doğru döndü. "Çok az kişiye nasip olacak şekilde güveniliyorsun. Buradaki Faelere ihanet edersen, senit ölmekten beter ederim."

Miles bakışlarını Fabian'ınkilere dikti. "Eğer senin söylediğin gibilerse, buradaki Faelere ihanet etmek gibi bir isteğim kesinlikle yok."

"Yalan söylemediğimi göreceksin."

Bu mekânla ilgili yalan söylemiyor olsa da buradaki Faelerin yüzünde yalancı-yalancı-sana-kimse-inanmaz ifadesinin olacağını belirtmemek için kendimi tuttum.

Fabian kısa bir süre Miles'ın suratını inceledi, sonra cipten indi. O kadar uzun saatler oturduktan sonra araçtan inmek canımı yaktı, kaslarıma giren krampları gidermek için yürüdüm.

Tepeden tırnağa paslı kapı açılırken, binanın cazibesi dağılmadı. Karanlık gecenin içinden, aceleyle içeri girdik. Cazibe gücünün dağılıp içindeki lüks oteli ortaya çıkardığını ilk gördüğümde benim yüzümde beliren ifadenin aynısı Miles'ın yüzünde de belirmişti.

"Tanrım," diye mırıldandı, büyük lobiyi incelerken bir eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Alışacak çok şey var, değil mi?" Ona döndüm. "Ve Faelerin bir defasında Düzen'le birlikte çalıştığı konusunda hiçbir fikrin yoktu?"

"Hikâyeler duymuştum ama bunların söylenti olduğunu düşündüm. Beslenmeyen Faeler olduğuna inanmadım. Ben sadece sanmıyordum ki..." Tanner'ın bize yaklaşmasını izlerken sesi kesildi.

Ve neden böyle aniden sessizleştiğini anladım. Tanner, beslenmeyen bir Fae'ye canlı ve ayakta bir örnekti. Onun arkasında da Brighton'la annesi vardı.

"Merle?" Miles gözlerini dikmiş kadına bakarken elini indirdi.

"Mezarının üstünde hayalet yürümüş gibi görünüyorsun." Merle kaşlarını kaldırdı, kızı da derin bir nefes almıştı galiba. Brighton'ın saçları açıktı, galiba ilk kez saçlarını böyle bıraktığını görüyordum. Yumuşak dalgalar ve gevşek bukleler halinde dökülüyor, sırtının ortasına kadar erişiyordu. Bana ve Ren'e hafifçe gülümsedi.

Miles onu görünce nefesi kesildi. "Sen bunu biliyor muydun?"

"Bir süredir biliyor." Tanner, Miles'ın önünde durup elini uzattı. "Ben Tanner."

"Miles." Kısa bir an geçti, sonra Tanner'ın elini sıktı. "Hımm, seninle tanıştığıma memnun oldum."

Tanner tam yanıt verecekken bakışları bizim arkamıza kaydı. Miles'ın elini bırakıp geri çekildi. "Fabian? Bu?.."

"Evet." Fabian, Tink'in yanında duruyordu. "Bu benim abim."

Kalen'le Faye'in çevresinden dolaşan Tanner'ın rengi attı, gözleri kocaman açılmış ve merak doluydu. "Kralımız."

"Kral mı?" Ren bana baktı, omuz silktim.

Tanner önünde reverans yaparken Prens hiçbir tepki göstermedi. "Onur duydum," dedi Tanner. Prens'in elini öpmesini bekledim.

"Çok tuhaf," diye fısıldadım Ren'e.

"Her şey çok tuhaf."

Prens bize baktı, ardından konuştu. "Plan yapmaya başlamamız lazım."

"Elbette." Tanner doğruldu. "Lütfen bu taraftan gelin. Size içecek bir şeyler hazırladık."

Tanner topuğunun üstünde dönerken tek kaşımı kaldırdım.

Merle tiksintiyle ve büyük bir kuşkuyla Prens'e baktı. "Bir büyü," diye mırıldandı. "Nasıl da klişe."

Prens'in soğuk bakışları onun üstünde gezindi. "Aynı fikirdeyim."

Merle gözlerini dikmiş ona bakarken kaşlarını çattı.

Prens Tanner'ın peşinden Brighton'ın yanından geçti. Prens'in onun olduğu yere baktığını ancak Brighton'ın büyüyen gözlerinden ve gerileyip duvara çarpmasından anladım.

Zavallı Brighton.

Hepimiz büyük toplantı odalarından birine girdik, içecekler vardı gerçekten. Kahve, meyve suyu, bagetler, meyveler... Söğüş et dolu lanet olası bir büfe.

Ben geldiğimde bu kadar ikram görmemiştim.

Her neyse.

Kendimi koltuğa bırakıp bacaklarımı uzattım ve kalın yastığa yaslandım. "Yani, sen neler olduğunu biliyorsun?" diye sordum, Tink yanımda koltuğun koluna otururken.

Tanner karşımızdaki sandalyeye otururken başını

salladı. "Liderinizin ihanetini duyduğuma çok üzüldüm."

Dudağımı ısırdım, hissettiğim acıyla nefes aldım. "Biz de öyle."

Ren yanıma oturdu, bacağını benimkine bastırdı. "Biz de ritüeli tamamlayacak olsa Ivy'nin Ötedünya'da kapana kısılı kalacağını bildiğinizi duyduğumuza üzüldük."

Tanner'ın elmacıkkemiklerinin rengi koyulaştı. "Eminim Faye de açıklamıştır, bunun bir çıkış yolunu bulmayı umuyorduk."

"Elbette," diye mırıldandım. Onlara inanmıyor değildim. Sadece bir yolu olduğuna inanmıyordum ve içten içe bunu onlar da biliyordu muhtemelen. Çoğunluğu kurtarmak için birkaç kişinin kurban edilmesinin yaşayan bir örneğiydim. Bunu anlayabiliyordum. Bence sakıncası olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Artık bunun bir önemi yok, değil mi?" dedi Merle, elleri arasında bir kahve fincanını çevirirken. Etrafıma bakındım, Brighton'ı göremedim. "Prensimiz karnına tohumunu ekmekle ilgilenmiyor artık."

Tink ağzının içinde gülerken, homurdanıp koltuğa daha fazla gömüldüm. Ama Ren bu yorumu hiç de eğlenceli bulmadı.

Prens de öyle. "Hayır. Bunun yerine, öldürülmesi imkânsıza yakın güçlü bir Kraliçemiz var ve onun kapıyı açma girişimine karşı plan yapıp hazırlanmak için yeterince zamanımız yok."

Merle, Prens'e gülümsedi. "Ah, evet, bu bir sorun ama bütün kapıların aynı anda ardına kadar açılması kadar kötü değil kesinlikle."

Ren iç çekti. "İkisi de gayet kötü. Hepimiz bu konuda

hemfikir olabiliriz. Sence buraya ne zaman varır?"

Prens oturmadı ya da bir şey yemedi. Fabian'ın oturduğu sandalyenin arkasında, kollarını kavuşturmuş halde dikiliyordu. "Çok büyük ihtimalle bu gece geç saatlerde buraya gelmiş olur. Zaman kaybetmeyecektir, hem benimle hem de Fabian'la karşı karşıya geleceğini bildiğinden böyle bir şey yapmaz."

Sertçe nefes verdim. "Peki, ne kadar zamanımız var? Aşağı yukarı on iki saat mi?"

"Büyük ihtimalle o kadar. Daha uzun sürmez."

Ren ayağa kalktı. "O zaman hazırlanmamız lazım. Olabildiğince dinlenelim. Hepimiz."

"Peki sonra ne olacak?" diye sordu Tink.

"Düzen'de hâlâ güvenebileceğimiz kimlerin kaldığını öğreneceğim," diye konuştu Miles, kimsenin dokunmadığı yiyeceklerle dolu büfenin yanında dikildiği yerden. "Birkaç kişinin kalmış olmasını ümit ediyorum."

Val bize ihanet ettiğinde Dylan'ın yüzünde oluşan ifadeyi hatırladım. Onun kötü tarafa geçmemiş olmasını umuyordum ama hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum. Ya da Jackie'nin veya tanıdığım diğer Düzen üyelerinden herhangi birinin yaşayıp yaşamadığını da bilmiyordum.

"En yetenekli savaşçılarımızı alacaksınız," dedi Tanner. "Bir kısmı çoktan kapıda. Kraliçe henüz görünmedi ama onlar orada ve hazır."

"Senin yanında da ben varım," diye daldı lafa Tink.

Ağzımı açtım ama Fabian benden baskın çıktı. "Senin geride kalman gerek."

Kaşlarım kalktı. "Bir kez olsun, seninle aynı fikirdeyim."

Tink koltuğun kolundan fırladı. "Bu çok saçma. Yardım edebilirim."

"Yardım edebileceğini biliyorum ama Kraliçe bir şekilde seni ele geçirecek ve kontrol edebilecek olursa, hiçbir ümidimiz kalmaz." Fabian ayağa kalktı. "Ondan olabildiğince uzak durman gerekiyor. Ayrıca sana burada ihtiyacımız var. Sen bize böyle yardım ediyorsun."

"Yardım edebileceğimi biliyorsun. Ne kadar dayanıklı ve güçlü olduğumu biliyorsun." Tink'in çenesi granit kadar sertleşti ama bu kez ben çenemi kapalı tuttum.

"Kraliçe beni kontrol edebiliyordu çünkü savaşta yaralanmıştım. Zayıf düşmüştüm ve o da bundan sonuna dek faydalandı." Konuşan Prens'in sesi ağırdı. "Ve bu yüzden bir canavara dönüştüm. Sana da aynısını yapar. Bir periyi kontrol edebilmesinin ne anlama geldiğini biliyor. Bu riski alamayız. Sen de alamazsın."

Kollarını kavuşturan Tink sessiz kaldı.

"Tink," diye seslendim, öne doğru eğilip.

Bir an hiç kımıldamadı, ardından bana döndü. "Geride kalmamı istediğini biliyorum."

"İstiyorum. Böyle yapmana ihtiyacımız var." Gözlerimi öfkeli bakışlarına diktim. "Çünkü yenilirsek, buradaki Faeleri koruyacak birine ihtiyacımız var. Onlar Kraliçe ile ordusuyla dünyayı yakıp yıkmasının arasındaki tek şey olacak. Sen bizim son ümidimiz olacaksın."

Tink gözlerini dikip bana baktı. "Obi-Wan* gibi mi?"

Dudaklarım kıvrıldı. "Aynen, onun gibi."

Tanner, Tink'i görebilmek için sandalyesinde döndü. "Sen bizi savunacaksın. Sana burada ihtiyacımız var."

---

* *Obi-Wan Kenobi:* Yıldız Savaşları serisinden bir kahraman. (ç.n.)

Göğsü kabardı. "Ben... Ben bunu yapacağım. Buradakilerin başına bir şey gelmemesini garanti edeceğim." Hızla yanıma geldi, dizüstü çökünce gözlerimiz aynı seviyede oldu. "Ama sen döneceksin. Hepiniz döneceksiniz." Ren'in olduğu tarafa doğru bakıp dudak kıvırdı. "O bile."

"Döneceğiz," dedim, tutabilmek için elimden gelen her lanet olası şeyi yapacağım bir söz vererek. "Biz döneceğiz."

Arkamızdan kapadığım kapıya yaslandım, bu sırada Ren şifoniyere gidip kalçasına astığı hançerleri çözdü. Onu izlerken sessizdim ama kalbim güm güm çarpıyordu.

Bu adamı seviyordum.

Onu seviyordum çünkü ben kaçarken peşime düşmüştü. Onu seviyordum çünkü ne esir tutulduğumda ne de kendimi kapatıp herkesi dışarıda bıraktığımda benden hiç vazgeçmemişti. Onu seviyordum çünkü iyi bir adamdı ve eğer her şeye lanet olsun deyip şu anda çekip gitmek istesem o da yanımda gelirdi. Onu seviyordum çünkü daha sonra yanımda duracak, yan yana savaşmaya hazır olacaktı.

Sadece onu seviyordum.

Gören herkeste panik yaratacak kadar çok sayıda olan silahlarını çözüp çıkarmayı bitirince bana döndü.

Bütün gün uyumamız gerekiyordu.

Uyumak zorundaydık çünkü bu gece yüzleşeceğimiz savaş için iyi dinlenmiş olmamız gerekiyordu.

Bakışlarımız birbiriyle rastlaşıp öylece kilitli kaldığında ikimiz de konuşmadık. Söyleyecek söz yoktu. Olmasına gerek de yoktu. O yosun yeşili gözleri niyetini belli ediyordu. Saf duygu boğazımı tıkarken nefesim kesildi. Kendimi kapıdan uzaklaştırıp ona doğru yürüdüm.

Ren kalçalarımı tuttu, beni havaya kaldırdı. Bacaklarımı onun ince beline sardım. Dudaklarımı kendisininkine kaldırırken güçlü elleri arkama bastırdı. Beni öpme biçiminin vahşi, kontrolsüz bir tarzı vardı. Beni kalçalarına çarparken, muhtaç ve talepkardı, nefes kesici ve ümitsizdi. Tişörtünü çıkarmak, onu şimdi çıkarıp atmak için sıkı sıkı kavradım, öpüşüyle inledim.

Ren beni yere bıraktı, ben tişörtünü çekip çıkarırken hafifçe eğildi. Pantolonunu çıkarmaya giriştiğimde bana yardım etti, ayakkabılarını tekmeleyip fırlatarak rekor zamanda pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarıp attı.

"Çıplak," diye inledi. "Şimdi."

Tüm bedenim titredi, emrettiği gibi yapıp tüm giysilerimden soyundum. Sabırsızlandı, ayakkabılarla pantolonu çıkarmama yardım etti ve birkaç dakika içinde çıplak ve sırtüstü yatıyordum, Ren'in ağzı yeniden benimkinin üstündeydi. Sert uzunluğu bana çarpıyordu, omuzlarını sıkı sıkı tutuyor, o çenemi ve yanağımın kenarını hafifçe ısırırken inliyordum.

O dakikalarda yaptığımız şeyler...

Hızlı ve sert ve çok güzeldi. Üstümdeydi, sonra içimdeydi. Altında kıvrıldım, o tüm kontrolü ele geçirirken titreyip arzu doldum. Kalçaları benimkinin üstünde derinlemesine ve başta ağır ağır hareket ederken, şehvet ve bundan çok daha güçlü bir şey beni ele geçirdi.

Kendini tutamaz oldu ve daha derine, daha sert girip çıkmaya başladı, bedenlerimiz çılgın gibi hareketlenmişken kendimi hiç bundan daha tamamlanmış, daha fazlasını çaresizce ister hissetmemiştim. Her derin, sert darbenin yoğunluğu, hummalı bir ritme ulaşana dek art-

tı. Bacaklarımı ona sıkıca sardım, içimin derinliklerinde harika bir his kıvrılıp durdu. O çenemi tutup ağzını benimkine bastırırken, kalçalarıyla benim kalçalarımı ezerken daha hızlı hareket edip başımı döndürdü.

Ve sonra darmadağın oldum, öpüşüne karşı çığlık atarken bir milyon küçük parçaya bölündüm. Sımsıkı, zihin uyuşturan zevk dalgalarıyla öyle kendimden geçmiştim ki daha fazlasını kaldıramam sandım ama yanılıyordum. Tekrar tekrar dizleri üstünde yükseldi, beni yukarı kaldırdı, öleceğimi sandığım, öyle delidolu bir kendini bırakışla gidip gelmeye devam etti. Bir kolunu belime sarıp beni dizlerimin üstüne kaldırıp kalçalarına oturttu. Bir kez daha içime girerken kollarını bana doladı, boşalırken bedenimi kendisininkine mühürledi, koca gövdesi titredi.

Beni indirdiğinde kaslarım gevşemiş ve işe yaramaz haldeydi, yarı yarıya onun göğsüne yattım ve sonra nefeslerimizi kontrol etmeye çalışırken uzun süre ikimiz de kımıldamadık.

Sessizliği ben bozdum. "Bu..."

Göğsü güçlü bir nefesle yükseldi. "Biliyorum."

Göğsünün pürüzsüz derisini öptüm, gözlerimi kapatıp ona daha fazla sarıldım.

"Ivy?"

"Hımm?"

"Bu gece, Kraliçe gittikten sonra evime dönmek istiyorum. Yatağımda uyuyalım istiyorum. Yarın sabah yatağımda seninle uyanmak istiyorum."

Midem düğüm düğüm olup bu güzel mahmurluğu alıp götürse de gülümsedim. Sonrası için plan yapmak şaha-

neydi ama aynı zamanda acayip korkutucuydu. "Bunu çok isterim."

"Öyle mi?"

"Öyle."

Ren beni kendine daha fazla çekti. "Güzel."

Tekrar gülümsemeye çalışsam da yapamadım. Dehşet düğümleri ve huzursuzluk midemde üst üste binip dururken yapamadım bunu. Bizim bir bu gecemiz olacak mıydı?

Bizim bir yarınımız olacak mıydı?

Günün büyük kısmını uyuyarak geçirdikten ve mümkün olduğunca dinlendikten sonra, Tink hariç ekibimiz saat yediyi biraz geçe, LaLaurie Malikânesi'nin yanındaki eve vardı. Royal'de indik, çünkü o cipin turistleri öldürmeden dar sokaktan geçebilmesinin imkânı yoktu.

Gergin bir enerjiyle doluydum, daha önce pek çok kez hissettiğim bir şeydi ama bu sefer keskin jilet gibi bir yanı vardı. Bilinen en tehlikeli Faelerle karşı karşıya geleceğimizi bilmek, tüm dünyayı sert bir gerçekliğe bürümüştü.

Royal'de son yürüdüğümden bu yana her şey değişmiş, ama bir şekilde de hiçbir şey değişmemişti. Haftalar önce bu caddede yürümüş ve bu eve girmiş aynı Ivy'ydim, şehri korumak için kavgaya ve ölmeye hazır. Ben hâlâ o idim. Evet, artık biraz daha fazla yüküm vardı. Evet, bana yalan söylenmiş ve ihanet edilmişti ama daha güçlüydüm. Daha hazırlıklıydım ve bu şehri yeniden korumaya hazırdım.

Royal'in kaldırımında yürümek şey gibiydi... Tanrım, nihayet yuvaya gelmek gibiydi. Bu sokaklarda yürümeyeli uzun zaman olmuştu. Çok uzun. Caddeye göz gezdirdim, eski binaları ve turistlerle, buranın sakinleriyle dolu

kaldırımları inceledim, kahkahaları ve bağırışları, çalan kornaları ve uzaktan duyulan sirenleri dinledim.

Yuva.

Burası yuvaydı –benim yuvam, bizim yuvamız. Bir orospu Kraliçe'nin kapıdan buraya bir tür ordu getirip bu şehri yerle bir etmesine izin vermeyecektim. Hayatta olmazdı. Tüm bedenimde bu kararlılığı hissettim.

"Kazanmasına izin verirsem lanet olsun bana."

"Ne?" diye sordu Ren, kaldırıma çıkıp.

Ona dönüp hafifçe gülümsedim. "Sadece sesli düşünüyordum." Ren bana yan gözle bakarken, biraderler yanımızdan geçti. Onlar eskiden Hospital Caddesi denen yere doğru köşeyi dönerken, insanlar durup baktılar. Onları suçlayamazdım. İkisi de bir doksandan uzundu ve Viking fatihlere benziyorlardı.

Biz biraderlerin peşinden yürürken, Faye'le Kalen de bizim peşimizden geliyordu. Ev tam hatırladığım gibi ürkütücü ve harabe halindeydi ama bu kez önünde bir Yaz Fae'si dikiliyor, binaya muhafızlık ediyordu.

Bu farklı bir şeydi.

Tuhaf günler.

İçeri girince, her ne kadar odalar birileriyle dopdolu olsa da hissedilen ürpertiyi bastırmanın imkânı yoktu. Diğer birkaç Düzen üyesiyle birlikte Miles da çoktan oradaydı.

Jackie'yi gördüğüme öyle sevinmiştim ki hızla atılıp ona sarılıverdim. Bunun onu şaşırttığı belliydi, çünkü hamleme karşılık vermesi için bir saniye geçmesi gerekti.

Dönüp Dylan'a baktım. Bir adım geriledi, sarılıp kucaklaşmaya olayına hiç girmeyeceğini biliyordum. "İkinizi gördüğüme gerçekten çok sevindim."

Jackie beni dikkatle inceledi, Dylan'sa gözlerini dikmiş kulaklarıma bakıyordu. "Sana ne oldu Ivy?"

"Uzun hikâye," dedim, Ren'in bizi izlediğinin ve kesinlikle dinlediğinin farkındaydım. "Ama ben şey değilim..."

"Canavar mı?" diye tahminde bulundu Jackie. "Buçukluk olsan da olmasan da her zaman biraz canavar olmuşsundur."

"Doğru söze ne denir," dedi Dylan.

Dudaklarım hafif bir sırıtış halinde kıvrıldı. "Doğru."

"Ama Daniel konusu acayip berbat bir iş." Jackie başını sağa sola salladı. "İnanamıyorum ama..."

"Ama son birkaç haftada açıklanamayan çok fazla Düzen ölümü gerçekleşti, çoğu da evde ölü bulundu." Dylan'ın çenesinde bir kas seğirdi. "Yetenekli üyeler, eve giderken takip edilecek kadar dikkatsiz değildir. Miles'la konuştuğumuz an parçalar yerine oturmaya başladı."

"Daniel'ın karısı?"

Jackie'nin omuzları gerildi. "Haftalardır kimse ondan haber almadı. Ölü mü değil mi bilmiyoruz ama Miles'le konuştuktan sonra gidip evlerini kontrol ettik. Çantası oradaydı, telefonu da öyle, ama kendisi yoktu."

"Bu iyiye işaret değil," dedim.

"Hayır, değil," diyerek hemfikir oldu Dylan. "Daniel'ın yaptıklarından haberdar olup olmadığını bilmiyoruz ama günün sonunda bunun pek de önemi yok. Aktif üyelerimizin yarısından fazlasını kaybettik burada."

Bir duygu yumrusu boğazıma oturdu. Ölmeleri hiç adil değildi, çok saçmaydı. "Yani, Kraliçe, Ötedünya yaratıklarından oluşan bir sürüyle bu kapıdan dönecek olursa şehir gerçekten hapı yuttacak mı?"

Jackie başını aşağı yukarı salladı.

"Selam." Ren bir kolunu omzuma atarken onların ikisine başıyla selam verdi. Başını eğip beni yanağımdan öptü ve kalbim olası en güzel şekilde titredi. Bu hızlıca verilen öpüşleri çok seviyordum, bunlardan hiç bıkmamıştım. Sadece bunu gösterme fırsatımın olmasını diliyordum. "Ben üst kata çıkıyorum."

"Tamam. Hemen geliyorum."

Ren içeriye göz atarak yürüyüp gitti. Burada bulunduğumuz son seferden bu yana hiçbir şey değişmemişti. En azından hatırladığım kadarıyla öyleydi ama havası... Evet, havası daha ağırdı. Kapının burada olmasının bununla bir alakası olmadığını düşündüm, olsa olsa ilk açıldığında gerçekleşen tüm o ölümlerle ilgili olmalıydı.

Bu ağırlığa bu gece ekleyeceklerimizle ilgili içimde berbat bir his vardı.

"Ivy."

Prens'in sesi kaskatı kesilmeme yol açtı, arkamı döndüm. Bakışlarım onunkilerle buluşurken, gerilim kaslarıma sızdı.

Karşımda durdu. "Bu geceye hazır mısın?"

Dudaklarında hafif bir kıpırtı oldu, gülümsemek istiyor da bunun nasıl yapılacağını bilmiyormuş gibi. "Olabildiğince hazırım."

"Güzel." Arkamı dönecek oldum.

"Özür dilerim," dedi, bu sözleri alçak sesle söylemişti.

Bir kez daha onunla yüz yüze gelirken nefesim kesildi. "Ne?"

"Özür dilerim. Özrümün hiçbir manası olmadığını biliyorum. Sana yaptığım şeyler, yapmaya çalıştığım şey-

ler..." Konuşamadı, sesi boğuktu. "Kendimi asla affedemeyeceğim şeyler için kesinlikle senden af dilemiyorum ama sebep olduğum korku ve acı için özür dilerim..."

"Kes," dedim nefesim kesilerek, kısa bir an gözlerimi kapadım. Acı bir duygu düğümü hissettim kalbimde. "Ben... Özrün için teşekkür ederim. Gerçekten ama ben..." Bir ömür önce gerçekleşmiş gibi gelen şeyleri yeniden düşündüm. "Eskiden bir Fae'nin büyüsünün etkisi altındaydım. Büyü etkisine girmiş olmak benim hatamdı. Aptallık ettim ve bunun bedelini ödedim. Tümüyle onların cazibenin etkisindeyken Faelerin bir eve girmesine ve benim için önemi olan herkesi öldürmesine izin verdim. Bu yüzden, hiçbir kontrolünün olmamasının ve asla yapmayacağın şeyler yapmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ama ben..."

"Anlıyorum," dedi sadece, uzun bir aradan sonra.

Bakışlarım hızla onun gözlerine gitti ve düşündüm de... Kelimelere bile dökemediğim şeyleri onun gerçekten anladığını düşündüm. Kontrolün onun elinde olmamasını anlamadığımdan değildi. Hatta bir büyü etkisindeydi, bilinçli tercihte bulunmaktan ya da iradeden yoksundu ve bunun Ren'le benim çektiklerimizden daha kötü olduğunu tahmin ediyordum. Bunu anlıyordum ama yine de zordu. Beni dehşete düşüren Prens'e nasıl dönüştüğünü, nasıl da sorumluluğu olmadığını anlayabiliyordum ama tüm bu bilgi, affetmenin ve unutmanın asla mümkün olmayabileceği gerçeğini değiştirmiyordu.

Prens başıyla nazik bir selam verdi, sonra yanımdan geçip merdivenlerden yukarı çıkarak beni orada öylece dikilir, onun az önce olduğu yere gözlerimi dikmiş bakar halde bıraktı.

Keskin bir nefes alıp tutsak düşmeme ilişkin o hatıra ve duygu karmaşasını bir kenara ittim ve üst kata yöneldim. Şimdi bunların hiçbirine kapılmanın vakti değildi. Eğer bu gece hayatta kalmak gibi bir şansım olacaksa, zihnimin açık olmasına ihtiyacım vardı.

Miles peşimden yukarı çıktı; dar, karanlık koridorda ilerledik. Yatak odasının kapısına yaklaşırken tüm bedenimdeki tüyler diken diken oldu.

Kapıdan girip de Ren'i bir ahşap sandalyenin yanında, tahta çakılarak kapatılmış bir pencerenin önünde dururken görünce kalbim göğüs kafesimin içinde güm güm atmaya, delibozuk dans etmeye başladı.

"Dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmişiz gibi, değil mi?" dedim Ren'e.

Mühürlü dolap kapısına gözlerini dikmiş bakarken başını aşağı yukarı salladı. Şu anda, büyük ihtimalle sallanıp duran beyaz seramik kulpuyla acayip eski bir evdeki sıradan bir kapı gibi görünüyordu. Kapının üstüyle çerçevesi arasında bir aralık vardı. Hafif çarpık duruyordu.

"Öyle." Ren duraksadı, hafif yamuk bir gülümseme belirdi yüzünde. "Gerçekten allak bullak bir biçimde."

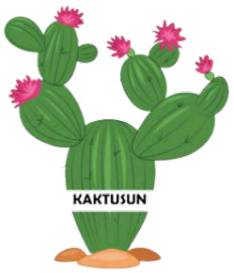
Bir kolumu ona doladım, bunun diğerlerine nasıl göründüğü umurumda değildi. Onun dövmeli tenini olabildiğince uzun süre kendi tenimde hissetmek istiyordum.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Belki birkaç dakika. Belki bir saat. Sanki zaman yavaşlayıp emeklemeye başlamış ama aynı zamanda hızlanmıştı da.

Ama uzun süre beklememiz gerekmedi.

Prens gerildi, ardından kapıya döndü. Tuhaf bir durgunluk yayıldı odaya. "Vakti geldi."

34. Bölüm

Omurgamdan aşağı bir ürperti indi ve ellerim otomatik olarak bacaklarıma bağladığım demir kazıklara gitti. Bedenimdeki küçük tüyler dimdik oldu. Her yanımda insanlar eve sızan o belirgin gerilime tepki göstermeye başladı.

Dylan sertçe nefes verince, havada puslu bir bulutçuk oluştu. "Bana mı öyle geliyor yoksa ortamın ısısı yirmi derece falan düştü mü?"

"Sana öyle gelmiyor," diye yanıtladı Ren.

Kapının çerçevesini buz kaplayıp duvarlara yayıldı, bu sırada alt kattan yumuşak, gayet kadınsı bir kıkırdama geldi. Kemikleri donduran bir rüzgâr doldu odaya.

"Buradalar," diye fısıldadı Jackie, saçlarının uçları havaya kalktı.

Pat pat adım seslerini ve çatırdayan yer kaplamasını işitince, korkunç bir *déjà vu* hissi her yanımı sardı. Daha önce burada bulunmuştuk. Her şey burada başlamış ve bir katliam yaşanmıştı.

Ren'e baktım.

Bakışları benimkilerle buluştu.

Göz kırptı.

Dudağımın bir yanı yukarı kalktı. "Seni seviyorum."

"Sonra bunu kanıtla bana."

"Kanıtlayacağım," diye söz verdim, boğazım tıkanarak.

Yaz Faeleri öne çıktı, Kraliçe'nin Faeleri koridora varıp sonra burada belirince arbaletlerini kaldırdılar.

Buz kaplı kapıdan önce sıradan bir Fae geçti ve Kalen ona göğsünden hızlı, temiz bir darbe indirdi. Sonra bir başkası geldi ve onun icabına bakan da Jackie oldu.

Ve sonra gelip durmaya devam ettiler, çekirge istilası gibi açık kapıdan dökülüp durdular. O kadar çoklardı ki odayı doldurdular ve zemin döşemesi onların ağırlığı yüzünden kuru, asabi kemikler gibi çatırdadı. Kraliçe'nin Fae dalgası bizimkini yuttu, onu aşağıladı. Hançerler havada savrulup dişler etlere geçerken çığlıklar koptu.

Ciğerlerimi havayla doldurdum ve bu tür çarpışmalarda hep ortaya çıkan korkuyla dehşetten kurtuldum. Eğitimini aldığım –yapmak için doğduğum– şekilde, doğrudan eyleme atıldım. En yakın Fae'yi yakaladım, hançeri olması gereken yere sapladım. İçgüdülerim kontrolü ele geçirdi. Hızla döndüm, kolumu uzatıp bir başka Fae'yi yakaladım, bu sırada Ren ilk Şövalye görünürken ileri doğru fırladı.

Onları öldürmek bu kadar kolay değildi.

Eğilip Kadim'in karnına bir omuz geçirdi. Büyük darbenin etkisi, Kadim'in olduğu yerde dönmesine yol açtı. Bir şaşkınlık homurtusuyla sırtüstü düştü. Ren ustaca döndü, dikenli kazığı bir güzel Kadim'in göğsüne gömdü. Ren döndü, omuzları gergindi, ağzı incecik bir çizgi halini almıştı.

Pat pat vuran adımların sesine döndüm. Bir Kadim beni hedef almıştı, gözleri nefret doluydu. Kolayca icabına bakılamayacak bir düşmanla kavgaya tutuşmadan önce hep olduğu gibi kaslarım gerildi. Mükemmel anı bekledim, bu konuda akıllıca davranmam gerektiğini biliyordum. Onda benimkinden bir ton daha fazla kas vardı ama son sefer bu evde bulunduğumdan daha güçlüydüm. Üstüme atıldı, eğilip kolunun altından geçtim. Arkasında sıçrayıp doğrularak ayağımı sırtına indirdim. Demir hançeri, kemik ve dokuları kesmek için tüm gücümü kullanarak ensesinden geçirince bir acı kükreyişi koyverdi. Kan boşandı, göğsümde ve yüzümde benekler oluşturdu. Hançer diğer taraftan çıkarken, kükreyişi boğulur gibi seslere dönüştü. Kolumu sağa çekip kafasını kopardım. Bedeni öne doğru düştü, başı ise doğrudan aşağı inip ıslak bir pat sesiyle yere çarptı, midem altüst oldu.

İğrençti.

Acayip iğrençti hem de.

Sert bir bağırış dikkatimi çekti, hızla arkamı döndüm. Bir anda mideme taş oturmuş gibi oldu. Ren'in etrafı sarılmıştı, arkasında iki Kadim ve önünde üç Fae vardı. Onu büyük ihtimalle yere devirecek ya da daha kötüsüne sebep olacak bir darbeyi eğilip savuştururken, ağzının kenarından kan damlıyordu. Geriye itildi ve bir Fae onun sırtına atladı. Kelimenin tam anlamıyla, ürkütücü bir örümcek maymunu gibi.

Hızla ileri atılıp Fae'nin tişörtünün arkasını yakaladım, onu Ren'in üstünden çektim. Yere atıp aşağı sıçradım ve hançeri göğsüne adamakıllı sapladım. Doğrulup omzumun üstünden baktığımda, o Fae öbür dünyayı boylamıştı.

Yanındaki başsız cesede bakılacak olursa, Ren Kadim'lerden birini öldürmüştü ama etrafı hâlâ çevriliydi ve alnında nefesimin kesilmesine sebep olan derin bir kesik vardı. Hızla ona doğru hamle yaptım, tam o sırada Prensleri gördüm. Biraderler Faeleri birer kâğıt parçasından başka bir şey değillermiş gibi yarıp geçiyordu. Bu kargaşada ne Kalen'i ne Faye'i ne de başkasını gördüm. Hâlâ ayakta olmalarını diledim.

Ren'e en yakın Fae'yi yakalayıp onu olduğu yerde çevirdim. Şok olan Fae'nin gözleri büyüdü, tereyağına giren sıcak bir bıçak gibi kazığı gövdesinden geçirdim. Silahı hızla geri çektim, bakışlarım çoktan etrafta dolaşmaya başlamıştı...

Bir beden benimkine çarptı. Dengemi kaybedince yana doğru düştüm. Dizüstü kalkarken bir panik dalgası her yanımı sardı. Kalkmaya çalıştım ama bir botun tekmesini yiyip de bacaklarımla kollarım beni taşımaz olunca sırtımı ani bir acı kapladı. Çenem ahşap zemine çarparken silahlarımı hâlâ nasıl elimden bırakmadığımı bile bilmiyordum.

Acıyla çenemi sıktım, parmaklar omzuma gömülüp beni hızla sırtüstü çevirirken homurdandım. Karşılık verme fırsatı bile bulamamıştım. Bir an sonra üstümde bir Kadim vardı, ellerini boynuma dolamıştı.

Sıkmaya başlayıp da incecik kemiklere basınç bindirince oksijenim kesildi. Bir dal parçası gibi kıracaktı boynumu! Karnımda bir panik hissettim! Düşünmeden tepki gösterdim. İki kolumu da kaldırıp kazıkları Kadim'in iki yanına batırdım. Fae'nin eli boğazımdan çekildi ama beni durdurmak için çok geç kalmıştı. Çığlık atıp kazıkları

içinden geçirdim, omuriliği koptu. Kadim titreyip yana düşerken kan fışkırdı.

Yuvarlanıp ondan uzaklaştım, sıçrayarak ayağa kalktım ve yeniden hızla Ren'e döndüm. İki Fae'nin arkasına gelip kazığımı birinin sırtına sapladım. Öbürü ciyaklayarak bana döndü.

"Selam!" diye cıvıldadım, o üstüme atılırken eğildim. Hızla doğruldum, bir tekmeyle bacaklarını gövdesinin altından çektim. "Hoşça kal!"

Hançeri saplayıp Fae'nin işini bitirdim, sonra yeniden ayağa kalktım. Ren'in kolunun altından geçip ona gizlice yaklaşan Kadim'e gittim doğrudan. Kazığı çıkarıp önümde aniden geriye çekilen Kadim'in gövdesine savurdum. Gözleri kocaman açıldı ve göz yuvalarından alevler fışkırdı. Ağzı açıldı, ateş dışarı süzülüp yanaklarından aşağı, boynuna doğru süzüldü. Öne düştü...

O düşerken önünden çekildim, bakışlarım önceden durduğu yere kaydı. Prens orada dikiliyordu.

"Ateş mi?" dedim aptal aptal. Fabian'ın neler yapabileceğini görmüştüm ama bu... Bu başka bir şeydi.

Prens'in bakışları üstümde gezindi. "Kan olmuşsun... Her yerin."

"Evet," diye fısıldadım nefes nefese, bir adım geri atarak. "Şu fiyakalı numara bir dakika kadar önce çok işe yarardı."

"Affedersin. Meşguldüm." Hızla kapıya doğru döndü.

Döndüm, bir dişi Fae'nin bana doğru geldiğini gördüm, resmen kendisini hançerime sapladı. Kendi içine göçüşünü izlerken gözlerimi kırpıştırdım. "İyi o zaman."

Ardından Faye'i gördüm.

Çevik bir hareketle bir sandalyenin üstüne zıplayıp dansçı gibi döndü. Arbeletini nişanlayıp peş peşe birkaç atış yaptı. Her bir ok yerini buldu, üç Fae'yi indirdi. Onlar düşerken nihayet Miles'ı gördüm. Morluklar ve kanla kaplıydı ama hâlâ ayaktaydı. İçim rahatladı.

"Eğil!" diye bağırdı Fabian.

Hemen döndüm, Ren yanımda bitti. Bir koluyla belimi sarıp beni yere bastırdı, etrafımızı saran hava karmakarışık buz parçaları halinde dağıldı.

"Ne halt oluyor böyle?" Nefesim kesildi, kafamızın üstünden buz parçaları hızla geçiyordu. Duvarlara çarptılar, ahşabı parçaladılar. Bazıları yeterince hızlı hareket edemeyen Faeleri ve fânileri vurdu.

Bacağına kalın bir buz parçası saplanan Kalen düşerken çığlık attım. Parmakları tişörtümün sırtını sıkıca kavrayan Ren küfretti.

Bakışlarımı girişe kaldırırken yumuşak, neredeyse çocukça bir kıkırdama duvarlardan yankılandı, sonra bazı kelimeler duyuldu, daha önce hiç işitmediğim bir lisanda çok eski kelimeler. Güçlü bir soğuk su akışı gibi her yanımızı sardı, omurgamdan aşağı bir ürperti indi.

Döndüm, kapıda uzun ince bir gölge belirirken kendimi Ren'e bastırdım. Ve işte oradaydı: Kraliçe.

Odaya süzüldü, keskin gözleri etrafta dolanıp Prens'e gelince durdu. Kristal'i tutan o değildi. Arkasındaki Kadim tutuyordu.

Aşağı yukarı bir basketbol topu büyüklüğündeydi, beyaz ve buzlu görünüyordu ama adam içeri girince yanardöner bir mavi renkle parlamaya başladı.

Kraliçe'nin yanına önce Fabian gitti, bedeni yaz gün-

doğumu renginde parlamaya başlamıştı. Kraliçe bileğini şöyle bir kıvırdı, Fabian gerisingeri uçup duvara yapıştı. Sivri buz parçalarıyla, iki omzundan iğnelenmiş bir sinek gibi asılı kalarak oraya çivilendi.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Ren.

Prens, Kraliçe'ye doğru atıldı ama onun tek yaptığı bileğini bir kez daha kıvırmak oldu ve Prens de gerisingeri düşüp yerde odanın bir ucundan diğerine kaydı.

"Pes edin ve hayatta kalın," dedi, sesi buğulu ve karanlıktı. "Yoluma çıkın ve ölün."

Prens kendini duvardan kurtarırken, Ren'le ben ayağa kalktık.

Hafif bir gümbürtü zemini sarstı, sesi ve hızı gittikçe yükseldi. Ren aynı şeyi yaparken arkama baktım. Kapının altından solgun mavi bir ışık belirdi.

"Kapı!" dedim nefesim kesilerek. "Kapıyı açıyor."

Kraliçe olduğumuz yere döndü, elini kaldırdı ama Ren ve ben onun neler yapabileceğini çoktan görmüştük. Birbirimizden ayrıldık, o bir yöne gitti, ben de diğer yöne.

Yerdeki cesetlerin üstünden atlayarak beş adım falan atmıştım ki ayaklarım yerden kesildi, geriye doğru sendeledim, tepetaklak oldum. Hızla duvara çarptım. Bu darbe nefesimi kesti, ellerimde tuttuğum kazık düştü. Bir an şaşkınlıkla ne yapacağımı bilemedim, kımıldayamadım.

Kraliçe bir yol açmıştı.

Bu kadar kolayca.

İki prense rağmen, Yaz Faelerinden ve geri kalan Düzen üyelerinden oluşan bir orduya rağmen, o bir yol açabilmişti.

Fabian'la Prens yeteneklerini abartmışlardı cidden.

Kraliçe uzun adımlarla ileri doğru yürüdü, Kristal kollarındaydı. Şimdi yoğun biçimde parlıyordu, o kadar parlaktı ki ona bakmak gözleri acıtıyordu. Ağzımın içinde bir küfür savurup ayağa kalktım.

"Yardım et bana."

Dönünce Fabian'ı gördüm. Hızla ona doğru atılıp buzdan çivilere uzandım. Derindeydiler. "Özür dilerim."

Suratımı buruşturup ilkini yerinden söktüm. İlk buzu yere atarken tüm bedeni kasıldı ama ikincisini sökene kadar ses çıkarmadı. Sonra çığlık atıp dizüstü düştü. Faye hemen onun yanına geldi, elini yarasına bastırıp kanın akışını durdurdu.

Prens olduğumuz yere doğru döndü, o anda Kraliçe'yle birlikte gelen Kadim, Prens'e doğru atıldı, omzunu Prens'in karnına geçirdi. Birlikte geriye doğru düşüp duvara çarptılar. Kuru duvar çatlayıp göçtü, havayı toz kapladı. Duvar sarsıldı, yarısı parçalandı ve yıkılırken onlar diğer odaya düştüler.

"Kullan onları," dedi Fabian nefesi kesilerek, başı geriye düştü. "Onları Kraliçe'ye karşı kullan."

Bakışlarım kalın buz parçalarına gitti. O kadar soğuktu ki elimi yakmıştı. Kraliçe neredeyse kapıdaydı. Yüreğim ağzıma gelirken hızla döndüm, ne yaptığımı düşünecek zaman bile vermedim kendime.

Hızla odanın bir ucundan diğerine koştum, tam bana doğru dönmek üzereyken Kraliçe'nin olduğu yere vardım. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi, kolumu kaldırıp buz parçasını hızla indirdim. Kenara kaçtı, göğsünü ıskalamıştım.

Ama onu ıskalamadım.

Buz omzuna, ta kemiğine kadar girdi. Bu darbeyi kolumda boylu boyunca hissettim, bedenim sarsıldı.

Acı ve öfkeyle çığlık atan Kraliçe, ani ve sert bir hamle yaptı. Herhangi bir yeriyle vurmuş muydu yoksa bana çarpan öfkesinin büyüklüğü müydü anlayamadım. Her halükârda, geriye doğru uçtum, yere çarptım ve birkaç metre yuvarlandım. Kulaklarım çın çın öttü, durdum ve silahsız olduğumu fark etmek biraz zamanımı aldı.

Dirseklerimin üstünde yükseldim, odanın diğer ucuna bakarken ağır ağır soluk alıp verdim. Kraliçe de düşmüştü, dizlerinin üstündeydi ve gümüşi elbisesinin omzu yırtılmıştı. Önünden kara bir kan akıyordu.

Dolap kapısı aniden ardına dek açıldı, yoğun mavi ışık dışarıya aktı. Kapıyı açmıştı. Lanet olsun.

Rüzgâr hızlandı, güçlü ve şiddetliydi. Gevşek buklelerim yüzüme uçuşurken, yerde bir titreme gümbürdedi. Kendimi zorlayıp dizüstü doğruldum, kemiklerimin ağrısına aldırmadım. Bakışlarım Kraliçe'ninkilerle buluştu, daha sonra onun bakışları benden sol yanıma doğru kaydı. Oraya doğru baktım. *Kristal.*

Kraliçe onu düşürmüştü.

Yuvarlanıp hızla ayağa kalktım, midem ağzıma geldi. Kraliçe çoktan ayağa kalkmış ve yaklaşmıştı. Ayaklarım kan kaplı yer döşemesinde kaydı.

Ren hızla döndü, ileri doğru atıldı ama çok geçti. Kristal'e ilk ulaşan Kraliçe oldu. İnce parmaklarıyla onu sararken bağırdım. Ayağa kalkıp kristali göğsüne bastırdı. Bana bakmadı. Ren'e bakmadı.

Ren'in çenesi kalktı, Şövalye'nin cesedini bir kenara atıp kükredi ve hızla Kraliçe'ye doğru koştu ama o bir

gölge kadar hızlıydı. Çıplak ayaklarının üstünde döndü ve koştu. Kristal elinde kapıdan geçerken bir nefes daha almaya fırsat bile bulamadım. Mavi ışık uzadı, kalın ışık huzmeleri oluşturdu. Kraliçe'ye dokundular ve yoğun biçimde parladılar.

Mavi ışık yayıldı, aniden uzanıp bacaklarımı sardı. Hızlı ve sert biçimde büzülüp bacaklarımı yerden kesti. Yere çarptım, sonra kapıya doğru hızla kaymaya başladım.

Neler olduğunu, bir tren hızında fark ettim. Kan –kan kaplıydım. Bir kısmı benim olmalıydı ve bu da demek oluyordu ki...

Kanım Kristal'in üstündeydi mutlaka.

Ötedünya'ya vakumlanmak üzereydim, Kraliçe'yle birlikte.

"Ren!" diye çığlık attım, yere tutunmaya çalışarak. Tırnaklarım çatlayıp kırıldı. Açık kapının ötesine doğru çekilirken bir çığlık daha koptu benden. Kollarımı sağa sola savurdum, ellerim kapı çerçevesine yapıştı. Kocaman açılmış gözlerim sağa sola gidip geldi, mavi ışığın ötesinde karanlıktan başka bir şey yoktu. Ötedünya'nın gücü çekiyordu, kaslarım yırtılır gibi olmaya başlayana dek kollarımı gerdim. Parmaklarım kaydı, tutuşumu kaybettim.

Eller, benim ellerime yapıştı, bakışlarım Ren'in gözlerini buldu. Ah Tanrım, buradaydı, bacakları kapının her iki yanına sıkıca sabitlenmişti. Bedenim yerden havaya yükseldi.

"Dayan!" diye bağırdı, asılırken yüzü gergindi.

"Ren, ah Tanrım, Ren!" diye çığlık attım, panik ve dehşet kemiklerime işlemişti.

Güç arttı, Ren'i de havaya kaldırdı ve onun çok güçlü

olduğunu anladım. İkimizi de çekip alacaktı. İkimizi de.

Hayır.

Bunu ona yapamazdım. Yapmayacaktım.

Yüzünü görebileyim diye bedenimi çevirdim. Bakışlarımız birbirine kilitlendi. "Ren. Bırak. Lütfen! Lütfen bırak. Beni bırakman gerek."

Yüzünü bir dehşet ifadesi kapladı. "Asla. Tanrım, asla!"

"Mecbursun." Dayanma gücünün sınırına erişen kollarımla omuzlarım, tutuşturulmuş gibi yanmaya başladı. "Seni seviyorum Ren. Seni çok seviyorum ama beni bırakman..."

"Kes şunu!" diye bağırdı, güzelim yüzü öfkeyle buruştu. "Seni bırakmıyorum."

Yaşlar gözlerimi bulandırdı. "Bırakman gerek. Sen..."

Ren'in beline kollar dolandı, ardından çekildim, ışıktan çıktım ve kapının dışında, Ren'in kucağına doğru geri düştüm. Başımı kaldırıp, bana sıkı sıkı sarılmış Ren'in omzunun üstünden baktım.

Prens.

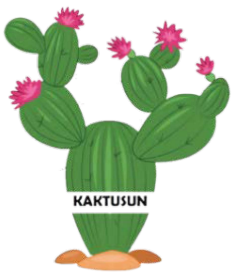
Ah Tanrım.

Beni –bizi– Prens çekip kurtarmıştı.

Rüzgâr odadan hızla geçti ve kapıdan gerisingeri öbür tarafa doğru çekildi. Ren'in kollarında döndüm, parlak mavi ışık bir kez ve sonra iki kez daha yanıp sönerek, sonsuz karanlığın içinde bir noktaya dönüşürken gözlerim kocaman açıldı, geriye kemikleri donduran bir karanlıktan başka bir şey kalmadı.

Ötedünya'ya açılan kapı hızla kapandı, Kraliçe'yle Kristal'i içine alıp kendisiyle birlikte mühürledi.

35. Bölüm

Yavaşça teker teker ayağa kalktık. Prens ayakta durması için kardeşine yardım ediyordu, Faye, Kalen'le birlikteydi ve bir kolunu onun omzuna atmış, ayakta tutuyordu.

Miles, Dylan'la Jackie'nin yanındaydı. Hepimiz hâlâ hayattaydık ama biz...

"Yenildik," diye fısıldadım, gözlerimi dikip mühürlenmiş kapıya bakarak. "Aslında yenildik."

Bunun karşılığı sessizlik oldu, Ren bir kolunu belime dolayıp beni yanına çekti. Dudaklarının şakağımda gezindiğini hissettim ama acı hayal kırıklığı her yanımı sarmış, kalan gücümü adeta söküp götürmüştü.

Yenilmiştik.

Kraliçe gitmişti ama çok kötü, canavar gibi bir orduyla geri dönecekti. Muhtemelen birkaç gün içinde. Şansımız yoksa, birkaç saat içinde.

Geriye doğru sendeledim.

"Gerçekten yenildik mi ki?" diye sordu Dylan. "Kraliçe gitti. Bütün Kadimler de öyle..."

"Bütün Kadimlerin gidip gitmediği konusunda hiçbir fikrimiz yok ama neredeyse tümünün icabına bakmış olmalıyız." Miles topallayarak yürüdü, yere düşmüş bir kazığı aldı. "Ama Kraliçe Kristal'i Ötedünya'ya götürdü. Her an geri dönebilir..."

"Çok uzun sürmeyecektir." Fabian'ın sesi boğuktu. "Ona bir buz parçası sapladın, değil mi?"

Arkamızı dönüp ona baktık ve ağzım açık kaldı. Rengi hayalet gibiydi. Bakışlarım hızla Kalen'e kaydı. O da öyleydi. İkisi de güçlükle ayakta duruyordu, kollarıyla bacakları titriyordu. "Yaptım. Onu omzuna sapladım. Bayağı da derine."

Prens başını kaldırıp sertçe bana baktı. "Yaptın mı? Emin misin?"

"Evet. Kemiğine kadar girdi. Ne var?" Ren'den uzaklaştım. "Neler oluyor?"

"Eğer kendi büyüsüyle, kendi silahıyla yaralandıysa, o zaman..." Prens'in konuşması kesildi, sonra da büyünün bozulmasından beri duymadığım bir şey yaptı.

Prens güldü –güçlü, gürültülü bir kahkahaydı.

Ren yürüyüp öne çıktı, zorla hareket ediyordu. "Neler olup bittiğini bize de anlatabilir misin? Çünkü şu anda komik bir şey göremiyorum."

"Ben de öyle," diye mırıldandı Miles, kazığı kalçasına bağlı kılıfına sokarken.

"O buz parçalırının biriyle yaralanınca herhangi bir Fae'nin iyileşmesi uzun sürer. Bir fâni olsa ölürdü." Prens kardeşine döndü, bir kolunu onun beline doladı. "Ama kendi silahıyla yaralanmanın Kraliçe için yıkıcı bir etkisi vardır. Herhangi birimize olacağı gibi."

"Peki bunun anlamı ne?" diye sordu Jackie, yanağındaki kanı silerken. "Bu onu öldürecek mi?"

"Hayır." Prens, Fabian'ı kapıya yönlendirdi. "Ama çok uzun bir süre onu hayli zayıf düşürecektir."

Onların arkasından topallayarak yürürken içimde herhangi bir umut yeşertmeye cesaret edemedim ama onları neyin zayıflattığını anlatırken bundan bahsettiğini hatırlıyordum. "Çok uzun bir süre derken ne kadar?"

"Aylar," diye yanıtladı.

"Aylar mı? Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Bu çok uzun bir süre değil." Haftalardan ya da saatlerden iyiydi ama yine de yeterli değildi.

Durup omzunun üstünden baktı. "Ötedünya'nın ayları, fâni dünyada yıllar demek."

"Yıllar?" diye tekrarladı Ren. "Çoğul yani?"

"Çoğul," diye karşılık verdi Prens. "Ve zayıf olduğu süre boyunca bir ordu da toplayamayacaktır. Güçleri işlemezken ve yaralıyken, çok destekçisi olmaz. Sadece dayanıklıların ve tüm gücünü elinde bulunduranların destek görebildiği Ötedünya'da böyle bir şey gerçekleşemez."

Kalbim göğsümün içinde güm güm atıyordu. "Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Yenilmediğimiz anlamına geliyor," diye yanıtladı, hafifçe gülümseyerek. Sıcak bir gülümsemeydi ama gözlerine kadar ulaşmadı. Gülümseyişlerinin hiçbiri gözlerine varmıyordu galiba. "Dönüşüne hazırlanmak için yıllarımız var."

Topallayarak merdivenden aşağı indim, kafam birbiriyle çatışan duygu ve düşüncelerle doluydu. Yenilmiş

miydik? Evet mi? Hayır mı? Emin değildim, bunu doğru dürüst düşünemeyecek kadar yorgundum ve hepimiz hayatta olduğumuz için Kristal'i ele geçiremedik ya da onu öldüremedik diye kendimi hırpalayamayacak kadar mutluydum.

Bunu yarına bırakacaktım.

Çünkü bir yarınımız olacaktı.

"Ivy!" diye ciyakladı Tink, ben merdivenin alt basamağına varır varmaz.

Fabian ve diğer herkesin yanından uzaklaşıp hızla bana koşarken aniden duruverdim ama o bana sıkıca sarıldı, uzun kollarıyla beni çepeçevre sardı. "Hayattasın!"

"Evet," dedim tiz sesle. "Ayrıca senin otelde kalacağını sanıyordum."

"Oteldeydim ama daha fazla bekleyemedim. Herkes merdivenden inerken geldim tam." Beni öne arkaya salladı. "Kendi başıma çıkıp buldum burayı!"

"Kendi başına değildi," dediğini duydum Tanner'ın. "Endişelenip duruyordu ve eh, biz de onu durduramadık."

Gözlerimi sıkı sıkı kapatıp ben de ona sarıldım, bizi dinlemediği için kızamayacak kadar mutluydum ona sarılmaktan.

"Neler oldu?" diye sordu Tink, Faye her şeyi açıklamaya başlayınca ondan uzaklaştım.

Tink sinir krizi geçirmeye başlarken, Ren, Prenslerin yanına gitti ve Tanner'in de yalnız gelmemiş olduğunu gördüm. Brighton yanındaydı, geride takılıyordu. İki Prens'e bakıyordu ve güzel yüzü solgundu.

"Kardeşimi otele geri götürmeliyiz," dedi Prens. "Dinlenmesi gerek, Kalen'in de öyle."

Tink yanımdan uzaklaştı, alelacele Fabian'ın yanına gitti. "İyileşecek mi?"

"İyileşecek."

"Ona yardımcı olmak için ne yapabiliriz?" diye sordum.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı. "Tek yapabileceğimiz etkilerin hafiflemesini beklemek."

Fabian'la Kalen'in solgun, süzülmüş yüzlerine bakınca, onlara gerçekten acıdım. "Ne kadar?"

"Çok uzun süre," diye homurdandı Fabian. "İyi olacağız... Birkaç hafta içinde."

Hafta mı? Gözlerim kocaman açıldı.

"Ben... Ben bir cip getirdim." Brighton boğazını temizledi, sonra yüksek sesle konuştu. "Onları geri götürebilirim."

Her yanımı sarsan derin bir nefes aldım ve Prenslerin durduğu yere doğru yürüdüm. Ren çoktan oradaydı. "Hey," dedim, bir ona bir diğerine bakarak. "Sadece teşekkür etmek istiyorum. Şey... Orada bizi kurtartığın için. Sen olmasan..."

Gözlerini dikip bana baktı. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Hiçbir zaman."

Huzursuzca kıpırdandım. "Ama ediyoruz. Biz teşekkür ediyoruz."

"Haklı." Bir elini Prens'e uzatan Ren'in omuzları gerildi. "Teşekkürler Prens."

Prens'in bakışları Ren'in elinden yüzüne kaydı ve uzun bir süre sonra Ren'in elini tutup sıktı. "Rica ederim." Ren'in elini bırakıp bana baktı. "Ve benim adım Prens değil. Caden."

Solgun günışığı kalın perdelerin altından sızdı, yatak odasının zeminini boydan boya geçip yatağa doğru geldi.

Belli ki Ren yatak odasında saat bulundurmayı sevmediği için vakit konusunda hiçbir fikrim yoktu ama öğleden sonra geç bir saat olduğunu biliyordum.

Önceki gün konuştuğumuz gibi, dün akşam herkes Royal sokağındaki evden çıkarken, biz İyi Fae Oteli'ne dönmemiştik. Ren'in evine gittik çünkü biz... Çünkü biz bunu yapabilecek durumdaydık. Şimdi yüzyıllarca uyumuşum gibi geliyordu ama ışık huzmesinde dans eden küçücük toz zerrelerine baktığmda uyanmaya hazır olup olmadığımdan emin değildim.

Gözlerimi sıkı sıkı kapadım, bir huzursuzluk dalgası her yanımı sararken kalçalarımı kıpırdattım. Belimi saran kol bastırdı, beni sert, sıcak bir göğse çekti. "Hâlâ uyuyor olman gerekirdi," dedi Ren, boğuk sesi ensemde hafifçe titreşti.

Karnımın üstünde duran eline uzandım, parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "Senin de uyuyor olman gerekmez miydi?"

"Sen uyandın." Yanağımın kenarını öptü. "Bu yüzden, ben de uyandım."

Bazen dahili bir Ivy alarm sisteminin olup olmadığını, kendine bunun için aylık bir ödeme yapıp yapmadığını merak ediyordum. Yanıt olarak elini sıktım. Bir anlık sessizlikten sonra beni sırt üstü çevirdi, kendimi uykulu, güzel yeşil gözlere bakar buldum.

Kıvırcık kahverengi saçı öne düştü, dirseğini benimkinin üstüne kaldırırken saçını kaşının üstünden geriye attı. "İyi misin diye sormayacağım sana." Bakışları gözlerimi incelerken saçımın bir tutamını geriye attı. "Sadece tüm bunları içinde tutma. Çok şey oldu ve Kraliçe'yle ye-

niden karşı karşıya gelmeden önce yıllarımız olsa da yine pek çok şey yaşanacak."

Duyguların keskin jiletlerini yutkunup bastırdım ve fısıldadım: "İçimde tutmayacağıma söz veririm."

Ren gözlerini dikmiş bana bakarken bekledi.

Titrek bir nefes alıp ağır ağır bıraktım. "Kraliçe dönmeden önce yıllarımız olduğunu düşünüyor musun gerçekten?"

Ren'in parmak uçları, bir gecede ortaya çıkan koyu, mavimsi morluklar, kaba kesiklerden sakınarak boynumda gezindi. "Onların anlatıklarına bakarsak, böyle düşünmemek için bir sebebimiz yok."

"Doğru," diye mırıldandım. "Ama ya yanılıyorlarsa?"

"Ya yanılmıyorlarsa?" Başparmağını dudağımın altından geçirdi. "Ya yaşayacak ve geldiğinde hazır olmamızı garanti edecek yıllarımız varsa? Yıllar, tatlım. Bu uzun bir süre. Pek çok şey yaşamak söz konusu."

Karın boşluğuma oturmuş bir düğüm parçası gevşedi. Tümüyle kaybolmadı ama nefes almak kolaylaştı. Ren haklıydı. Kardeşlerin yanıldığını düşünmek için sebep yoktu. Yıllarımız olabilirdi. "Bitti," dedim, çünkü bunu söylemeye ihtiyacım varmış gibi hissettim. "Şimdilik bitti."

Ren burnumun ucuna hızlı bir öpücük kondurdu. "Evet, şimdilik bitti."

Gözlerimi kapadım, tüm bunları gerçekten hazmetmeye çalıştım. Hâlâ gerçek gibi gelmiyordu. Saniye saniye, gün gün yaşadıklarımız, hiç yaşanmamış gibi geliyordu.

Alnımı öptü. "Bu konuda endişe yaşayacaksın ama gittikçe hafifleyecek." Bu sefer dudağımın kenarını öpüp derin bir iç çekti. "Bunu zaten biliyorsun."

Biliyordum.

Kraliçe'nin dönebileceği ve bunu büyük ihtimalle yapacağı gerçeğini arka plana atmak kolay olmayacaktı. Ama korku içinde yaşayamazdım. Sağlıklı miktarda korku bir şeydi ama biz...

Biz dün akşam yenilmemiştik aslında.

Gözlerimi açtım. "Döndüğü zaman, o orospuyu öldürmeye hazır olacağız."

Ren sırıttı. "Kötü Faeleri öldürmekten bahsedince çok seksi oluyorsun."

Bir kahkaha atıverdim ve uzun zamandan beri ilk kez geleceğe bakmaya izin verdim kendime. Önümde resmen koca bir hayat vardı –Ren'le birlikte geçirilecek koca bir hayat. Hâlâ görevimiz vardı elbette. Herhangi birimiz bir sonraki devriyede ölebilirdik ama Yaz Sarayı'nın yardımıyla artık sadece Düzen yoktu.

Bir geleceğimiz olabilirdi.

Zaman zaman zorlaşabilirdi. California'dan ayrıldığımızdan beri açlık hissetmemiş olsam da bunun döneceğini biliyordum ama dönerse de onunla başa çıkabilirdim. Bir geleceğimiz –hemen şu anda başlatmak istediğim bir geleceğim– vardı; umut dolu, parlak bir gelecek.

Çenemi kaldırdım ve tek kelime etmeden, Ren benim sessizce istediğim şeyi yerine getirdi. Beni öptü, gözlerimi yaşlarla dolduran, yoğun, tüketen ve çok güzel bir öpüştü. Ren'in benim için hissettiği her şey vardı bu öpüşte, *her* öpüşünde. Ve battaniyeyi çekip aramızdan çıkardıktan sonra üstüme çıkıp içime girdi.

Bedenlerimizin birleşmesi, dün gece Ren'in evine gelip hemen duşa girerek üstümüzdeki kanı yıkadığımızda ol-

duğu gibi değildi. O zamanki hızlı ve sertti, hâlâ hayatta olduğumuzu kanıtlamanın tek yolu buydu sanki, her şeyin sonunda, birbirimize hâlâ sahip olduğumuzu kanıtlamanın. Bu ise farklıydı. Ren son derece yavaş hareket ediyordu, ilk seferimizdi sanki.

Ren'in ağzı benimkinden hiç ayrılmadı. Birlikte hareket ederken, kalçalarımız birbirine çarpıp dururken hiç. Elleri benimkileri sıkıca tutup başımın iki yanına bastırırken hiç ayrılmadı. Bacaklarımı beline dolayıp onu olabildiğince derinime alırken hiç. Birbirimizden içiyormuşuz gibi öpüşüyorduk, yudumlar alıp sonra da yutuyorduk.

Kelimelere yer yoktu. Kalçalarımızın temposu hızlanırken onlara hiç yer kalmamıştı. Sadece kısacık saniyeler süren inlemeler ve daha derin sesler çıkarırken ayrılıyordu ağızlarımız. Ter bedenlerimizi ıslattı, tenlerimiz ışıldadı. Bedenimdeki her bir kas gerilmiş, ardı arkası gelmeyen dalgalar halinde hafifçe yayılıyor gibiydi.

Bu... Bu sevişmekti –tatlı, istikrarlı ve insanın ruhunu kavuran türden. Her bir uzun öpüşü, her darbesi beni olabilecek en iyi şekilde mahvediyordu. Kendimi daha önce hiç Ren'e bu kadar yakın, bu kadar aşık hissetmemiştim.

Ren boşalırken öpüşme kesildi; derin, gırtlaktan gelen sesiyle adımı söyledi ve beni harikuladeliğin uçurumundan aşağı yuvarladı. Keskin ürpertiler her yanımı sardı. Bedenimi saran rahatlamanın akışı zihnimden neredeyse her düşünceyi sildi, sadece dalga dalga yayılan zevke yer kaldı.

Bittiğinde, ancak kalp atışlarımız nihayet yavaşladığında ve ben onun kolları arasında kıvrılmış, yanağımı göğsüne koymuş yatarken, ikimizde konuşmadık.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Ren, eli tembelce omurgamın üstünde bir aşağı bir yukarı gezinirken.

Bu manidar bir soruydu, çünkü insanın aklını alan bu seksten sonra ne yapacağımızı sormadığını biliyordum. Daha büyük, daha uzun vadeli bir şey düşünüyordu. "Bilmiyorum," dedim bir süre sonra. "Sanırım... Okula dönmek istiyorum galiba."

"Öyle mi?" Parmakları serbest kalmadan önce saçlarıma dolandı.

Hafifçe nefes aldım. "Bahar dönemi kaydını kaçırdım ama yaz veya güz döneminde başlayabilirim."

"Bence bu iyi fikir."

Göğsümün ortasında bir heyecan hissettim, ilk kez açılan bir gül gibiydi. Farklı görünüyordum ama fânilerin fark edebileceği kadar değildi. İnsanların arasına rahatça karışabilirdim. Büyük bir mesele değildi. "Bunu gerçekten istiyorum."

"Gelip kampüste seni ziyaret edebilirim," diye öneride bulundu. "Biliyorsun, sırf kafanı dağıtmak için."

"Gerçekten çok faydası dokunur."

"Faydalı olmaya çalışıyorum."

Sırıtıp parmaklarımı karnının gergin vadisinden geçirdim. "Ya sen?"

Yanıt vermek için bir saniye bile beklemedi. "Sen ne yapmak, nerede olmak istiyorsan benim yapacağım şey de o, ben de orada olacağım."

"Gerçekten mi?" Yüzünü görebilmek için çenemi kaldırdım.

"Gerçekten," diye tekrarladı. "Gerçi, bir tatile çıkabiliriz diye düşünüyordum. Bence bunu hak ettik."

Yüzümü kaplayan gülümsemeye mani olamadım. "Tatil harika olur."

O güzelim yeşil gözler pırıl pırıldı. "Nereye gitmek istersin?"

"Soğuk bir yere," diye yanıtladım hemen. "Karın olduğu, kardanadam yapıp sıcak çikolata içebileceğimiz ve çıtırdayan şöminenin önünde sevişebileceğimiz bir yere."

"Geldiğim yerde böyle birkaç mekân biliyorum galiba," diye yanıtladı. "Ve tatil fikrine gerçekten bayıldım."

"Seks kısmı yüzünden, değil mi?"

"Muhtemelen."

Yeniden onun üstüne yatarken güldüm. Orada yatarken yaşanacak yarının, bir haftanın, bir ayın, yılların olacağını fark edince içimi hayret doldurdu. Nedense iş sırasında öldürülmeden ya da hızlı bir tramvayın altında kalmadan gerçekten bir geleceğimiz olacağı düşüncesi şu ana dek aklıma gelmemişti. "Bence bunu şimdi gerçekten yapabiliriz?"

"Neyi yapabiliriz?"

"Plan. Gerçekten plan yapabiliriz." Dudağımı ısırdım. "Oradayken bir süre, gerçekten bir geleceğin olacağını düşünmemiştim. Bilirsin işte? Sadece düşünmeyi bırakmıştım... Yarını."

Ren'in eli bir an durdu, sonra yeniden hareket etmeye başladı. Sessizleşmişti.

"Ne oldu?" Başımı kaldırıp gözlerine baktım.

"Bırakmamı istedin."

"Ren..."

"Bırakmamı istedin ve eğer bıraksaydım şimdi yoktun."

"Senin benimle birlikte Ötedünya'ya sürüklenmeni istemedim Ren. Kızdın mı buna?"

İnanamayan bir bakış doldurdu yeşil gözlerini. "Bir yanım bu yüzden çok kızgın. Hayatını ziyan etmeye böyle istekli olduğun için kızgınım herhalde..."

"Hayatımı ziyan etmeye *istekli* değildim." Oturdum. "Her şey çok hızlı oldu, senin de oraya çekileceğini fark ettim ve ben..."

"Beni kurtarmak için. Biliyorum. Bunu anlıyorum." Eli çıplak kalçama düştü. "Bu hoşuma gideceği anlamına gelmiyor." Bakışlarını indirdi. "Ama şu anda *bu* çok hoşuma gidiyor."

Gözlerimi devirdim. "Memelerime bakmayı kes."

Bakışları ağır ağır benimkilerle buluşurken tek kaşını kaldırdı. "Cidden bana bunu yapmamamı mı söylüyorsun? Beni tanımıyor musun sen?"

İstemsiz bir kahkaha kaçıverdi benden.

"Çok dikkat dağıtıcılar Ivy." Parmaklarını bir mememden geçirdi, keskin bir nefes aldım. "Çok güzeller ve şu anda çok yalnız görünüyorlar. Güzel memeler asla yalnız kalmamalı."

Eline vurup uzaklaştırdım.

Oyuncu bir sırıtış, şehvetli ağzını kapladı, ardından hiç olmamış gibi silinip gitti. Eli göğsüne düşüp kalbinin üstünde öylece durdu. "Seni kaybetme fikri ödümü koparıyor Ivy. Hissettiğim o şok ve öfke... O şok ve öfkeyi hâlâ hissediyorum, senin orada Kraliçe ve başka kim bilir nelerle kapana kısılabileceğini bilmenin dehşetini hep hissedeceğim muhtemelen.

Tüm bedenimden bir ürperti geçti. Ötedünya'da Kraliçe'yle –bu Kraliçe ciddi biçimde yaralanmış olsa da– kapana kısılmanın düşüncesi bile dehşet vericiydi çünkü

bunun nelere yol açabileceğini tecrübeyle biliyordum.

Hiç hoş şeyler olmayacaktı.

"Çok şey atlattık," diye fısıldadım. "İkimizin de başa çıkması gereken çok şey var."

"Evet. Var."

Ve önümüzdeki yıllarda hâlâ kâbuslar göreceğimi biliyordum, belki öleceğim güne dek. Yeniden orada, boynumda zincirle tutulduğum yerde olduğumu ya da Ötedünya'da kapana kısılmaktan saniyeler uzakta olduğumu görerek panikle uyanacaktım uykumdan. Yas gibi, bu dehşet de kolayca silinip gitmeyecekti.

Aniden boğazımda beliren düğümü yutkunup savuşturdum ve Ren bir eliyle başımın arkasından tutup gözlerimin içine baktı. "Bunu sana karşı kullanmayacağımı bilmeni istiyorum. Öyle bir şey değil. Gerçekten."

Böyle yapmayacağını biliyordum. Bu onun tarzı değildi. "Artık böyle hissetmeni istemiyorum."

"Ve hissetmiyorum. Gerçekten öyle hissetmiyorum." Bir an gözlerini kapadı. "Bu sadece... Neler olabileceğini –neredeyse olduğunu– düşününce aniden bir şeyler canlanıyor. Beni tam o ana götürüyor ama orada uzun süre tutmuyor."

Saçımı bir omzumun üstünden geriye atıp elimi sert karnına koydum. "Anlıyorum. Gerçekten. Daha önce de dediğim gibi, sen bana seni bırakmamı söyleseydin, ben de sinirlenirdim."

"Sen olsan doğrudan taşaklarıma yumruğu patlatmıştın."

Dudaklarımda bir sırıtış belirdi. Yapardım. O güzel kıçını kaldırıp Ötedünya'ya yürüyemez hale gelene dek **yapardım** bunu.

Kalçamdaki el sırtıma yükseldi. Hafifçe bastırıp beni göğsüne, daha önce yattığm yere indirdi. Başımın tepesini öptü. "Ve daha önce *benim* söylediğim gibi, yapılması gerekenin bu olduğunu düşünmeni anlıyorum. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama anlıyorum."

Dudaklarımı göğsüne bastırdım, ardından kolumu beline attım, onu o kadar sıktım ki güldü.

"Tanrım," diye homurdandı. "Gereksizce güçlüsün."

Kıkırdadım, onu yeniden sıktım ama bu kez o kadar sert değildi.

Birkaç dakika geçtikten sonra Ren şöyle dedi: "Bunu sana daha önce söylediğimi biliyorum ama yeniden söylemem gerek. Özellikle de şimdi."

"Sence memelerim hâlâ yalnız mı görünüyor?"

Ren güldü. "İster inan ister inanma, söyleyeceğim şey onlarla ilgili değildi."

"Eh, bu hayli şok edici."

"Biliyorum." Sonra kalkıp oturdu, beni de kendisiyle birlikte kaldırdı, saçlarım omuzlarımdan döküldü ve sonra yüz yüze geldik. Bir an, sık sık başıma geldiği gibi, o güzelim gözlere bakarken bir an her şeyi unuttum. "Seni kaybedeceğimi düşündüğümde aklımı kaçıracak kadar korktum ama ayrıca senden çok da etkilendim."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

Gözleri benimkileri inceledi, elini uzatıp saçımı uçlarından tutarak geriye attı. "O buz parçasıyla Kraliçe'nin peşine düştün, ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordun. Yine de yaptın bunu."

"Sen de aynı şeyi yapardın," diye akıl yürüttüm.

"Mesele bu değil." Ren yanaklarımı avuçlarının arası-

na aldı. "Kendini hiç düşünmeden bir tercihte bulundun. Bir yanım, bu yüzden seni kilit altında tutmak, tercihen bir yatağa zincirlemek istiyor ama hayatımda kimseden bu kadar etkilenebileceğimi, kimseye bu kadar hayranlık duyacağımı sanmıyorum."

Bir sıcaklık yanaklarımı kaplamaya, boğazımdan aşağı inmeye başladı.

Ren'in eli aşağı kayıp ensemi kavradı. "Seni seviyorum Ivy. Bence acayip güzel ve seksisin. Eğlencelisin ve o kadar zekisin ki bazen kendimi değersiz hissediyorum."

"Ren," diye fısıldadım, elimi göğsüne koyarken gözlerim yaşla doldu.

"Ve sana acayip hayranım," diye devam etti Ren, sesi kalınlaştı. "Çok fazla harika şey var sende Ivy, ama hepsinden önemlisi çok cesursun."

Cesur.

Yine bu kelime.

Bu kelimenin benim için anlamı büyüktü ve Ren'in haklı olduğunu biliyordum. Benimle gurur duyuyordu ama daha da iyisi, ben kendimle gurur duyuyordum, yapmaya istekli olduğum ve yaptığım şey yüzünden.

Gülümsedim, öne doğru eğilip alnımı onunkine koydum. Ben *cesurdum* ve cesur olmak için koca bir hayatım vardı. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Ren dudaklarını benimkilerin üstünde kıvırıp sırıttı. "Kanıtla."